

கணேசயர் நினைவு மலர்
Ganeshaiyer Souvenir

கணேசாயர் நினைவுமலர்

சுழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம்

1960

ஈழகேசரிப் பொன்னையா தினைவு வெளியீட்டு மன்றப் பிரசுரம்—4

உரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது

சுன்னாகம்,
திருமகள் அழுத்தகத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

விலை ரூபாய் 7 - 50
கலிக்கோ ரூ. 10 - 00

பதிப்புரை

தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடுகள், பண்டைக் காலத்திற் சேர மண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டிமண்டலம், தொண்டை மண்டலம், ஈழமண்டலம் என வகுத்து வழங்கப்பட்டு வந்தன. அக்காலத்தில் இலங்கை, ஈழம் என வழங்கப்பட்டது. ஈழ மண்டலம் தமிழ்பேசும் நாடாக விளங்கியதோடு, ஈழநாட்டுப் புலவர்கள், தமிழ்ச் சங்கத்திற் சங்கப்புலவர்களோடும் இடம் பெற்றிருந்தார்கள். நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களிற் காணப்படுஞ் சில பாடல்களை இயற்றிய பூதந்தேவனார், ஈழநாட்டவ ரென்பது துணிபு. பட்டினப்பாலை, மணிமேகலை, திருமந்திரம் முதலிய நூல்களில் இலங்கை, ஈழம் என்னுஞ் சொற்கள் காணப் படுகின்றன. இவை யாவும் இலங்கைக்குந் தென் தமிழ்நாட்டிற்கு முள்ள பண்டைத் தொடர்பை அறிவுறுத்துகின்றன. தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள ஈழம், ஒருகாலத்தில் தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்புடைய நிலப்பரப்பாக விளங்கிய தென்பதும் பல ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும்.

ஈழநாட்டில் வாழ்ந்த பூர்வ மக்கள் தமிழர் என்பதும், அவர்கள் பேசிய மொழி தமிழ் என்பதும், அவர்களது சமயம் சிவ சம்பந்தமுடையதென்பதும் சில ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. பௌத்த மதம் இலங்கைக்கு வருமுன் மக்கள் வைதிக சைவசமய சம்பந்த முடையோரா யிருந்தனரென்பதற்கு இதிகாச புராணங்களிலும் மகாவம்சத்திலும் தேவார திருவாசகத்திலுஞ் சான்றுகள் பலவுள. காலப்போக்கிலே சமய சமூகத் துறைகளிலும் அரசியலமைப்பு முறையிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டபோதிலும், இலங்கையில் தமிழ்மொழியும் சைவசமயமும் தமிழ்ப்பண்பாடும் சிறந்தமுறையிலே தமிழ் மக்களாற் பாதுகாத்து வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன வென்பது சரித்திரங் கூறும் உண்மையாகும்.

யாழ்ப்பாணம், எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் போத்துக் கேயர் ஆட்சி ஏற்படும்வரை, தமிழ், சைவம் என்பவற்றிற்குச் சிறந்த கீலைக்களாக விளங்கியதென்பதை யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையாலும் வேறு புறநாட்டு நூல்களாலும் அறிகின்றோம். போத்துக்கேயரதும் ஒல்லாந்தரதும் ஆட்சிக் காலம் ஈழத் தமிழர் களின் இருண்டகாலம் எனலாம். இக்காலத்திற் சமயமும் தமிழும் அழிக்கப்பட்டனவெனினும், 'இலேமறைகாய்போல்' பலர் சைவத் தையும் தமிழையும் பாதுகாத்து வந்தனர்.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில், தமிழுஞ் சமயமும் மறுமலர்ச்சியடையத் தொடங்கின. இம் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணராயிருந்தவர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே. அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கத் தின் பயனாக நாட்டிற் பல ஸ்தாபனங்கள் தோன்றின ; பல புலவர் களுந் தோன்றிச் சமயத்தையும் தமிழையும் போற்றி வளர்த்தனர். ஸ்ரீலங்கை நாவலரவர்களாற் புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பரம்பரையில் வந்தவரே இம்மலராற் பாராட்டப்படும் வித்துவ சிரோமணி கணேசையரவர்கள் ஆவர். இப் பெரியாரது வாழ்க்கை வரலாறு, தமிழ்ப்பணி, சமயத்தொண்டு ஆகிய யாவும் இம்மலரிற் பல அறிஞர்களால் விரித்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

மொழியாக்கம், ஒரு மொழியைக் கற்பதோடும்படும் அமை யாது ; அம்மொழியிற் புதிய நூல்களை இயற்றுவதும் அதனை நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தோரை ஆதரிப்பதும் அம்மொழியின் ஆக்கத்திற்கு அருந்தொண்டாற்றிச்சென்ற அறிஞர்களின் பணியைப் பாராட்டி நினைவுகூருவதும் அம்மொழிக்குச் செய்யும் சேவைகளாம். மேல்நாட்டு மக்கள் இத்துறையில் நாம் பின்பற்றக் கூடிய விதத்தில் முன்னேற்றமடைந்துள்ளார்கள். ஈழநாட்டிலே தமிழ்மொழியைச் செம்மையுற வளர்த்த பெரும் புலவர்களை நாம் மறவாது போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஈழத் தமிழகத்திற்கு அழியாப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்த தமிழ்ப் புலவர்களில் பிரம்மஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்களும் ஒருவராவர்.

கணேசையரவர்கள் சிவபதமடைந்த நாளில், அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டைப் பாராட்டி, அவருக்கு ஒரு ஞாபகசின்னம்

அமைக்கவேண்டுமென ஈழத் தமிழ்மக்கள் பலர் கருதினார்கள். இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு விளம்பி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 23ஆந் நாள் (8-12-58) யாழ்ப்பாணத்தில், யாழ்ப்பாண மாவட்ட அதிபர் திரு. ம. ஸ்ரீகாந்தா அவர்களின் தலைமையில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அக்கூட்டத்திற் சமூகமளித்திருந்த—ஐயரவர்களின்மீது அன்பும் அபிமானமும்பூண்ட—வருத்தலைவிளான், மயிலிட்டிதெற்கு, கட்டுவன், குரும்பசிட்டி வாசிகள் பலர், அவர்கள் பெயரால் ஒரு நினைவுச் சின்னம் அமைப்பதாக வாக்களித்தனர். ‘ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்ற’த்தினர் ஐயரவர்களது தமிழ்த் தொண்டைப் பாராட்டி ஒரு நினைவு மலர் வெளியிடுவதாக வாக்களித்தனர். இவ்விரு பிரிவினரது கருத்துக்களும் கூட்டத்திற் சர்வ அங்கீகாரம் பெற்றன. ஐயரவர்களின் நினைவுச் சின்னம் வருத்தலைவிளானில் அமைக்கப்பட்டுவிட்டது (படம் இல. 10 பக்கம் 300 பார்க்கவும்); இம் மலரின் வெளியீட்டால் மற்றைய வாக்கும் நிறைவேறுகின்றது.

தமிழன்பர் ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களுக்கும், வித்துவ சிரோமணி அவர்களுக்கும் இருந்த நெருங்கிய அன்பையுந் தொடர்பையும், “கணேசையருடைய புகழ் பரவும்படியாகச் செய்தவர்களில் முன்வைத்து எண்ணுதற்குரியவர் காலஞ்சென்ற திரு. நா. பொன்னையா அவர்களே என்று கூறலாம். இவர் கணேசையரது அரிய ஆராய்ச்சி விளக்கத்துடன் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த காலந்தொட்டு, கணேசையருடைய புகழ் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போல் விளங்குவதாயிற்று” என, திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் முன்னுரையிற் கூறியிருப்பதி லிருந்து அறியலாம்.

இம் மலர் தனிப்பட்ட ஒருவரது முயற்சியால் வெளிவருவதன்று. தமிழ் உலகம் கணேசையரவர்களை எத்துணைப் பெருமையுடன் மதித்துவந்த தென்பதற்கு இம்மலர் சான்று பகரும். ஐயரவர்களின் பெருமைக்கு இழுக்கில்லாத முறையில், இம்மலர் வெளிவரல்வேண்டுமென்னும் நோக்குடன் மன்றத்தார் தம்மால் ஆவன யாவுஞ் செய்துள்ளார்கள். மன்றத்தாரின் விருப்பத்திற் கிணங்கக் கட்டுரையாசிரியர்களும் தமது ஆற்றல்களுக்கமையச் சிறந்த கட்டுரைகளைத் தந்துதவினார்கள்.

நாம் எடுத்துக்கொண்ட பணியைச் சிரிய முறையில் ஆற்றி முடிப்பதற்குத் துணையாயிருந்த அனைவருக்கும் எமது அன்புகனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். முதற்கண் சிரமத்தைப் பாராது கட்டுரைகளை எழுதியனுப்பிய அன்பர்கள் அனைவருக்கும் நாம் நன்றிகூறுங் கடப்பாடுடையோம். அவர்கள் கட்டுரைகளை உதவியதுமன்றி நாம் விரும்பியவண்ணம் தமது நிழற் படங்களை யுந் தம்மைப்பற்றிய விபரங்களையும் அன்போடு தந்துதவினார்கள். ஒருசிலர் மாத்திரம் விபரக்குறிப்புக்களைத் தருவதில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இம்மலரை அழகுபடுத்தி நிற்கும் 'முன்னுரை'யை எழுதியுதவிய தமிழ்ப் பேரறிஞர் திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்களுக்கு நாம் நமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். தமது உடல் நிலை திருப்திகரமாக இல்லாதிருந்தபோதும், அதனைப் பொருட்படுத்தாது ஒரு முன்னுரையை அன்போடு எழுதியுதவியமை, அவரது தணியாத தமிழ்க் காதலையும் வித்துவசிரோமணி யவர்களிடத்துள்ள மதிப்பையும் வெளிக்காட்டுகின்றது.

இம்மலர் நல்லமுறையில் வெளிவருவதற்கு உதவியாக இருந்தவர்கள் பண்டிதர் திரு. வ. நடராஜா, திரு. ச. அம்பிகைபாகன், திரு. கோ. அப்பாக்குட்டி, திரு. மு. சபாரத்தினம் என்போராவர். கட்டுரைகளைக் கருத்தூன்றிப் படித்து, அவற்றின்கண்ணுள்ள வழக்களைச் செம்மைப்படுத்தி உதவிய, பண்டிதர் நடராஜா அவர்களுக்கு நமது உள்ளங் கனிந்த நன்றியுரித்தாகும். அவர் கட்டுரை ஆசிரியர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் முறையாகத் தொகுத்து எழுதி உதவினார்கள். கட்டுரைகளுக்கிடையே காணப்படுஞ் சிறந்த கருத்துக்களமைந்த வாக்கியங்களின் பெரும்பகுதியைத் தொகுத்து உதவிய, திரு. ச. அம்பிகைபாகனவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகும். சில கட்டுரைகளைத் தொகுத்து விளக்கமாகப் பிரதிபண்ணி உதவிய ஆசிரியர் திரு. சு. வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், நாம் விரும்பிய விதத்தில் நிழலுருவப் படங்களைச் சிறப்புற அமைத்துத் தந்த 'சபாஸ் ஸ்கூடியோ' சொந்தக்காரர் திரு. கே. கே. வி. செல்லையா அவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

உயிரை உடம்பிலே சேர்த்து வைப்பவர் இறைவனேயாயினும், உடம்பை அமைத்துக்கொடுத்தற்கு ஏதுவாயிருப்பவர் தாய் தந்தைய

ரன்றோ! அதுபோலவே, உயிராகிய கட்டுரைகள் அழகுபொருந்திய உருவத்திற் காட்சியளித்துப் பிறருக்குப் பயன்படக்கூடிய வண்ணம், உடம்பாகிய மலரை ஆக்கி அமைத்தற்கு ஏதுவாயிருந்தவர் இருவர். திருமகள் அழுத்தக அதிபர் திரு. கோ. அப்பாக்குட்டி அவர்கள், நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள தமது உடல்நிலையையும் பொருட்படுத்தாது இரவு பகலாக இம் மலரை நல்லமுறையில் வெளியிடுவதற்கு வேண்டியன யாவற்றையுஞ் சலியாது செய்தார்கள். மலரின் வனப்பும் அதிற் காணப்படுஞ் சிறந்த சித்திரவிளக்கங்களும், அவர்களின் உழைப்பின் பயன்களேயாகும். உப அதிபர், திரு. மு. சபாரத்தினமவர்கள் அச்சுத்தாள்களைப் பிழையின்றித் திருத்தியும் அச்சு ஒழுங்குகளை முறைப்படுத்தியும் இம்மலர் சிறப்பாக வெளிவர உதவினார்கள். தமிழகமும் மன்றமும் தங்கள் நன்றியை இவ்விருவருக்குத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளன. இம்மலரை இத்துணை அழகாக வெளியிடுவதற்கு இவ்விருவருடன் சிறந்த முறையில் ஒத்துழைத்து மலரை உருவாக்கிய திருமகள் அழுத்தகப் பதிப்பாளர் முதல்வன் திரு. செ. சின்னத்துரை அவர்களுக்கும், உதவிப் பதிப்பாளர்களுக்கும் மன்றம் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றது.

இம்மலர் மூன்றுபகுதிகளாக அமைந்துள்ளது: முதற்பகுதியில் வித்துவசிரோமணி கணேசையரவர்களது வரலாறும், தமிழ்ப் பணியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன; இரண்டாம்பகுதியிற் பல இலக்கியக் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன; மூன்றாம்பகுதியில் அநுபந்தமாக ஐயரவர்களது கட்டுரைகளிலொன்றும், பாட்டுக்களிலொன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மன்றம் எடுத்துக்கொண்ட இப்பணியில் எமக்குத் தோன்றாத துணையாகவிருந்த பூரிமதி பொன்னையா அவர்களுக்குத் தமிழ் உலகம் தனது நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

சமயமுந் தமிழும் ஈழநாட்டில் உயர்ந்தமுறையில் மறுமலர்ச்சியடைதல்வேண்டுமென்னும் ஒரு நோக்கமே, எம்மை இப்பணியில் ஈடுபடுத்தியது. தமிழுலகம் இதனை ஏற்று, தமிழ்ப்பணியில் நாம் மேலும் மேலும் ஆர்வங்கொள்ளும்வண்ணஞ் செய்தல்வேண்டுமென்பதே எமது விருப்பு.

ஈழமணித்திருநாட்டில் தமிழ்வளர்ச்சி கருதித் தமிழைப் பயின்று, பெரும் புலமை எய்தி, இறைவன் திருவடிநீழலை யடைந்த பெருமக்கள் அனைவரையும் நினைவுகூரும் அன்புக் காணிக்கையாக, இம் மலரைத் தமிழ்த்தெய்வத்தின் பாதாரவிந்தங் களிற் சமர்ப்பிக்கின்றோம்

• சாந்திநிகேதன் ,
பி. ஏ. தம்பி ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.
19-8-60

க. நவரத்தினம்

செயலாளர்.
'சுழகேசரி'ப் பொன்னையா
நினைவு வெளியிட்டு மன்றம்,
குரும்பசுட்டி, தெல்விப்பழை

முன்னுரை

திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L., F. R. E. S.

வித்துவசிரோமணி கணேசையர் பல செந்தமிழ்நூல்களைக் கசடறக் கற்றவர்; கற்ற கல்விக்குத் தக்கவாறு ஒழுகியவர். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் ஒரு தமிழ் முனிவராக விளங்கினார். அவரது புகழ் இலங்கைநாட்டையுங் கடந்து நின்றது. இந்தியநாட்டில் தமிழகத்திலுள்ள புலவர்களுட் பலர் அவருடைய கல்வித் திறத்தை அறிந்து போற்றினர். அவர் தமது வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் உலகப் பற்றைத் துறந்து இறைவன் திருவடிப் பற்றுடையவராய் வாழ்ந்தார். அக்காலத்தில் தமிழறிஞர்கள் அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று அவரைத் தரிசிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. சங்ககாலத்தில் கபிலர் புலனழுக்கற்ற அந்தணைனாகப் போற்றப்பட்டார்; கணேசையர் யாழ்ப்பாணத்தில் புலனழுக்கற்ற ஓர் அந்தணைனாக மதிக்கப்பட்டார்.

அவரைப்பற்றிய நினைவுமலர் தமிழ்மணம் கமழும் பல கட்டுரைகளைப் பெற்று வெளிவருகின்றது. அவருடைய புகழ் பரவும்படியாகச் செய்தவர்களில் முன்வைத்து எண்ணுதற்குரியவர் காலஞ்சென்ற திரு. நா. பொன்னையா அவர்களே என்று கூறலாம். இவர் கணேசையரது அரிய ஆராய்ச்சி விளக்கத்துடன் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த காலந்தொட்டு, கணேசையருடைய புகழ் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போல் விளங்குவதாயிற்று. திரு. பொன்னையா நிறுவிய திருமகள் அழுத்தகத்தினின்று கணேசையர் இயற்றிய வேறு சில நூல்களும் வெளிவந்தன. அவற்றுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரமாகும்; அகநானூற்றுகளைப் பகுதிகள் 'ஈழகேசரி' யில் வெளிவந்தன. திரு. பொன்னையாவின் தமிழ்ப் பணியை என்றென்றும் நினைவுகூர்தற்பொருட்டு நிறுவப்பெற்ற 'ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்ற'த்தினரின் நன்முயற்சியால் கணேசையர் நினைவுமலர் வெளிவருவது பொருத்தமாகும்.

கணேசையரைப்பற்றி நான் தஞ்சையினின்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவதற்கு முன்னரே அறிவதற்கு வாய்ப்பிருந்தது. நான் கல்லூரி

மாணவனாக இருந்த காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெளியீடாகிய 'சேந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையை ஆர்வத்துடன் படிப்பதுண்டு. அப் பத்திரிகை வாயிலாக யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர் இருவரைப் பற்றி அறியலானேன். அவர்களுள் ஒருவர் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை; மற்றவர் கணேசையர். அக்காலத்தில் அப் பத்திரிகையிற் சுவைமிகுந்த இலக்கியக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன; இலக்கண விவாதங்களும் புலவர்களுக்கிடையே நடைபெறுவதுண்டு. குமாரசுவாமிப் புலவரும் கணேசையரும் அப்பத்திரிகையில் அடிக்கடி எழுதிவந்த கட்டுரைகள் எனது மனதைக் கவர்ந்தன. கணேசையர் இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடபேதங்களைப்பற்றித் தொடர்ந்து எழுதிவந்த கட்டுரைகள் அவருக்குக் கம்பராமாயணத்தில் இருந்த பயிற்சியைப் புலப்படுத்தின.

நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபிறகு அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அறிஞர்க்கழகு கற்றுணர்ந்தடங்கல் என்ற ஆன்றோர் வாக்குக்கு அவர் ஓர் இலக்கியமாக விளங்குவதைக் கண்டு வியந்தேன். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் நிருவாக சபைக் கூட்டங்களில் அவரை நான் அடிக்கடி சந்திக்கநேர்ந்தமையினின்று, அவருடைய நீண்டகால நட்புத்தொடர்புக்கு உரியவனானேன்.

அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றியும் அவர் இயற்றிய நூல்களைப் பற்றியும் விவரிக்குஞ் சில கட்டுரைகள் இம் மலரில் வெளிவருகின்றன. அவர் செய்த அரிய தமிழ்ப் பணிகளில் ஒன்று இரகுவமிசம் என்ற தமிழ்க் காவியத்துக்கு அவர் எழுதி வெளியிட்ட விளக்கவுரையாகும். யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசகேசரி என்ற புலவர், காளிதாச மகாகவியின் இரகுவமிசம் என்ற வடமொழிக் காவியத்தைத் தழுவி இயற்றிய இத் தமிழ்க்காவியம் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தனிச்சிறப்பளிக்கும் பேரிலக்கியமாகக் கருதுவதற்குரியது. இதில் பல நயங்கள் பொதிந்துள்ளன; ஆனால் இதன் செய்யுள்நடை மிகவும் கடினமாயிருப்பதால், இதன் பொருள் காண்பது கற்றோர்க்கும் எளிதன்று. இதன் நயங்களை உணர்வதற்கு ஓரளவு வடமொழி மூலகாவியத்திற் பயிற்சியும் வேண்டியதாகும். இக் காவியத்தைப் படித்துச் சுவைப்பதற்கு இக்காலத்திற் கணேசையருடைய உரை இன்றியமையாத சாதனமாகப் பயன்படுகிறது. கணேசையர் இக் காவியத்தை முறையாக வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையிடத்தும் குமாரசுவாமிப் புலவரிடத்தும் பாடங்கேட்டதன்றான் பலவகையிலுஞ் சிறந்த

இவ்வுரையை எழுதக்கூடியதாக இருந்தது. இதை நீனைந்தே அவர் தமது உரைப்பதிப்பின் முகவுரையில், இக் காவியத்துக்குப் பொருளுரைத்தல் “பரம்பரையாய்க் கேட்டவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு மிக அரிதாகும்” என்று கூறியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நீண்டகாலமாகத் தமிழ்ப்புலமை சிறந்து விளங்கியதற்குக் காரணம் குருசீட பரம்பரை வழியாக வந்த கல்வி முறையேயாகும். இக் கல்விமுறை இக்காலத்தில் அருகிப்போய் மறைந்தொழியுந் தறுவாயில் இருக்கிறது. இக் கல்விமுறையிற் கற்றோர்கள் உண்மையான பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கினார்கள். இவர்கள் நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றவர்கள். கணேசையருடைய புலமை இத்தகையதாகும். மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாதையர் இக்காலத்துத் தமிழ்க் கல்வியின் நிலைமையைப் பற்றி எனக்குக் கூறியது நீனைவுக்கு வருகிறது. ‘அச்சாகி யிருக்கும் நூல்களை மாத்திரம் படிப்பவர்களிற் பலர் தங்களுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களைத் தெளிந்து கொள்வதற்கு முயல்வதில்லை. எல்லாவற்றையும் தாங்கள் அறிந்ததாக மனோபாவனை செய்துகொண்டு திருப்தி அடைகிறார்கள். இம் மனப்பான்மை உண்மைப் புலமையைப் பெறுதற்குப் பெரிய இடைபூராகும்.’ கணேசையர் தம் மாணவர்களுக்கு இலக்கண இலக்கிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்பிப்பதில் எத்துணை ஆர்வங்கொண்டவராய் இருந்தார் என்பதை, இம் மலரில் அவரைப் பற்றிய முதற் கட்டுரையில், அவர் மாணவர் திரு. க. கி. நடராஜன் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

கணேசையர் யாழ்ப்பாணத்திற் புகழ்பெற்ற ஒரு வித்துவ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இப் பரம்பரைக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டியவர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் என்பதைப் பலரும் அறிவார்கள். இற்றைக்கு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இப் பரம்பரை பிரசித்தம் பெற்று விளங்கியது. அக்காலத்திற் பெரும் புலவர்களாய் மதிக்கப்பட்டோருள் கோப்பாய் சேனாதிராய முதலியாரும், நல்லூர் சுவணமுத்துப் புலவரும் பிரதானமானவர்கள். காஞ்சிபுரத்தினின்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த கூழங்கைத் தமிழரான் என்ற தமிழ் விற்பன்னரிடம் இவ்விருவரும் பாடங் கேட்டவர்கள். இவ்விரு புலவர்களுடைய காலத்தினின்று வாழையடி வாழையாக வந்த பல புலவர்களைப் பற்றிக் கணேசையர் இயற்றிய ‘ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்’ என்ற நூல் விரித்துக் கூறுகின்றது. இப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், சங்கர பண்டிதர்,

சிவசம்புப் புலவர், முருகேச பண்டிதர், குமாரசுவாமிப் புலவர், வேற்பிள்ளை முதலியோர் இலங்கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியநாட்டுத் தமிழகத்திலும் புகழ்பெற்றவர்கள். தொல்காப்பியம் முழுவதையும் வேறுசில அரிய நூல்களையும் முதன்முதலாக அச்சிற் பதிப்பித்தவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதற் பட்டதாரியுமாகிய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரின் பாட்டனார் முத்துக்குமாரக் கவிராயரிந் தமிழ் கற்றுணர்ந்தவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ப் புலவர் பரம்பரையை முற்காலத்தில் தழைக்கச் செய்தவர்கள் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள். இவர்களிற் சிலர் கவியரங்கேறினவர்கள். இம் மன்னர்கள் ஆதரவில் ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்டதாக அறிகிறோம். சோழ பாண்டிய மண்டலங்களினின்று பல அரிய ஏட்டுச்சுவடிகளை இவர்கள் தேடிச் சேமித்து ஒரு நூல்நிலையத்தையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது. இவர்கள் காலத்தில் இயற்றப்பட்டு இக்காலத்திலும் வழங்கிவரும் செகராசசேகரமலை, பரராசசேகரம், தெக்கிண கைலாயபுராணம், கைலாயமலை முதலிய நூல்களினின்று இம் மன்னர்கள் தமிழ்மொழியைப் போற்றி வளர்த்தமை ஒருவாறு அறியக்கிடக்கின்றது. இவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட தமிழ் பறங்கியர் ஆட்சிக்காலத்திலும், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்திலும் ஒறுக்கப்பட்டபோதிலும், சைவ சித்தாந்த வித்தகர் ஞானப்பிரகாச முனிவரும் கவிசிரேட்டர் சின்னத்தம்பிப் புலவரும் இயற்றிய நூல்களினின்றும் அதன் வீறு குறையவில்லை என்பது வெளியாகின்றது.

பல நூற்றாண்டுகளாக இலங்கையில் தமிழ்க் கல்விக்குத் தாயகமாக யாழ்ப்பாணம் விளங்கிவந்துள்ளது. இனிவருங் காலத்திலும் இங்குத் தமிழ்க் கலாசாரம் ஓங்கிவளர்வதற்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைப்பது அத்தியாவசியமாகும். தமிழ்மொழியைத் தங்கள் உயிர் போற் கருதி வளர்த்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆண்ட யாழ்ப்பாணத்தில், அரசகேசரி, ஞானப்பிரகாச முனிவர், சின்னத்தம்பிப் புலவர், ஆறுமுகநாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை, பொன்னம்பலப்பிள்ளை, குமாரசுவாமிப் புலவர், கணேசையர் முதலியோர் வாழ்ந்து தமிழ்த் தெய்வத்தைப் பூசித்த இப் புண்ணிய பூமியில், அவர்களை நாம் என்றும் நினைவுகூர்ந்து போற்றுதற்குரிய ஞானபீடமாக ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவுதற்கு இறைவன் எமக்குத் திருவருள் பாலிக்க வேண்டுமென்று இறைஞ்சுகின்றேன்.

பெருநூல்க்கம்

★

★

★

★

பக்கம்

பதிப்புரை	...	...	...	iii
முன்னுரை	...	...	...	ix
கட்டுரை ஆசிரியர்கள்	...	...	...	xx
1. மகாவித்துவான் மறைத்திரு சி. கணேசையர் அவர்கள்				1
பண்டித வித்துவான் திரு. க. கி. நடராஜன் அவர்கள்				
			B. O. L., Dip-in-Ed.	
2. ஐயரும் புலவரும்	...	...	...	30
திரு. கு. அம்பலவாணப்பிள்ளை அவர்கள்				
3. வித்துவசிரோமணி பிரமபுரி கணேசையரின்				
சைவத்தொண்டுகள்				47
சிவபுரி ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள் அவர்கள்				
4. ஈழநாட்டு உரையாசிரியர்கள்	...	...	...	52
ஆசிரியன் மா. பீதாம்பரன் அவர்கள்				
5. வித்துவசிரோமணி பிரமபுரி சி. கணேசையர் அவர்கள்				63
பண்டிதர் ப. சிவானந்தையர் அவர்கள்				
6. ஈழம் வளர்த்த உரைநடை	...	...	...	64
வித்துவான் F. X. C. நடராசா அவர்கள்				
7. ஈழநாட்டுச் சைவமும்	...	...	...	81
திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள், B. A.				
8. நோல்காப்பியம்	...	...	...	91
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்				

- ✓ 9. புதியன புகுத்தல் ... 97
பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள்
- ✓ 10. இலக்கிய மதிப்பீடு ... 101
டக்டர் மு. வரதராசன் அவர்கள், M. A., M. O. L., Ph. D.
- ✓ 11. பழைமையும் புதுமையும் ... 108
பண்டிதர், வித்துவான் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்
எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.
- ✓ 12. தொல்காப்பியர் - தொல்பெரும் மொழிநூற் புலவர் ... 116
பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார் அவர்கள், M. A., M. O. L.
- ✓ 13. நல்லறமும் நற்றிணையும் ... 122
செஞ்சொற்கொண்டல் வித்துவான் சொ. சிங்காரவேலனார்
அவர்கள்
- ✓ 14. சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு ... 135
வண. சேவியர் எஸ். தனிநாயக அடிகள் அவர்கள்
15. கனாத்திறம் உரைத்தல் ... 153
திருமதி இராஜரத்தினம் அம்மையார் அவர்கள், M. A., L. T.
16. வாழும் வேந்தர்! ... 157
திரு. C. நயினார் முகம்மது அவர்கள், M. A.
- ✓ 17. சங்ககாலத்திற் காதல் ... 163
டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள்
- ✓ 18. முப்பாலும் நாற்பயனும் ... 168
பண்டிதர் வ. நடராஜன் அவர்கள்
19. திருக்குறட் கடவுள் வாழ்த்து ஆராய்ச்சி ... 174
திரு. கே. ஈ. மதியாபரணம் அவர்கள், எம். ஏ.
20. கம்பன் காட்டும் இல்லுக்குரிய நல்ல சூழல் ... 185
பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்

21. அருந்தமிழ்ப் புலவரின் அஞ்சாப் பெருமை ... 191
தமிழ்ப் பண்டிதர் வ. மு. இரத்தினேசுவர ஐயர் அவர்கள்
22. காவடிச் சிந்து ... 198
வித்துவான் அ. மா. பரிமணம் அவர்கள், M. A.
23. “ஒதும் மறைகளில் ஒங்காரம்” ... 205
திருவாசகமணி கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள்,
பி. ஏ., பி. எல்.
24. தமிழிலக்கிய மரபும் பத்திப் பாடல்களும்... 213
திரு. வி. செல்வநாயகம் அவர்கள், எம். ஏ.
25. ‘சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்’ என்றதின் ஆராய்ச்சி 223
தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ப. சோதிமுத்து அவர்கள், M. A., B. D.
26. கோழிச் சேயும் திருமங்கை மன்னனும் ... 234
திருமதி மகேஸ்வரி மகாதேவா அவர்கள், B. A. (HONS.) (LOND.)
27. குமரகுருபர சுவாமிகள் ... 243
திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L.
28. சிதம்பரம் ... 251
திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள், B. A., B. SC.
29. சிவாநுபூதிச் செந்நெறி ... 256
கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள்
30. கொங்குநாட்டிற் சைவம் ... 275
கோவை, திரு. ம. இராமச்சந்திரன் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.
31. சமந்தகூடம் அல்லது சிவனொளிபாதம் 284
திரு. கே. வி. எஸ். வாஸ் அவர்கள், M. A.
32. மொழிபெயர்ப்புஞ் சொல்லாக்கமும் ... 296
திரு. ச. பேரீன்பநாயகம் அவர்கள், B. A.
33. காளிதாசன் ... 312
பண்டிதை திருமதி ச. அமிர்தாம்பிகை அவர்கள்,
B. A. (HONS.) (LOND.) SANSKRIT, B. A. (HONS.) TAMIL.

கட்டுரை ஆசிரியர்கள்

திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S. அவர்களை ஈழநாடும் தமிழகமும் நன்கு அறியும். இவர் ஈழத்திலும், தமிழகத்தில் தூத்துக்குடி,

பழனி முதலிய இடங்களிலுள்ள சைவசித்தாந்த சபைகள், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், திருவாவடுதுறை ஆதினம், சிதம்பரம் சைவசித்தாந்த மகாசமாசம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் முதலிய இடங்களிலும் நிகழ்ந்த இலக்கிய, சைவ சித்தாந்த, இயல் இசை விழாக்கள் பலவற்றிலே தலைமைதாங்கியவர். தூத்துக்குடி சித்தாந்தசபை, மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதினம் என்பவற்றால் சித்தாந்தப் பெருங்காவலர், சைவசித்தாந்தப் பெரும்புலவர் முதலிய சிறப்புப்பட்டங்கள் அளிக்கப்பெற்றவர்.

யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக்கல்லூரி அதிபராயும் (1924-52) சேர் பொன். இராமநாதனல் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்வி

ஸ்தாபனங்களின் மேற்பார்வையாளராயும் கல்விப்பணியாற்றிய இவர், இலங்கை அரசாங்கத்தின் கல்வி நிருவாகசபை அங்கத்தினராயிருந்தவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழக 'செனேற்', 'கோட்' முதலிய சபைகளின் அங்கத்தவராயும் கடமையாற்றுகிறார். கீழைத்தேசக் கலாசார சபைக்குழு அங்கத்தவருமாவார். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்திற் பலகாலமாய்த் தொண்டாற்றிவருகின்றார்.

நீண்டகாலம் இலங்கை அரசாங்கசபை அங்கத்தினராயிருந்து தபால்-வானொலி அமைச்சராகக் (1952-56) கடமைபுரிந்த இவர், இப்பொழுது தமிழாராய்ச்சியில் ஈடுபாடுகொண்டு சென்னைச் சர்வகலாசாலை நூற்றுண்டு ஆராய்ச்சிமலரில் 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' என்னும் அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை வெளியிட்டுள்ளார்கள். 'திருவள்ளுவர் காலம்' என்னும் ஆராய்ச்சி விரிவுரையும் சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் சார்பில் இவரால் நிகழ்த்தப்பட்டது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட இலங்கைச் சரித்திரத்திற் சில பகுதிகளும், சென்னை தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெளியிட்ட 'கலைக்களஞ்சிய'த் தொகுதிகளிற் சில கட்டுரைகளும் திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டவை. சுவையமைந்த பல தனிச் செய்யுள்களை இயற்றிய இவரால் ஆக்கப்பட்ட 'சகுந்தலை வெண்பா' என்னும் நூல் அச்சு உருவம் பெற்றுக்கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

கணேசையர் அவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்ட திரு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் இம் மலருக்கு அரியதொரு முன்னுரை வழங்கியுள்ளார்கள்.

நிழலுருவப் படங்கள் :

	பக்கம்
மலரின் செயற்குழுவினர்.	xix
வித்துவசிரோமணி பிரமபுரீ. சி. கணேசையர் அவர்கள். 1	
1. புன்னுலைக்கட்டுவன் ஆயாக்கடவைச் சித்திவிநாயகர்கோவில். கணேசையர் பிறந்த இல்லம்—புன்னுலைக்கட்டுவன். 12	12
2. வர்த்தலைவிளான் மருதடி விநாயகர் ஆலயம். பிரம்மபுரீ. தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலை. ... 44	44
3. வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை. சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர். வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர். ... 76	76
4. கணேசையர் அவர்களது (60ஆம் ஆண்டு) பொற்கிழி விழா வைபவம். ... 108	108
5. பொன்னையர் அவர்கள் இல்லத்தில் கணேசையர் அவர்கள். ... 140	140
6. யாழ்ப்பாணம் — நான்காம் தமிழ் விழாவிற்கு பொன்னாடை போர்ப்பு வைபவம். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் வித்துவசிரோமணிப் பட்டம் அளித்தமை. ... 172	172
7. சன்மார்க்க சபையிற் குன்றக்குடி அடிகளாருக்குத் தொல்காப்பியப் பதிப்புக்கள் உபகரித்தமை. சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் கணேசையர் அவர்கள். ... 204	204
8. கணேசையர் அவர்கள் ஆச்சிரமம் — வர்த்தலைவிளான். 236	236
9. கணேசையர் அவர்களின் இறுதி யாத்திரை. ... 268	268
10. கணேசையர் அவர்கள் ஞாபக சின்னம் — வர்த்தலைவிளான். ... 300	300

மலரின் செயற்குழுவினர்

க. நவரத்தினம்

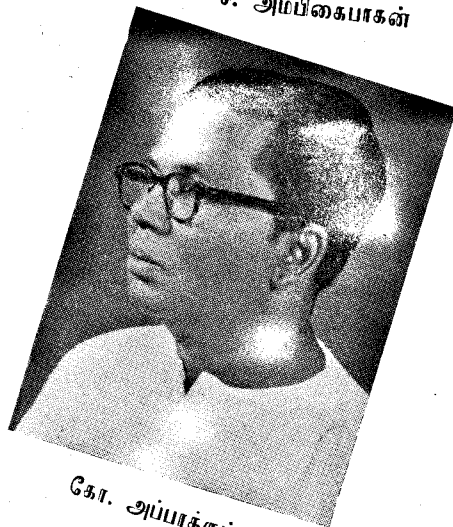
வ. நடராஜா

ச. அம்மிகைபாகன்

மு. சபாரத்தினம்

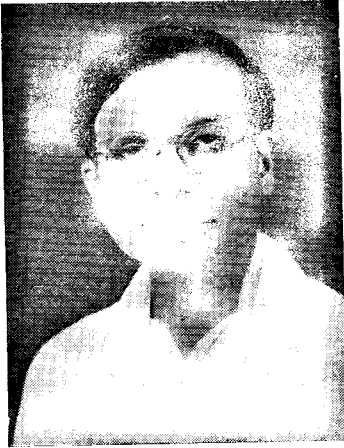
கோ. அப்பாக்குட்டி

யாழ்ப்பாணத்து, காரைநகரைப் பிறப் பிடமாகக்கொண்ட வித்துவான் **F. X. C. நடராசா** அவர்கள், மட்டக்களப்பில் வசித்து வருகிறார். இவர் பல பத்திரிகை களிலும் கட்டுரைகள் எழுதி வருகிறார். ஈழமும் தமிழும், இலங்கைச் சரித்திரம் என்னும் நூல்களின் ஆசிரியராகிய இவர் எண்ணெய்ச் சிந்து என்னும் நூலின் பதிப் பாசிரியருமாவார். மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக்கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய இவர், இப்பொழுது கொழும்பு அரசகரும மொழிப்பகுதி ஆய்வுத்துணைவராகப்பணிபுரிந்துவருகிறார்.

✱

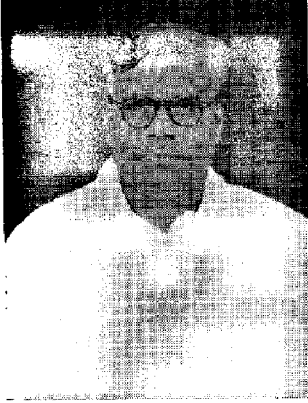
திரு. **ச. அம்பிகைபாகன்**, **B. A.** அவர்கள், யாழ்ப்பாணம் வண் ணர்பண்ணை இராமகிருஷ்ண சங்க வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் அதிபர்.

தமிழிலும் சைவப்பணிகளிலும் பேரார்வம் பூண்ட இவர், தமிழ் அறிஞர்களைப்பற்றி யும் தலவரலாற்றுப் பெருமைகளைப்பற்றி யும் பத்திரிகைகளிற் கட்டுரைகள் எழு தியதோடு சமய, இலக்கிய மேடைகளி லும் வானொலியிலும் சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றியுள்ளார். கணேசையாவுக்குப் பொற்கிழி வழங்கப்பட்டகாலத்து அவ் விழாவின்இணைக்காரியதரிசிகளுள் ஒருவ ராகவும், யாழ்ப்பாணத்தில் 1948இல் நடைபெற்ற சென்னை சைவசித்தாந்த சமாஜ மகாநாட்டு வரவேற்புச் சபைக் காரியதரிசியாகவும், 1951இல் நடை பெற்ற நான்காம் தமிழ் விழாவுக்குத் தனதுதொகையாகவும் கடமையாற்றியவர். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபி

விருத்திச் சங்க இயக்கும் உறுப்பினருள் ஒருவர். அச்சங்கப் பிரதிநிதியாய் அகில உலக கலை, விஞ்ஞான பண்பாட்டுச் சபையில் அங்கத்துவம் வகிக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கழகத்து உபதலைவர். ஆசிரிய சங்கங்களில் ஈடுபட்டு பல முக்கிய பதவிகளை வகித்துத் தொண்டாற்றிவருபவரான அம்பிகைபாகன் அவர்கள், சுன்னாகம் செல்லாச்சியம்மா நினைவு மலர், முத்துக்குமாரசுவாமித்தம்பிரான் நினைவு மலர் என்பவற்றின் பதிப்பாசிரியருமாவார். இவர் கலைக்களஞ்சியத்தில் ஆனந்தக்குமாரசுவாமி அவர்களைப்பற்றிய வரலாற்றை எழுதியுள்ளார்.

திரு. க. கி. நடராஜன் அவர்கள் கணேசையர் அவர்களது அபிமானத்துக்குரிய மாணவருள் ஒருவர். யாழ்ப்பாணம் வண்ணூர்

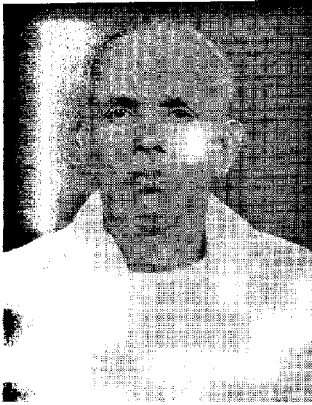

பண்ணையிற் பல ஆண்டுகளும், வருத்தலை விளாணிற் சில ஆண்டுகளும் ஐயர் அவர்களிடம் பாடங்கேட்டதுமன்றி அவர்களுடைய வாழ்க்கையோடும் தொடர்புபூண்டு வாழ்ந்த இவர், ஐயர் அவர்களுடைய வரலாற்றை எழுதியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பண்டிதரான இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வித்துவான், B. O. L. என்னும் பட்டங்களும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரிய 'டிப்ளோமா'ப் பட்டமும் பெற்றுச் சுளிபுரம் அரசினர் விக்ரோறியா மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தி வருகிறார். அத்துடன் 'சிவதொண்டன்' என்னும் சமயத் திங்கள் வெளியீட்டின் பத்திராசிரியராயிருந்து சமயப்பணியும் ஆற்றி வருகிறார்.

✽

சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களின் மூத்த புதல்வராகிய திரு. அம்பலவாணபிள்ளை அவர்கள், கணேசையர் அவர்களும் குமார

சுவாமிப்புலவர் அவர்களும் கொண்டிருந்த குருசீடத் தொடர்பையும், புரிந்த தமிழ்த் தொண்டுகளையும் நேரிற்கண்டு அறிந்தவர். அவர்கள் 'ஐயரும் புலவரும்' என்ற தலைப்பில் அவ்விருவரது தொடர்பையும் எழுதியுள்ளார்

சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக்கல்லூரி ஆசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் கடமையாற்றிய அம்பலவாணபிள்ளை அவர்கள் தமது ஆசிரியப்பணியுடன் 'ஈழகேசரி' யின் வளர்ச்சியிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டு அதன் ஆசிரியராகத் தோன்றாத்தூணையாயிருந்து உழைத்தவர். தமது உத்தி

யோகத்தினின்றும் இளைப்பாறியபின்னரும் 'ஈழகேசரி' ஆசிரிய குழுவினருள் ஒருவராகக் கடமையாற்றியவர். ஆங்கில மொழியைத் தமிழ்மரபுக் கேற்பத் தமிழ்மொழியிலும், அவ்வாறே தரிழை ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்தலில் தனி ஆற்றல் பெற்றவர். இவர் தம் தந்தையாரால் ஆக்கப்பட்ட தண்டியலங்காரப்புத்துரை, யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை, அகப்பொருள் விளக்கப்புத்துரை, மேகதூதக்காரிகை, இராமோதத்தம், சாணக்கியநீதி வெண்பா, சிகபாலசரிதம், இரகுவமிசசரிதாபிர்தம், கண்ணகிகதை, இதோபதேசம் முதலிய நூல்களை மறுபிரசுரஞ் செய்து வெளியிட்டுள்ளார்.

வேதாகம சைவசமய ஒழுக்கத்தைத் தம் வாழ்விற்கு சிறந்த முறையிற் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஒருசிலருள் சிறந்தவரும் சைவசமய உண்மை

களைச் சிறுவரும் மற்றோரும் அறிதல் வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தால் சைவப்பிரகாசிகைக் கதைவரிசைகள், சிவபூசைவிளக்கம், மகோற்சவவிளக்கம், சிராத்ததீபிகை, முப்பொருள்விளக்கம், பிரசாததிபஉரை முதலிய நூல்களை எழுதிச் சைவ உலகுக்கு அளித்தவரும் ஆகிய அச்சுவேலி சிவபுரீ ச. குமார சுவர்மிக்குருக்கள் அவர்கள், பல தமிழ்ப்பாடசாலைகளின் முகாமைக்காரர் ஆவர். அச்சுவேலி சரஸ்வதி வித்தியா சாலையின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணர். இவர்களது சேவைகளைப் பாராட்டி ஒரு பாராட்டுவிழா நடத்தவும், அப்பொழுது

பாராட்டுமலர் ஒன்று வெளியிடவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லுநராய் வைதிக சிகாமணியும் ஆகமநூற் புலவருமான குருக்கள் அவர்கள் நீர்வேலி, சிவசங்கர பண்டிதர் அவர்களிடத்துச் சமயம், இலக்கியம் என்பன கற்றவர். 'சிவலிங்க பிரதிஷ்டாவிதி' முதலிய வடமொழி நூல்களைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் பிரமபுரீ கணேசையர் அவர்களிடத்துப் பேரன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர்கள்.

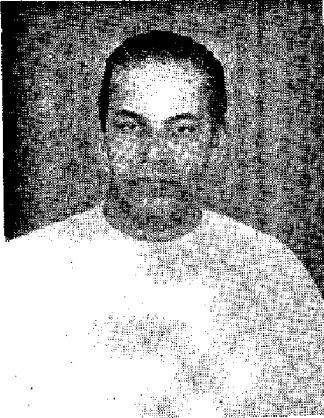
ஆசிரியர் திரு. மா. பீதாம்பரன் அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் புலமைவாய்ந்தவர். சிறுவர்களுக்கேற்ற தமிழ்ப்பாடல்கள் பல

இயற்றிப் பரிசுபெற்றவர். திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த இவர், பின்னர் அரசினர் கல்லூரிகள் பலவற்றில் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றி ஓய்வுபெற்றுத் தமது சொந்த ஊராகிய சாவகச்சேரியிலுள்ள 'யாழ் அகம்' என்னும் இடத்தில் வதி கிறார். சுவாமி விபுலானந்தா அவர்களின் மாணவராகிய இவர், தம் ஆசிரியரிடத்து அளவுகடந்த அபிமானமுள்ளவர். இத னுற் போலும் இவர் வதியும் இல்லமும் 'யாழ் அகம்' ஆயிற்று.

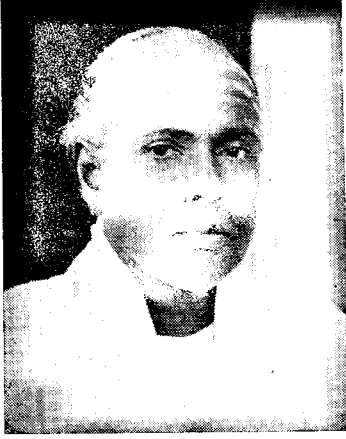
ஓய்வுபெற்றபின் சைவபரிபாலன சபை நூற்பதிப்பு ஆசிரியராகப் பணி யாற்றுகிறார். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட 'கலைக் களஞ்சிய'த்திற் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

✽

தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்த பன்னா லைக் கிராமத்தில் வசிக்கும் பிரம்மபுரீ ப. சிவானந்தையர் அவர்கள், கொல்லங் கலட்டித் தமிழ்ச் சிரேட்ட பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரும் சித் தாந்த பண்டிதருமாகிய சிவானந்தையர் அவர்கள் தமிழிலும் சைவத்திலும் பேரார் வம் பூண்ட சைவப் புலவராவார்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், ஈழநாட்டிலே குரு சிஷ்ய முறைப்படி கல்விபயின்ற கல்விப் பரம்பரையில், இன்று எஞ்சியிருக்

கின்ற ஒரு சில அறிஞருள் முதன்மையானவர். நாவலரின் பெருமகனாகிய ஸ்ரீமத் த. கைலாசபிள்ளை அவர்களிடத்தும் சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களிடத்தும் குரு சிஷ்ய முறைப்படி கல்விபெற்று மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதரான பண்டிதமணியவர்கள், இரு பாலை அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியிற் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியராகி, திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியகலாசாலையில் தமது சேவைக்காலம் முழுவதையும் தமிழுக்காக அர்ப்பணித்து, இன்று ஓய்வு பெற்றிருக்கிறார்.

மட்டுவிலைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட இவர், தமது சமய, இலக்கியப் பிரசங்கங்களினாலும் எழுத்துக்களினாலும் பல்லாயிரக்கணக்கான இரசிகர்களைப் பெற்றுள்ளார். வானொலியிலும் பல விழாக்களிலும் இவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளுட் சிலவும் பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகளிற் சிலவும் இன்று 'இலக்கியவழி', 'சைவநற்சிந்தனைகள்', 'கந்தபுராண கலாசாரம்', 'கந்தபுராண போதனை', 'பாரதநவமணிகள்' என்னும் பெயர்களோடு புத்தக உருவம் பெற்றுள்ளன. 'சமயக்கட்டுரைகள்' எனும் நூல் இப்பொழுது புத்தக உருவம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

கணேசையர் அவர்களோடு நீண்டநாள் தொடர்புடைய பண்டிதமணியவர்கள், ஐயரவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட அறிஞர். ஐயரவர்களின் தொல்காப்பிய விளக்க உரை வெளியாவதற்கு முக்கிய காரணராயிருந்தவர். ஐயரவர்களின் பொற்கிழி விழா இணைக்காரியதரிசியாகக் கடமையாற்றியவர். ஆறுமுகநாவலரிடத்து அளவற்ற பக்திபூண்டவர். அருணாசலக் கவிராயரால் இயற்றப்பட்ட நாவலர் சரிதப் பிந்தியபதிப்புக்கு அரியதோர் முன்னுரை எழுதியுள்ளார்கள். கலைக்களஞ்சியத் தொகுதியிலும் நாவலர் அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரையை எழுதியுள்ளார்கள். ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலிய ஈழப் பெருமக்களின் கௌரவத்துக்கு எதிரான கூற்றுக்கள் கிளம்பிய காலத்து அதனைச் சகிக்காது உண்மையை நிலைநாட்ட உழைத்தவர். பண்டிதர்களின் பழைய பரம்பரை நடையை விட்டு, புது உரைநடையொன்றை ஏற்படுத்தி இலக்கிய விமர்சனமும் சொற்பொழிவுகளும் அரசியற் பிரசங்கங்களும் புரிந்து பொதுமக்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றவர். இன்று திருநெல்வேலி, கலாசாலையில்தான் உள்ள ஓரில்லத்தில் அமைதியாக வாழ்ந்துவருகிறார்.

வித்துவான் சொ. சிங்கரவேலனார் அவர்கள், தருமபுர ஆதினப் பல்கலைக்கல்லூரித் தமிழ் பேராசிரியர் ஆவர். தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருச் சிற்றம்பலம் என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த இவர், எட்டிக்குடி முருகன் அந்தாதி, கதிரேசசதகம், அருட்பாஅமுது, திதியன் காதலி முதலிய செய்யுள், கட்டுரை, கதை, நாடக நூல்களின் ஆசிரியராவார்.

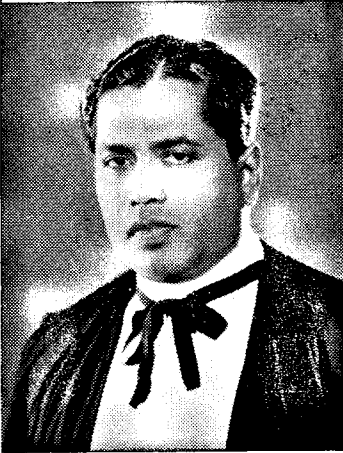
சென்னை மாகாணத் தமிழ் வித்துவான் தேர்வில் (1953) முதலாகத்தேறி ஐந்தாம் ஜோர்ச் மன்னர் நினைவுப்பரிசான ரூபா 1000/- சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தாற் கொடுக்கப்பட்டுச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்; தமிழ்க்கவிஞர்.

இலங்கையிலே கொழும்பிலும் நாவலப்பிட்டி முதலிய இடங்களிலும் இலக்கிய சமயச் சொற்பொழிவாற்றியவர்.

செஞ்சொற்கொண்டல் என்ற சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவர்.

செந்தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், வீரகேசரி, ஞானசம்பந்தம் முதலிய பத்திரிகைகளில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுதியவர்; எழுதி வருபவர்; எழுத்தாளர்.

✱

கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்த வண. சேவியர் எஸ். தனிநாயக அடிகள், M. A., M. Litt., Ph. D. அவர்கள் தமிழின்மீது கொண்ட ஆர்வமிகுதியால் பிறமத உண்மைகள் பொதிந்த இலக்கியங்களைக்கூட நுணுகிப் படித்துத் தமிழ்ப்பெரும் புலவராய்ச் சமரச சமய மன இயல்பினராய் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்வித்துறை விரிவுரையாளராய்க் கடமையாற்றி வருகிறார். உலகின் பல பாகங்களுக்குச் சென்று தமிழின் பெருமையைத் தமது பிரசங்கமூலமும் Tamil Culture என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டின் மூலமும் பரப்பிவரும் பெருந்தொண்டு புரிகிறார். Nature in Tamil Poetry என்ற நூலின் ஆசிரியர்.

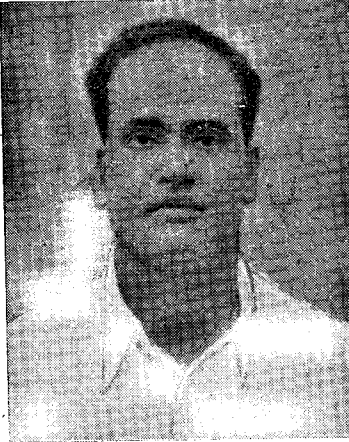
திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் தென்னாட்டிலுள்ள தலை சிறந்த முதுதமிழ்ப்புலவர்களுள் ஒருவர். M. A., M. O. L. முதலிய கல்விப் பட்டங்களைப் பெற்ற இவர். பன்மொழிப் புலவர் என்னுஞ் சிறப்புப்பட்டமும் பெற்றவர்.

தமிழ்ப்பணி புரிந்துள்ளார்கள். தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் நடைபெற்ற சமய இலக்கிய மகாநாடுகள் பலவற்றிற்குத் தலைமைதாங்கி அரிய சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியுள்ளார். அரிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவற்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவர் நினைவாக நிகழ்ந்த வெள்ளிவிழாவின்போது இவரால் எழுதப்பட்ட பல நூல்கள் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியரான இவர், சென்னை அரசினர் கல்லூரி முதலியவற்றிலும் தமிழ்ப்பேராசிரியராய்த் தென்னிந்தியாவில் தமிழைப் போதனை மொழியாக்குந் தமிழ்ப் போதனாமொழிக்குழு அங்கத்தவர். தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட 'கலைக்களஞ்சிய'த்திற் பலபகுதிகள், இவரால் எழுதப்பட்டவை. தமிழ்ப்புலவர்குழு, பல்கலைக்குழு முதலியவற்றிற் பெரும் பங்கெடுத்து உழைக்கிறார்.

✽

பச்சையப்பன் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகிய டக்டர்

கலைக்குழு முதலியவற்றின் அங்கத்தவர்.

மு. வரதாசன், M. A., M. O. L., Ph. D. அவர்கள் பல நூல்களின் ஆசிரியர் ஆவர். பல ஆராய்ச்சிநூல்கள், கதைகள், கட்டுரைகள் என்பன இவரது நூல்கள் ஆகும். தலைசிறந்த பேச்சாளர்; முற்போக்கான கருத்துக்களை எழுதியும் பேசியும் வரும் இளைஞராகிய இவர், தமிழகத்தில் முதன்மை வாய்ந்த தமிழ்ப்பேரறிஞர்களுள் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த நான்காம் தமிழ் விழாவிற்கு கலந்து சொற்பொழிவாற்றியவர். தமிழைச் சர்வகலாசாலைகளிற் போதனாமொழியாக்கும் குழுவில் அங்கத்தவம் வகிக்கிறார். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினரால் வெளியிடப்படும் 'கலைக்களஞ்சிய'த்தில் இடம்பெற்றுள்ள பல கட்டுரைகளின் ஆசிரியர். தமிழ்ப்புலவர்குழு, பல

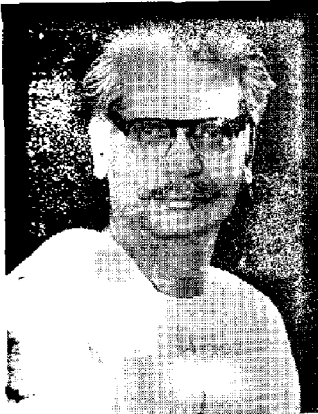
இருபாலை அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிற் பயிற்றப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் ஆர்ய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பண்டிதராகி, மூளாய் சைவ

வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியராய்க் கடமையாற்றிவந்த இளஞர், பண்டிதர் **கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களை**, அவர் வெளியிட்ட 'நாவலர் நினைவுமலர்' மூலம் தமிழ் மக்கள் அறியநேர்ந்தது. இவர் தமது இடைவிடாப் பேருழைப்பினால் இலண்டன் பல்கலைக்கழக B. A. பட்டதாரியாகிப் பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் M. A., B. O. L., வித்துவான் என்னும் பட்டங்களைப் பெற்று இலங்கை அரசினர் கல்வித்துறைப் பகுதியிற் பணிபுரிந்தார். இப்பொழுது இலங்கை அரசுகருமமொழி அலுவற்பகுதி ஆராய்ச்சி அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகிறார்.

தமிழ்மறையாகிய திருக்குறளில் அவர் கொண்டுள்ள ஆர்வரிகுதியால் தமிழ்மறைக் கழகம் என்னும் கழகத்தை ஸ்தாபித்து அதன் தலைவராய், திருவள்ளுவர் நினைவுநாளை ஈழ நாட்டிலுந் தமிழ்நாட்டிலுங் கொண்டாடக் காரணராயிருந்தவர். புதுடெல்கியில் நிகழ்ந்த எழுத்தாளர் மகாநாட்டுக்குப் பண்டிதர் அவர்கள் சென்றிருந்தார். இவர், 'இலங்கையில் இன்பத்தமிழ்' என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். 'பேரம்பலப்புலவர் பிரபந்தத்திரட்டு' என்ற நூலின் பதிப்பாசிரியருமாவார்.

✱

வித்துவான் **சி. இலக்குவனார், M. A., M. O. L.** அவர்கள், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்; நாகர்கோயில் இந்துக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர். அமைச்சர் யார்?, கருமவீரர் காமராசர், தமிழ் கற்பிக்கும் முறை, எழிலரசி, எல்லோரும் இந்நாட்டரசர், திருக்குறள் பொழிப்புரை, Semantemes and Morphemes, Semantics என்னும் நூல்களின் ஆசிரியர். தமிழகப் புலவர் குழு உறுப்பினர்.

பண்டைத்தமிழரின் சரித்திர வரலாற்றையும் நாகரிக வரலாற்றையும் வாழ்க்கைமுறை, சமய வளர்ச்சி முதலியவற்றையும், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், சிலாசாசனங்கள், சரித்

திரங்கள் என்பனவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கட்டுரைகளாகவும் வரலாற்று நூல்களாகவும் சமய ஆராய்ச்சிகளாகவும் வெளியிடும் பேரறிஞரான டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கஞர், M. A., L. T., M. O. L., Ph. D. அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் ஆவர். இவரது சமயப்பணியைப் பாராட்டி திருவாவடு துறை ஆதீனம் 'சைவசமய ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்' என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளது. இவர் பல்லவர் வரலாறு, தமிழக ஆட்சி, தமிழகக் கலைகள், பெரிய புராண ஆராய்ச்சி முதலிய பல நூல்களின் ஆசிரியர். சென்னை, அண்ணாமலை முதலிய பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்க்குழு அங்கத்

தினராகப் பணியாற்றியவர். மதுரை ஆதீனத்தார் இவரைக் கௌரவித்து 'ஆராய்ச்சிக்கலைஞர்' என்னும் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளனர்.

✱

பண்டிதர் வ. நடராஜன் அவர்கள் யாழ் - திருநெல்வேலி சைவா சிரிய கலாசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்ற தமிழாசிரியர். பயிற்சிக்

காலத்து பண்டிதமணிசி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் தூண்டுதலால் தமிழில் ஆர்வங் கொண்டு, பயிற்சியின்பின் கணேசையர் அவர்களிடஞ் சில ஆண்டுகள் பாடங் கேட்டு, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர் ஆனார். சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல் லூரித் தமிழ் ஆசிரியர். கல்லூரி மாணவர் களுக்கேற்ப இவரால் எழுதப்பட்டு வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற்பதிப்பக வெளியீடுகளாக, இலக்கிய மஞ்சரி என்னும் இலக்கிய நூல்களும் மொழிப்பயிற்சி 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் புத்தகங்கள் ஆகிய இலக்கண நூல்களும் சகுந்தலை, மணிமேகலை என்னும் கதை நூல்களும் வெளிவந்துள்

ளன. இவர் வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பக வெளியீட்டு நூல்களின் மேற்பார்வையாளர்களில் ஒருவராகவும் இருக்கிறார்.

திருமதி இராஜரத்தினம் அம்மை யார், M. A., L. T. அவர்கள், திருவல் லிக்கேணியில் வசிக்கிறார். சென்னையி லுள்ள லேடி வில்லிங்டன் போதனா முறைப் பெண் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியையாகக் கடமையாற்றுகிறார். சமயச் சொற்பொழிவுகளும், இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளும் செய்வதுடன் பத்திரிகைகளில் கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என்பனவும் எழுதியுள்ளார்.

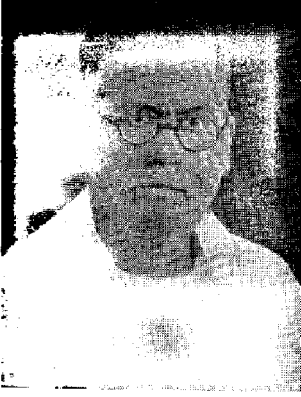
நாவலர் திரு. சி. நயினர் முகம்மது, M. A. அவர்கள், திருச்சிராப்பள்ளி ஜமால் முகம்மது கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஆவார். மதுரைமாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆத்தார் வாசியாகிய இவர், தேன்துளி சேரப்பூராண ஆராய்ச்சி என்னும் நூல்களை எழுதிவருகிறார்.

திரு. ப. சோதிமுத்து, M. A., B. D.
அவர்கள் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் இந்தியமொழிக் குழுவின் தலைவருமாவார். நாட்டிற்குமைத்த நன்மகன். A Guide to Tamil by Direct Method முதலிய நூல்களின் ஆசிரியர். தமிழ்ப்புலவர் குழு உறுப்பினர்; சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்நூற் குழு உறுப்பினரும் ஆவார்.

திருமதி மகேஸ்வரி மகாதேவா
அவர்கள் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து B. A. (Hons.) பட்டதாரி. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (1948 – 1956) தமிழ் விரிவுரையாளராய்க் கடமையாற்றியவர். இப்பொழுது கொழும்பு அக்குவைனாஸ் கலாசாலைத் தமிழ் விரிவுரையாளராய்க் கடமை புரிகிறார். இலங்கையில் நிகழ்ந்த நான்காம் தமிழ் விழாவிற்குச் சொற்பொழிவாற்றியவர்.

வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பகுதித் தலைவராய்க் கடமை புரிந்துவரும் திரு. கே.ஈ. மதியா பரணம் அவர்கள் மாணிப்பாயைச் சேர்ந்த கட்டுடை வாசியாவர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கல்விபயின்ற இவர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து B. A. பட்டதாரியாகிப் பின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழில் M. A. பட்டம் பெற்றவர். பல விசேட இதழ்களில் அரிய கட்டுரைகள் பல எழுதியுள்ளார்.

✽

பலாசி அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதரான திரு. பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள், பருத்தித்துறைப் பகுதியிலுள்ள வியாபாரிமூலை என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இருபாலை அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிற் பயிற்சி பெற்ற இவர், அங்கே தமிழ்ப் புலமை நடைத்திய பண்டிதர் ம. வே. மகாலிங்கசுவம் அவர்களைத் தமது அபிமான ஆசிரியராகவும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை மதிப்புக் குரிய சகபாடியாகவும் கொண்டு தமிழ் பயின்றவர். கணேசையர் அவர்களிடத்துப் பெருமதிப்புக்கொண்டு அவருடன் அளவளாவி அவருக்கு உதவிகள் புரிவதில் ஆர்வம் கொண்டவர்.

அரசினர் கல்லூரிகளில் ஆசிரியராகவும் தலைமையாசிரியராகவும் கடமையாற்றி, பண்டிதர் மகாலிங்கசுவம் அவர்களின் பின்னர், இருபாலை அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராகக் கடமையாற்றியவர். கேட்டோர் நயக்கும்வண்ணம் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்.

பகுதியைச் சமயச் சொற்பொழிவிலே செலவிடுகிறார். வாடுவிலிலும் காசி, அலகபாத் முதலிய பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆங்கிலம், தமிழ் என்பவற்றிற் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியுள்ளார். ஆங்கிலம், தமிழ் என்னும் இரு மொழிகளிலும் சிறந்த பேச்சாளர். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் வல்லவர். மாணிக்கவாசகமலை, திருநாவுக்கரசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, எங்கோய்மலையந்தாதி, அம்மைபாதி அப்பன்பாதி யந்தாதி, திருப்பழனி வெண்பா அந்தாதி, திருப்போகூர் சதகம் முதலிய தமிழ் நூல்களையும் திருவாசக மொழிபொய்ப்பு,

திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு முதலிய ஆங்கில நூல்களையும் ஆக்கியவர். இவ்விதமான அறிவுரைகளை அளிப்பதில் ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தின் பிராந்திய விலாம்பர அறிவிப்பாய்ப் பதவி வகித்தவர். அகில இலங்கை ஹர்ஜன மகாநாட்டுக்குத் தலைமைதாங்க 1950ஆம் ஆண்டில் இலங்கை வந்தவர்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்
விளிவுரையாளராகிய திரு. வி. செல்வ
நாயகம் அவர்கள், கணேசையர் அவர்க
ளிடமும் பாடங்கேட்டவர். அண்ணா
மலைப் பல்கலைக்கழக M. A. பட்டதாரி.
தமிழ்ச் செய்யுள்களில் நூலாசிரியர்களின்
உணர்ச்சி, செய்யுள்மரபு முதலியன
பற்றி ஆராய்ந்து, பல கட்டுரைகள் சிறப்பு
மலர்களில் எழுதியுள்ளார். தமிழிலக்கிய
வரலாறு, தமிழ்ச் சிறைநடை வரலாறு
என்னும் நூல்களின் ஆசிரியர். கணே
சையர் அவர்களிடத்து மிகவும் அன்பு
பூண்டவர்.

பண்டிதை அமிர்தாம்பிகை சதா சிவம் அவர்கள், தமிழிலும் சம்ஸ்கிருதத்திலும், லண்டன் பல்கலைக் கழகத்து B. A. (Hons.) பட்டம் பெற்றவர். கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர்; சமய இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் செய்பவர். பிரபல உரையாசிரியர் மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை ஆசிரியரின் புத்திரரான நியாயதுரந்தரர் மாணிக்கவாசகர் அவர்களின் புத்திரி. சைவசித்தாந்த சபாரத்தின முதலியாரின் மகளின் மகள். தமிழிலும் சைவத்திலும் ஈடுபாடுகொண்ட இரு பெரும் குடும்பங்களின் வழித்தோன்றல். சைவாகமங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்குந் தொண்டில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

✱

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமார், B. O. L. அவர்கள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. 1943ல் அண்ணாமலையில் வித்துவான் பரீட்சையிலே தேறிய இவர் 1947ஆம் ஆண்டுவரை மேலைச் சிவபுரி செந்தமிழ்க் கல்லூரியிற் சென்னைப் பல்கலைக் கழக

வித்துவான் வகுப்புக்குத் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றினார். பின்னர் சுளிபுரம் அரசினர் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராய் 1951ஆம் ஆண்டுவரை கடமையாற்றி, இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் இராமகிருஷ்ண மிஷன் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணி புரிகிறார். 'தமிழ்மரபு', 'மாணவர் கட்டுரை', 'இந்துசமய பாடம்', 'செந்தமிழ்த் தேன்' என்னும் நூல்களின் ஆசிரியர்.

திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை, B. A., B. L. அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக நூல் வெளியீட்டுப் பகுதியின் முகாமைக்காரராவார். சோழர் கோயிற்பணிகள், தஞ்சாவூர் பிருகதிஸ்வரன் ஆலய வரலாறு, தஞ்சாவூர், பழநி, திருச்செந்தூர், சிதம்பர ஸ்தல வரலாறுகள் என்பனவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியம்' (Two Thousand years of Tamil literature) என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டவர்.

✱

திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம், B. A., B. Sc. அவர்கள், இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக்கல்லூரி ஆசிரியர். சைவ சித்தாந்த நூல்களை குருசிஷ்ய முறைப்படி கற்றவர். தமிழ், ஆங்கிலம், சம்ஸ்கிருதம் என்னும் மும்மொழிகளிலும் வல்லவர். சமயகுரவர் நால்வரிடத்தும் பெரும் பக்தி கொண்டவர்; சமய ஆசார சீலர்; சமயப்பிரசாரகர். தல தரிசனத்தில் ஆர்வம் பூண்டு கால்நடையாக யாத்திரை செய்யும் பெருவிருப்புக் கொண்டு அவ்வாறே செந்து வருபவர். திருக்கேதீசுவர ஆலயத் திருப்பணியில் பெரும்பங்கு கொண்டு உழைப்பவர்.

ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றச் செயலாளராகிய கலைப்புலவர் **க. நவரத்தினம்** அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் 38 வருடம் ஆசிரியராயிருந்து இளைப்பாறியவர்.

கலாநிலையம் என்னும் கழக ஸ்தாபகராயிருந்து அந் நிலையச் சார்பில் வெளிவந்த 'ஞாயிறு' என்னும் உயரிய செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீட்டை வெளியிட்டவர். புதுடில்லியில் நிகழ்ந்த அகில ஆசிய எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் இலங்கை அரசினர் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டவர்; இலங்கை அரசாங்க கலா சாரப் பகுதியினரால் நடாத்தப்படும் பிறதேசக் கலைமன்றத்தின் யாழ்ப்பாணப் பிரிவின் காரியதரிசி. அகில இலங்கைத் தேசிய நூதனசாலை ஆலோசனைக் குழு அங்கத்தவர். மேல்நாட்டு, கீழ் நாட்டுச் சமயத்தத்துவ ஒருமைப்பாடுகளை

ஆராய்ந்து உண்மை காண்கின்ற கிழைத்தேச மேலைத்தேச சமய தத்துவ அறிஞர். கலை வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுடையவர். இலங்கையில் நிகழ்ந்த நான்காம் தமிழ்விழா இனிது நடைபெறுதற்குக் காரியநிர்வாகியாயிருந்தவர். தென்னிந்திய சிற்ப வடிவங்கள், இலங்கையிற் கலைவளர்ச்சி முதலிய தமிழ் நூல்களினதும் சைவசித்தாந்தம், அத்தைவத வேதாந்தம், இலங்கைப் பண்பாட்டில் தமிழ் மூலகங்கள், பகவத்கீதை சாரம் முதலிய ஆங்கில நூல்களினதும் ஆசிரியர். இலங்கையின் கலைவளர்ச்சி நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது கலைப்புலவர் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. கணேசையர் பொற்கிழி விழாவில் பிரதான உறுப்பினராயிருந்து பெரிதும் உழைத்தவர். கணேசையர் அவர்களிடத்துப் பேரன்பு பூண்டவர். ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களின் அரிய நண்பர். கலாயோகி டக்டர் ஆனந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் விளக்கியுள்ள கருத்துக்களுக்கமைய எங்கள் நாட்டுக் கலைகளும், பண்பாடும் மறுமலர்ச்சியடையவேண்டுமென்னும் நோக்குடன் கட்டுரைகள் மூலமும், பிரசுரங்கள் மூலமும், விரிவுரைகள் மூலமும் பணியாற்றி வருபவர்.

ரூப்பகதூர் கோவை, ம. இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார், B. A., B. L.
அவர்கள் பேரூர் சாந்தலிங்கத் தமிழ்க் கல்லூரீத் தலைமையாசிரியர். கோய

முத்தூர் வாசியாகிய இவர், கொங்குநாட்டு வரலாறு, கடலின்கண் முத்து, நாங்கள் எழுவர், மறைந்த பெருமை, ஒருதுளிகடுகு, கோயிற் பூனைகள் முதலிய எழுபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர்.

சைவ சித்தாந்த சமயத் தொண்டராகிய இவர், தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல சைவ இலக்கிய மகாநாடுகளில் தலைமை வகித்துச் சொற்பெருக்காற்றியவர். இவரது சேவையைக் கௌரவித்து ரூப்பகதூர், செந்தமிழ்ப் பூவலர், சித்தாந்தப்பூவலர், சைவஞாயிறு என்னும் சிறப்புப்பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. புலவர் மகாநாட்டிற் பொன்

ஓடை போர்த்தும், எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற் பொற்பதக்கம் அளித்தும் சென்னைக் கவர்னர் சரிதநூற் பரிசாக ஐநூறு பொன் அளித்தும் இவர் பலராலும் கௌரவிக்கப்பட்டவர். சைவசித்தாந்த சமாஜத்தினால் வெளியிடப்பட்ட, 'சைவசித்தாந்தம்' என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராயும், தென்னிந்திய அறநிலையப் பாதுகாப்புக் குழுவின் தலைவராயும் இருந்தவர்.

✱

திரு. கே. வி. எஸ். வாஸ் அவர்கள், M. A. (Hons.) பட்டதாரி; 'வீர கேசரி' தின இதழின் பிரதம ஆசிரியர். தென்னிந்தியாவிலுள்ள கும்ப

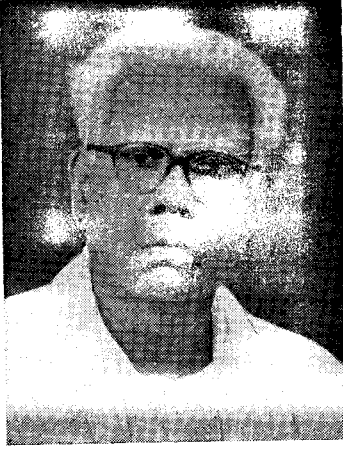

கோணத்தைச் சேர்ந்த இவர் 1933ல் இலங்கை வந்து அன்றுதொட்டு 'வீர கேசரி' ஆசிரியராய் இருப்பதோடு தமக்குத் துறைபோய் சரித்திரம், பொருளாதாரம், அரசியல் சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும் ஆயிரக்கணக்கான சிறு கதைகளையும் நந்தினி, ஜம்புலிங்கம் போன்ற நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். தென்னிந்தியா, சிங்கப்பூர், பம்பாய், கோலாலம்பூர் முதலிய நகர்களிலிருந்து வெளிவரும் பிரபல தமிழ், ஆங்கில வெளியீடுகளின் இலங்கை நிருபராய்க் கடமையாற்றுகிறார். சென்னை 'ஹிந்து' பத்திரிகையின் இலக்கிய விமரிசகர்; ரஜனி, ரவி என்ற புனைபெயரில்

இந்தியப் பத்திரிகைகளில் அரசியல் விமரிசனம் செய்பவரும் திரு. வாஸ் அவர்களேயாவார். தமது பதின்மூன்றாவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்து இன்றுவரை எழுதிக்கொண்டேயிருக்கிறார். வடமொழியிலும் வல்ல இவர் பிரசங்கம் செய்வதிலும் வல்லவர். வானொலியில் அடிக்கடி ஆராய்ச்சிப் பிரசங்கங்கள் செய்கிறார். சரித்திர ஆராய்ச்சியில் இருபது வருடங்கள் வரை தொடர்ந்து உழைத்துவருமிவர் ஈழத்தின் கதை என்னும் சரித்திர நூலை எழுதியுள்ளார். இம்மலரில் சிவனொளிபாதமலையைப் பற்றிய வரலாற்றை ஆராய்ந்துள்ளார்.

✱

திரு. ச. பேரீன்பநாயகம், B. A. அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி அதிபராயிருந்து அண்மையில் இளைப்பாறியிருக்கிறார். காந்திமகாத்மாவின்

தேசத்தொண்டில் தன் மனத்தைப் பறி கொடுத்து அவர் சேவையைப் பின்பற்றி ஈழநாட்டில் முதலில் ஹரிஜனத் தொண்டாற்றிய இவர் இன்றும் கதருடைகளையே அணிந்து வருகிறார். பிரபல இந்திய சுதந்திர சிற்பிகளையும் அறிஞர்களையும் இலங்கைக்கு வரவழைத்து இந் நாட்டுக்குச் சுதந்தர உணர்ச்சியூட்டிய பெரியார். இதுதான் தம் வாழ்வில் பல இன்னல்களை அநுபவித்து இன்றும் அவ்வின்னல்களின் சுவடுகளுடன் வாழ்கிறார். நியாயவாதப் பரீட்சையிற் சித்தியடைந்தவராயினும் அத் தொழிலை நடத்த முன்வந்திலர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாகிய

இவர் ஆங்கிலத்தில் மிகப் பெரும் புலமைவாய்ந்தவர். தமிழிலும் நிரம்பிய அறிவுள்ளவர். அரசினரால் அமைக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சொல்லாக்கக் குழுவில் அங்கத்தவராயிருந்தவர். ஆசிரியர்கள் சமூகத்தினரால் மிகவும் நன்கு மதிக்கப்படும் இவர் அகில இலங்கை ஆசிரிய சமாசத்தின் (A. C. U. T.) தலைவராயிருந்தவர். வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கல்வி பயின்று பல வருடகாலம் அங்கே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றத்தின் தலைவர். அரசியலில் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டவர். மானிப்பாய் இவரது சொந்தவூராகும்.

பண்டிதர் **இ. நமசிவாயதேசிகர்** அவர்கள், திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையிற் பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர். கணேசையர் அவர்களிடம் 'குரு

சிஷ்ய முறையாகப் பல வருடம் உடன் வாழ்ந்து தமிழ் பயின்ற மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர். மாவிட்டபுரம் ஆங்கில பாடசாலையில் துணைத் தலைமையாசிரியராய்க் கடமையாற்றுகிறார். வருத்தலைவிளாநில் கணேசையர் ஞாபக சின்னம் அமைத்த சபையின் தலைவர். தொல்காப்பிய உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களைக் கணேசையர் அவர்கள் வெளியிடுதற்கு உதவியாளராயிருந்து பிரதிசெய்து துணைபுரிந்தவர். தமிழ் இலக்கண ஆராய்ச்சியிலும் செய்யுள் யாப்பிலும் வல்லவர்.

✽

பண்டிதர் **ச. பொன்னுத்துரை** அவர்கள், யாழ். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பண்டிதரும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதருமாவர். மல்லாகம் அமெரிக்கன் மிஷன் சிரேட்ட பாடசாலை உதவித் தலைமையாசிரியராய்க் கடமையாற்றுகின்றார்.

ஆசிரிய சங்கங்களிற் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றிவரும் இவர், வலிகாமம் வடக்குத் தமிழாசிரியர் சங்கத் தலைவராயும் வட-இலங்கைத் தமிழாசிரியர் சங்கக் காரியதரிசியாயும் இருக்கிறார்.

கணேசையர் அவர்களிடத்துத் தமிழ் பயின்றவர். ஏழாலையைச் சேர்ந்த இவர் சைவசித்தாந்தப் புலவருமாவர். கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் பயிற்றப்பட்டவர்.

ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிஞர் பரம்பரையிலே தோன்றி ஆயிரக்கணக்கான சுவையமைந்த அரிய தனிச்செய்யுள்களையும் செய்யுள் நூல்களையும் ஆக்கி

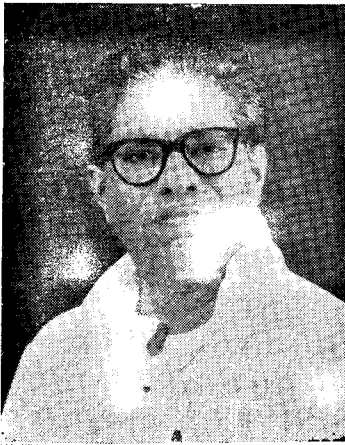

அளித்து அண்மையிற் காலஞ்சென்ற நவாலியூர் க.சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள் ஈழத்தின் தவக்கவிஞர்களுள் ஒருவர். 'ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை', 'கத்தரித் தோட்ட வெருளி' முதலிய சிறுவர்களுக்கேற்ற இனிய செய்யுள்களையும் 'நாமகள் புகழ்மலை', 'இலங்கைவளம்' 'தாலவிலாசம்', 'கதிரைச் சிலேடை வெண்பா', 'அட்டகிரிக் கலம்பகம்', 'தந்தையார் பதிறுப்பத்து' முதலிய கவினமைந்த செய்யுள் நூல்களையும், 'உயிரிளங்குமரன் நாடகம்', 'கந்தபுராண உண்மை' முதலிய தத்துவ நூல்களையும் ஆக்கித்தந்த புலவர் பெருமகன். கணேசையர் காலத்தவர்; கணேசையரின் அரிய

நண்பர். கணேசையர் பொற்கிழி விழாவிலே தமிழன்பர்கள்சார்பாய் அளித்த மங்கல வாழ்த்துப்பா புலவர் அவர்களாற் பாடப்பட்டது. அப்பாடல் இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ளது. புலவர் அவர்களின் தனிச்செய்யுள்கள் 'சிறுவர் செந்தமிழ்' என்னும் பெயருடன் நூலாக வெளிவந்துள்ளன.

✽

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களின் மூத்த புதல்வராகிய பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் அவர்கள், சுவாமி வேதாசலம் அவர்களைப்

போலத் தனித்தமிழியக்கத்தை யாழ்ப்பாணத்திலே பரவச்செய்து தமிழைப் பாதுகாத்து வருபவர். இதற்கியையவே தம் பெயரை இளமுருகனார் என அமைத்துக்கொண்டார். யாழ். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பண்டிதரும் பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியருமாகிய இவர், இருபாலை அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரி முதலிய கல்லூரிகளில் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்து இப்பொழுது உடுவில் மகளிர் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருக்கிறார்.

'செந்தமிழ்ச் செல்வம்', 'தமயந்தி திருமணம்', 'வேனில்விழா', 'அரங்கேற்று

வைபவம்', 'திருமலை யாத்திரை', 'தமிழ்க்குயிலே கூவாய்', 'அறப்போர்க் கறைகூவல்', 'மணிமேகலை', 'அரிச்சந்திரன்', 'கமலேசன்' (Hamlet-Translation) முதலிய செய்யுள் நாடக நூல்களின் ஆசிரியர். பன்னூற்றுக் கணக்கான கலைச்சொற்களை ஆக்கியவர்.

அரிய ஓசை யமைந்த அகவற் செய்யுள்கள் அமைப்பதில் வல்லுநர் ; சிறந்த பேச்சாளர் ; பிழைகளைக் கண்டிக்கும் இயல்பும் வன்மையும் உடையவர். கணேசையரிடம் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்துஞ் சொல்லும் பயின்றவர்.

✱

தென்கோவை பண்டிதர் ச. கத்தையபிள்ளை அவர்கள் கணேசையர் அவர்களோடு நெடுங்காலமாக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்த

பெரியாராவர். கோப்பாயில் பரம்பரைப் பாண்டித்தியம் வாய்ந்த குடியிற் பிறந்த இவர், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்பலவர் அவர்களிடந் தமிழ் பயின்றவர். ஆங்கில முங் கற்றவர். கொழும்பு ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தவர். கல்விப்பகுதியில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் பரீட்சக ராகவும் கடனாற்றி வந்தவர். 1922ஆம் ஆண்டு உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப் பாறி தென்னிந்தியாவில் புதுச்சேரி என்னு மிடத்தில் ஞானகுரு ஒருவரை அடைந்து அவர் விருப்பப்படி 'வித்தகம்' என்னும் சிறந்த வெளியீட்டை நடாத்தி வந்தவர்.

'திருவாசக உண்மை', 'உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி' என்னும் நூல்களை இயற்றியவர். சங்கச் செய்யுள்களை ஒத்த அரிய ஓசையும் கவினும் அமைந்த அகவல் செய்யுள்களை இயற்றும் ஆற்றல் படைத்தவர். கணேசையர் அவர்களைப் (8-11-58ல்) பிரிந்து தமிழகம் துன்புற்ற அதே நேரத்தில் மற்றொரு தமிழறிஞரும் பெரியாருமாகிய இவர் சிலநாட்களுள் (18-11-58ல்) இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவினார்.

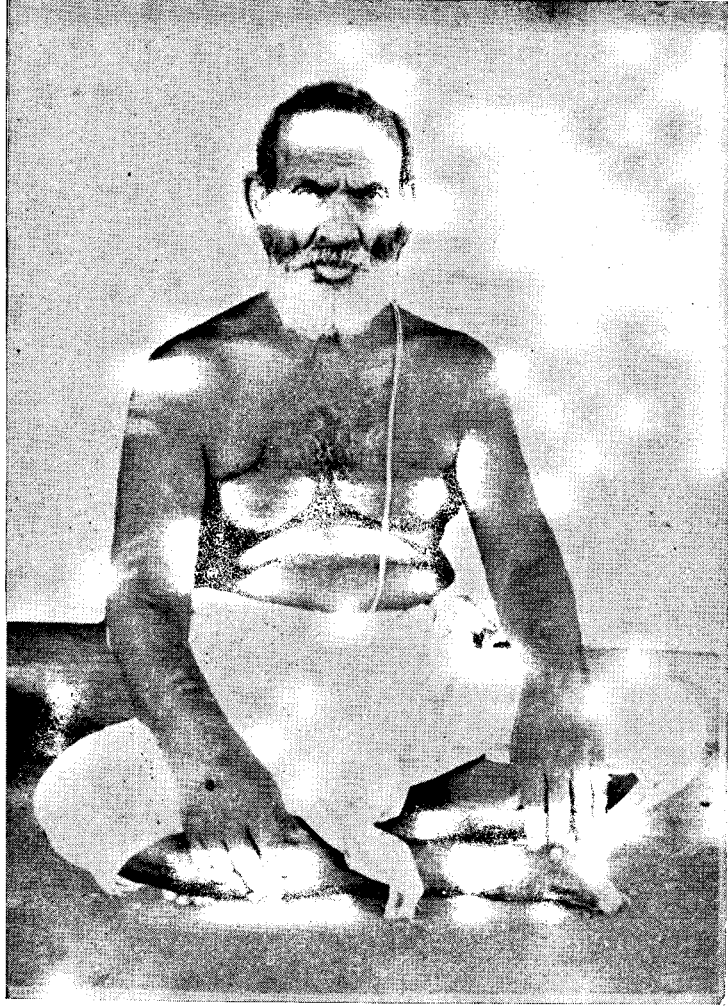
ஸ்ரீ மகாலிங்கசிவமவர்கள் உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வர். தாயார் புலோவி குமாரசுவாமிப்புலவர் குடும்பத்

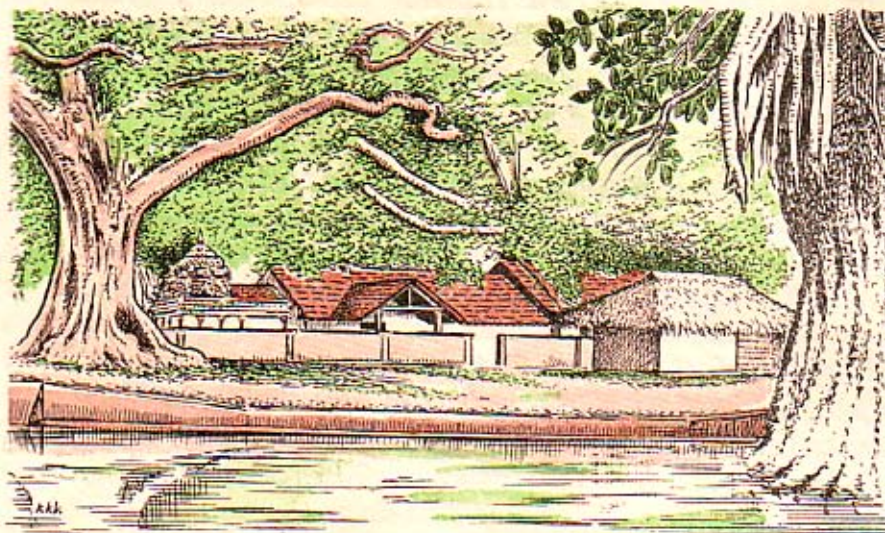
தைச் சேர்ந்த மகேசுவரி அம்மையார். இரு மரபுந்தாய புலவர் குடியில் நடுமணியாகப் பிறந்த சிவமவர்கள் தந்தையாரிடத்துப் பாடங் கேட்டவர்கள். ஸ்ரீ இராமநாதன் கல்லூரியிலும் இருபாலை அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிலும் தமிழ்ப் புலமை நடாத்தி மாணவர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் இலக்கிய விருந்தளித்த அறிஞர்.

தம் பன்னிரண்டாம் பிராயத்திலேயே ‘பழனிப்பதிகம்’ என்னும் பாடலை இயற்றிய இவர், பழைய பாடல்களைப் படித்து இரசித்தலிலும் கவிப்பிரசங்கம் செய்வதிலும் மிக வல்லுநர்.

“புலமை நிரம்பியமைந்த உள்ளம்; தன் பெருமையை எண்ணாத எளிவந்த சுபாவம்; சதா காவிய உலகிற் சஞ்சரித்து இன்புறுதல்; இவற்றையெல்லாம் ஊடுருவி நிற்கும் திரிபுரசுந்தரி தேவிபக்தி ஆகிய இந் நாலு அம்சங்களும் ஒருங்கே சேர்ந்ததே பண்டிதரவர்களுடைய தனிப்பண்பு” எனவும், “தமிழ்ப் பெரும் புலவன், மாமணியினைய மகாலிங்கசிவ நாமன்” எனவும், “திரிபுரசுந் தரிதேவி செகமுழுதும் புரக்குமன்னை பரிபுரச்சீறடிநாளும் பரவுமுயர் பத்திமையான் திரிபுரவா நண்பனவன்” எனவும் காலஞ்சென்ற வித்தியாதரிசகர், பிரம்மஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர் அவர்களாற் புகழப்பட்ட மகாலிங்கசிவமவர்கள், கணேசையாவிடத்து மிகப்பெரும் மதிப்புப் பூண்டவர்கள். கணேசையா அவர்களது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுக்கு பண்டிதர் ம. வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் அளித்த அணிந்துரைச் செய்யுள் இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ளது.

வித்துவசிரோமணி பிரமபுரீ சி. கணேசையர் அவர்கள்

மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையர் அவர்கள்

பண்டித வித்துவான் திரு. க. கி. நடராஜன் அவர்கள், B. O. L., DIP.-IN-ED.

தேசமிக அடியேற்குச் செந்தமிழில் நூல்கள் பல கற்பித் தென்னை மாசகலக் கற்றவர்கள் அவைநடுவே வைத்தமகா வித்து வாளைக் காசினியோர்கண்மணியை இலக்கணநற் சிரோமணியைக் கணேசையப்பேர்த் தேசிகனை யுரைமணியைக் கவிமணியைச் சிந்தையினி லிருத்து வோமே.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நாவலர்பெருமானை நன்கறியும். யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், ஸ்ரீலங்கா ஆறுமுகநாவலரவர்கள் தமிழுக் குஞ் சைவத்துக்குந் தனித்தொண்டாற்றினார்கள். அன்றியும், தம் அரிய பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கு ஒரு மாணவ பரம்

(மேலேயுள்ள படம் மறைத்திரு. சி. கணேசையர் அவர்களது ஆச்சிரமத்தையும், மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தையும் காட்டுவது.)

பரையையும் ஆக்கித் தந்தார்கள். நாவலரவர்களுடைய மாணாக்கர்களுள் அவர்களுடைய தமக்கையார் புதல்வனாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள் தலைசிறந்தவர்; நுண்மாண் நுழைபுலம் படைத்தவர். சங்க இலக்கியங்கள் அச்சில் வராத அக் காலத்திலேயே (அதாவது 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே) ஏட்டுப்பிரதிகள்மூலம் சங்க இலக்கியங்களைக் கற்றவர். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, இராமாயணம் முதலிய இலக்கியங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தவர். தொல்காப்பியத்தைப் பல்காற் கற்று நிறைந்த அறிவுபடைத்தவர். ஒருகால் ஒன்றைக் கற்றாலே மனத்தில் நன்றாகப் பதித்துவைக்கும் நினைவாற்றல் சாலவும் படைத்தவர். இன்னிசை அறிவும் இனிது வாய்க்கப்பெற்றவர். பழைய உரையாசிரியர்களாகிய பரிமேலழகர், நச்சினர்க்கினியர், பேராசிரியர் முதலியோருடைய உரைகளை ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் எடுத்தானும் ஆற்றலும் நுண்ணிய இலக்கண அறிவும் வாய்க்கப்பெற்றவர். இத்தகைய பேரறிஞர்பாற் கல்வி கற்றோர் பலராவர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர், மகாவித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையரவர்களாவர். யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களின் தமிழ்த் தொண்டையும் பேரறிவையும் பெருத்திறனையும் தமிழறிந்தாரனைவரும் அறிவர். அறியாதார் உளரேல், அவர் தமிழறியாதாரே. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்களுக்குப் பின், குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களிடங் கல்வி கற்றதோடு, பிற்காலத்திற் புலவரவர்களுக்கு உசாத்துணைவராகவும் விளங்கியவர் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களாவர். இத்தகைய வாய்ப்பைப் பெற்ற மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களின் மாணவர்களுள் யானுமொருவனாகலாற் போலும் 'கணேசையர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்' ஒன்றை எழுதுமாறு நண்பர்கள் பணித்தார்கள். அப் பணியைத் தலைமேற்கொண்டு எழுதப்பெற்றதே இக் கட்டுரையாகும். அறிஞர் குற்றங் களைந்து குணங் கொள்வாராக.

பிறப்பு

யாழ்ப்பாணத்தின் வடபால் ஏறக்குறைய எட்டு மைல்களுக் கப்பால் சிவந்தநிற மண்ணும் திஞ்சுவை நீரும் பொருந்தி, இயற்கை வளனெலாஞ் செறிந்து, தாளாண்மை மிக்க வேளாண்

டொழிலுக்கு உரியதாய் விளங்குவது புன்னுலைக்கட்டுவன் என்னும் ஊர். இவ்வூரிலே சைவ அந்தணர் குலத்திலே காசிப கோத்திரத்திலே சின்னையர் என்னும் அந்தணச் செல்வருக்கும் அவர்தம் அருந்ததியன்ன வாழ்க்கைத் துணைவி சின்னம்மாளுக்கும் கணேசையர் ஐந்தாவது புதல்வராகப் பிறந்தார். இவருக்கு மூத்தோர் நால்வரும் பெண்களாவர். தந்தையுந் தாயும் விநாயகப் பெருமானைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டொழுகினவ ராதலின், கணேசரருளாற் பிறந்த தம் அருந்தவப் புதல்வருக்குக் 'கணேசன்' என்று பெயரிட்டனர். பின்னாளிலே கணேசையரவர்கள் பெரிய கணேச பக்தனாகவே மாறிவிட்டார்கள். அவர்கள் பாடிய 'வருத்தலைவிளான் மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது' என்னும் இனிய செய்யுள் நூலின்கண்ணே,

“என்குலத் தந்தணர் நின்னடித் தொண்டினை
வழிவழி செய்து வாழும் புன்னைமா
நகரின் மேவிய நற்றளியிற் போல்
வீயா மருதடி மேவு மூலத்தும்
உற்றே யருள்செயும் உயர்பரம் பொருளே”

என்று, தம் தந்தை தாயர் முதலியோரும் விநாயகவழிபாட்டிற் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுதல் காண்க. கணேசைய ரவர்கள் பிறந்தநாள் ஈசுர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் பதினைந்தாம் நாளாகும் (1-4-1878). இரகுவமிசத்துக்குக் கணேசையரவர்கள் எழுதிய உரைக்குச் சிறப்புப்பாயிரங் கொடுத்த சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள்,

“காசிபகோத் திரமுடையோன் புன்னைநகர்ச் சின்னைய நாதன் மைந்தன் தேசிகன்வித் துவசுடா மணிபொன்னம் பலப்பெயர்கொள் செம்மல் பாங்கே பேசரிய விலக்கியமு மிலக்கணமும் பிறநூலும் பெரிது கற்றோன் பூசுரர்கோன்கணேசனெனும்பெயருடையோன்கவிபாடும் புலமிக்கோனே” என்று கூறுதலும் ஐயரவர்களின் பிறப்பு, கல்வி, ஆற்றல் முதலியன வற்றைக் காட்டும்.

கல்வி கற்றல்

கணேசையரவர்கள் குடும்பம் கற்றவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் கொண்டு விளங்கிற்று. அவர்களுடைய பெரிய தகப்பனாராகிய மறைத்திரு. கதிர்காம ஐயரவர்கள் புன்னுலைக்கட்டுவனில் ஒரு

பள்ளிக்கூடம் நடத்திவந்தார்கள். அஃது அக் காலத்தில் ஒரு சைவப் பள்ளிக்கூடமாக விளங்கிற்று. (இப்போது அஃது அரசினர் பள்ளிக்கூடமாக மாறிவிட்டது.) அப் பள்ளியிலேயே கணேசைய ரவர்கள் மிக்க திறமையாகக் கல்வி கற்றுவந்தார்கள். அரிச்சுவடி தொடக்கம் எட்டாம் வகுப்பு வரை அப் பள்ளியிலேயே கற்றுவந்த கணேசையரவர்கள் இலக்கணம், இலக்கியம், சரித்திரம், சமயம், கணிதம் முதலிய பாடங்களில் முதன்மை பெற்றார்கள். எட்டாம் வகுப்பிலே தேர்வு பெற்றால், மாணவ ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றுச் சம்பளம் பெறலாம். ஆதலால், இத் தேர்வு முடிந்ததும், மாணவ ஆசிரியன் (Pupil Teacher) ஆகப் பயிற்சி பெறுதற்குரிய பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டும் என்று, கணேசையரவர்களுடைய சுற்றத்தார் விரும்பினார்கள். இந்த நிலையில், அக் காலத்திற் சைவப் பள்ளிகளில் தேர்வு நிகழ்த்துவோருள் ஒருவராக இருந்த வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள் கணேசையர் கல்வி கற்ற பள்ளிக்குத் தேர்வாளராக வந்தார்கள். அவர்கள் தேர்வு நிகழ்த்துங்கால், மாணவராக இருந்த கணேசையரை நோக்கி ‘திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்’ என்றற் றோடக்கத்துக் கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளுக்குப் பொருள் விரிக்குமாறு பணித்தார்கள். சிறுவனாக இருந்த கணேசையர் தாம் படித்தபடி ‘விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்கரங்களையும் செவ்விய ஐந்து முகங்களையுமுடைய சிவபிரான்’ என்று முதலாம் அடிக்கு உரை கூறினார். உடனே வித்துவசிரோமணி அவர்கள் அதை நிறுத்தி விட்டு, பின்வருமாறு சொன்னார்கள் :—

“உண்மைப் பொருள் உடைமைப் பொருள் எனப் பொருள்கள் இரண்டு வகைப்படும். உண்மைப் பொருளைக் கூறுமிடத்து ‘ஐ’ உருபை விரித்துப் பொருள்கூறலமையாது. சிவபிரானது முகங்களும் கரங்களும் உண்மைப் பொருள்களாதலின், ‘ஐ’ உருபை விரி யாது ‘விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்கரங்களும் ஐந்து திருமுகங் களும் உள்ள சிவபிரான்’ என்று கூறல் வேண்டுமென்று விளக்கி னார்கள். அதைக் கேட்ட சிறுவனாக இருந்த கணேசையரவர்க ளுக்கு வித்துவசிரோமணிபாற் பெரு மதிப்பு ஏற்படலாயிற்று. அவர்தம் இலக்கண அறிவை வியந்து அத்தகையவரிடஞ் சில காலமாவது கல்வி கற்றல்வேண்டும் என்று ஆசைகொண்டார்கள்.

ஆகவே, தமது சுற்றத்தார் விருப்பத்துக்கிசைய மாணவ ஆசிரிய னுவதைக் கைவிட்டு, வித்துவசிரோமணிக்கு மாணுக்கராயினார் கணேசையரவர்கள். இதனை அவர்கள், மாணவர்களாகிய எங்க னுக்குப் பெருமிதத்தோடு சொல்வார்கள். ‘வித்துவசிரோமணி யவர்களிடம் மாணவனாக இருந்து கல்வி கற்றல் எளிதன்று. மிக்க அவதானமாகவும், அடக்கமாகவும் இருந்து கூர்த்த மதி யோடு கற்றல் வேண்டும். இன்றேல், மாணவ நிலையினின்று நீங்கவும் நேரிடும்’ என்றெல்லாம் அவர்கள் சொல்வார்கள். அதுகாலை, கணேசையரவர்களிடங் கல்வி கற்றலும் அத்தகையதே என்று, மனத்துள் நினைத்துக்கொள்வோம்; புறத்தே சொல்லத் துணியோம்.

திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம்

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாண நகரைச் சேர்ந்த வண்ணார்பண்ணையில் வசித்துவந்தார்கள். அவர்களிடஞ் சில மாணவர்கள் பாடங் கேட்டுவந்தார்கள். வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள வைத்தீஸ்வரன் கோவில் அமைப்பிலும் அழகிலும் தென்னிந்தியாவில், சீகாழிப்பதியின் பக்கத்தேயுள்ள புள்ளிருக்குவேனார் கோயிலை (இது வைத்தீஸ்வரன் கோயில் எனும் பெயரால் இப்போது வழங்கப்படுகின்றது) ஒத்தது. அதன் வடக்கு வீதியில் வடக்கு நோக்கி இருந்தது, கணேசைய ரவர்களின் தமக்கையாரை மணந்த அவர்தம் மைத்துனர் மறைத் திரு. சுந்தரையரவர்களின் இல்லம். இப்போதும் அவர் உறவினர் அதில் வதிகின்றனர். அதற்கு எதிரே தெற்கு நோக்கி இருந்தது, சிவன்கோவிற் குருக்களும் சிறந்த வடமொழி அறிஞருமாகிய மறைத்திரு. பிச்சுவையரவர்களின் இல்லம். இவ் வீட்டுத் திண்ணை விசாலமானது. இத் திண்ணையிலேயே வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை சில மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லி வந்தார். அவ்வாறு பாடம் நடைபெறும் ஒரு சமயத்திலேயே கணேசையரவர்கள் தாமும் வித்துவசிரோமணி யவர்களிடம் மாணவனாக இருந்து பாடங்கேட்பதற்கு அனுமதி பெறச் சென் றார்கள். அப்போது கணேசையரவர்கள் தமது தகுதியைக் காட்டுதற்கு ஒரு வாய்ப்பு நேர்ந்தது. கணேசையரவர்கள் போன சமயத்தில் மற்றை மாணவர்களுக்கு வித்துவசிரோமணியவர்கள்

பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தம் மாணவர்களை நோக்கி “‘உண்ப’ என்ற சொல்லுக்கு இலக்கணம் என்ன?” என்று வினாவினார்கள். அவர்கள் சரியான விடை கூறுதிருக்கவே, பக்கத்தில் நின்ற கணேசையரை நோக்கி, “நீர் சொல்லுவீரா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்குக் கணேசையர் “ஆம்” என்று கூறி “‘உண்ப’ என்னுஞ் சொல் உயர் திணைப் பலர்பால் வினைமுற்றுகவும், அஃறிணைப் பலவின்பால் முற்றுகவும் வரும்” என்று விடை கூறினார். இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த வித்துவசிரோமணியவர்கள் கணேசையரவர்களைத் தம் மாணவராக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதுமுதல் கணேசையர் வித்துவசிரோமணியின் அன்புக்குரிய மாணவரானார். இத் திணைப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே மகாவித்துவான் கணேசையர் கல்விகற்று வந்தார். அக்காலத் திணைப் பள்ளிக்கூடங்களின் பெருமைதான் என்னே! காலஞ் செல்லச் செல்ல மாணவர்கள் தொகையும் அதிகமாயிற்று. அது காரணமாக, வகுப்பும் அருகிலுள்ள நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு மாற்றப்படலாயிற்று. வித்துவசிரோமணியவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை ஓரீஇய பின், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடம் கணேசையரவர்கள் சிலகாலங் கற்று வந்தார்கள். அக் காலத்தில் அவர்களிடம் வடமொழியறிவும் பெற்றார்கள். பிற்காலத்தில் இவர்கள் புலவரவர்களுக்கு ஓர் உசாத்துணைவராகவும் விளங்கினார்கள்.

ஆசிரியர் ஆன்மை

மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் தமது இருபத்தோராம் ஆண்டளவிலேயே ஆசிரியராகக் கடனுற்றத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் முதன்முதலில் இப்போதிருக்கும் வண்ணை வைத்தல்வர வித்தியாலயத்துக்குப் பக்கத்தில் ‘ஐக்கியஇலாபநிதிக் கட்டடத்’தில் விவேகானந்தா வித்தியாசாலை என்னும் பெயரோடு திரு. வேலுப் பிள்ளை என்பவரால் நடாத்தப்பட்டுவந்த பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியராகக் கடனுற்றினார்கள். அதன்பின், வண்ணை நாவலர் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைக் காவிய பாடசாலையிற் சிறிது காலமும், புன்னாலைக்கட்டுவன், வயாவிளான், குரும்பசிட்டி என்னுமிடங்களிற் சிற்சிலகாலமும் ஆசிரியராகக் கல்விகற்பித்துவந்தார். அக்காலத்திற்

ருன் இவர்கள் மாமனாராகிய மறைத்திரு. யோகவன சாஸ்திரிகளின் ஒரே புதல்வியாகிய அன்னலக்குமியம்மையாருக்கும் இவர்களுக்கும் திருமணம் நடைபெறலாயிற்று. திருமணம் நிகழ்ந்த காலத்துக் கணேசையரவர்கள் முப்பத்திரண்டாண்டுப் பிராயத்தினராயிருந்தார்கள். இதன்பின், இவர்கள் தமது மாமனாரால், தையிட்டி என்னுமூரில் நடாத்தப்பட்டுவந்த சைவப் பள்ளிக்கூடத்திற் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்தார்கள். அதன்பின், இவர்கள் 'மணிபல்லவம்' என்று மணிமேகலையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள தீவகம் இதுவேயாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதும் நயினார் தீவெனும் நீர்குழந்த திருநாட்டில் தமது வாழ்க்கைத் துணைவியாருடன் சென்றிருந்து ஏழாண்டுகள் வரை கல்வி கற்பித்து வந்தார்கள். இக்காலத்தில் நூல்களை ஆய்வதும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுமாக இன்பகரமாகவே இவர்கள் வாழ்க்கை கழியலாயிற்று. 1921ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பின்பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்' என்னும் பெயரால் ஒரு சங்கம் நிறுவப்படலாயிற்று. 1921ஆம் ஆண்டில் அச் சங்கத்தை நிறுவினோரும், சங்கத்தின் செயலாளருமாகிய திரு. யா. தி. சதாசிவ ஐயரவர்கள் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித, பாலபண்டித, பிரவேசபண்டிதத் தேர்வுகளுக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதற்காகப் 'பிராசின பாடசாலை' என்னும் பெயரோடு ஒரு கல்விக்கழகத்தைச் சுன்னாகத்தில் நிறுவி நடாத்தினார்கள். அவர்கள் அழைப்பின் பேரில், 1921ஆம் ஆண்டில், மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் அக் கழகத்துக்குத் தலைமைப் பேராசிரியராக அமர்ந்தார்கள். இக் கழகத்தில் ஏறக்குறையப் பதினோராண்டுகள் வரை (1932ஆம் ஆண்டு வரை) பேராசிரியராக விருந்து இவர்கள் ஆற்றிய பணி பெரியதொரு பணியாகும். இன்று யாழ்ப்பாணத்திற் பண்டிதர்களாக உள்ளோரிற் பலர் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களிடம் கல்வி கற்றவரேயாவர். மாணவராக இருந்து கல்லாதோரும் அவர்களிடம் தம் ஐயந்திரிபுகளை நீக்கிக்கொண்டவரேயாவர். இக் காலத்திலேயே தொல்காப்பியத்தைக் கற்பிக்கவும், அதனைத் தமது நுண்மதிகொண்டு துருவித் துருவி ஆராய்ந்து சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதவும் அவர்களுக்குப் பெருவாய்ப்புக் கிடைத்தது. மாணவர்கள் ஐயங்களைக் கேட்டால், அதற்கு

அப்போதைக்கு ஏதாவது சொல்லி மழுப்பிவிடும் வழக்கம் மகா வித்துவான் கணேசையரவர்களிடம் மருத்துக்குங் கிடையாது. உடனேயே அவ்வையத்தைத் தீர்த்துவிடுவார்கள். உடனே தீர்க்கமுடியாமற் சிறிது சிந்தித்தாவது, ஆராய்ந்தாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால், ‘பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்’ என்பார்கள். கேட்ட மாணவன் மறந்தாலும் அவர்கள் அதை மறக்கமாட்டார்கள். ஆராய்ந்து கண்டதும் அம் மாணவனைத் தேடிச்சென்று அதைத் தெரிவிக்க அவர்கள் தவறவேமாட்டார்கள். இஃது அவர்களிடம் மாணவனாக இருந்த யான் நேரில் அறிந்ததொன்றாகும். இந்த இயல்பே ஐயரவர்கள் தொல்காப்பியத்துக்கு மிகத் தெளிவான உரைவிளக்கக் குறிப்பு எழுதுதற்கு அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தது, என்று கூறின் அது மிகையாகாது. தம்முடைய ஆசிரியர்களிடம் நேரிற் கற்றறினும் பார்க்க அவர்கள் தாமாக முயன்று ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளே பல வாம். கற்கண்டை மென்று சுவைத்துக்கொண்டே சிறிது நேரம் சிந்திப்பார்கள். உடனே பதிலைத் தெரிந்துகொள்வார்கள். “அஃது இதுகாணும்” என்று மலர்த்த முகத்தோடு விளக்குவார்கள். அந்தக் கற்கண்டில் ஏதோ இருக்கிறதுபோலும், என்று எமக்கு கினைக்கத் தோன்றும். கற்கண்டில் அவர்களுக்கு நல்ல விருப்பம் உண்டு. பாடஞ் சொல்லும்போது கற்கண்டை வாயிற் போட்டுக்கொள்வார்கள். சிலவேளைகளில் மாணவருக்கும் கொடுப்பார்கள். பழவகைகளில் அன்னாசிப்பழத்திலும் திராட்சைப்பழத்திலும் அவர்களுக்கு அதிக விருப்பமுண்டு. கீரை வகைகளில் வல்லாரை அவர்களுக்குகந்தது. பொதுவாக மாணவர்களிடம் எதையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் இவர்களை — மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கு இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டுசெல்லுதலே வழி, என்பதை மாணவர்களாகிய நாம் அறிந்திருந்தோம். பொடிபோடும் வழக்கமும் அவர்களிடம் உண்டு. வருவாயைப் பெரிதாக மதித்து அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலை நடத்தியதே கிடையாது. பிராசீன பாடசாலையை விட்டு நீங்கிய பின், இவர்கள் நூல்கள் எழுதுவதிலும் தனிப்பட்ட முறையிற் சில மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுப்பதிலும் கடவுள் வழிபாட்டிலுந் தம் காலத்தைக் கழித்தார்கள்.

அவர்கள் காலத்துப் புலவர்கள்

மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் காலத்தில் இந்தியாவில் சேது சமஸ்தான மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்காரவர்களும், அவர் மருகர் திரு. மு. இராகவையங்காரவர்களும், அறிஞர் திரு. அரசன்சண்முகனார் அவர்களும், திரு. நாராயணையங்கார் அவர்களும், மறைமலையடிகளும், ஈழத்தில் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையும், சுன்னாகம், குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களும், பிறரும் இருந்தார்கள். இத்தகைய பெரும் புலவர்கள் காலத்தில் அப் புலவர்களும் ஒப்பப் பல ஆராய்ச்சி முடிபுகளைக் கண்டவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள். இவர் தம் 25ஆம் ஆண்டளவிலேயே மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்களும், மு. இராகவையங்கார் அவர்களும் வேண்டிக்கொண்டபடி அவர்களால் நடாத்தப்பட்டுவந்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகிய 'செந்தமிழ்' இதழ்களில் அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார்கள். அக் காலத்திலேயே திரு. அரசன்சண்முகனுக்கும் கணேசையரவர்களுக்கு மிடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்படலாயிற்று. தொல்காப்பியப் பாயிரம், முதற் சூத்திரம் என்பவற்றிற்கு அரசன்சண்முகனார் அவர்கள் 'சண்முக விருத்தி' என்னும் பெயரோடு எழுதிய விருத்தியுரையில் ஆகுபெயரும் வேறு, அன்மொழித் தொகையும் வேறு என்னுங் கொள்கையை நிறுவ முயன்றார்கள். முன்னையோர் கொள்கைக்கு இது முரண்பாடாதலைக் கண்ட கணேசையரவர்கள் தமது ஆராய்ச்சி வன்மையால் அரசன்சண்முகனார் கொள்கையை மறுத்தெழுதி, ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் ஒன்றேயாம் என்பதை நிறுவுவாராயினர். இதனைச் 'செந்தமிழ்' மில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் காட்டும். இன்னும் காலத்துக்குக் காலம் இவர்கள் 'செந்தமிழ்' மில் எழுதிவந்த இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பலவாம். இவற்றை, பின் இவர்கள் உரைவிளக்கக் குறிப்போடும் பாடத் திருத்தத்தோடும் வெளியிட்ட தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களில் அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எழுத்ததிகாரப் பதிப்பில் 'அளபெடை', 'போலி எழுத்து' என்பவையும், சொல்லதிகாரப் பதிப்பில் 'தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி', 'பிறிது பிறிதேற்றல்', 'ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்', 'இருபெயரோட் டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்',

‘தொகைநீலை’ என்பவையும், பொருளதிகாரப் பதிப்பில் ‘சிறு பொழுதாராய்ச்சி’ என்பதுஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆண்டுக் காண்க. இவ்வாராய்ச்சிகளிற் சிவஞான முனிவரின் இலக்கணக் கொள்கைகளை மறுத்து வேறு கொள்கைகளை இவர்கள் நிறுவியிருக்கிறார்கள். இதனை இவர்கள் தமது கூர்த்த மதி கொண்டு செய்தமை இவர்தம் நுண்ணறிவைக் காட்டும். இவர்கள் எழுதிவந்த கட்டுரைகள் ‘செந்தமிழ்’ப் பத்திராதிபராலும் பிறராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன வென்பதற்கு 30-5-1906இல் இவர்களுக்கு அக்காலத்துப் பத்திராதிபராக இருந்த மறைத்திரு. மு. இராகவையங்காரவர்களிடமிருந்து கிடைத்த திருமுகம் ஒன்று சான்று பகரும். அது வருமாறு:

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
30-5-1906

அன்பார்த்த ஐயா !

தாங்கள் “தொனி” என்னும் அரிய விஷயம் அனுப்பிய பின்பு, வேறு விஷயம் அனுப்பாமைக்குப் பலர் (அவாவுடன்) வருந்துகிறார்கள். தயைசெய்து “இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரத்”தின் தொடர்ச்சியை அனுப்பிவரின், உபகாரமா மென்பதை நாம் சொல்லல் மிகை. தாங்கள் நீண்ட நாளாகக் கடித மெழுதாதிருப்பதையிட்டுக் கவல்கிறேன். தங்கள் அன்பார்த்த கடிதத்தை எதிர்நோக்கியுள்ளேன்.

இங்ஙனம்,

அன்பன்,

(ஒப்பம்) மு. இராகவையங்கார்

இதுபோலவே இன்னும் பல கடிதங்களுள். விரிவஞ்சி அவற்றைத் தாராதொழிகின்றேன். நிற்க,

இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் மட்டுமன்று, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் பல இவர்களாற் ‘செந்தமிழ்’ல் எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ‘கவியின்பம்’ என்னும் தலைப்பில் அரசகேசரியார் இயற்றிய ‘இரகுவமிசம்’ என்னுங் காவியத்திலுள்ள சிறப்புக்களை எடுத்துக்காட்டிய கட்டுரைகளும், ‘ஒரு செய்யுட் பொருளாராய்ச்சி’ என்னும் தலைப்பிற் ‘சிறுபாணாற்றுப்

படை'யில் ஒரு பகுதிக்கு (அடி 15—31) நச்சினுர்க்கினியர் எழுதிய உரையை மறுத்து எழுதியமையும், 'நச்சினுர்க்கினியர் உரைநயம்' என்னும் தலைப்பில் 'சிந்தாமணி'க்கு நச்சினுர்க்கினியருரையிற் காணும் நயங்களை எடுத்துக் காட்டிய கட்டுரையும், கம்பர் கவிநயம் பற்றிய கட்டுரைகளும், பிறவும் சிறந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளாம். அவர்தம் கட்டுரைகளைத் தொகுப்பதில் ஈடுபட்டுள்ள என்முயற்சி வெற்றிபெறுமாறு அறிஞர்கள் மேலும் தமக்குக் கிடைப்பனவற்றைத் தந்துதவுவார்கள் என்று எதிர் பார்க்கிறேன்.

கணேசையர் அவர்கள் வித்துவசிரோமணி பொன்னம் பலப்பிள்ளையவர்களிடம் பாடங்கேட்டபோது தாம் குறித்துவைத்த இராமாயணக் குறிப்புப் புத்தகம் (கையெழுத்துப் பிரதி) ஒன்றை என்னிடம் தந்துவைத்தார்கள். அதிலிருந்து எத்துணைச் சிரம மெடுத்துக்கொண்டு நுட்பமாக இராமாயணம் முழுவதையும் மாணவனாக இருந்த அக்காலத்திலேயே அவர்கள் கற்றார்கள் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யு ளின் குறிப்பை மட்டும் இங்குத் தருகின்றேன். சுந்தரகாண்டத்தில் ஊர்தேடு படலத்தில் வரும் (146ஆம் செய்யுள்)

“தனிக் கடக்களி றெனவொரு துணையிலான் ருய
பனிக் கடற்பெருங் கடவுடன் பரிபவந் துடைப்பான்
இனிக்க டப்பதன் றேழ்கடல் கிடந்ததென் றிசைப்பான்
கனிக்க டற்கதிர் தொடர்ந்தவ னகழியைக் கண்டான்”

என்னுஞ் செய்யுளுக்கு எழுதப்பெற்றுள்ள குறிப்பு வருமாறு:

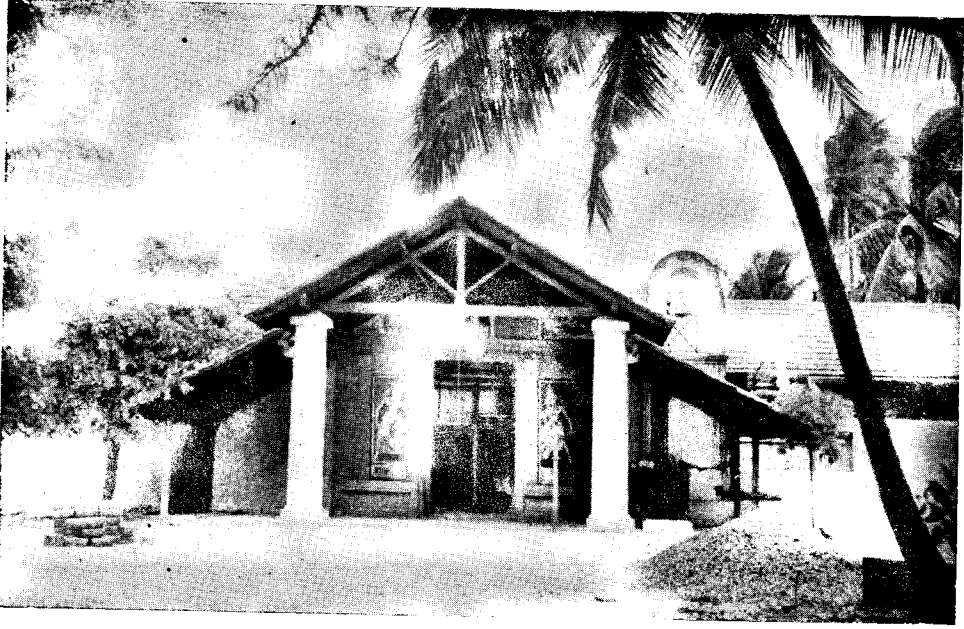
“கடலின்கண்ணே தோன்றுகின்ற சூரியனை ஒரு பழமென்று கருதித் தொடர்ந்தவனாகிய ஒப்பற்ற மதத்தையுடைய யானையைப் போன்ற ஒரு துணையுமில்லாத அனுமனாவன் அந்நகரின் அகழி யைக் கண்டவனுய்க் ‘குளிர்த் கடலுக்குத் தலைவனாகிய வருண னது அவமானத்தை நீக்கும்படி ஏழ்கடலும் இனி யவ்வனுமனால் கடத்தல் கூடாதென்று கருதிக் கிடந்தாற்போலும்’ என்று கூறி னான். அனுமன் கடலைத் தாண்டியதனால் தம் யசமானனுக்கு வந்த அவமானத்தை நீக்கும்படி சத்த சமுத்திரங்களும் வந்து கிடந்தாற்போன்ற அகழியைக் கண்டான் என்பது கருத்து.

அவமானம்—யாவராலுங் கடக்கமுடியாத தன்னை ஒரு குரங்கு கடந்ததே என்றதால் வந்த அவமானம்.”

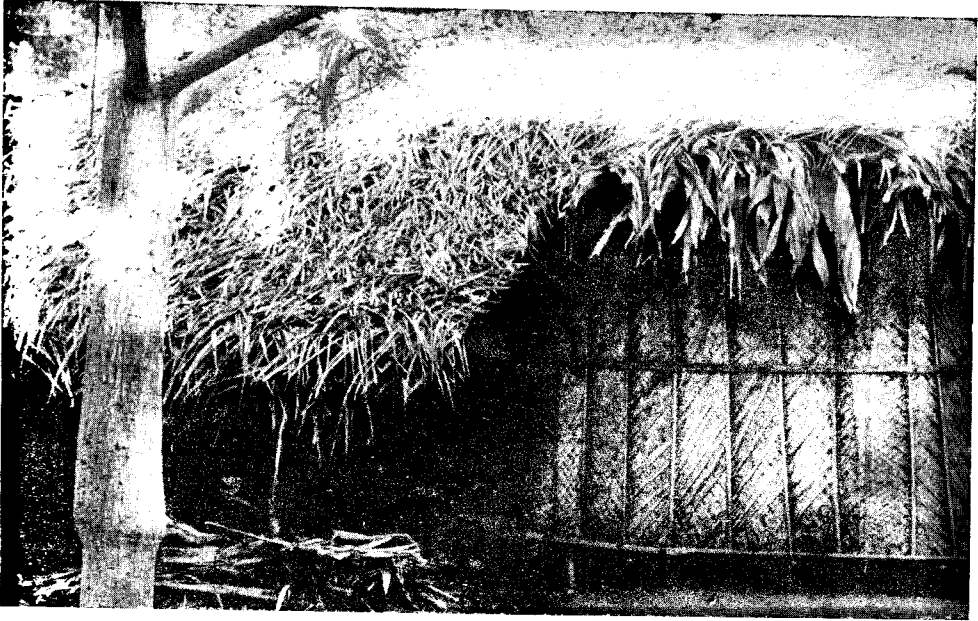
இக் குறிப்பை யான் தெரிந்தெடுத்துத் தரவில்லை. அக் குறிப்புப் புத்தகத்தைப் புரட்டியபோது முதலில் என் கண்ணைக் கவரந்த செய்யுளையே தந்துள்ளேன். இப்படியே ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் அரிய குறிப்பெழுதிப் படித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறே சங்க இலக்கியங்களிலும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக் கோவையார், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், இராமாயணம் முதலிய நூல்களிலும் அவர்களுக்கு நிரம்பிய பயிற்சியுண்டு என் பதை அவர்கள் பாட்டுச் சொல்லும்போது நாம் நன்கறிந்துள்ளோம். “கோவை யென்றால் திருக்கோவையே. மற்றைய கோவைக ளெல்லாம் வேலியிற் படரும் கோவையே,” என்று கூறித் திருக் கோவையார்ச் செய்யுள்களைச் சுவைப்பார்கள். அகநானூற்றுக்கு உரையே இல்லாத அக் காலத்தில், அகநானூற்றை அவர்கள் எங்களுக்கு விளக்கிய சிறப்பை நாம் மறத்தல் முடியாது. பதிற்றுப் பத்துக்கும் அவ்வாறே. தருக்க சங்கிரகத்தை அவர்கள் விளக்கி யதைப் போலத் தெளிவாக விளக்கியவரை யான் கண்டிலேன். இவ்வாறே இலக்கிய அறிவிலும் அவர்கள் அறிவு பேரறிவாக விளங்கிற்று.

வித்துவரீமோனிப் பட்டம்

கணேசையரவர்களின் தமிழ்மொழி யறிவின் பெருக்கத்தை நன்கறிந்த தமிழறிஞர்களும் அவர்தம் நண்பர்களும் மாணவர்களும் அவர்களுக்குத் தாமாகவே தகுதிநோக்கி அளித்த இயல்பான பட்டம் **மகாவித்துவான்** என்னும் பட்டமாகும். இதுபற்றியே மகா வித்துவான் என்று யாம் எஞ்ஞான்றும் அழைத்துவந்தோம். இதுவேயுமன்றி, அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் அளித்த பட்டமும் ஒன்று உண்டு. சென்ற நந்தன ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 16ஆம் நாளன்று (1-12-52) யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தார் அச் சங்கத்தின் இருபத்தொன்பதாவது ஆண்டுவிழாவுடன் ‘விசேட பட்டமளிப்பு விழா’ என்று ஒன்றையும் நடாத்தினார்கள். இதுவே அவர்கள் நிகழ்த்திய முதலாவது விசேஷ

புன்னுலைக்கட்டுவன் ஆயாக்கடவைச் சித்திவிநாயகர் கோவில்

கணேசையர் பிறந்த இல்லம் — புன்னுலைக்கட்டுவன்

பட்டமளிப்பு விழாவாகும். இவ் விழாவில் மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களுக்கு வித்துவசிரோமணி என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்கள். இவர்களே இச்சங்கத்தால் முதன் முதலாக இத்தகைய பட்டம் வழங்கப்பட்டவராவர். அதுகாலை அச் சங்கத்தார் வேறு சில அறிஞர்களுக்குஞ் சில பட்டங்களை வழங்கினர். அவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடையதாகலின், அவ்வாறு பட்டம் பெற்ற மற்றை மூவரையும்பற்றி ஒரு சிறிது கூறிவிடுவாம்.

1. மறைத்திரு. க. சு. நவரீதகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்களுக்கு இச்சங்கத்தாரால் 'புலவர்மணி' என்னும் பட்டம் வழங்கப் பட்டது. இவர் சுன்கைத்திலுள்ள இராமநாதன் கல்லூரியிலும், திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேசுவராக் கல்லூரியிலும், இராமநாதன் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் தலைமைத் தமிழாசிரியராகக் கடமையாற்றியவராவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் 'உலகியல் விளக்கம்', 'பறம்புமலைப் பாரி', 'செழுங்கதிர்ச் செல்வம்', 'திரு வடிக் கதம்பம்' என்பனவாம். இவர் மணிவாசகப் பெருமான் இயற்றியருளிய திருவாசகத்துக்கும் ஓர் உரை கண்டுள்ளார்.

2. திரு. ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை யவர்களுக்கு 'பண்டித மணி' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. இவர் சுன்கைம், அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்களிடங் கல்வி கற்றவர். விபுலானந்த அடிகளின் தொடர்பு பெரிதும் உடையவர். அவர்களைப்போலவே மட்டக்களப்பைச் சன்னலூராக வுடையவர். இயற்கையாகவே நல்ல கவி பாடுந் திறமை வாய்ந்தவர். இவர் இயற்றிய 'பகவத் கதை வெண்பா' யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் இருபத்தெட்டாவது ஆண்டுவிழாவில் அரங்கேற்றப் பட்டது.

3. திரு. ந. சுப்பையபிள்ளை யவர்களுக்குப் 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. இவர் மட்டுவில் உரை யாசிரியர் திரு. ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் மாணவராவர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் நடாத்தப்படும் வித்துவான் பரீட்சையில் தேறியவர். வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியராகப் பல ஆண்டுகள்

கடனாற்றியவர். வடமொழியறிவும் வாய்க்கப்பெற்றவர். இவர் 'தஞ்சைவாணன் கோவை' சொக்கப்பநாவலருரைக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள் எழுதியுள்ளார். நன்னூல் விருத்தியுரைக்கும் உரை விளக்கக் குறிப்புக்கள் எழுதியுள்ளார் என்ப. நிற்க.

இவர்களேயன்றி, மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மற்றோர் அறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்களாவர். இவர் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பல்லாண்டுகள் கடனாற்றி இப்போது இளைப்பாறியுள்ளார். இவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித பரீட்சையில் மிகப் பழங் காலத்திலேயே சித்தியெய்தியவர். சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடமும் சைவத்திருவாளர் த. கயிலாயபிள்ளையவர்களிடமும் கல்வி கற்றவர். பலருக்குக் கல்வி கற்பித்து அவர்களைப் பண்டிதர்களாக்கியவர். இவர்தம் நண்பர்களும் மாணவர்களும் மற்றைய அறிஞர்களும் இவருக்கு அளித்த பட்டமே 'பண்டிதமணி' என்னும் பட்டமாம். இவர்களுக்கு இவருடைய மாணவரும் பிறரும் நிகழ்த்திய பாராட்டுவிழா சென்ற 29, 30-8-59ஆம் திகதிகளில் மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களுக்கு நெடுங்காலமாக நல்ல உசாத்துணைவராக இருந்து வந்தவர்கள்.

ஏறக்குறைய எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், 27-11-50இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த மறைத்திரு. யா. தி. சதாசிவஐயரவர்களும் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளவர்கள். இவர், தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் என்னும் மும்மொழி அறிவும் உடையவர்; கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்தில் எவ். ஏ. (F. A.) பரீட்சையில் முதற் பிரிவில் தேறியவர்; மல்லாகம் ஆங்கில வித்தியாசாலையில் தலைமையாசிரியராகவும், கந்த ரோடை ஆங்கில வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகவும், 1910ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் வித்தியாதரிசியாகவும், 1927ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பகுதி வித்தியாதரிசியாகவும் கடனாற்றியவர். இவர்கள் ஆரம்பித்த இரு பெரிய ஸ்தாபனங்களுள் ஒன்று ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமாகும். மற்றையது சுன்னாகத்தில், மகா வித்துவான் கணேசையரவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற

பிராசீன பாடசாலை ஆகும். 'தேவி தோத்திர மஞ்சரி', 'இருது சங்கார காவியம்', 'தேவிமானச பூசை அந்தாதி', 'பெருமாக்கடவைப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை' என்பன இவர் இயற்றிய நூல்களாம்.

சுவாமி விபுலானந்தர் என்னுந் துறவுத் திருநாமத்தையும் பண்டித மயில்வாகனனார் என்னும் பூர்வாச்சிரமப் பெயரையும் உடையவராய் விளங்கிய பெரியாரும் இவர் காலத்திருந்த ஈழத்துப் புலவர் வரிசையிற் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் இலண்டன் B. Sc. பரீட்சையிலும் தமிழில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பண்டித பரீட்சையிலும் சித்தி யெய்தியவர். துறவு பூணுவதற்கு முன் யாழ்ப்பாணம் செந். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியிற் பிரதமாசிரியராகவும் கடனாற்றியவர். பிற்காலத்தில் இவர் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், அதன்பின், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் இருந்து அருங்கடனாற்றினார்கள். சில காலம் 'பிரபுத்தபாரதம்' என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழுக்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கினார்கள். இவர்கள் இயற்றிய 'மதங்களுளா மணி', 'யாழ்நூல்' என்பன இவர்களுக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டித் தந்தன.

தென்கோவை கந்தையாபிள்ளை அவர்கள்

மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களோடு நெடுங்காலமாக மிக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்த மற்றொரு பெரியார் தென்கோவை பண்டிதர் திரு. ச. கந்தையாபிள்ளை அவர்களாவார். இவர் 1880ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் கோப்பாயில் பரம்பரைப் பாண்டித்தியம் வாய்ந்த உயர்குடியில் திரு. சபாபதிப்பிள்ளைக்கும் காமாட்சியம்மையாருக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தவர். சுன்னாகம், திரு. அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடம் கல்வி கற்றவர். ஆங்கிலமும் கற்றவர். பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கொழும்பிலுள்ள ஆங்கில ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து தமிழாசிரியர்களைப் பயிற்றும் வகுப்புக்களை நடத்திவந்தவர். அதற்குப் பின்னரும் கல்விப்பகுதியிற் பல்லாண்டுகள் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் தமிழ்ப் பரீட்சகராகவும் கடனாற்றி வந்தவர்.

இவர் 1922ஆம் ஆண்டு தமது உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப்பாறி இந்தியா சென்று சில ஆண்டுகள் வசித்தவர். புதுச்சேரியில் ஒரு குருவை அடைந்து அவர் விருப்பப்படி 'வித்தகம்' என்னும் ஒரு சிறந்த வாரப்பத்திரிகையை நடாத்தி வந்தவர். 'திருவாசக உண்மை', 'உண்மை முத்திரிலை ஆராய்ச்சி' என்னும் நூல்களை இயற்றியவர். நல்ல செய்யுள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர். மகா வித்துவான் கணேசையர் அவர்களோடு சகபாடியாகவும் நெடுங்கால நண்பராகவும் உசாத்துணைவராகவும் வாழ்ந்த இவர் 18-11-58இல் இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவினர்.

இவ்வளவோடு மகாவித்துவான் அவர்கள் காலத்துப் புலவர்களைப்பற்றிக் கூறுவதை நிறுத்திக்கொண்டு, இனி மகா வித்துவானவர்களின் உரைகாணுந் திறனைப்பற்றிக் கூறுவாம் :

உரையாசிரியர்

1915ஆம் ஆண்டில் (அப்போது கணேசையரவர்களுக்கு 37 வயசு) அரசகேசரியார் இயற்றிய 'இரகுவமிசம்' என்னும் காவியத்துப் பாயிரத்துக்கும் முதல் ஒன்பது பாடல்களுக்கும் (அவையாவன: பாயிரம், ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப் படலம், அரசியற் படலம், குறைகூறு படலம், தேனுவந்தனப் படலம், இரகுவற்பத்திப் படலம், யாகப் படலம், திக்குவிசயப்படலம் என்பவையாம்.) ஓர் அழகிய புத்துரை எழுதிக் கொக்குவில் சோதிட பரிபாலன அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்கள். இவ்வுரை திட்பமும், நுட்பமும் வாய்ந்தது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அதன் காப்புச் செய்யுளையும் அதன் உரையையும் ஈண்டுத் தருதும் :

காப்புச் செய்யுள்

உதயமா வலரி யெண்ணி லுதித்தன வொளியிற் றுய
சிதைவிலா நிலவுச் செக்கர்ச் செவ்வந்தி மெய்யார் தந்த
புதைகொண்மா மதத்த வாம்ப லானனப் புனிதப் பொற்றே
னிதயவா ரிசத்த தான லெக்கலை மணவா தெற்கே.

இதன் பொருள் : மாஉதய அலரி எண்ணில் உதித்தன ஒளியிற்று
ஆய - பெரிய உதய ஞாயிறு அளவில்லாதன உதித்தாற் போன்ற ஒளி

யினை யுடைத்தாய், சிதைவு இல்லா கிலவுச் செக்கர் செம் அந்தி மெய் யார் தந்த - அழிவில்லாத கிலவினையுடைய செவ்வானம் போன்ற (விபூதியை யணிந்த) திருமேனியை யுடையவராகிய சிவபிரானார் தந்தரு ளிய, புதைகொள் மாமதத்த ஆம்பல் ஆனன புனித பொன்தேன் - ஆழத்திற் கிடத்தலைக் கொண்ட கரிய மதத்தையுடைய யானை முகத்தைக் கொண்ட சுத்தமாகிய அழகிய தேன், இதய வாரிசத்தானால் - இதய கமலத்திருக்குமாயின், எற்கு எக்கலை மணவாது - எனக்கு எந்தக் கலை ஞானம் அடையாது என்றவாறு.

ஏகாரம் அசைநிலை. இல, என்னும் வினைப்பெயரினீற்றகரமும் இல்லாத என்னும் பெயரெச்சத்தீறும் விகாரத்தாற் றெக்கன. எண்ணில் அலரி என மாற்றிப் பொருள் கோடல் இத்துணைச் சிறப்பின்று. உதித்தல் என்பது உதித்து என விகாரமாய் நின்றது. ஒளியிற்றய மெய், சிதைவிலா மெய், செவ்வந்தி மெய் எனத் தனித்தனி கூட்டி முடிக்க. ஆம்பலானனப் புனிதப் பொற்றேன் - விநாயகக் கடவுள். செந் நிறமான மேனியின்மீது வெண்ணிறமான விபூதி பரந்திருத்தல், செவ் வானத்தின்மீது வெண்ணிலாப் பரந்திருத்தல் போலு மென்பார், நிலவுச் செக்கர்ச் செவ்வந்தி மெய்யார் என்றார். உவமை யடைக்கியையப் பொருளடை வருவிக்கப்பட்டது. செக்கர், செம் என்பன ஒரு பொருட் பன்மொழி. சிதைவிலா என்பதை அந்திக்கேற்றி இல்பொருளுவமை யாக்கினு மமையும். தந்ததேன் எனக் கூட்டுக. புதைகொள் மாமதம் என்பதற்கு விசையினால் வீழுமிடத்திலுள்ள பொருளைப் புதைத்தலைக் கொண்ட மதம் எனினுமாம். ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட நூல் இனிது முடியுமாறு முதலில் விநாயகக் கடவுளுக்கு வணக்கங் கூறினார் என்க. இனி, இதன்கண் அலரிப் பூக்கள் அளவிறந்தன பூத்தாற்போன்ற ஒளியை யுடைத்தாய் செவ்வந்திப் பூப்பூத்த ஆம்பற் பூவிலுள்ள தேன் தாமரையின்கண்ணதாயின் எப்பகுதியவான மணமுண்டாகாது என வேறுமொரு பொருள் தொனித்தல் காண்க என்பது.

இவ்வுரைக்குப் பல அறிஞர்கள் சிறப்புப் பாயிரம் கொடுத்துள்ளார்கள். அவர்களுள், அக் காலத்துச் சென்னைப் 'பிரசிடென் சிக்' கல்லூரியில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த மகாமகோபாத்தி யாயர் மறைத்திரு. உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் (அப்போது அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் கிடைக்கவில்லை) அளித்த சிறப்புப் பாயிரம் இதுவாகும்:

“உலம்பூத்த புயவரசு கேசரியா ராய்ந்துமுன முரைத்த தாய்
நலம்பூத்த சுவையிரகு வங்கிசத்திற் கினியவுரை நன்கு யற்றிப்
பலம்பூத்த தமிழ்வலவர் மதிப்பவெளிப் படுத்தினன்யாழ்ப் பாணமேயோன்
குலம்பூத்த நலமுடையோன் கணேசையப் பெயராளன் குணமிக் கோனே”

என்பது. பின் 1932ஆம் ஆண்டில் (அப்போது இவர்கள் பிராசீன பாடசாலைத் தலைமைப் பேராசிரியராக இருந்தார்கள்) இரகுவமிசத் தின் அடுத்த ஏழு படலங்களுக்கு (அவையாவன : அயனுதயப் படலம், அயனெழுச்சிப்படலம், மாலையீட்டுப்படலம், கடிமணப் படலம், மீட்சிப்படலம், இரகுகதியுறுபடலம், இந்துமதி பிறப்பு நீங்கு படலம் என்பனவாம்) முதற் பகுதிக்கு எழுதியதுபோலவே, இனிய உரை செய்து ஷே அச்சியந்திரசாலையிலேயே அச்சிடுவித்து வெளியிட்டார்கள். இப் பகுதியில் வரும் மாலையீட்டுப் படலம் நடைதம் முதலிய நூல்களில் வரும் மாலையீட்டுப் படலங்களிலும் பார்க்கச் சிறந்த சுவை பொருந்தியதாகும். கணேசையரவர்கள் எழுதிய உரை, இச் சிறப்பை மேலும் அழகுபடுத்துவதாகும். இப் பகுதியிலிருந்தும் ஒரு செய்யுளையும் உரையையும் ஈண்டுத் தருதும் :

“பழகிப் பயிலு மடநல்லார் கூடிக் காமா கம்பயிலும்
கழகத் தினைப்பே ராரமுதைக் காட்சித் திருவைக் கணையிரண்டை
மழவிற் பிறைக்கீழ் வைத்தன்ன மடனோக் கிந்து மதியெனுமோர்
அழகைப் புதுப்பித் தழகூட்டி யழகு காண்பா ராயினரால்.”

—மாலையீட்டுப்படலம் : செய். 47

இதன் பொருள் : பழகிப் பயிலும் மடநல்லார் கூடி - (அலங்கரிக்கும் தொழிலை நெடுநாட் செய்து) பழகிப் பயின்றுள்ள மடமையை யுடைய மகளிர் (தம்முட்) கூடி, காமாகமம் பயிலும் கழகத்தினை - மதன நூலைப் பழகுதற்கேற்ற கழகத்தை, பேர் ஆர் அமுதை - பெரிய அரிய அமுதத்தை, காட்சித் திருவை - கட்புலமான திருவை, இரண்டு கணை மழவிற் பிறைக்கீழ் வைத்து அன்ன மடனோக்கு இந்துமதி என்னும் ஓர் அழகை - இரண்டு அம்புகளை இரண்டு இளமையான விற்களை யுடைய பிறையின்கீழ் வைத்தாற்போன்ற மடனோக்கினையுடைய இந்து மதி என்று சொல்லப்படும் ஒப்பற்ற அழகை, புதுப்பித்து அழகு ஊட்டி அழகு காண்பாராயினர் - புதுப்பித்து அழகு பெறச் செய்து அழகு பார்ப்பாராயினார்கள்.

கூடிப் புதுப்பித்து ஊட்டி அழகு காண்பாராயினார் என முடிக்க. கழகமும், அமுதமும், திருவும், அழகும் என்னும் பெயர்கள் ஒரு பொருள்

மேல் வந்தன. கழகம், அழுதம், திரு, அழகு என்பன ஆகுபெயர்கள். புதுப்பித்தல் - திருத்துதல், ஊட்டுதல் - ஏற்றுதல் எனக்கொண்டு, காண் பாராயினார் என்பதற்குச் செய்வாராயினார் எனினுமாம். அழகைப் புதுப்பிக்கத் தொடங்கியது, மகளிரறியாமையே பிறிதல்ல வென்பார், “மடநல்லார்.....அழகைப் புதுப்பித்து” என்றார். இங்ஙனமே:

“அமிழ்மைத் துணைகள் கண்ணுக் கணியென இமைக்கு மாபோல்
உமிழ்சுடர்க் கலன்க ணங்கை யுருவினை மறைப்ப தோரார்
அமிழ்தினைச் சுவைசெய் தென்ன அழகினுக் கழகு செய்தார்
இமிழ்திரைப் பரவை ஞாலம் ஏழைமை யுடைத்து மாதோ”
என்றார் கம்பரும் என்பது.

இப் பாட்டுக்கும் இன்னும் பல பாட்டுக்களுக்கும் எழுதப்பெற்ற உரைகளிலிருந்து உரையாசிரியராகிய கணேசையரவர்களின் உரை காணும் வன்மையும், கம்பராமாயணம் முதலிய இலக்கிய நூல்களிலுள்ள பயிற்சி மிகுதியும் நன்கு புலப்படுகின்றன. ‘இரகுவமிச’த் துக்குக் கணேசையரவர்கள் உரை கண்டிராவிட்டால், கற்றோர்க்குமே அதிற் பல செய்யுள்களுக்கு உரை காண முடியாது. இன்னும் இரகுவமிசச் செய்யுள்களின் அழகெல்லாமறிய விரும்புவோர் கணேசையரவர்கள் ‘செந்தமிழில் எழுதிய ‘கவியின்பம்’ என்னுங் கட்டுரையைப் படிப்பாராக. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, செந்தமிழ்க் கருவூலமாகிய தொல்காப்பியத்துக்கு அவர்கள் எழுதிய உரை விளக்கமும் உரையின் பாற்பட்டதே யாகும். அவ்வுரைநடையின் சிறப்பையும் அருமையையும் அறிஞர்களனைவரும் அறிவர்; தொல்காப்பியங் கற்றார் அனைவரும் அறிவர். அவர்களது உரைநடையிலேயே பழைய உரையாசிரியர்களின் திப்பமும் நுட்பமும் அமைந்துள்ளன. அதே சமயத்தில், தெளிவும் இனிமையும் பயக்கும் ஓர் எளிமையும் அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். அன்றியும் அவர்கள் முன்னைய உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர், சிவஞான முனிவர், இலக்கண விளக்க நூலுடையார் கொள்கைகளையும் ஆராய்ந்து தாம் வந்த முடிபைத் தெரிவிக்கும் பகுதிகள் கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பனவாம். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பைப்பற்றி டாக்டர் சாமிநாதையர் எழுதிய கடிதமொன்றையும் இங்குத் தருகின்றேன்.

உ
சிவமயம்

22-12-1938

பிரும்மஹி கணேசையரவர்களுக்கு ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் திருவருளால் எல்லா மங்களங்களும் மென்மேலும் பெருக உண்டாகுக. உபயகுசலோபரி. தாங்கள் அன்புடன் இம் மாதம் 15ஆம் தேதி அனுப்பிய கடிதமும் அதற்கு முன் அனுப்பச் செய்த தொல்காப்பியம்—எழுத்ததிகாரமும் வரப்பெற்று மிக்க சந்தோஷமடைந்தேன். தங்கள் பதிப்புக்கள் மிக்க திருப்தியை உண்டுபண்ணுகின்றன. நூலிலே அன்புவைத்து அதன்பாலுள்ள விஷயங்களை வெளிப்படுத்துதலையே தனி இன்பமாகக் கொண்டு பலகாலம் உழைத்து ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கும் முயற்சியுடையார் சிலரே. தாங்கள் அங்ஙனமே செய்து வருதலை மிகவும் பாராட்டுகின்றேன். தாங்கள் அவ்வப்போது எழுதிவந்த இலக்கணக் கட்டுரைகளையும் தங்கள் பதிப்புக்களிற் சேர்த்திருத்தல் தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுவதாகும்.

தாங்கள் இப்பொழுது தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் பிற்பகுதியைப் பேராசிரியர் உரையோடு வெளியிட வெண்ணி யிருப்பது தெரிந்து மகிழ்ந்தேன். சிலகாலமாக நான் நோய்வாய்ப்பட்டுப் பெரும்பாலும் படுக்கையிலேயே இருத்தலின் தங்கள் விருப்பப்படி உடனே ஷ உரைச்சுவடியை எடுத்தனுப்ப இயலவில்லை. இன்னும் சில நாட்களில் தேடி எடுத்து அனுப்புவேன்.

சொல்லதிகாரம்—நச்சினர்க்கினியத்தையும், பொருளதிகாரம்—முற்பகுதி நச்சினர்க்கினியருரையையும் முன்னர் வெளியிட்டுப் பின்னர்ப் பேராசிரியருரையை வெளியிடலாமே? தங்கள் விருப்பப்படியே செய்தல் நலமே.

இங்ஙனம்,
அன்புள்ள,
வே. சாமிநாதையர்

தொல்காப்பியப் பதிப்பை முன் எவரும் பதிப்பிக்காத முறையில், மிக அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுத் தவிய எம் அரிய நண்பர் 'ஈழகேசரி' அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் பெரும் பணியும் எம்மாற் போற்றப்படத்தக்கதாகும். மகாவித்துவானவர் களை அடிக்கடி இப்பணியில் ஊக்கி உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களை எழுதுவித்தது மட்டுமன்றிப் பொருட்செலவையும் பாராமல், அதனைத் தம் 'திருமகள் அழுத்தக'த்திற் கண்ணைக் கவரும் பொன்னெழுத் துக்களிற் சிறந்த வகையில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்ட பெருமை அவர்களைச் சார்ந்ததாகும். இப்பணியைச் செய்த அவர்களுக்குத் தமிழலகம் என்றும் கடப்பாடுடையதாகும். இத் தொல்காப்பியப் பதிப்புக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்த புலவர்களுள் நவாலியூர், திரு. க. சோமசுந்தரப் புலவரவர்களும் ஒருவராவர். இவர்களும் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள் பாற் பெருமதிப்பும் பேரன்பு முடையராய் இருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரைவிளக்கக் குறிப்பு எழுதியது மட்டுமல்ல, உரைநடையிலமைந்த நூல்களாகவுஞ் சில எழுதியிருக்கின்றார்கள், கணேசையரவர்கள். அவர்தம் 47ஆம் ஆண்டில் (அஃதாவது 1925ஆம் ஆண்டில்) தமது ஆசிரியருள் ஒருவராகிய சுன்னாகம், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களைப்பற்றிக் 'குமாரசுவாமிப் புலவர் வரலாறு' என்னும் பெயரோடு ஒரு வரலாற்று நூல் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந் நூலிலிருந்து குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களைப்பற்றி மட்டுமன்று, ஈழநாட்டுப் புலவர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்களுக்கும் இடையே யிருந்த தொடர்பையும் நாம் நன்கு அறிந்துகொள்ளலாம். 'குசேலர் சரித்திரம்' என்னும் உரைநடை நூலும் இவர்களால் எழுதப்பட்டது. இதில் ஒரு பகுதியை இவர்தம் உரைநடைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தருதும்:

“மதியிலிகாள்! நீவிர் இத் தபோதனரை யாரென்று நினைத்தீர்கள். இவர் பொய்ம்மையில்லார். பொறுமையுடையவர். அடக்க முடையவர். பல விரதங் காத்தவர். மறை நான்கும் மற்றும் ஓதினவர். கண்ணன்பாலன்றிப் பிறர்பாற் செல்லார். இவர் அழுக்கற்ற மெய்க்குஞானியாவார். மெய்க்குஞானிகளாவார் :— பொறிவழியில் போகார். மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி மெய்ப்பொருளையே

யென்றுஞ் சிந்தித்திருப்பார். மற்று எப்பொருளையும் விரும்பார். ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் ஒக்க நோக்குவார். அரசர்க்கும் அஞ்சார். யமனுக்கும் அஞ்சார். பிரளயத்துக்கும் அஞ்சார். அவர்க்கு எந்நாளும் இன்பமே யன்றித் துன்பமில்லை. அவர்க்குத் தம்மைப் புகழ்வதில் விருப்பும் இகழ்வதில் வெறுப்பும் இல்லை. அவர் வேர்த்தாற் குளிப்பார். பசித்தால் பசிப்பார். துயில்வந்தாற் றுயில்வர். ஒன்றையும் நாளைக்கு வேண்டுமென விரும்பார். அட்ட சித்திகளை விரும்பார். ஆடுவார்; பாடுவார்; சிரிப்பார்; பித்தர்போல் திரிவார். இன்றிருந்தவிடத்தில் நாளையிரார். கந்தையன்றி யுடார். அம்மெய்ஞ்ஞானிகளின் பெருமையை மதிப்பவர் யாவர்? எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யாவர்? ஆயிரங் கவை நாவுடைய அரவத் தானும் முடியாது” என்பது. 1931ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட இந் நூலின் ஒன்பதாம் பதிப்புக்கு அணிந்துரை கொடுத்த முன்னாள் தபாற்பகுதி அமைச்சர் திரு. சு. நடேசபிள்ளையவர்கள் இவர்கள் உரைநடையைப் பற்றிக் கூறுவது இதுவாகும்:

“.....மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெளியீடாகிய செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பொருள் பற்றி இவர்கள் அவ்வப்போது எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இவர்களது நுண்மாண் நுழைபுலத்தை விளக்கிப் பெரும்புகழை நாட்டுவன. இவர்களது கட்டுரைகள் தெள்ளிய தமிழுரைநடைக்கு எடுத்துக்காட்டாவன. இலகுவானதும் பொருட் செறிவுடையதும் வனப்புடையதுமான உரைநடை எழுதுவதில் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள ஆற்றல் பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட இந் நூலினின்றும் நன்கு புலப்படும். சிறிய வாக்கியங்களாலாகிய மிகவினிய ஓசையம் அமைந்தொழுகின்றது.” என்பதாம்.

1939ஆம் ஆண்டில் இவர்கள் எழுதிய ‘ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்’ ஈழத்துப் புலவர்களுடைய வரலாறுகளை அறிய விரும்புவோர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாய்ச் சுவைமிக்கதாய் விளங்குவதொன்றாகும். இதனை இன்னும் விரிவாக எழுதி இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடுவதற்கு எண்ணியிருந்தார்கள். அது கைகூடவில்லை. இவ்வாறே உரைநடை வல்லுநராகவும் இலக்கணப் பேரறிஞராகவும் விளங்கி அறிய தமிழ்ப்பணி செய்து வந்தார்கள், மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள்.

பொற்கிழி விழா

வெகுதானிய ஆண்டு, புரட்டாதித் திங்கள் 22ஆம் நாளன்று (8-10-38) யாழ்ப்பாணத்தில் முன் எஞ்ஞான்றும் நிகழாதவகையில் ஒரு சிறந்த பொற்கிழி விழா நிகழலாயிற்று. அன்று மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களது அறுபதாம் ஆண்டு (சஷ்டியப்த பூர்த்தி) விழாவுமாகும். அன்று காலை 8-30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயில் முன்றிலிலிருந்து பல்வகை மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, பன்னூற்றுக்கணக்கான தமிழன்பர்கள் மத்தியில் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரதத்தில் மகாவித்துவானவர்கள் பல வரிசைகளுடனும் விழா நிகழ்த்தற்கமைந்த வைத்தீசுவர வித்தியாலய மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். அங்கு அக்காலத்து அரசாங்கசபைத் தலைவராக இருந்த கௌரவ சேர் வை. துரைசுவாமி அவர்கள் தலைமையில் விழா மிக்க சிறப்பாக நடைபெற்றது. சென்னை, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், திருப்பனந்தாள், மேன்மைதங்கிய காசிவாசி சுவாமிநாதத்தம்பிரானவர்கள், சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ் இலெக்சிக்கன் நிலையத் தலைமைப் தமிழ்ப் பண்டிதர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள், மயிலாப்பூர், 'கலைமகள்' பத்திராசிரியர் கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள், கொழும்பு, முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்கள் உட்படப் பல அறிஞர்களிடமிருந்து வாழ்த்துச் செய்திகள் வந்து குவிந்தன.

உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள், வண. சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் அவர்கள், திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள், மறைத்திரு. வை. இராமசாமி சர்மா அவர்கள், பண்டிதர் திரு. ம. வே. மகாவிங்கசிவம் அவர்கள் ஆகியோரால் ஐயரவர்களுடைய கல்வித்திறனையும் ஆராய்ச்சிவன்மையையும் ஏனைய குணநலன்களையும்பற்றிச் சிறந்த சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. மகாவித்துவான் அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 2000 வெண்பொற்காசுகளைக்கொண்ட ஒரு பொற்கிழி தலைவரவர்களால் வழங்கப்பட்டது. இவ் விழா கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. இதனை இத்துணைச் சிறப்பாக நிகழ்த்துதற்குக் காரணராயிருந்தவர்களுள் 'ஈழகேசரி'ப் பத்திராதிபர் திரு. நா. பொன்னையர் அவர்கள், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், கலைபுலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள், திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் ஆகியவர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர்.

பொன்னுடை போர்த்தல்

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் 1951ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 29ஆம், 30ஆம் திகதிகள், மே மீ 1ஆம் திகதி ஆகிய மூன்று நாட்களிலும் யாழ்ப்பாணத்தில், தமது நான்காவது ஆண்டு விழாவை மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் நிகழ்த்திய விழாக்களுள் இவ் விழாவே தலைசிறந்ததாகும். இவ் விழா யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேசுவரக் கல்லூரி முன்றிலில் நடைபெறலாயிற்று. இலக்கியப்பகுதி, சரித்திரப்பகுதி, கலைப்பகுதி என மூன்று பெரும்பிரிவுகளாக வகுத்துக்கொண்டு, இவ்விழாவை அவர்கள் நடாத்தினர். இவ்விழாவைப் பேராசிரியர் திரு. R. P. சேதுப்பிள்ளை யவர்கள் B. A., B. L., புது டில்லித் தேசிய பௌதிக ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் டாக்டர் K. S. கிருஷ்ணன் அவர்கள் F. R. S., சென்னைச் 'சுதேசமித்திரன்' ஆசிரியர் திரு. C. R. ஸ்ரீநிவாசன் அவர்கள், திரு. சு. நடேசன் அவர்கள் B. A., B. L., F. P. F. S. முதலியோர் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்கள். இவ் விழாவின் தொடர்பாகத் 'தமிழ்விழா மலர்' என ஒரு மலரும் வெளியிடப்படலாயிற்று. இதற்குமுன், எவ்விழாவிலும் நடந்திராத ஒரு நிகழ்ச்சியை இவ்விழாவின் அலுவற் குழுவினர் செய்து முடித்தனர் என்று கூறலாம். ஈழத்துத் தமிழ் முனிவரும் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பெரும் புலவர்களுள் ஒருவருமாகிய மகா வித்துவான் மறைத்திரு. சி. கணேசையரவர்களுக்குப் பொன்னுடை போர்த்து அவர்களைக் கௌரவித்தமையே அச்செயலாகும். இத்தகைய பாராட்டுகளுக்கு உடம்படாது, அவற்றை வெறுத்து, மருதடியின் விநாயகப்பெருமானோடு ஏகாந்தமாக வீற்றிருக்கும் இன்பப்பேற்றை விரும்பி இருந்த ஐயரவர்களை வலிந்து கொணர்ந்து உலகப் புகழ்படைத்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வல்லுநரான டாக்டர் K. S. கிருஷ்ணன் அவர்களைக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பொன்னுடை போர்த்துக் கௌரவித்தமை சாலவுஞ் சாமர்த்தியமான செயலாகும். இச் சிறப்பை விழாவுக்கு வந்திருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான (ஏறக்குறைய 15,000) தமிழன்பர்கள் கண்ணாரக் கண்டு இறும்பூதெய்தினர். இது, தமிழ்நாட்டில் எந்தப் புலவருக்கும் இதுவரை நடந்திராத ஒரு தனிச்சிறப்பாகும் என்பதை நாம் பெருமிதத்தோடு எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றோம். இதனால் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் தமக்கு எஞ்ஞான்றும் நீங்காத புகழைத் தேடிக்கொண்டார்கள் எனக் கருதுகின்றோம்.

கவிபாடுந் திறன்

“கவிபாடும் புலமிக்கோனே” என்று குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் இவர்களைப் பாராட்டுகின்றார்கள். பெரும் புலமை படைத்த அவர்கள் அறியாது சொல்லமாட்டார்கள். கவிஞரின் பெருமையை மற்றொரு கவிஞரே நன்கறிவர். கணேசையரவர்களுடைய கவித்திறமையை அறிய வேண்டுமேல், அவர்கள் இயற்றிய ‘மருதடி விநாயகர் பிரபந்தம்’ என்ற செய்யுளுற்றொகுதியைப் படித்தல் வேண்டும். இதில் கணேசையரவர்கள் தம் குல தெய்வமாகிய வருத்தலைவிளான் விநாயகப் பெருமான்மீது பாடி 1949ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட ‘மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது’¹ம், 1951ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட ‘மருதடி விநாயகர் அந்தாதியும், அதனையடுத்து வெளியிட்ட ‘வருத்தலைவிளான் மருதடி விநாயகர் கலிவெண்பா கலிநிலைத்துறை ஊஞ்சல்’ என்பனவும் அடங்கியுள்ளன. இவை தனித்தனியாக அச்சிடப்பட்டிருந்தவற்றை அவர்கள் 1956ஆம் ஆண்டில் தொகுத்து ஒன்றாக்கி வெளியிட்டார்கள். இந்நூல்களிலிருந்து வகைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகச் சில செய்யுள்களை ஈண்டுத் தருகின்றேன்.

இவற்றுள் வெண்பாவும் அகவற்பாவுமாக அமைந்த இருபது செய்யுள்களை யுடையது ‘மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃது’¹. இதில் ‘வரும் அகவற்பாக்கள் சங்கச் செய்யுள்கள் போன்ற இறுக்கமும், பொருளாழமும், ஓசைநயமும், தன்மை நவீற்சியணியும் பொருந்தியவை. அவற்றுள் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுதும்:

தாமுழந் தீட்டிய தோமில் பொருளுணும்
வேளாண் மாந்தர் தாளிழந்து வருந்த
¹ஆமும் புலர்ந்து ²கோளும் திரிந்து
வானுந் ³தொலைந்த ⁴வறன்மிகு காலையும்
தன்னிடத் தருவிச் சின்னீ ருதவி
உலகம் புரக்கும் குலவரை போல
உள்ளது கொடுத்துணும் வள்ளற் பெருமை
பெற்றே யறிகிலாப் பேதை மாந்தர்போல்
உற்றன பேணும் பற்றுடை யிந்திரன்
வாழ்க்கையு மிந்த மண்ணோர் வாழ்க்கையும்

1. ஆம் - நீர். 2. கோள் - கிரகம். 3. தொலைதல் - நீட்டித்தல். 4. வறல் - நீர் வற்றல்.

வேண்டலன் நின்பெரு மலரடி வேண்டுவன்
 குவளைக் கானந் துவளப் பகட்டினம்
 சென்றுபுல் லருந்து துன்றுபல் வயல்கள்
 குழும் வருத்தலைத் தொன்மா நகரிடை
 ஏனற் கதிர்போ லிலங்குவெண் மலர்கள்
 விரிதருஞ் சினைகள் மேவு மருதடி
 போற்றிட வமரகும் வீற்றிருந் தருளும்
 மதமா முகத்தொரு வான்பெருங் கடவுளே. ”

இச் செய்யுளில், நீர் வற்றுங் காலையின் றன்மையும், வள்ளற் றன்மைக்குக் குலவரையை உவமை கூறிய சிறப்பும், மருதின் வெண்மலர்கள் ஏனற் கதிர்போல் விளங்கும் என்ற நயமும், ‘குவளைக் கானந் துவள, பகட்டினம் சென்று’ வயல்களிற் புல்லருந்தும் பெற்றியும், தன்மைநவீற்சியணி பொருந்த ஒரு சொல்லோவியமாகத் தீட்டப்பட்டிருத்தலை நோக்குக. படிக்குங்கால், இந்தப் பாவில் உள்ள ஓசைநயத்தையும் செவிவாயிலாக ஓர்க. இச் செய்யுள் ஒன்றுமே இவர்தம் கவித்திறனைக் காட்ட அமையும். எனினும், மற்றைய நூல்களிலுமிருந்து ஒவ்வொன்று காட்டு தும். இந்த ‘இருபா இருபஃ’தோடு அன்பர்கள் முக்கட் கரும்பாகிய விநாயக மூர்த்தியை வழிபட் டருள்பெற்றமையைக் கூறும் விருத்தப்பாக்கள் பத்தும், தைப்பூசச் சிறப்புப் பாக்கள் ஐந்துஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் வழிபட் டருள்பெற்றோர் பெற்றியைக் கூறுவனவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

“ வாக்கிற் றுதித்துச் சிலர்பெற்றார் மனத்தா னினைந்து சிலர்பெற்றார்
 ஆக்குஞ் செம்பொற் கோவிறனை யடியாற் சூழ்ந்து சிலர்பெற்றார்
 தேக்கொ ளுன்றன் உருநோக்கிச் சீரோ டருளைச் சிலர்பெற்றார்
 ஊக்கி யொன்று மியற்றுதே னுறுவ துண்டோ மருதீசா. ”

எனவருஞ் செய்யுளிற் பொருந்திய பக்திச் சுவையையும் இனிமை யையும் நோக்குக. இனி ‘விநாயகர் அந்தாதி’யின் கண்ணே வரும் பெருமிதச் சுவையோடு கூடிய பாட்டொன்றைக் காண்க.

“ போற்றுவன் மாமரு தீசன் பதங்களைப் போற்றியிக
 மாற்றுவ னென்றன் மனத்தி னிலையினை மாற்றியின்பந்
 தோற்றுறு மோன நிலையினைப் பெற்றுச் சுகமடைவன்
 கூற்றுவன் றன்னை யருளெனும் வாளாற் கொலைசெய்வனே. ”

என்பது அது. ‘மருதடி விநாயகர் கலிவெண்பா’வில் விநாயகப் பெருமான் திருவுருவத்தை மிக அழகாக ஒரு சொல்லோவியமாகத் தீட்டி, அப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யுமாற்றையுங் கூறி, அவ் வாறு பூசை செய்வோர் அடையும் பெரும்பலனையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுக்காக, அதிலுள்ள ஆறு அடிகளை மட்டும் அகழ்ந்தெடுத்துத் தருகின்றேன் :

“..... தஞ்சமென
எத்திக்கும் போற்றியிடு மேரம்ப மூர்த்திதனைத்
தித்திக்கும் மேலாய தெள்ளமுதை—முத்திக்குங்
காரணத்தை மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுக்குத் தோற்றியிடும்
பூரணத்தை யெங்குறைகள் போக்கியிடுங்—காரணத்தை
ஏத்தவுயர் பூவா லீனிமையொடு மர்ச்சனைசெய்
தாற்று முனையென்பா லாக்குவாய் என்பது.

ஊர ராமுடிப் பிஞ்ஞக னுருவமே யுலகென்
ருரு மோர்வுற வவன்றனை வலஞ்செய்தங் கையினிற்
சேரு மாங்கனி வாங்கினேன் றனைத்தெரி சிக்க
நேரி லாதியாஞ் செய்திடு தவமெனே நிலத்தில்”

என்பது கலிநிலைத்துறையுள் ஒரு செய்யுளாகும்.

அவர்கள் பாடிய ஊஞ்சலிலும் ஒரு தனியழகுண்டு. ஒரு செய்யுளைப் பாருங்கள் :

“வடிதருமங் குசபாசங் கரமேல் வைத்தாய்
வல்லபையங் குசபாச முரமேல் வைத்தாய்
குடிலமிசை யுளமதிநின் சடைமேல் வைத்தாய்
கொடுவினையே னுளமதிநின் புடைமேல் வைத்தாய்
படியுகரீர் காகவடி வுன்பால் வைத்தாய்
பணிபுரிதற் காகவடி வென்பால் வைத்தாய்
வடிபுனலார் குளந்திகழ்வர்த் தலைமே லோங்கும்
மருதடிவா மைங்கரனே யாட ருஞ்சல்.”

இச்செய்யுளில் வரும் சொல்லணியும், பொருணயமும் பொரு ளுணர்ந்து படிப்போர்க்குப் பேருவகை யூட்டுவனவாம். இவ் வாறே இவர்கள் பாடல்கள் மிக்க சுவை பொருந்தியனவாம்.

இன்னும், யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினின்றும் கலையாக்கங்கருதி வெளிவந்த மும்மாத வெளியீடாகிய ‘கலாநிதி’ என்னும் இதழுக்கு இவர்கள் அளித்த வாழ்த்துக் கவியின் அழகைப் பாருங்கள். அது வருமாறு :

“கலாநிதி யேநீ கவின்பெற் றெழீஇ

வானே ருண்ணக் கலையுடன் புணருபு
தேயா தென்றும் நிறைவு தலைக்கொண்டு
கறைவிர வாது தடைமரு வாது
தமிழகந் தன்னி லிகழ்விலா திலங்கி
ஆங்குச்

செறிதருஉம் மக்கட் கறிவு முதிர
உரையாம் அமுதக் கதிரொளி பரப்பித்
தயாநிதி யாம்இறை தண்ணரு ளதனால்
என்று நின்று நிலவி

வாழிபல் லாழி வாழிய இனிதே”

என்பது.

இவற்றிலிருந்து “கவிபாடும் புலமிக்கோனே” என்று குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் கூறிய கூற்று எத்துணை உண்மை வாய்ந்தது என்பதைக் கண்டோம். இங்ஙனம் ஒரு கவிமணியாகவும் திகழ்ந்தவர்கள் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள்.

சமய வாழ்க்கை

கணேசையரவர்கள் ஒரு சிறந்த விநாயக பத்தர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் ‘கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்’ என்றும், ‘கற்பனவும் இனியமையும்’ என்றும் மணிவாசகப் பெருமான் கூறிய வார்த்தைகளை அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வார்கள். கல்விச் செருக்கற்றவராகவே அவர்களது கடைசிக் காலம் கழியலாயிற்று. அவர்கள் பத்தியிற் சிறந்து சிறந்த அனுபூதிமானாக விளங்கினார்கள். 1938ஆம் ஆண்டில் தம் அறுபதாம் ஆண்டைக் கொண்டாடு முகத்தான் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் நிகழ்த்திய பெருவிழா வின் கண் அவர்களுக்கு ஈராயிரம் வெண் பொற்காசுகளைக்கொண்ட பொற்கிழி வழங்கியபோது, அதனையும் அவர்கள் விநாயகர் கோயிற் றிருப்பணிக்குப் பயன்படுத்தினார்களென்றால், அவர்கள் பத்தியையும் துறவுள்ளத்தையும் நாம் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம்.

திருவாசகம், தாயுமானசுவாமி பாடல் ஆகியவற்றில் அவர்களுக்கு நிரம்பிய ஈடுபாடுண்டு. அவற்றைப் பாடிய பெரியார்கள் அடைந்த அனுபவத்தைத் தாமும் அடையவேண்டுமென்ற தாகமே அவர்களுக்குப் பெரிதும் இருந்தது. தாயுமான சுவாமிகளைப் போலவே அவர்கள் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசக் கொள்கை யுடையவராயிருந்தார்கள். கந்தை மிகையாங் கருத்தும் சிந்தையில் தைவரும் விநாயகப் பெருமான் திருவடியும், உயர்ந்த குறிக்கோளோடு கூடிய மிக எளிய வாழ்க்கையும் உடையவர்களாக இருந்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டிய இத் தமிழ் முனிவர் அப்பர் சுவாமிகளையே எமக்கு நினைவூட்டுகின்றார்கள். வருத்தலைவிளான் மருதடி விநாயகராலயத்தின் அருகேயுள்ள தமது ஆச்சிரமத்தில் அப் பெருமானோடு,

“நெஞ்சிற் பிறதே நினையென் நினையன்றி
அஞ்சல் மறலிக்கென் றைங்கரநீ— தஞ்சவுரை
தாராம லின்றளவுந் தானிருப்ப துன்னருட்கிங்
காராயிற் சால்போ வறை”

என்றென்று உரையாடிக்கொண்டே ‘இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது’ என்றாங்கு ஏகாந்தமாக வாழ்ந்த இப் பெரியார் தமது எண்பதாவது வயசில் விளம்பிந் ஐப்பசிமீ 23ஆம் நாளாகிய (8-11-1958) சனிக்கிழமை யன்று காலை 6-30 மணியளவில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். இந் நீத்தார் பெருமை நினைதொறும் நினைதொறும் நெஞ்சை உருக்குவதொன்றும். இப் பெரியார் பெருமையைத் தமிழுலகம் ஏற்ற பெற்றி போற்றுமாக. இப் பெரியாரைப் பின்பற்றி வாழும் மதுகை எமக்குண்டாகுக.

தமிழ் வாழ்க. தமிழன் ஓங்குக.

ஐயரும் புலவரும்

தீ. கு. அம்பலவாணபிள்ளை அவர்கள், கன்னுகம்

தோற்றுவாய்

செந்தமிழணங்குசெய் பெருந்தவப் பயனாய்த் தோன்றி நீடித்து மொழித் தொண்டாற்றிப் பின் அண்மையில் அரனடி மேவிய வித்துவசிரோமணி பிரமபூரீ சி. கணேசையர் அவர்களின் பேரால் ஒரு நினைவுமலர் வெளியிட விருப்பதாகவும் அதற்கோர் கட்டுரை வரைந்து வழங்கும்படியும் அம் மலர்த் தொண்டினை அன்புடன் கையேற்ற கலைப்புலவர் திரு. க. நவரத்தினமவர்கள் எமக்குப் பணித்தனர். அத்துடனில்லாது எழுதப்படுங் கட்டுரை ஐயரவர்களின் ஆசிரியராகிய குமாரசுவாமிப் புலவரையுந் தொடர்புபடுத்தி யெழுதப்படுவது நலமாயிருக்குமெனவுங் குறிப்பிட்டிருந்தனர். இவர்களில் ஒருவர் ஆசிரியர்; மற்றையவர் அவர் மாணாக்கர். நீண்டகாலந் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள். இவர்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் நன்கறிந்து பரஸ்பர விசுவாசத்துடன் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரையுங் குறித்துத் தனித் தனி வெவ்வேறு கட்டுரைகள் எழுதுவது சிரமமன்று. ஆனால், இவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றின் அம்சங்களைத் தொடர்புபடுத்திப் பிணைத்துக் குண மாண்புகளையும் செயற் பிறங்களையும் ஒப்பனோக்கி ஒரு கட்டுரை சிறப்பாக எழுதி முடிப்பதென்பது இலகுவிற் சாலுவதொன்றன்று. ஒருகால், ஐயரவர்களுடன் சேர்ந்து

புலவரிடஞ் சென்று கல்வி கற்றவர் ஒருவர் முயன்றால் சித்தியடைய வியலும். புலவரவர்களின் புத்திரன் என்ற காரணத்தால் ஐயரவர்கள் மாணவராயிருந்த காலத்திலும், பின்னும் சம்பவங்களை நேரே கண்டுங் கேட்டும் இருக்கலாமென்று கருதிப்போலும் அவர் இவ்விஷயத்தை எழுதும்படி என்னைப் பணித்தனர். அப்பணியை யேற்று இயன்றவரையில் எழுதத் துணியலானேன். அதில் எவ்வளவுக்குச் சித்தியடைந்துள்ளனென்பதை வாசகர்களே ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யக்கடவர்கள்.

ஐயரவர்கள் பரம்பரையாகத் தமிழறிவிற் பெருமையும் புகழும் படைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தமிழை நன்கு கற்று எத்தனையோ மாணவர்க்கு ஆசிரியராயிருந்தவரும் ஐயரவர்களின் பெரிய தந்தையாருமாகிய பிரமஸ்ரீ கதிர்காமையரவர்கள் தமிழார்வ முடையோரால் நன்கறியப்பட்ட ஒருவர். குமாரசுவாமிப் புலவருடன் நெருங்கிய நட்புரிமையுடையவர். காசிவாசி செந்திநாதையரவர்களோ மொழி, சமயம் என்பனவற்றில் அபிமானமுடையவர்; யாவராலும் நன்கறியப்பட்டவர். இவரும் பிரமஸ்ரீ கணேசையரவர்களுடைய நெருங்கிய புறவினர். ஏழாலை, புன்னாலைக்கட்டுவன் முதலிய கிராமங்கள் சுன்னாகத்துக்கு அயலிலுள்ளவைகள். இக்கிராமங்களிலுள்ள அறிஞர்களுடன் சேர்ந்து புலவரும் தமிழ்த் துறையிலுஞ் சமயத்துறையிலும் நெருங்கிக் கலந்து தொண்டாற்றி வந்தனர். அக்காலத்தில் செந்திநாதையரவர்கள் புலவரிலும் பார்க்க வயதிலும் கல்வியறிவிலுங் கூடியவர். நாவலரவர்களது ஆங்கில, தமிழ் வித்தியாசாலைகளிற் பல்லாண்டுகளாகச் சிறந்த ஆசிரியராக விருந்து அவர் மதிப்பினை நன்கு பெற்றவர். செந்திநாதையருடன் புலவருங் கூடிச் சென்று நாவலரவர்களைக் காண்பதுண்டு. நாவலரவர்களது பிரசங்கங்கள், புராணபடனங்களையும் இவர்கள் தவற விடுவதில்லை. கணேசையரவர்களின் தந்தையார் பிரமஸ்ரீ சிந்தையரும் புலவரின் நெருங்கிய நண்பராவர்.

கல்வி கற்றல்

ஆரம்பத்தில் வித்துவசிரோமணர் ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்களிடங் கல்விகற்றுவந்த ஐயரவர்கள், மேற்படி பிள்ளையவர்கள் காலஞ்சென்றபின்னர், தமது தந்தையார் விருப்பப்படி புலவரவர்களிடங் கல்வி கற்பாராயினர். பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள்

சிவகதி யடைந்தபோது ஐயரவர்களுக்கு வயது பத்தொன்பதே யாகும். புலவரவர்களிடம் அக்காலத்தில் ஐயரவர்கள் மாத்திர மன்றி வேறும் பல மாணவர்களும் கல்வி பயின்று வந்தனர். அவர் களுட் சிலர்: தென்கோவை ச. கந்தையபிள்ளை, கந்தரோடை அ. கந்தையா உபாத்தியாயர், இளவாலை ந. சங்கரப்பிள்ளை முதலியோராவர். ஐயரவர்கள் அக்காலந் தொடக்கம் — தொடர்ச்சி யாக இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக — புலவரவர்கள் சிவகதியடையும் வரைக்கும், இடைவிடாது அவரின் அன்புக்குரிய மாணவராக விருந்துவந்தனர். காலஞ் செல்லச் செல்ல மாணவராக மாத்திரமன்றி நெருங்கிய நண்பராகவுங் காட்சியளித்தனர்.

அக்காலத்திலே தமிழறிஞர்கள், என்றுந் தம்மை மாணவராகக் கருதி வாழ்ந்தது உண்மையேயாகும். இதுவும் தமிழ்மரபுக்குத் தொன்றுதொட் டிருந்துவந்த பண்பாடென்பாம். தாங்கற்றுப் பெற்ற சிறிய அறிவுடன் இறுமாப்புந் தலையெடுப்புங் கொண்டு தலை தடு மாறும் இக்காலத்துச் சில பண்டிதர்கள் போலன்றி, அக்காலத்துப் பண்டிதர்கள் தாங்கற்றது கைம்மண்ணளவேயென்றும், தம்மறிவு எத்துணைத்தென்றும் தாழ்ந்த சிந்தையுடன் மேலும் மேலும் நூல் களைத் தேடி வாழ்நாள் முழுவதுங் கற்பது வழக்கம். இவர்கள் என்றுந் தம்மை முற்றுணர்ந்த பேரறிஞராகக் கருதியதில்லை. நீண்ட காலமாக ஐயரவர்கள் தம்மை மாணவராகவே மதித்துப் புலவரவர்களிடம் ஊக்கமாகக் கல்வி பயின்றுவந்தனர். வயது முதிர்ந்து விவாகஞ் செய்த பின்னரும் நாலேந்து மைல்களுக்கு மேல் நடந்து சென்று கல்வி கற்று வந்தனர். கல்லுகள், முள்ளுகள், காடுகள் என்பன வற்றைத் தாண்டி, மழை வெயில் முதலியவற்றைப் பொருட்படுத்தாது, வெள்ளைக் குடையுடனும் புத்தகங்களுடனும் இவர் கல்வி பயிலச் செல்வதை நேரே கண்டவர்களே இக் காட்சியை நன்கு உருவகப்படுத்த வியலும். புலவரவர்களிடம் ஏழாலைச் சைவ வித்தியாசாலையிலும் வீட்டிலுங் கல்வி கற்ற எத்தனையோ பிராம ணேத்தமர்களும் வேறு பலரும் வாழ்க்கையிற் புகுந்து பெரும் பொருள் வருவாயுடன் தொழில்களை நடத்தி யின்பமாக வாழ, இவர்மாத்திரம் கங்கு கரையின்றி, ஏதோ கற்கிறதாக நீடித்து அலைந்துலகின்றார் என்று எண்ணி அவர்கள் எள்ளி நகையாடாரா? இதுவுமோர் அற்புதக் கோலமென்று கருதியிருப்பாரல்லவா?

அன்று மிக்க பொறுமையுடன் அரிதின்முயன்று அநேக கஷ்டங்களைச் சகித்து இவர் கல்வியை இனிது கற்றமையாலன்றோ பிற்காலத்தில் ஐயரவர்கள் கல்வியுலகிற் றனிப் பெரும் உன்னத நிலையை யடைந்து பெரும் புகழைச் சம்பாதித்தனர். அவதிப்படாது அடக்கமாக வாழ்ந்து சந்தேக விபரீதங்களைத் தீர்த்து நிச்சயப்படுத்தி முறையே கல்வி கற்போர் அடையும் உன்னத நிலையைப்பற்றிச் சந்தேக மேன்? ஐயரவர்கள் பெரிய தமிழ் மேதையாய் எல்லோரது மதிப்பினையும் பாராட்டினையும் தாராளமாகப் பெற்றனரே யென்பது அதிசயமாகுமா?

புலவர் மதிப்பு

புலவரவர்கள் ஐயரவர்களை மிக்க கணிசத்துடன் நடத்தி வந்தனர். ஐயரவர்களை நெருங்கிய நண்பராகவே கருதினர். தொல்காப்பியம், இராமாயணம், இரகுவமிசம், தணிகைப்புராணம், பெரியபுராணம் முதலிய நூல்களை நன்காராய்ந்து கற்றுக்கொடுத்தனர். தமிழ் நூல்களையன்றிச் சாகுந்தலம், குமாரசம்பவம், நளோபாக்கியானம், மாகம், வடமொழியிரகுவம்சம் முதலிய சம்ஸ்கிருத நூல்களையும் ஐயரவர்கள் புலவரவர்களிடங் கற்ற துண்டு. வடமொழிப் பயிற்சியால் ஐயரவர்களின் தமிழறிவும் அதன்மேலுள்ள ஆர்வமும் பன்மடங்கு விருத்தியடைந்ததென்பாம். அதிகமாகச் சனி ஞாயிறு வாரங்களிலும் மற்றைய ஓய்வு நாட்களிலும் ஐயரவர்களை நிச்சயமாகப் புலவரவர்களின் இல்லத்திற் காணலாம். ஐயரவர்களைக் கண்டுவிட்டால் புலவரவர்களுக்குத் தன்னையறியாமல் ஒரு பெருமகிழ்ச்சி. தமிழ்க் கல்வி விஷயமாகக் கலந்துரையாட, அபிப்பிராயங்கூற, மற்றைய தமிழறிஞர்களின் எண்ணங்கள் கோலங்களை எடுத்துக்காட்ட, ஒருவர் கிடைத்து விட்டால் அச்சந்தர்ப்பத்தை எவர்தான் தவறவிடுவார்? மேலும் ஐயரவர்கள்மாட்டுப் புலவரவர்களுக்கு அளவுகடந்த நம்பிக்கையும் பற்றுமுண்டு. தாம் புதிதாக எழுதும் நூல்கள், கட்டுரைகள், கண்டனங்கள் என்பன பற்றி ஐயரவர்களின் அபிப்பிராயம் புலவரால் விரும்பி நாடப்படுவது வழக்கம். கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவ ரென்பதும் கருத்தில்லா வாக்கன்று. இவர்க ளிருவருக்குமிடையில் என்றாவது அபிப்பிராயபேதம் அல்லது வெறுப்பு என்பன ஏற்பட்ட தில்லை. ஒத்த பண்பாடும், கல்விமரபும், ஒழுக்கமுறையும் கைவரப்

பெற்ற இவர்களின் வாழ்க்கைநோக்கும் வித்தியாசப்படக் காரண மில்லை; ஒரேதன்மையதாகவே யிருந்தது. நாவலரவர்கள் வகுத்த கல்விமுறையும் சமயாசாரமுமே இவர்கள் குறிக்கோள்கள். அவை களைப் பூர்வாங்கமாகக் கொண்டு ஏற்ற சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்திக் கல்வித்தொண்டு, சமயத்தொண்டு என்பவைகளைச் சிறப்பாக இயற்றிவந்தனர்.

ஐயரவர்கள் தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களை மாத்திரமன்றிச் சமய சம்பந்தமான சாஸ்திரங்களையும் புலவரவர்களிடங் கற்றுக் கொண்டதுண்டு. சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப் பிரகாசம் முதலிய சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை முறையாகப் பாடங் கேட்டவர். எனவே, கல்வியறிவுடன் சமயவறிவும் பெற்று அவைகளுக்கேற்ப ஒழுக்க விழுப்பமுடையராய் ஐயரவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்வாறாகப் பலவகையாலுஞ் சிறந்து நிரம்பிய அறிவுடையவோர் மாணவர் தமக்கு வந்து வாய்த்தமையைக் கருதிப் புலவருளங் களிப்புற்றுப் பெருமையடைய, ஐயரவர்களின் உள்ளமுந் தமக்குப் பண்பாடுடையராய் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கக்கூடிய கல்விச் சிறப்புடன் சகல குண மாண்புகளும் பொருந்தப்பெற்ற ஆசிரியரொருவர் கிடைத்தனரேயென்று நினைந்து மிக்க மனப் பூரிப்படைந்தது. சிற்சிலபோது மாணவரடைந்த உயர் நிலையைக் கொண்டு ஆசிரியருக்குப் புகழ் வந்து சேர்வதும், வேறு சிலபோது ஆசிரியரின் உயர்ந்த பண்பாட்டினையும் கல்வி நிலையையுங் கொண்டு மாணவரின் மதிப்புப் பெருமையடைவதும் இயல்பு. இங்கேயோ வெனில் இருவருந் தந்தமக்கு மாண்பு கிடைத்ததெனக் கருதிக் கொண்டமை குறிப்பிடவேண்டியதொன்று.

புலவரவர்கள் சிவபதமடைந்தபோது ஐயரவர்கள் அடைந்த கவலையும் மனத்துயரும் இம்மட்டன்று. கல்வி விஷயமாக நீடித்து ஐயரவர்களுக்குக் களைகணையிருந்துவந்தவரைச் சடுதியில் இழக்க நேரிட்டது மிக்க மன விழுக்காட்டினை யுண்டுபண்ணாதிருப்ப தெப்படி? புலவரின் பிரிவாற்றலைச் சகிக்க வியலாதிருந்தும் ஒருபடி மன தினை யாற்றிக்கொண்டனர். நன்றியறிதலாக அவர்மீது பல கவிகள் இயற்றி அச்சிட்டு வெளியிட்டதுமன்றித் தாமே முன்வந்து அவர் சீவிய சரித்திரத்தைத் திறம்பட விபரமாக எழுதி அறிஞர்களின் பாராட்டுரைகள், இரங்கற்பாக்கள் என்பனவற்றுடன் வெளியிட்

டனர். ஐயரவர்கள் கடைசிவரையும் புலவரவர்களை மறந்தாரல்லர். காலம் வாய்க்குத்தோறெல்லாம் அவரைப் புகழ்ந்து நன்றி பாராட்டி வருவாராயினர்.

உரையெழுதுதல்

நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றுச் சிறந்த வறிவைப் பெற்றிருப்பினும், அவ்வறிவினைத் துணைக்கொண்டு உலக நன்மைக்காகச் சிறந்த புதிய நூல்கள், கட்டுரைகள், அல்லது பழைய காடினிய நூல்களுக்கு உரைகள் என்பன எழுதி வெளியிட்டபோதுதான் ஒருவர் தாம் கற்றுப் பெற்றுக்கொண்ட அறிவினை நிச்சயமாகப் பூரணப்படுத்திக்கொள்ளல் இயலும். இவ்வழியிற் கல்வியறிவைத் துணிவுடன் பயன்படுத்துபவர்களே தாம் சிறந்த எழுத்தாளர்களாகவும், நூலாசிரியர்களாகவும் காலவடைவில் திகழக்கூடியவராவார்கள். அப்போதுதான் சொல்லாட்சியும், ஆற்றல் பிறழாது அவைகளை இடம்நோக்கித் திறம்படப் பிரயோகிக்கும் வன்மையும் பெறவியலும். ஐயரவர்கள் கல்வி கற்பதோடுமொத்திரம் நில்லாது புலவரவர்களின் விருப்பப்படி பத்திரிகைகளிற் கட்டுரைகளும் கண்டனங்களும் எழுதி வந்தனர். புலவரவர்களுக்கு இரகுவமிசம், தணிகைப் புராணம், இராமாயணம் என்னும் நூல்களிற் பரந்த பழக்கமும் ஆட்சியுமுண்டு; அந்நூல்களைத் தமது மாணவர்களுக்கு நன்கு பயிற்று வதிலும் விருப்பமுந் திறமையு முடையவர்கள். இரகுவமிசம் யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமைக்குரியவோர் நூல்; அது யாழ்ப்பாணத்தை ஒருகால் அரசாண்ட பரராஜசேகர மன்னனது மருகர் அரசகேசரி என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டதாகும். முன்னதாகவே புலவரவர்கள் இந்நூலிலுள்ள அருங் கவிகளுக்கு உரையெழுதி 'இரகுவமிசக் கருப்பொருள் விளக்கம்' என்ற பெயருடன் ஒரு நூல் வெளியிட்டதுண்டு. கடிய நடையில் ஆக்கப்பட்ட இந்நூலுக்குப் பூரணமாக உரை யெழுதப்படல்வேண்டுமென்ற வேண்டி புலவருக்கு நீடித்திருந்தது. புலவர் விருப்பப்படியே ஐயரவர்கள் இரகுவமிசத்துக்கு விரிந்தவுரையெழுதி வெளியிட்டனர். புலவரவர்கள் பார்வையின் பின் வெளியிடப்பெற்ற இந்நூல், மேற்கோள்கள், இலக்கணமுடிபுகள், உரைவிளக்கங்கள் என்பனவற்றைக் கொண்டதாக உள்ளது. ஐயரவர்களின் ஆழ்ந்த கல்வியறிவு எத்தகைய தென வறிதற்கு இந்நூல் சகாயமாயிற்று. இதுபோலத் தணிகைப்

புராணத்துக்கும் ஓர் உரையெழுதும்பொருட்டுப் புலவரவர்கள் விருப்பப்படியே அவர் மாணவர் தென்கோவை ச. கந்தைய பிள்ளை யவர்கள் ஆரம்பித்த முயற்சி முடிவடையாதுபோனது பெருந்துக்கமே. ஐயரவர்கள் 'செந்தமிழ்' முதலிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிவந்த இலக்கியக் கட்டுரைகளும் இரகுவமிச உரையுமே தொடக்கத்தில் இவர் அறிவின் வன்மையைத் தமிழுலகம் அறியச் செய்தனவென்பாம்.

விவாதங்கள்

தமிழ் மேதையாகவிருந்த ஐயரவர்களிடம் ஆசிரிய தராதரப் பத்திரமுமொன்று இருந்தது. ஆரம்ப வித்தியாசாலைகளில் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்ற இப்பத்திரம் இடங்கொடுக்கக்கூடியது. எப்படியாக இப் பத்திரத்தைத் தேடிப் பெற்றுக்கொண்டாரோ தெரியவில்லை. இதைக்கொண்டு தையிட்டி, மல்லாகம், நயினாதிவு முதலிய பலவிடங்களிலுள்ள தமிழ் வித்தியாசாலைகளின் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றியதுண்டு. நயினாதிவிலுள்ள தில்லையம் பல வித்தியாசாலையில் விசேடமாக உயர்ந்த இலக்கண இலக்கிய வகுப்புகள் வைத்து நடத்தியதாக அறிகின்றோம். இவ் வித்தியாசாலையினது முகாமைக்காரராக விருந்தவர் கந்தரோடை வாசியும் வழக்கறிஞருமாகும் காலஞ்சென்ற திரு. வே. சி. பொன்னம்பல மவர்கள். திரு. பொன்னம்பலமவர்கள், புலவரவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தோணியேறி நயினாதிவுக்குப் போய்த் தமது வித்தியாசாலையைப் பார்வையிடுவதுமுண்டு. அங்கு உயர்ந்த கல்வி கற்கும் மாணவர்களைப் புலவரவர்கள் பரீட்சித்துப் பார்ப்பார்கள். ஐந்து வருடங்களுக்குமேலாக ஐயரவர்கள் அங்கு வசித்து மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றி வந்ததுடன் தானும் மிக்க மனவமைதியுடன் வாழ்ந்து தமிழாராய்ச்சி செய்து வந்தனர். இவ்வாறாக ஐயரவர்களின் கல்விப் பணி பலவழியிற் பயனளித்து வருவதாயிற்று.

புலவரவர்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய ஐயரவர்களுக்கு மற்றையோர் நூல்களில், கட்டுரைகளிற் பிழை காணும் வன்மைப்பாடும் கைவரப்பெற்றிருந்தது. இவ் விஷயமாக ஏற்படுஞ் சந்தேகங்களைப் புலவரை நாடித் தீர்த்துக்கொள்வதுமுண்டு. இலக்கியவிலக்கண விஷயமாகச் சில வாத விஷயங்கள் 'செந்தமிழ்' என்னும் பத்திரிகையில் இவரால் வெளியிடப்பட்டதுண்டு. அதி

தீவிர விவேகமும் நுண்மானுழை புலமையுங் கைவரப்பெற்ற சோழவந்தான் வித்துவான் அரசஞ்சண்முகனுருடன் ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகை விஷயமாக நீடித்து நடத்திய வாதம் ஈற்றில் ஐயரவர்கள் கட்சிக்கே பெலமான ஆதரவுடன் ஜெயமேற்பட்டது யாவருமறிந்ததொன்று. நாவலர் பெருமானில் அழுக்காறுகொண்டு அவரை அவமதித்து நின்ற சென்னை அருள்நெறிச் சங்கத் தலைவர்க்கு மாறாக எழுதிய கண்டனங்களும் ஐயரவர்கள் பெயரை விலாசப் படுத்தியனவாகும். மேற்படி சங்கத் தலைவர் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் செய்வதாகவிருந்த சொற்பொழிவு விளம்பரங்களைப் பீடிகையாகக்கொண்டு ஐயரவர்கள் வெளியிட்ட கண்டனங்கள் மிக்க கிளர்ச்சியையுண்டாக்கின. ஐயரவர்களது கண்டனங்களுக்கு மறுப்புக்கள், எழுந்தனவாயினும் ஐயரவர்கள் அவைகளுக்குத் தக்க பதிலிறுத்துத் தமது பக்கத்தை நிலைநாட்டப் பின்னிற்கவில்லை.

பிராச்சீன பாடசாலை

சுன்னாகம் பிராச்சீன பாடசாலை 1920ஆம் வருடமளவில் வித்தியாதரிசகர் பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயரவர்களின் அரிய முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்கு உயர்ந்த இலக்கிய விலக்கணங்கள் ஆரியம் திராவிடமாகிய இருமொழிகளிலுங் கற்றுக்கொடுக்க ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. அத்துடன் வேதமோதல், தேவார பாராயணம் முதலியனவும் மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவது இவ் வித்தியாசாலையின் நோக்கமாகவிருந்தது. இப் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராக முதன் முதலாகத் தெரிந்து நியமிக்கப்பட்டவர் பிரமஸ்ரீ கணேசையரவர்களே. சம்ஸ்கிருதம் கற்பிப்பதற்கு இந்தியாவில் பாலைக்காட்டிலிருந்து வேதவிசாரதர் பிரமஸ்ரீ வி. சிதம்பரசாஸ் திரியாரவர்களும் வரவழைக்கப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டனர். பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக இப்பாடசாலை மிகத் திறமையாக நடந்து வந்தது. இப் பாடசாலையிலிருந்து மாணவர்கள் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கத்தினரால் நடத்தப்பட்ட பண்டித, பால பண்டித, பிரவேச பண்டித பரீட்சைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டும் வந்தனர். இங்கு கல்வி கற்றுப் பண்டிதரானோர் பலராவர். யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலுமிருந்து மாணவர் தொகையாக வந்து இங்கு உயர்ந்த கல்வி கற்பாராயினர். இவ் வித்தியாசாலையிற் பயின்று சித்தியடைந்தவர்களில் ஐயரவர்களாற் பெரிதும்

பாராட்டப்பட்ட மாணவர், கரணவாய் திரு. செவ்வந்திநாத தேசிகரவர்களே. இவர் மிக்க தீவிர விவேகமும் கூரிய நுண்மதியு முடையவர். வடமொழி தென்மொழிகளில் மிக்க பாண்டித்திய மடைத்து யாவர் மதிப்பையும் பெற்றுவந்தனர். இளம்வயதில் இவர் காலஞ் சென்றமை ஐயரவர்களுக்கு மிக்க மனத்துயரை வருவித்தது எனலாம்.

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி

ஐயரவர்கள் தாங் கற்றறிந்த கல்வியை நன்கு முறையே பயன் படுத்த இப்பாடசாலை சிறந்த நிலைக்களமாயிற்று. மீண்டும் மீண்டும் மாணவர்களுக்கு இலக்கிய விலக்கணங்களைக் கற்பித்துவந்தமை யால் இவருடைய தமிழறிவு பன்மடங்கு வளர்ச்சியடைந்ததுடன், தொடர்ந்த ஆராய்ச்சி காரணமாக உண்மையான பொருளை அறிந்து நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளவும் வசதிபெற்றதென்பாம். புலவரவர் களின் சொந்தவூரின் கண்ணே இப்பாடசாலை அமைக்கப்பெற்றிருந் தமையால் ஐயரவர்கள் வேண்டியபொதெல்லாம் புலவரவர்களைச் சந்திக்கவும், கல்வி விஷயமாகக் கலந்துரையாடவும் வசதியுண்டா யிற்று. புலவரவர்களும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்பொதெல்லாம் இங்கு சென்று ஐயரவர்களையும் சாஸ்திரியாரவர்களையுஞ் சந்திப்பதுண்டு; சிற்சிலபோது ஐயரவர்கள் விருப்பப்படி மாணவர்களை அவர்கள் கற்கும் பாடங்களிற் கேள்வி கேட்பது வழக்கம். ஐயரவர்கள் தமது சம்ஸ்கிருத அறிவை விருத்திசெய்யும் விஷயத்தில் சாஸ்திரியா ரவர்களும் மிக்க துணையாயினர்.

இப் பாடசாலையிற் கல்வி கற்பித்துவந்த காலமே ஐயரவர்கள் வாழ்க்கையில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படல் வேண்டும். தாம் முன்னர்க் கற்றனவற்றைப் பீடிகையாகக்கொண்டு விசேடமாக இலக்கணத்துறையில் ஆர்வத்துடன் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தனர். ஆசிரியராகவிருந்தமையால் தொல்காப்பியம், இலக்கணவிளக்கம், வீரசோழியம் முதலிய புராதன இலக்கண நூல்களை மேன்மேலும் ஆராய்ந்து மிகத் திறமையாக மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து வந்தனர். தொல்காப்பியத்துக்குப் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் கண்ட உரைகளை யெல்லாம் நன்கு ஒப்புநோக்கி யாராய்ந்ததன் பேராக எத்தனையோ புதிய விளக்கங்கள், திருத்தங்கள், பாடபேதங்கள் என்பனவற்றைக் கண்டுகொள்ளக்கூடியவராயினர். இவைகள் யாவும் இந்நூலைக்

கற்போர்க்கெல்லாம் மிக்க உசாத்துணையாகக்கூடியன. இவரது எழுத்ததிகாரச் சொல்லதிகாரப் பதிப்புக்கள் வெளியான பின்னரே தமிழ்நாட்டறிஞர்கள் ஐயரவர்களின் அறிவின் பெருமையையும் ஆற்றலையும் உள்ளவாறு ணர்ந்து மதிக்கலாயினர். புலவரவர் களுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தின் புகழைக் குன்றவிடாதும் நாவலர் மரபுநெறி பிறழாதும் பாதுகாத்து விளங்கச் செய்துவந்தவர் ஐயரவர்களே யென்பது எவரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மையாகும். இப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவிருந்த காலத்திலேதான், புலவரவர்களின் செய்யுணூலாகிய மேகதூதக்காரிகைக்குக் கல்வியிலும் மாணவர் பொருட்டு உரையும் விளக்கங்களுந் தெளிவாக எழுதி வெளியிட்டனர். இவரது தொல்காப்பியப்பதிப்புக்கள் சிறந்த முறையில் நன்கு அச்சிடப்பெற்று வெளியாவதற்கு மிக்க உபகாரராயிருந்தவர் 'ஈழகேசரி'யின் அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களே. பெரும் பொருட் செலவுடன் இப்பதிப்புக்களைத் தமிழ் மக்களிடத்திற் திரு. பொன்னையா அவர்களின் பெரும்பணியும் தமிழ் மக்களால் நன்றியுடன் பாராட்டப்பட வேண்டியது.

பொற்கிழிவிழா

சுயநலங்கருதாது ஐயரவர்கள் தமிழன்னைக்குச் செய்துவந்த தொண்டுகளின் பெருமையை நோக்கியும், அவர் தாமேற்ற அரிய முயற்சியைத் தளப்படியின்றி நீடித்து நடத்தும் பொருட்டாகவும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களால் அவருக்கு ஒரு பொற்கிழியளிப்பு விழா 1938-ஓ ஐப்பசி 5-உ நடத்தப்பட்டது. இவ் விழாவை இனிது நடத்த அமைக்கப்பெற்ற சபைக்குத் திரு. சு. நடேசுபிள்ளை அவர்கள் தலைவராகவும், திருவாளர்கள் ச. அம்பிகைபாகனவர் களும், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்களும் இணைச்செயலாளர்களாகவும், 'ஈழகேசரி' அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் தனிகாரியாகவுங் கடமையாற்றினார்கள். இவ்விதமான சிறந்த விழா யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் முன்னர் அறியப்படாததொன்று. அன்று யாழ்ப்பாணப் பெருமக்கள் ஐயரவர்களை வண்ணச் சிவன்கோவிலினின்று ஊர்வலமாக வீதிவழியே யழைத்துச் சென்று மிக்க மங்களகரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய மண்டபத்தில் பல்லாயிர மக்கள் குழுமிய பேரவையில், வரிசை வரிசையாகப் புலவர்களும் அறிஞர்களுங்

காட்சியளித்த மேடையின்மீது நடுவணை விருக்கச்செய்து அளித்த வுபசாரம், கண்டோர் யாவர்க்கும் உள மகிழ்ச்சியையும் இறும்பூ தினையும் அடையச் செய்தது. இப் பெரிய விழாவில் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றாத அறிஞர்கள் இலரெனலாம். இவ் விழாவைத் தலைமை வகித்து நடத்தியவர் அக்கால அரசாங்கசபைத் தலைவராக விருந்த கௌரவ சேர் வை. துரைசுவாமியவர்களாவர். நடுநாயகமாக வீற்றிருந்த ஐயரவர்களுக்கு ஒருபால் திரு. சு. நடேசபிள்ளை, பகுதி வித்தியாதரிசி முகாந்திரம் எஸ். கந்தையா, வியாகரணமகோபாத்தி யாயர் பிரமஸ்ரீ வை. இராமசுவாமிசர்மா என்பவர்களும், மற்றைய பக்கத்தில் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகள், வண. சுவாமி ஞானப்பிர காசர், திரு. வே. மகாவிங்கசுவம் என்பவர்களும் வீற்றிருந்து அளித்த காட்சி இன்றும் சமூகமளித்தோர் சிந்தையை விட்டு அகலுவதன்று. தலைவரவர்கள் எழுத்து ஐயரவர்கள் தம்மீதத் தொண்டின் திறங்களை யும் குணமாண்புகளையும் பாராட்டி மேலும் பல்லாண்டுகளுக்கு அவர் வாழவேண்டுமென்று ஆசி கூறி வாழ்த்தி ஈராயிரம் ரூபா கொண்ட பொற்கிழியொன்றைச் சபையோரின் கரகோஷத்தி னிடையே வழங்கினர். அதன்பின்னர் மேற்குறித்த அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவராக வெழுத்து ஐயரவர்களின் கல்வியறிவு, ஆராய்ச்சித் திறமை, குணமாண்புகள் என்பவற்றை மிக வருக்கமாக வியந்து பாராட்டினர். ஐயரவர்கள் தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களிலுள்ள நயங் களையும் அத்தொண்டின் அருமை பெருமைகளையும் விளக்கமாக உரைத்தனர். இவ்விழாவிற்கு சமூகமளித்ததுபோன்ற புலவர்குழாமும், மேலும் அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து உண்மையான மன விசுவாசத் துடன் ஒருவரைப் பாராட்டிக் கௌரவித்ததும் யாழ்ப்பாணத்தின் வைபவத்தில் முன்னர் ஒருபோதும் கண்டறியாத காட்சிகளாகும். பின்னும் என்றாவது இப்படியான காட்சி கிடைக்குமாவென்பதுஞ் சந்தேகந்தான். சபையோரும் இக்கண் கொளாக் காட்சியைக் கண்டு அற்புதவசத்தராயினர். இதனை எவரும் என்றும் மறக்கவியலாது. ஐயரவர்கள் கடைசியாகத் தமது பதிலுரையில் தாம் கல்வி கற்ற வரலாறுகளையும் தமது ஆசிரியர்களின் பெருமைகளையும், வேறு வாழ்க்கைவரலாற்றம்சங்களையும் விபரமாகக் கூறினர். தமக்கு அன்று செய்த உபசாரத்துக்கும் வழங்கிய பொற்கிழிக்கும் நன்றி கூறினர்.

பின்னரும் ஐயரவர்கள் தொடர்ந்து ஊக்கமாக வேலைசெய்து தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தை நன்காராய்ந்து விளக்கங்கள்

திருத்தங்களுடன் இருபாகங்களாக வெளிவரச் செய்தனர். சென்னை ‘இந்து’ப் பத்திரிகையில் ஐயரவர்களின் தொல்காப்பியப் பிரசுரங்களை விமர்சனஞ் செய்த பிரமமூர்த்தி P. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியா ரவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் ஐயரவர்களின் ஆழ்ந்த அறிவு, ஆராய்ச்சித்திறமை, நுண்ணிய விளக்கம் என்பனவற்றிற்கு மிக்க சான்று பகருந் தகையன. இவ்வேலைகளுக்கிடையில் ஈழநாட்டில் வசித்த புலவர்களின் வரலாறுகளை மிக விபரமாகச் சிறந்தமுறையில் எழுதி, ‘ஈழநாட்டுப் புலவர் சரிதம்’ என்ற பெயருடன் வெளியிட்டனர். இத்துறையில் மிகச் சிறப்பாக எழுதப்பெற்ற நூல் இதுவொன்றேயாகும்.

மனமாற்றம்

இப்படியாகத் தமிழ்த்தொண்டாற்றிவந்த ஐயரவர்கள்மாட்டுப் பிற்காலத்திற் பெரியவோர் மனமாற்றம் சடுதியாக ஏற்படுவதாயிற்று. அது ஐயரவர்களின் வாழ்க்கையை மிகப் பாதித்ததெனலாம். மொழியைக் கற்பதனால் அறிவு வளர்ச்சி யடைகின்றது; அவ்வறிவை வளர்ச்சி செய்வதற்கு உணவாயிருப்பது பல்வேறு கலைகளே. சிலர் மொழியைக் கற்பதோடு திருப்தியடைகின்றனர். சிலர் அத்துடன் கலைகளையுங் கற்று அதிற் றினைத்து அமிழ்ந்திடுகின்றனர். அப்பாற் செல்பவர் மிக அரியர் என்பாம். ஆனால், பொருளையறிந்து — அப்பொருளாற் பெறும் பயனையடைந்து உறுதிப் பேறு பெற்றோர் சிலரினுஞ் சிலரே. மொழியைக் கற்று, அறிவைப் பெற்று, கலைகளைத் தேர்ந்தும் தாகம் நீங்கா நிலை சிலர்மாட்டு ஏற்படுகின்றது. அறிவோ தன்னாற்றல் முழுவதையும் பயன்படுத்தி மொழியாற் சுட்டப்பெற்ற அந்த அறியாப்பொருளை இடைவிடாது அறிய முயன்றும் சித்தியடையாது மிக இளைத்து அலுப்படைந்து அந்த அறியாப்பொருளின் அடியில் வீழ்ந்து செயலற்றுக் கிடக்கின்றது; தனது வன்மை இவ்வளவுதானேயென்று கண்டு துயரடைகின்றது. அப்போதுதான் தான் கற்ற கல்வியும், பெற்றவறிவும் எத்துணைத்தென மனம் வீழ்ச்சி யடைகின்றது. “என்செயலா லாவது யாதொன்றுமில்லை; இனித் தெய்வமே எல்லாம் உன் செயலே” யென்று பணிவுடன் அப்பரம்பொருளை யறிய அதன் அருளையே ஆதரவுடன் நாடுகின்றது. ஐயரவர்கள் வாழ்க்கையும் பிற்காலத்தில் 10 வருடங்களுக்கு மேலாக இப்படியாக மாற்ற

மடைந்தமை அறியப்படலாம். இதுவரையும் தாம் அரிதின் முயன்று கற்றனவும், அதன்பேராக அறிந்த அறிவும், அதைக்கண்டு உலகினர் செய்த கௌரவமும் பாசத்தொடர்பினை மேன்மேலும் வன்மையடையச் செய்தனவேயன்றி, உண்மையான பேற்றினைத் தாமடைய உதவவில்லையேயென் றிரங்கினர். கற்றனவு மினி யமையுமென வெண்ணி மொழிப்பயிற்சியையும் கலைத்தேர்ச்சியையும் புறத்தே விட்டு இவைகளுக்கப்பாலுள்ள இறையுணர்ச்சியை நாடிச் சென்றது இவருள்ளம். “சிந்திப்பரியதும், சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன் முந்திப் பொழிவதும், முத்தி கொடுப்பது” மாயுள்ள இறைவன் திருவடிக் கமலத்தையே தஞ்சமெனக் கொண்டது. பெருந்தமிழ்க் கடலாயுள்ள ஐயரவர்களது உள்ளம் அருட்கடலாகிய பரம்பொருளை நாடியது. ஆழ்ந்த தமிழறிவினையுடைய ஐயரவர்களிடம் ஆயிரக்கணக்கான நூல்களையுடைய நூல்நிலையம் இருக்க வேண்டாமா? அதுவே யொரு கல்விக் களஞ்சியமாகத் தோற்றமளிக்குமே. இதற்கு நேர்விரோதமாகப் பிற்காலத்தில் ஐயரவர்களிடம் ஒரு நூல் தானுங் கிடையாது. தமது நூல்கள் யாவற்றினையும் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கே இலவசமாகக் கொடுத்துள்ளார். நூல்கள் மாத் திரமா? வேறெந்தப் பொருள்களுங்கூடக் கிடையா. காணி பூமிதானு மில்லை. இருந்த சிறு துண்டுக் காணியையும் அவர் குலதேய்வ மாகும் வருத்தலை மருதடி விநாயகப் பெருமானுக்கே ஒப்படைத்து விட்டனர். நூல்களும் மற்றைய பொருள்களும் உள்பொருளை நாடித் தாஞ்செய்யுந் தவமுயற்சிக்கு ஊறு விளைக்குமென வெண்ணினர் போலும்! ஆகவே, உலக விற்பங்கள், ஆசைகளைப் புறத்தேவிட்டு இறைவன் திருவடி நிழலையே அல்லும் பகலுஞ் சிந்தை செய்து நின்றனர்.

இப்படியாக ஐயரவர்கள் உலகத்தைப் புறத்தேவிட்டு நின்ற காலத்திற் சிற்சிலபோது மொழியைச் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதி வந்ததும் சந்தேகங்கள் தெளிய வந்தோர்க்கு உதவிபுரிந்துவந்ததும் உண்மைதான். எனினும், தனது இலக்கில்—இறையன்பில்—கண்ணுங் கருத்துமாக விருந்தனர். வருத்தலை மருதடி விநாயகப் பெருமான் மீது இரட்டைமணிமாலை முதலிய பிரபந்தங்கள் பாடி வெளியிட்டுள்ளார். நயினை நாகபூஷணியம்மன்மீதும் கவிகள் யாத்த துண்டு. பிற்காலத்தில் ஐயரவர்கள் இயற்றிய கவிகள் சொன்னயும் பொருணயத்துடன் தெய்வகளை நிறைந்தனவாய்ப் படிப்போர்க்கு

மிக்க இன்பமும் பக்தியும் விளைப்பனவாயுள்ளன. இக்காலத்தில் கூடியளவு உலக வியவகாரங்களினின்று விலகி வாழ்ந்து வந்தனர்.

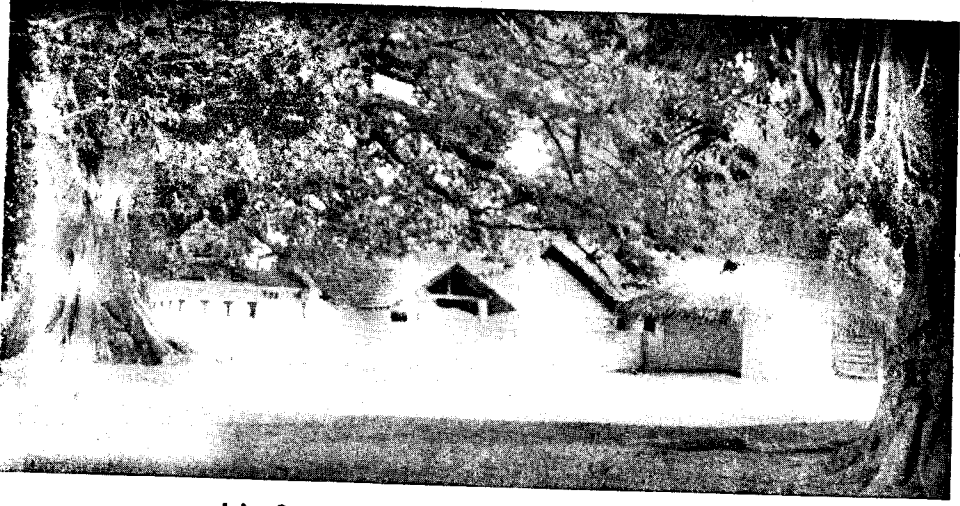
பொன்னாடை போர்த்தல்

ஐயரவர்கள் இப்படியாக வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் இன்னொரு சம்பவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்வதாயிற்று. சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினரால் நடத்தப்படும் 4ஆவது தமிழ்விழா 1951ஆம் வருடம் சித்திரைத் திங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் பரமேஸ்வரக் கல்லூரி முன்றிலில் அமைக்கப்பெற்ற பெரிய பந்தரில் நடைபெற்றது. ஈழநாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்து மாத்திரமன்றி தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் நூற்றுக்கணக்காகத் தமிழறிஞர்களும்—தமிழ்பிமானிகளும் சமூகமளித்து விழாவைச் சிறப்பித்தனர். கௌரவங்கள் பாராட்டுகளைத் துறந்திருந்த ஐயரவர்களுக்கு இவ் விழாவின் கடைசித்தினத்தன்று பொன்னாடை போர்த்து உபசரித்தனர். தலைசிறந்த தமிழ்ப் பேரறிஞராய் ஈழநாட்டின் பெருமையைத் துலங்கச்செய்துவந்த ஐயரவர்களுக்குச் செய்த இக் கௌரவம் அவ் விழா வைபவத்துக்கு மகுடம் வைத்தாற்போலிருந்தது. விழாப் பந்தரில் அறிஞர்கள் பன்னூற்றுவர் வீற்றிருந்த விசாலமான மேடையில் ஐயரவர்களுக்கு ஒருசார், சொல்லின்செல்வர் **R. P. சேதுப்பிள்ளையும்**, பன்மொழிப் புலவர் **தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையும்** நிற்க, மற்றையசாரில் விழாத் தலைவரும் ‘சுதேசமித்திரன்’ பத்திராதிபருமாகும் **C. R. ஸ்ரீநிவாசனவர்களும்** விழா உபசரணச் சங்கத் தலைவர் **சு. நடேசபிள்ளையும்** நிற்க, நடுநாயகமாக ஐயரவர்களை நிற்க வைத்து, பெலத்த கரகோஷங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களிடையே உலகப் புகழ்பெற்ற பௌதிகவிஞ்ஞானநிபுணர் டாக்டர் **K. S. கிருஷ்ணன் F.R.S.** அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்த காட்சி எவராலும் மறக்கவொண்ணாததொன்று. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்திராவிடின் இவ் விழா பூரண பெருமையை யடைந்திருக்கமாட்டாது. ஆசைக்களைத் துறந்திருந்த ஐயரவர்களை இவ்விழாவில் சமூகமளிக் கும்படி அவரை இணங்கச்செய்த முயற்சியிற் பெரும்பங்கு, கலைப் புலவர் **க. நவரத்தினமவர்களையே** சேரல்வேண்டும். ஐயரவர்களுக்கு இவ் விஷயம் வேண்டாவெறுப்பாயிருப்பினும் ஈழத்துப் பெருமக்கள் இவ்விஷயத்தில் ஊக்கங்காட்டாதிருப்பதெப்படி? இப்படியாகப் பின்னரும் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்

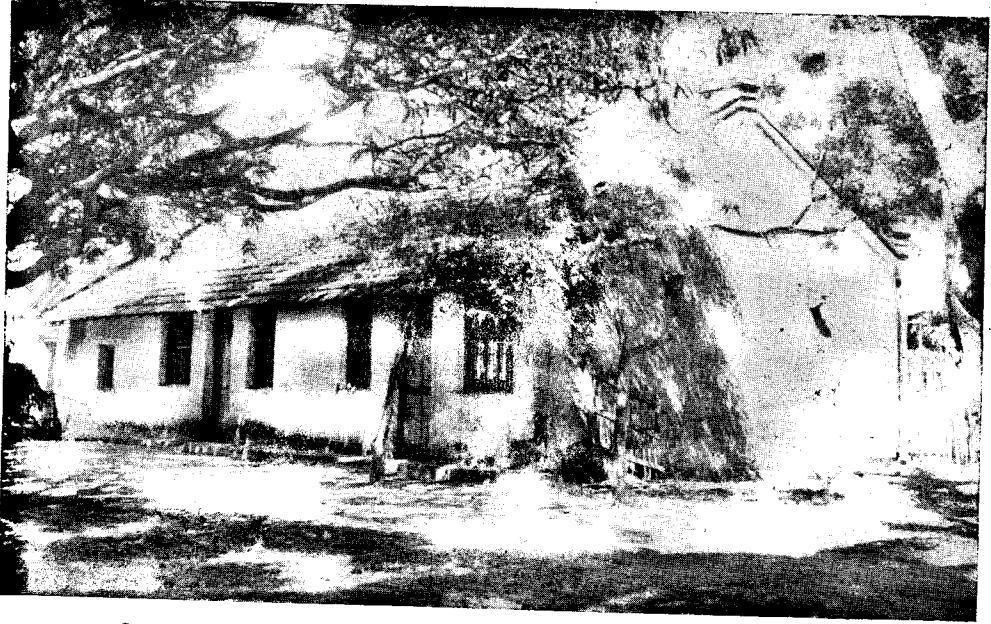
தினரும், புலவர்மணி, பண்டிதமணி, வித்துவசிரோமணி முதலிய சில பட்டங்களைத் தமிழறிஞர் சிலருக்கு வழங்கியபோது, ஐயரவர்கள் பட்டமளிப்பு விழாவுக்குச் சமூகமளிக்கவில்லை. பட்டங்களைத் தான் விரும்பவில்லையென்றுத் தெரிவித்தனர். ஆசைகளைத் துறந்து வயதும் முதிர்ந்து இறைவன் திருவடியில் மனதினைச் செலுத்தி வந்த ஐயரவர்களுக்குப் பட்டம் என்ன சாந்தியை அளிக்குமோ? என்றாலும், மேற்படி சங்கத்தினர் தாமாகவே ஐயரவர்களின் இல்லமடைந்து 'வித்வசிரோமணி' என்ற பட்டத்தை யளித்துத் தமது சங்கத்துக்குக் கௌரவத்தை ஈட்டிக்கொண்டனர். எப்படியாயினும் இச்சம்பவங்கள் ஈழவளநாட்டின் கல்விச் சிறப்பினை உலகில் நிலைநாட்டுவனவன்றோ.

புலவர் வாழ்க்கை

ஐயரவர்களின் சிலை யிப்படியாக, புலவரவர்கள் வாழ்க்கையில் இவ்வித சம்பவங்கள் எத்தகைத்தாயினவென்று சிலர் கருதல்கூடும். புலவரவர்கள் இவ்வித வரவேற்புகள் உபசாரங்களைக் கண்டறியார். இயல்பாகவே பாராட்டு விழாக்களை விரும்பியறியாத புலவரவர்களின் காலம் முழுவதும் தமிழாராய்ச்சியிலும் மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதிலும் செலவிடப்பட்டதாகும். தாங்கற்ற கல்வி, தாம் செய்த தொண்டுகள் என்பன, எத்துணைத் தென்று கருதி மேலும் மேலும் மொழியாராய்ச்சியிற் றொடர்ந்து உழைத்து வந்தனர். 1921ஆம் வருடம் இலங்கையரசினர் தமிழ்ப் புலவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்காக ஒரு தொகைப் பணம் சிலர்க்குச் சந்மானஞ் செய்தனர். புலவரவர்களுக்கும் அது கிடைத்தது. இந்த வைபவத்தையொட்டி ஒரு வரவேற்பு நிகழ்ச்சியை நடத்த வித்தியாதரிசி பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவஐயரவர்களும் வேறு அநேகரும் ஆரம்பித்த முயற்சிக்கும் புலவரவர்கள் இணங்கவில்லை. அரசினர் சந்மானத்தைத் தாம் பெற்றதுபற்றிப் புலவரவர்கள் பின்னர் துக்கப்பட்டதுண்டு. தம்முடைய தராதரத்தை நன்கறிந்து அரசினர் சந்மானம் வழங்கியதாகப் புலவருக்குத் தோன்றவில்லை. அப்படியே தமிழைக் கற்றவர்கள் சிலரும், கல்லாதவர் பலருமாகக் கூடிச் செய்யும் உபசாரங்கள் போலியாகத் தோற்றுவதென்றும் எண்ணினர். மேலும், புலவரவர்கள் சிந்தை அந்தியகாலத்தில் ஐயரவர்களடைந்தது போன்ற சாந்திநிலையை அடைந்திலது. இன்னும் எத்தனையோ

வர்த்தலைவிளான் மருதடி விநாயகர் ஆலயம்

பிரம்மபுரி தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற
சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலை

புதிய நூல்கள் இயற்றல் வேண்டும், விளக்கப்படாதிருந்த அநேக விஷயங்கள் கட்டுரைகள் மூலம் உலகறியச் செய்தல்வேண்டும், சொல்லாராய்ச்சி மேலும் நடந்து செல்லல்வேண்டும், இலக்கண இலக்கிய விஷயமாக அறியப்பட வேண்டியன பலவுள, என்றெல்லாம் அல்லும் பகலுஞ் சிந்தித்துக் காலத்தோடு பந்தயமோடித் தமிழ்த் தொண்டு புரிவாராயினர். இலக்கண வரம்புடைய தமிழ் மொழிக்கு என்ன ஆபத்து வருமோவென்ற அச்சம்; நாவலர் மரபுக்கு இடையூறு வருமோ என்ற கவலை; பிழையான நூல்களைக் கண்டிப்பாரில்லையே யென்ற இரக்கம்; வருங்காலத்திலே தமிழை மரபு தவறாது மக்கள் கற்பாரா என்ற ஏக்கம், என்பனவெல்லாம் புலவரவர்கள் மனதை வியாகுலப்படுத்தின. இவ்விதமான நினைவுகள் அந்தியகாலத்தில் ஐயரவர்களுக்குக் கிடையா. புலவரவர்களுக்குத் தமது நூல்களிலிருந்த நாட்டம் இம்மட்டன்று. அந்நூல்களை அட்டவணைப்படுத்தி ஓர் இடாப்பிற் பதிந்து வைத்தனர். அவைகளை மிக்க அவதானமாகப் பாதுகாத்தும் வந்தனர். தமக்குப்பின் அந் நூல்கள் நிலை யாதாகுமோ என்ற கவலையும் ஒருபக்கம். இப்படியாகச் சொல்லாராய்ச்சியிலும் மொழிவிருத்தியிலும் பணியாற்றி வந்த புலவரவர்களை இறுதியிற் காலவெள்ளம் விழுங்குவதாயிற்று.

இறுவாய்

ஆனால், ஐயரவர்கள் ஏற்ற காலத்திலேயே தமது மனநிலையை இறையுணர்ச்சியில் வழிப்படுத்திக்கொண்டனர். காலங் கடந்த அப் பரம்பொருளை அறியுந்துறையை நாடி நின்றது அவர்கள் சிந்தை. தாம் கற்ற கல்வியுங் கேட்ட கேள்வியும் எத்துணைப் பயனை உலகுக் களித்த தென்பது பற்றிய கவலையும் அவருக்குக் கிடையாது. இறுதிக் காலத்திலே ஐயரவர்களைக் கண்டோர் ஒரு தமிழ் முனிவரைக் கண்டதாகவே கருதினர். நிற்க; இறுதிக்காலத்தில், “ஐயரவர்கள் பொருட்கஷ்டமடைந்தார்; உதவி புரிவாரில்லாது மனத் துயரடைந்தார்” என்றெல்லாம் அறியாமை காரணமாகச் சிலர் பேசவும் எழுதவுந் தொடங்கினர். இவைகளுக்குச் சிறிதும் ஆதாரமே கிடையாது. ஐயரவர்களுக்குப் பொருளாசை அற்றிருந்தமை ஒருவாறாக, அவருக்கு வேண்டிய வேண்டிய உதவிகளை ‘ஈழகேசரி’ நிலையத்தினர் குறிப்பறிந்து வழங்கி வந்தனரென்பதை இங்கு அவசியங் குறிப்பிடல்வேண்டும். அவருடைய உறவினரும்

வித்துவசிரோமணி பிரமபூநீ கணேசையரின் சைவத் தொண்டுகள்

சிவபூநீ ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்கள், அக்ஷேவி

விநாயக தொண்டரும் வித்துவசிரோமணியுமாகிய பிரமபூநீ கணேசையர் அவர்கள் புன்னூலைக்கட்டுவன் என்னும் பதியில் காசிப கோத்திரத்தில் சின்னைய ஐயர் என்னும் பூசுர சிரேட்டருக்கு அருந்தவப் புதல்வராக ஈசுர வருஷம் பங்குனி மாதம் பதினைந்தாந்திகதி (26-3-1878) செவ்வாய்க்கிழமை மிதுன லக்கினத்தில் பூராட நக்ஷத்திரத்தில் ஜனனமாயினார்.

தந்தையார் தாம் அன்பினோடு அருச்சித்துவரும் ஐந்துகரத் தெந்தையின் அருளாற் பிறந்தமையினால் தமதருமைப் புதல்வருக்குக் கணேசர் என நாமகரணஞ் செய்தனர். இவருக்கு உரிய காலங்களிலே வித்தியாரம்பமும் சௌனமும் உபநயனமும் விதிப்படி செய்யப்பெற்றன.

கணேசையருடைய முன்னோர்கள் கல்வியறிவிலும் தமிழ்பிமானத்திலுஞ் சிறந்தவர்கள். இவரது பெரிய தந்தையாராகிய கதிர்காமையர் தமிழறிஞராகவும் சித்தாந்த சாஸ்திர விற்பன்னராகவும் விளங்கியவர். கணேசையர் ஆரம்பத்திலே பெரிய தந்தையாரிடத்திலே தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் ஊக்கமாகப் படித்தனர். பின்னர் வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்களிடத்திற் சென்று, உயர்தர இலக்கண இலக்கியங்களை முறை

யாகப் படித்தனர். வித்துவசிரோமணி அவர்கள் சிவபதமடைந்த பின் சுன்னாகம், குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் சம்ஸ்கிருத காவ்ய நாடகங்களையும் சமய நூல்களையும் கற்றுச் சிறந்த புலமையெய்தி அவர் மாணாக்கர் பலருள்ளஞ் சிறந்தவராயினார்.

இளமை தொடங்கியே அடக்கமும் பணிவும் சமயாசாரமும் ஈசரபக்தியும் இவருக்கு இயல்பாக அமைந்திருந்தன. இக்காரணங்களாலும் இவர் தமது ஆசிரியர்களுடைய அன்புக்குரியவராய் விளங்கினார். யாவரும் இவரிடம் மதிப்பு வைத்து ஒழுகினார்கள். இவர் திருப்பரங்குன்றத்துக்குச் சென்று தமது உறவினராய் காசிவாசி செந்திநாதையரிடமும் சிலகாலமிருந்து படித்தனர் என்பர். நல்லாசிரியர்களிடம் முறைப்படி கற்ற இவரது பாண்டித்தியத்தைக் கண்டு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமுள்ள அறிஞர்கள் இவரைப் பண்டிதர் எனவும் வித்துவான் எனவும் வித்துவ சிரோமணி எனவும் தமிழ்ப் பெரியார் எனவும் பாராட்டுவாராயினார். தருக்கு, தலையெடுப்பு முதலிய தீய குணங்கள் இவரிடம் தலைகாட்டவில்லை.

இவர் கற்றதனாலாய் பயன் கடவுள் வழிபாடே யென்பதை உணர்ந்தவர். இவர் விசேஷ தீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சிவாகம விதிப்படி சிவ பூசையைக் கிரமமாகச் செய்துவந்தார். இவருடைய நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் தரித்த திருவெண்ணீரும் திலகமும் இலங்கிக்கொண்டிருக்கும். சிந்தனை சிவபெருமான் திருவடியிற் பதிந்திருக்கும்.

அறிஞர் திலகமாகிய ஐயரவர்கள் அநேக வித்தியாசாலங்களிற் கல்வி பயிற்றும் நல்லாசிரியராக விளங்கினார். இவரிடம் ஆசிரிய இலக்கணங்களெல்லாம் அமைந்திருந்தன. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத் தாபகரும் தமது நண்பருமாகிய வித்தியாதரிசிதி. சதாசிவ ஐயரால் நிறுவப்பெற்ற சுன்னாகத்துப் பிராசீன பாடசாலையிற் பத்து வருஷங்களுக்குமேல் தலைமைத் தமிழாசிரியராயிருந்து தொண்டு செய்தார். அக்காலம் பலவகையிலும் சிறப்புடையது. இங்கே இவரிடம் படித்துப் பிரவேச, பாலபண்டித, பண்டித பரீக்ஷையிற் சித்தியடைந்தோர் பலராவர். அப்பாடசாலை

நின்றபின்னர், தமது மனைவியாரின் ஊராகிய வருத்தலைவிளாளில் அவருடைய இல்லத்தில் இருந்துகொண்டு கருவி நூல்களையும் சைவ நூல்களையும் கைம்மாறு கருதாது கற்பித்து வந்தனர். இங்கும் இவரிடங் கற்றுப் பல்லோர் பண்டிதராயினர். சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டோரும் பலர்.

வித்துவானவர்கள், தமிழுக்குஞ் சைவசமயத்துக்கும் பணி செய்வதிலேயே தமது காலத்தைப் போக்கினார்கள். தொல்காப்பிய உரைவிளக்கக் குறிப்பு, இரகுவமிச உரை, குமாரசுவாமிப் புலவர் சரித்திரம், ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் முதலியன இவருடைய தமிழ்த் தொண்டுக்குச் சான்றாக நிலவுகின்றன. செந்தமிழ், கலாவல்லி முதலிய பத்திரிகைகளில் இவரெழுதிய இலக்கண இலக்கிய சமயச் சார்பான கட்டுரைகளும் இவருடைய பரந்த அறிவைத் துலக்கிக் காட்டுகின்றன. புன்னூலைக்கட்டுவன், மயிலிட்டி, வருத்தலை என்னும் பதிகளில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகர்மீது இவரியற்றிய ஊஞ்சற் பதிகங்களும், வருத்தலைவிளான் மருதடி விநாயகரந்தாதி, மருதடி விநாயகர் இருபாஇருபஃது என்பவைகளும், பொருளாழமும் இனிமையுமுடையனவாய்க் கணேசபக்தியை உண்டாக்குவன.

மருதடி விநாயகர் இருபா இருபஃதில், விநாயகர் கயமுகனைச் சங்கரித்தமை, ஓளவையாருக்கருளியமை, அச்சமுரிந்தமை, விசுவ ரூபங்கொண்டமை முதலிய சரித்திரங் கூறுவர்.

“ என்குலத் தந்தணர் நின்னடித் தொண்டினை
வழிவழி செய்து வாழும் புன்னைமா
நகரின் மேவிய நற்றளி யிற்போல் ”

எனப் புன்னைநகர்க் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் கணேசப் பெருமானையும் வழுத்துவர்.

“ நின்றன தருளா லென்றன துளத்து
மன்னிய பீணியும் மற்றுடற் பீணியும்
போக்கின் னடிக்கி ழாக்கி யாளுவை ”

என்பனவாதியாக வேண்டுதலுஞ் செய்வர்.

இவைகளையென்றி இவர் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்களும் வேறு பல கவிகளும் இயற்றியுள்ளார். எனது சிராத்ததிபிகை, மகோற்சவ விளக்கம் முதலியவற்றுக்கும் பாயிரந் தந்து சிறப்பித் தார்கள்.

விநாயக தொண்டராகிய இவர், புன்னை ஆயாக்கடவைச் சித்திவிநாயகப் பெருமானுடைய ஆலயத் திருப்பணிக்குத் தமது பெரும் பொருளை அர்ப்பணஞ்செய்து கும்பாபிஷேகமுஞ் செய்வித் தவர். இங்கே தமது தந்தையார் விரும்பியபடி வள்ளி தெய்வானை சமேத சுப்பிரமணிய உற்சவமூர்த்திப் பிரதிஷ்டையுஞ் செய் வித்தவர்.

இவர் தமது மனைவியார் புத்திரப்பேறின்றி உயிர் நீத்தபின் மறு மணமின்றி அகத் துறவு மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இவருக்கிருந்த விநாயக பக்தி வயசு முதிர் முதிர் ஓங்கி வளர்வ தாயிற்று. இவர் வருத்தலைவிளாளை அடைந்து வசித்த காலந் தொடங்கித் தினமும் அவ்வூர் மருதடி விநாயகராலயத்திற் சென்று வழிபடும் வழக்கமுடையவராயிருந்தார். தமது அறுபதாமாண்டு விழாவில் இவர் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட பொற்கிழி கொண்டு விநாயகப்பெருமானுக்குப் பொற்கிரீடமும் உபவிதமும் செய்வித்துச் சாத்தி மகிழ்ந்தார். இன்னும் அன்பர்களின் உதவிகொண்டு அவ்வாலயத்திற் பல திருப்பணிகள் புரிவித்திருக்கின்றார்.

பற்றற்றவராகிய வித்துவானவர்கள் விநாயகரது பாதங் களையே உறுதியாகப் பற்றி நின்றார். மருதடி விநாயக ரந்தாதியில்,

“அறியாமை நீக்குறுங் கல்வியென் றெண்ணி யலைவுற்றயான்
சிறியார்கள் செய்த மணற்சோ றதுவெனத் தேர்ந்துகொண்டேன்
செறியா மலர்சேர் மருதடித் தேவநின் சேவடியே
அறியாமை தன்னை யகற்றுவ தென்ப தறிந்தபின்னே”

எனவும், அதன் முகவுரையில்,

“அப்பெருமான் தன்னை வழிபட்டு வருபவர்களுக்குச் செய்யுந் திருவருளை யானுஞ் சிறிது அநுபவித்து அறிந்துள்ளேன். ஆகலின் அக் கடவுளுடைய திருவருளைப் பூரணமாகப் பெற்று இனிப் பிறந் திறந்து இளையாதிருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தை யுட்கொண்டே

இவ் வந்தாதியை அக் கடவுளின்மேற் பாடியுள்ளேன் ” எனவும் வருவன இங்கே சிந்திக்கத்தக்கன.

இவர் தமது பிற்காலத்தில் மருதடி விநாயக ராலயத்துக்குத் தென்பக்கத்திலே தமக்கென வோர் ஆச்சிரமம் அமைப்பித்து அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தார். இவர் மிகப் பக்தியுடையவராய் அகத்தும் புறத்தும் வழிபாடு செய்து வாழ்ந்துகொண்டு வருங் காலத்திலே தமது எண்பத்தொராவது வயதில் (7-11-58) இறைவனது பாதநீழலை அடைந்தார்.

கணேசரது அருளாற் பிறந்து, ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்து, அப். பெருமான்மீது பேரன்பு வைத்து வாழ்ந்திருந்த வித்துவான் கணேசையரவர்களுடைய நற்குண நற்செயல்கள் எல்லோராலும் பின்பற்றத்தக்கன.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்குப் பல உரைக ளுளவாயினும் அவ்வுரைகளுள்ளே பொருள்களைத் தருக்கமுறை யாகத் தெரித்துணர்த்துவதினனும், தெளிவும் இன்பமும் பயக்கும் வாக்கிய நடையையுடைமையானும், ஆசிரியர் சூத்திரப் போக்கினை யும் வடமொழி தென்மொழி என்னும் இருமொழி வழக்கினையும் நன்குணர்ந்து தென்மொழி வழக்கொடு மாறுபடாவண்ணம் வடமொழி வழக்கினையுங்கொண்டு பொருளுரைத்தலினனும் தலை சிறந்து விளங்குவது சேனாவரைய ருரையே. பிறருரைகளினும் சிற்சில நயங்கள் காணப்படினும் இதுவே பற்பல நயம் படைத் துள்ளது. ஆதலாற்றான் அக்காலத்தொட்டு இதனைப் பலரும் போற்றிப் படித்து வந்தனர்.

— கி. கணேசையர்

ஈழநாட்டு உரையாசிரியர்கள்

ஆர்ப்பன் மா. பீதாம்பரன் அவர்கள்

ஈழ நாட்டிலே பண்டுதொட்டுப் பைந்தமிழ் பேசுநர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். சைவசமயமும் பண்டுதொட்டு நிலவி வருகின்ற சமயம் என்பதற்கு, இலங்கையிலுள்ள உரைசான்ற சிவன் கோயில்களும் சான்றுதும். சங்க காலத்திலும் தமிழ்மக்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்தனர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களே சான்று பகரும். சேர சோழ பாண்டியர் இலங்கையினை ஆண்ட காலங்களும் உண்டு. அக்காலங்களில் வழங்கிய மொழி தமிழ்மொழியே யாகும். நாகர் பேசிய மொழி தமிழ்மொழியே. இயக்கர் பேசிய மொழியுந் தமிழ்மொழி என்பது பெரும்பாலார் கொள்கை.

சிங்களமொழி, ஆங்கிலமொழி போன்று 1500 வருட காலத்துள், பிறந்து வளர்ந்த மொழியாகும். இப்பொழுது வழங்கும் சிங்கள எழுத்துக்கள் பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆக்கப்பட்டன. சிங்களமொழி தமிழ், வடமொழி, பாகதம், பாலிமொழிச் சொற்கள் சிதைவுற்றுக் கலந்து உண்டான மொழியேயாகும். மகாவமிசம் என்னும் சிங்கள (புத்த) புராணத்திற் கூறப்படும் 'விஜயன்' பேசியது சிங்கள மொழியன்று; அவன் சிங்களவனுமல்லன்; புத்தசமயியுமல்லன். ஈழநாட்டிலுள்ள 'அகஸ்தியர் ஸ்தாபனம்' என வழங்கும் கரைசையம்பதியின் சிறப்பினை விரித்துரைக்கும் கரைசைப் புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள 'சிங்கபூதரன் வருகைக் கதை'யினைப் போன்றதே 'விஜயன் வருகைக் கதை'யுமாம்.

“சிங்கள மன்னர் பரம்பரையில் நூற்றுக்கு இருபத்திரண்டுக்கு (22%) மேற்பட்ட சிங்கள இரத்தம் இல்லை” என்று இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர் ஒருவர் கணித்துக் கூறியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் (இந்தியாவில் இருந்து வந்த) வந்தேறு குடிகள் என்றும், விஜயன் வந்த காலத்திலும் (வந்திருந்தால்) அதன் முன்பும் தமிழர் இலங்கையில் வாழ்ந்திலர் அல்லர் என்றும் கூறுதல் தொன்மாவிலங்கையின் வரலாறு அறியாதார் கூற்றாகும். (உலகத்து மொழிகளுள் தொன்மை வாய்ந்தது சிங்களம் என்று இலங்கைச் சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர் ஒருவர் கூறிய கூற்றுச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் புதினத்தாள்களில் வெளியானது. என்னே! இதில் உள்ள உண்மை!! சேரநாடு மலையாளநாடாயதுபோல ஈழநாட்டின் ஒருபகுதி சிங்கள நாடாயிற்று.)

“ஈழ தேசத்திலுள்ள திருக்கோயில்களெங்கும் பண்டுதொட்டு இதுகாறும் வருடந்தோறும் கந்தபுராணம் முதலிய சில புராணங்களை வாசித்துப் பொருள் சொல்லி வருகின்றார்கள். அங்குள்ளோர்கள் வாசிப்பவர்களையும் பொருள் சொல்வோர்களையும் சிரத்தையோடு வழிபட்டு அவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுத்து நியமமாகக் கேட்டு வருகின்றார்கள்” என்று ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் கூறியது முற்றும் உண்மை. பொதுமக்களிடத்து, இயற்றமிழும், சைவசமய அறிவும், இதிகாச அறிவும் வளர்ச்சியுற்றதற்குக் காரணராயிருந்தோர், ஆசாரமுடையவர்களாய் உரையாசிரியர்களாய் விளங்கியவர்களேயாவர். புராணேதிகாசங்களைச் சார்ந்து எழுந்த நாடகக் கூத்துக்கள் இசைத் தமிழையும் நாடகத் தமிழையும் வளர்த்தன. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்துக் கணக்காயர்களால் அரிச்சுவடி, எண்சுவடி, நீதிநூல், அந்தாதி, நிகண்டு, நன்னூல் முதலியன பயிற்றப்பட்டன.

உரை ஆசிரியர்களும் கதாப்பிரசங்கியரும் கவிஞரும் பிரசங்கியரும் ஆற்றிய தொண்டின் பெருமை பெரிது! பெரிது!! உரையாசிரியர்கள் என்னும் இக் கட்டுரையில் புத்துரைகள் எழுதிய (உரை சொல்லிப் பெரும் புகழ் படைத்த உரை ஆசிரியர்கள் அன்றும் பலர் இருந்தனர். இன்றும் சிலர் உளர்.) உரை ஆசிரியர்களைப் பற்றியே ஒரு சில கூற எண்ணினும்.

இலங்கையிலே பெரும்பாலும் உரை (பயன்) சொல்லப்பட்டு வந்த புராணேதிகாசங்கள் : திருவாதவூரடிகள் புராணம், கந்த புராணம், திருச்செந்தூர்ப் புராணம், மயூரகிரிப் புராணம், தணிகைப் புராணம், பெரிய புராணம், பிள்ளையார் புராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், தக்ஷிண கைலாச புராணம், திருக்கோணசல புராணம், கலரசைப் புராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், இரகுவமிசம் என்பனவாம்.

கந்தரத்தாதி, கந்தரலங்காரம், புலியூரந்தாதி, மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, டைதம் என்பனவும் உரையுடன் பயிலப்பட்டு வந்தன.

சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுள் சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் என்பனவும், நீதிநூல்களுள் திருக்குறள், நாலடியார், நீதிநெறிவிளக்கம் என்பனவும் பிறவும் சைவசமய நெறியும் உரையுடன் பயிலப்பட்டு வந்தன.

ஈழநாட்டில் விளங்கிய புலவர் பலர். ஈழத்துப் பூதந்தேவனுர் சங்க காலத்து விளங்கியவர். பரராசசேகர மன்னன் காலத்து விளங்கியவர் மகாகவியாகிய அரசகேசரியார். பூதந்தேவனுர்க்கும் அரசகேசரியாருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்த புலவரின் பெயர்களுையேனும் அவர்களியற்றிய நூல்களின் பெயர்களுையேனும் யாம் அறிதற் கியலவில்லை. ஈழத்துத் தமிழ் மன்னர் அவையிலும், சிங்கள மன்னர் சமஸ்தானத்திலும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெருமையொடு விளங்கினார்கள். அவ் விடைக்காலத்து வாழ்ந்த புலவர்களுட்பலர் சமண முனிவர்களாயும் புத்த தேரர்களாயு மிருந்தனர். தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆக்கிய புத்தசமய இலக்கியங்கள் பல இறந்து பட்டவாறு இலங்கையிலிருந்த இலக்கண இலக்கியங்களும், சைவ, சமண, புத்தசமய நூல்களும், உரைகளும் இறந்துபட்டனபோலும். இலங்கையில் இருந்த புத்த தேரர்களுட் பெரும்பாலோர் மகாயானக் கொள்கையினராதலால், அவர்கள் நூல்கள் ஈனயான புத்தர்களால் அழிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

ஈழநாட்டு உரையாசிரியர்கள் என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு சில குறிப்புக்கள் கொண்ட இக் கட்டுரையினை எழுதத் தொடங்கும்பொழுது, முதலாவது நினைவுக்கு வருவது ‘அந்தக் கவி

வீரராகவ முதலியார்' பெயராகும். பரராசசேகர மன்னன் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த கவி வீரராகவ முதலியார் அரசனவைக்களத்தில் இராமாயணப் பிரசங்கஞ் செய்து அரசனிடமிருந்து பரிசில்கள் பெற்றார்.

பரராசசேகரமன்னன் மருகராகிய அரசகேசரியார் காலத்துக்குப் பின், யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பெரும் புகழை உண்டாக்கிய உரை ஆசிரியர், யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஆவர். இவர் சைவ சித்தாந்த நூல்களுள், தலைசிறந்து விளங்கும் சிவஞானசித்தியாருக்கு அரியதோர் உரை கண்டுள்ளார்கள்.

இவர் வரலாற்றுச் சுருக்கம் பல வருடங்களுக்குமுன் பதிப்பிக் கப்பட்ட 'சித்தியார் அறுவர் உரை' முகவுரையி லுள்ளவாறு இங்கே தரப்படுகின்றது.

“ஞானப்பிரகாசர் யாழ்ப்பாணத்தில், வீணாகானபுரம் சாலி வாடசுவர நகரத்தில் கார்காத்த வேளாளருள் முடிதொட்ட வேளாளராய், பாண்டி மழவர் குலத்தில் முந்நாறு வருஷங்களுக்கு முன் தோன்றி ஞானப்பிரகாசரென்னும் நாமதேயமுடையராயிருந்தனர். இவர் திருப்புகலூரை யடைந்து ஆதி சைவராகிய பெரிய அண்ணாசாமிக் குருக்களிடம் திகைஷயுற்றுச் சிதம்பர வாசியாய், சிலகாலமிருந்து, அங்கிருந்து கௌடதேயமடைந்து, அவ்விடமுள்ள சம்ஸ்கிருத பாண்டித்தியமுற்ற ஓர் ப்ராம்மண சந்யாசியாற் றமது சீடர்கட்குத் தார்க்க மீமாஞ்ச வேதாந்த சாத்திரங்களைக் கற்பிப்பதைக் கண்ணுற்று, அவ்விடத்தே அவர்கள் வாசிக்குந்தோறும் சென்று, அப்பொருள்களைச் சிந்தனை செய்து வந்தனர். ஓர்நாள் அவ்வாசிரியர் இவரை நோக்கி நீவிர் யாவர்? நீர் இச் சாத்திரப் பாடங்களின் சாரத்தை யுற்றுக் காலந்தோறும் கவனிப்பதில் நன்கு புலப்படுகின்றனவா வென்று வினவியதற்கு, இவர் கூறிய விடைகளைக் கேட்டு ஆச்சரியமுற்று இவருக்கச்சாத்திரங்கள் முற்றும் க்ரமமாகக் கற்பித்து வந்தனர். ஞானப்பிரகாசர் ஓர் வருடத்திற்குள், வித்யாபாரங்ககரானமை கண்டு, ஆசிரியர் விடையளிக்க, மீட்டுந் திருவண்ணாமலை யாதினத்தை யடைந்து அக்காலத்துள்ள மடாதிபரிடத்துச் சந்யாசம் பெற்றுச் சிவாகமங்களை யோதி யுணர்ந்

தனர். பின் அங்கிருந்து சிதம்பரமடைந்து, பெளஷ்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி, சித்தாந்தசிகாமணி, பிரமாணதீபிகை, பிராசாததீபிகை, அஞ்ஞானவிவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்நம், சிவசமாதி மகான்மிய சங்க்ரஹம் என்பவைகளை வடமொழியி லியற்றினர். ஒருநாள் இவரதன்பரிலொருவர் இவரிருக்கு மடத்திற் கடுத்த நிலத்தில் நிதிக்குவை யிருப்பதாய்த் தெரிவிக்க, அவர் அதனைக்கொண்டு ஒரு திருக்குளமும் அதனருகில் திருமடங் களும் அமைப்பித்தனர். இக்குளம் ஞானப்பிரகாசர் குளமென வழங்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இவர் சாயுச்சியமுற்றது பங்குனி மாதம் பூச நஷுத்திரம்.”

இம் முனிவரின் வழித் தோன்றலே ஸ்ரீலஹீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள். சேற்றூர் அருணாசலக் கவிராயரால் இயற்றப் பட்டு, மகாவித்துவான், வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களால் (1898ஆம் ஆண்டிற்) பதிப்பிக்கப்பட்ட “ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்” என்னும் செய்யுள் நூலிலும் ஞானப்பிரகாச முனிவர் வரலாறு அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (செய். 10-25).

சிவஞானசித்தியார் - ஞானப்பிரகாசமுனிவர் உரை

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் தலைசிறந்து விளங்குவன சிவஞானபோதமும் சிவஞானசித்தியாரும்.

“வள்ளுவர்சீர் அன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி யோராரும்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்”

என்பதனால், சிவஞானசித்தியாரின் சிறப்பு இனிது விளங்கும்.

இதற்கு உரையெழுதினோர் பலர் ஆவர். 1. மறைஞான தேசிகர்; 2. சிவாக்கிரயோகியர், 3. (யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி) ஞானப்பிரகாசர், 4. சிவஞானயோகியர், 5. நிரம்பவழகியர், 6. சுப்பிரமணியதேசிகர் என்பவர்களின் உரையினைக் கொண்ட நூல் அறுவர் உரை என வழங்கப்படும். சித்தாந்தப் பேராசிரியர் இணுவில் நடராசையர் அவர்களால், ஞானப்பிரகாசர்

உரை தனி நூலாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பில் ஐயர் அவர்கள் இவ்வுரைச் சிறப்பினை,

“ சொல்லி னாவிற றுரிசறுஞ் சோத்திரத்
தொல்லு மேற்சிவ ஞான முதித்திடும்
செல்லு மெய்யரு ணந்திசெய் சித்திக்கு
நல்ல ஞானப்ர காசன் நவிறுரை ”

என்று கூறியுள்ளார்.

ஞானப்பிரகாசர் சித்தியுரை வணக்கம் பின்வருமாறு:

“ சிவமுற நமக்கு முந்தித் தந்திவத் திரனைச் சிந்தித்
துவகையில் சிவனெப் பில்லா வுமைகுரு குலங்கள் மற்றென்
இவர்களை வணங்கி யின்பச் சிவஞான சித்திக் கேற்ப
நவமுறு முரை யுரைப்பாம் முன்னுரை நலங்கொ ளார்க்கே.”

“ முதனூற் கருத்திற்கும் உரைக்கும் ஞானப்பிரகாசர் உரை மிகவும் ஒத்தேயிருக்கின்றது ” என்று கூறியுள்ளார் ‘பரபக்டம்— தத்துவப்பிரகாசர் உரை’ யினைப் பதிப்பித்த சண்முகசுந்தர முதலியார் அவர்கள். திருவண்ணாமலை யாதீனமாவது ஈழத்துச் சைவ நிலையங்களாவது இவ்வுரையினை அழகுற — ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் — அச்சிட்டு வெளியிடுதல் சிறந்த சைவத் தொண்டாகும்.

கூழங்கைத்தம்பிரான் நன்னூல் உரை

முனிவர் காலத்துக்குப் பின்னர் மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவர், மயில்வாகனப்புலவர் என்பவர்கள் காலத்தில் இருந்த உரை யாசிரியர் கூழங்கைத்தம்பிரான் ஆவர். இவர் நன்னூலுக்குச் சொல்லி வந்த உரையினையே சேனாதிராய முதலியார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பயின்று வந்தார்கள். விசாகப்பெருமானையர் உரை அச்சுவாகனமேறியபின், ஐயர் அவர்களின் காண்டிகை உரையே பெரிதும் பயிலப்படலாயிற்று. இதனைக் கூட்டியும் திருத்தியும் புதுக்கியும் வினாக்களுடன் வெளியிட்டவர்களுள் ஒருவர் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர். இதுவே ‘நாவலர் நன்னூற் காண்டிகை உரை’ என யாவராலும் போற்றப்பட்டு இன்றும் பெருவழக்கி லிருப்பது. இதனை விரிவான விளக்கத்துடன் பதிப்பித்தவர் (கோவிந்தபிள்ளை என வழங்கும்) புலோலி வ. குமாரசுவாமிப்

புலவர்; பேராசிரியர் கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் தந்தையார். இப்பதிப்பு இப்பொழுது கிடைப்பது அரிது.

ஆறுமுகநாவலர் காலத்தில் இருந்தவரும் அவர் பாடசாலையில் ஆசிரியராயிருந்தவருமாகிய ஆறுமுகத்தம்பிரான் பெரியபுராணத்துக்கு அரியதோருரை இயற்றியுள்ளார். சிவஞானசித்தியார் ஞானப்பிரகாசர் உரையும், தம்பிரான் பெரியபுராணவுரையும் புதுநலங் கவின அச்சிடப்பட வேண்டியது இன்றியமையாத் தொண்டாகும்.

நாவலர் தொடங்கிய சைவத் தமிழ்த்தொண்டு பயனுடைத் தாய் மலர்ந்து விளங்கிய காலம், நடமாடுங் கலைக் கருவூலமாய் விளங்கியவரும் நாவலரின் மருகருமாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் காலமாகும்.

ஆறுமுகநாவலர் உயர்கலை பயின்றது, பல்கலைப் புலவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரிடத்தும், அவர் மாணாக்கர் நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவரிடத்துமாகும்.

இதனை,

“ இன்னுஞ்செந் தமிழே நாளும் ஏற்றமாக் கற்க வேண்டும்
என்னும்பே ராசை யாலே இயன்றசே னாதி ராயன்
மன்னுஞ்சீர்க் கல்வி கேள்வி மலிசர வணமுத் தென்னத்
துன்னும்பே ரவனும் பாடஞ் சொல்லுமா சிரிய ராக ”

என்னும் நாவலர் சரித்திரச் செய்யுளான் அறிக.

சரவணமுத்துப் புலவரும் சேனாதிராயர் மாணாக்கரேயாவார். அக்காலத்து விளங்கிய புலவர்களும் நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் சேனாதிராயர் செந்தமிழ்ப் பரம்பரையில் வந்தவர்களேயாவர்.

உரையாசிரியர் திலகமாய் விளங்கிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை யவர்களிடத்து, திருவாதவூரடிகள் புராணம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், தணிகைப்புராணம் என்னும் புராணங்கட்கும், பாரதம், இராமாயணம், இரகுவமிசம் என்னும் இதிகாசங்கட்கும், சங்க இலக்கியங்கட்கும் உரை கேட்ட மாணாக்கர் பலர். இவர்களுள் உரையாசிரியர்களாய் விளங்கினோர்,

உரையாசிரியர் மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை, மகாவித்துவான் சாவகச்சேரி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, நற்றிணை உரையாசிரியர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், மகா வித்துவசிரோமணி கணேசையர் முதலியோராவர். கணேசையரவர்கள் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரிடத்தும் பல ஆண்டு கற்றவராவர்.

வித்துவசிரோமணியிடம் பாடங் கேட்டோர் பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், இராமாயணம் என்பனவற்றிற்கு எழுதி வைத்த குறிப்புக்கள் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் கையெழுத்துப் பிரதியாகப் பரவியுள்ளன. சில குறிப்புக்கள் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. வித்துவசிரோமணியவர்கள் வில்லிபாரதம் ஆதிபருவத்துக்கும் (சபா பருவத்தின் ஒருபகுதிக்கும்), மயூரகிரி (குன்றக்குடி)ப் புராணத்திற்கும் உரை இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இவரால் 'உரையாசிரியர்' என்னும் சிறப்புப்பெயர் வழங்கப் பெற்ற மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை யவர்கள், திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற்கு ஒரு சிறந்த விருத்தியுரையும், புலியூரந்தாதி, அபிராமியந்தாதி, வேதாரணிய புராணம், கெவுளிநூல் என்பனவற்றிற்கு உரையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இராமநாத சமஸ்தான வித்துவானும், இராமநாத மான்மியம், அருணாசல மான்மியம், இலங்கை மான்மியம், பன்றிக்கிரி அரசன் கோவை என்பனவற்றின் ஆசிரியருமாகிய (சாவகச்சேரி) ச. பொன்னம்பலபிள்ளை யவர்கள் கந்தபுராணத்து மார்க்கண்டேயப் படலத்துக்கு அரிய விருத்தியுரை எழுதியுள்ளார்கள்.

தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களுட் சிறந்த பதிப்பினை விளக்கவுரைக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிட்டவராகிய மகாவித்துவான் கணேசையர் இரகுவமிசத்துக்கும் அகநானூற்றிற்கும் விரிவுரை எழுதியுள்ளார்கள். மேகதூதக்காரிகைக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்.

சேனாதிராயர் செந்தமிழ்ப் பரம்பரையில் வந்தவருள் மற்றோர் உரையாசிரியர் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர். சிவசம்புபுலவர் கல்வி பயின்றது சேனாதிராயர் மாணாக்கர்களாகிய சரவணமுத்துப் புலவரிடத்தும், சம்பந்தப் புலவரிடத்துமாகும். புலவர் இணையிலலாக் கவிஞராயும் சிறந்த உரையாசிரியராயும் விளங்கினார்.

இவர் கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மை திருமணப் படல உரையும், யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையும், மறைசையந்தாதியுரையும் எழுதி வெளியிட்டார். (சேதுபுராணவுரை அச்சிடப்பட்டிலது.)

இவர் மாணாக்கருள், சிறந்த உரைஆசிரியர்களாய் விளங்கினோர், புலோலி வ. குமாரசுவாமிப்புலவர் (பேராசிரியர் கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் தந்தையார்), ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்களால் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பெற்றவராகிய (வல்லுவெட்டித் துறை) வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை, புலோலி ஆரிய திராவிட மகா வித்துவான் ம. முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள், ஆசிரியர் வே. சிதம்பரப்பிள்ளை முதலியோராவர்.

வ. குமாரசுவாமிப்புலவர் வில்லிபாரதத்துச் சூதுபோர்ச் சருக் கத்துக்கும், நன்னூலுக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்கள்.

வல்லை வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மை திருமணப் படலம், தெய்வானையம்மை திருமணப் படலம் என்பனவற்றிற்கும், கல்வனையந்தாதி, கந்தரலங்காரம் என்பனவற்றிற்கும் தெளிவான உரை எழுதியுள்ளார்கள். இவர் பதிப்பித்த நூல்கள் பல. உலகியல் விளக்கத்துக்கு உரை எழுதிய (மட்டக் களப்பு) வித்துவான் பூபாலபிள்ளையவர்கள் இவ்வாசிரியரின் மாணாக்கராவர்.

ஆரிய திராவிட மகாவித்துவான் ம. முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள், கந்தபுராணத்து உற்பத்தி—அசுர—மகேந்திர காண்டங்களுக்கு உரை எழுதியவரும், இவர் மருகருமாகிய, பிரமஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகட்கு ஆசிரியராவர். இக் கந்தபுராண உரை எழுதுவதற்குக் குருக்கள் அவர்கள் பேருதவியாயிருந்தனர். இவர் வரலாற்றைக் கூறுமிடத்து மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்கள் :

“ஆலய மடாலயங்களிற் புராண படனம் நடக்கும் காலங்களிலே விசேட படிப்புக்குப் பற்பல ஊரிலுள்ளோர் இவரை அழைத்துச் செல்வர். இவர் பொருள் சொல்லுங்காற் சபையி விருந்து கேட்போர் இன்புறும்படி விரிவாகவுந் தெளிவாகவுஞ்

சொல்வர். புராணபடன காலத்தே யாமும் விசேட படிப்புக்குச் செல்வது வழக்கம். ஒருமுறை மயிலிட்டியிலுள்ள கோயிலொன்றில் வள்ளியம்மை திருமணப்படலப் படிப்புக்கு யாஞ் சென்றிருந்த போது, இவரும் அங்கே அழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தனர். அப் பொழுது இவர் சொல்லிய பொருளழகையுஞ் சொல்லழகையும் யாம் நேரே பார்த்து மகிழ்ந்துள்ளோம். அக்காலத்திலே சபையிலிருந்து கேட்போர் மகிழுமாறு பொருள் சொல்வதிலே மதிப்படைந்து விளங்கிய வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பல பிள்ளை யவர்களுக்கு அடுத்தவராக இவர் மதிக்கப்பெற்று விளங்கினார். (ஈ. த. பு. சரிதம்.)

ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் வே. சிதம்பரப்பிள்ளை யவர்கள் கந்தபுராணம் குரபன்மன் வதைப் படலத்துக்கு எழுதிய உரை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. ஆசிரியர் சிவபாதசுந்தரனார் B. A., பண்டிதமணி மகாலிங்கசிவனார் எழுதிய சிறப்புப் பாயிரங்களைக் கொண்டது.

பிள்ளையார் புராணத்திற்கு உரை எழுதியவரும், தக்ஷண கைலாச புராணம் முதலியவற்றைப் பதிப்பித்தவரும், முத்தமிழ்ப் பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு ஆசிரியருமாகிய புலோலி வைத்தியலிங்க தேசிகர், சிவசம்புப் புலவரின் மாணாக்கராகிய வேன்மயில்வாகனப் புலவரின் மாணாக்கராவார்.

ஏறக்குறைய நூறு வருடங்களுக்குமுன் இணுவிலில் வசித்த அம்பிகைபாகர், ராப்பகதூர் தாமோதரம்பிள்ளைக்கு நண்பர். அவர் விரும்பியவாறு குளாமணி வசனம் எழுதியவர். தணிகைப் புராணத்துக்கு நகரப்படலம்வரை உரை எழுதியவர். முழுவதற்கும் பொழிப்புரையும் எழுதியவர் என்பர். இவர் ஆறுமுகநாவலரிடத்தும், ஞானப்பிரகாசர் சித்தியார் உரை பதிப்பித்த நடராசையரிடமும் கல்வி பயின்றவர். மகாவித்துவான் கணேசையர் இவரிடமும் பாடங் கேட்டவர்.

வடமொழிப் புலமையும் செந்தமிழ்ப் புலமையும் வாய்ந்த அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் பல நூல்களுக்குச் சிறந்த உரைகள் எழுதியுள்ளார். வடமொழியிலிருந்து இவர், தமிழில் மொழிபெயர்த்த நூல்கள் பல.

இவர் உரை எழுதிப் பதிப்பித்த நூல்கள் திருவாதவூரடிகள் புராணம், இரகுவமிசக் கருப்பொருள் என்னும் இரகுவமிசச் செய்யுட்டிரட்டு, கரைசைப் புராணம், நீதிநெறிவிளக்கம், சூடாமணி நிகண்டு (1, 2), யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம், நம்பியகப்பொருள், இராமாயணம் - பாலகாண்டம் என்பன.

இவர்க்கு ஆசிரியர் இலக்கணப் புலமை வாய்ந்த முருகேச பண்டிதர். முருகேச பண்டிதர்க்கு ஆசிரியர்களாயிருந்தோர் சேனாதிராயர் மாணுக்கரின் மாணுக்கர்களாகிய சிவசம்புப்புலவரும் சங்கரபண்டிதருமாவர். மகாவித்துவான் கணேசையர், குமார சுவாமிப் புலவரிடத்துப் பல ஆண்டு படித்தவர்.

சிவப்பிரகாசபண்டிதர், நீர்வேலிச் சங்கரபண்டிதரின் புதல்வர். தந்தையாரிடம் தமிழும் வடமொழியும் நன்கு கற்றவர். திருச் செந்தூர்ப் புராணவுரை எழுதியுள்ளார். இவர் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்த நூல்கள் சிவானந்த லகரி முதலியன.

சேனாதிராய முதலியார் மாணுக்கருள் ஒருவராகிய, (காரைதீவு) கார்த்திகேயப் புலவரின் (ஐயரின்) புதல்வராகிய சிதம்பர ஐயர் தந்தையார்பாற் கல்வி பயின்றவர். கந்தபுராணத்து மகேந்திர காண்டத்துக்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

தாசிவாசி செந்திநாதையர், சேனாதிராயரின் மாணுக்கராகிய சம்பந்தப் புலவரிடத்தும் இணுவில் நடராசையரிடத்தும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் நன்கு கற்றவர். இந்தியாவுக்குச் சென்று வடமொழி கற்று அதிற் பாண்டித்தியமடைந்தவர். ஆங்கிலமும் நன்கு கற்றவர். இவர் எழுதிய நூல்கள் நீலகண்டபாஷியம் தமிழ் உரை, சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம், சைவ வேதாந்தம், தேவாரம் வேதசாரம், கந்தபுராண நவரீதம், தத்துவ விளக்க மூலமும் உரையும். இவருடைய உரையும் விளக்கமும் படிக்குந்தோறும் இன்பம் பயப்பன. இவருடைய நூல்கள் கிடைத்தற்கரிதாய் விட்டன.

புலோலி வித்துவான் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் கூர்ம புராணத்திற்கும், நைடதத்திற்கும் சிறந்த விரிவுரைகள் எழுதி

யுள்ளார். இவர் எழுதிய நூல்கள் பல. இவர் திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியாருக்கு ஆசிரியராவர்.

ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் எழுதிய நீதிநெறிவிளக்கவுரையும், ஏகாம்பரப் புலவர் எழுதிய கந்தரந்தாதி உரையும் பல ஆண்டுக்குமுன் வெளிவந்தன.

சட்டநூற் புலவராய் விளங்கிய சித்தாந்தப் புலவர் திருவிளங்கம் அவர்கள் சிவஞானசித்தியாருக்கும், சிவப்பிரகாசத்துக்கும் சிறந்த உரை எழுதியுள்ளார்கள்.

சைவசித்தாந்தப் பேராசிரியர் சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் திருவருட்பயனுக்கும், சூரபன்மன் வதைப் படலத்துட் சில செய்யுட்களுக்கும் சிறந்த உரை எழுதியுள்ளார்.

பண்டிதமணி நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார் திருவாசகத்திற்கு இலக்கண நுணுக்கங்கள் காட்டி விரிவுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார்.

வித்துவசிரோமணி பிரமபூர் சி. கணேசையர் அவர்கள்

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

வித்துவான் சிவானந்த விப்பிரனும்
தான்மறைந்தான் விளங்கா மின்ற
சித்தாந்த சிரோமணியாம் செந்திநாத
னும்ஞானி சேர்ந்தான் சொர்க்கம்
உத்தமனாங் கணேசநற் பண்டிதனே
உலகொருவி நீயும் சென்றால்
இத்தலத்தில் மறையோருள் இயம்புதற்கோ
ரறிஞரென வியைந்தார் யாரே.

கட்டளைக் கலிததுறை

முன்னொரு நாவலன் தோன்றி மறைந்திட முதுலகிற்
சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவனுந் தோற்றமற்றான்
பின்னர்க் கணேசநற் பண்டித போயினை யீங்கினியார்
பன்னுந் தமிழினற் பண்பெடுத் தாய்ந்திடும் பான்மையரே.

— பண்டிதர் ப. சிவானந்தையர்

ஈழம் வளர்த்த உரைநடை

வீத்துவான் F. X. C. நடராசா அவர்கள்

வளர்ந்துவந்த தமிழகத்தில் மக்கள் உளத்தெழுங் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த உபயோகமாகவிருந்தது தமிழ்மொழி. தமிழ்மொழி வளர்ந்து வளர்ந்து உயர்தனிச் செம்மொழியானது. இவ் வுயர்தனிச் செம்மொழியின் உரைநடையே முதலிற் றோன்றியதெனினும் செய்யுள்நடையிலேயே முதலில் நூல்கள் தோன்றின. செய்யுள் நடையிலேயே, உலகத்தில் வழங்கும் அதிகமான மொழிகளில், நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. கிரேக்க, இத்தாலிய, இசுப்பானிய, பிரான்சிய, சேர்மானிய, இலாத்தின், சங்கத மொழிகளில் எல்லாம் முதலிற் செய்யுள்நடையிலேயே நூல்கள் தோன்றியிருப்பது கண்கூடு.

சங்கத மொழியில் முதலிற் றோன்றிய நூல் இருக்குவேதம். இதனைத் தொடர்ந்து மற்றைய வேதங்கள் வெளிவந்தன. நால் வேதங்களும் பாட்டிலமைந்திருக்கின்றன. செந்தமிழ் மொழியிலும் முதலிலே தோன்றிய தொல்காப்பியம், சங்கநூல்கள் என்பன வெல்லாம் பாட்டாலாயவை. இவ்வாறு நிகழ்ந்தமைக்குக் காரண முண்டு. எழுத்து உபகரணங்களில்லாமையே முதற் காரணமாகும். சான்றோர் உபதேசங்களை உரைநடையிற் சொன்னால் அவை விரியும்; விரிந்தவற்றை மனத்தில் வைத்தல் சாலாது; சுருங்கிய முறையிற் பாட்டுமூலம் உபதேசங்களை மனத்திருத்தல் இலகுவானதே. ஆகவேதான் எல்லா மொழிகளிலுஞ் செய்யுள்நடை முந்தியிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

உரைநடை நூல்கள் பிந்தித் தோன்றியவை. என்றாலும், எழுத்து உபகரணங்களும் அச்ச யந்திரங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னரே உரைநடை எழுந்தது.

“ பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின்று எழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்என்று
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.”

இது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். தொல்காப்பியர் நூல் செய்த காலத்தே உரை வழக்கு இந்நான்கும் இருந்தனபோலும். இந்நான்கினுடன் ஐந்தாவதாக அகலவுரை என்பதனையுஞ் சேர்த்துக் கூறுவர்.

சிலப்பதிகாரம், பாரத வெண்பா என்ற நூல்களிலேயே பண்டைக்கால உரைநடையினை நாம் கண்டறியக்கூடியவர்களாக விருக்கின்றோம். இவற்றின் பின்னரே இறையனாகப்பொருளுரை தோன்றலாயிற்றுப்போலும். பின்னர் உரையாசிரியர் பலர் தோன்றினர். ஐரோப்பியர் இந்தியாவினுட் கால்வைக்கும்வரை உரை நடையில் மாத்திரம் எழுதப்பட்ட நூலொன்றும் வெளிவரவில்லை யென்பது துணிபு. தத்துவபோதகாசிரியர் வீரமாமுனிவர் அவர்களே முதன்முதலில் உரைநடை நூல்கள் எழுதியுள்ளவர்களாவர். இவர்களைப் பின்பற்றியே தமிழகத்தில் உரைநடை நூல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளிவந்தன. தாய்நாட்டிலும் வெளிவந்தன; சேய்நாட்டிலும் எழுதப்பட்டன.

ஈழத்தில் வசனநடை எக்காலத்தில் ஆரம்பமாயிற்று, என்று சொல்லுதல் சாலாது. 1109இல் விசயபாகுவால் எழுதப்பட்ட சிலாசனம் உரைநடையே. இச் சாசனத்திற் பெரும்பாகம் உரை நடையிலிருந்தாலும் இடைக்கிடை சங்கத மொழியும் அதனையேழுதக் கிரந்த எழுத்துக்களும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. தாய்நாட்டிலும் இதே வழக்கம் ஏழாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுவரையு மிருந்துவந்தது. இதனை மணிப் பிரவாளநடை யென்பர். இவ்வகை நடையி லெழுதப்பட்ட இச் சாசனமே ஈழத்து எழுந்த முதல் வசனநடையாகலாம். இதற்கு

முன்னர், அஃதாவது 1109க்கு முன் ஏதேனும் உதாரணம் பெறுமாறில்லை.

இலங்கையிலே பொல்லநறுவையிலே எழுதப்பட்ட 12ஆம் நூற்றாண்டு வசனநடைக் கல்வெட்டில் மெய்யெழுத்துக்குப் புள்ளியில்லை; இரட்டைக்கொம்புகளுக்குப் பதில் ஒற்றைக்கொம்புகளே யிருக்கின்றன. இடையிலுள்ள சங்கத மொழிச் சொற்கள் கிரந்த எழுத்துக்களிலுள்ளன. இக் கல்வெட்டிற் பல பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இக் கல்வெட்டில்,

பள்ளி. என்ற சொல்லால் பண்டைத் தமிழர் சைவசமய மொழிந்த மற்றைச் சமயங்களுக்குரிய கோயில்களைக் குறித் தனர்; அது பாடசாலையினையும் குறிக்கும்.

மாதத்திம் என்பது வேளைக்காரப் படையினரைப் பரி பாலிக்கும் சபையினைக் குறிக்கும்.

வளஞ்செயர்: இவர்கள் வணிகர். செல்வம் பெருக்கு வோர் என்பது கருத்து.

முதாதைகள்: முன்னையோர்.

நகரத்தார்: நகர மக்கள்; அரசப் பேரவையிலுள்ளோர்.

முன்றவகை: படையின் முன்று பிரிவு.

வலங்கையர், இடங்கையர்: வலப்பக்க, இடப்பக்கச் சேனையினர்.

படைப்பகையன்: உள்ளாளுங் கள்ளாளுமாயிருக்கும் படைவீரன் என்னும் பொருள்களில் வந்தன.

இக் கல்வெட்டில் வசனமோ வெகுவாய் நீண்டிருக்கிறது. தனித் தமிழ்ச் சொற்களாம் 'முதாதை, வளம், திரு, அறம், படை' என்பன வசனநடையிலமைந்து உரைநடையைப் பொலியச் செய்திருக்கின்றன.

பொல்லநறுவையிலுள்ள கல்வெட்டு இவ்வாறாக, தமிழ் பேசும் நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கிய வசனநடைக்கு உதாரணமாக இதேகாலத்தில், அஃதாவது பன்னிரண்டாம்

நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலேயே எழுதப்பட்ட கல்வெட்டினைக் காட்டலாம். இக் கல்வெட்டு மகாபராக்கிரமபாகுவினால் (1153 — 1186) பொறிக்கப்பட்டதுபோலும். இக் கல்வெட்டு நயினாதிவிலுள்ள கோயிற் சுவரின் பொருத்திக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதற் சில பகுதிகள் சிதைந்துபோயுள்ளன.

இக் கல்வெட்டிலுள்ள வசனநடை சுத்தமாக யாழ்ப்பாணத்து வசனநடைபோலவே தொனிக்கின்றது; ‘என்றும், என்றும்’ என்று கீட்டி யெழுதும் வழக்கத்தைப் பிற்காலத்திலெழுந்த யாழ்ப்பாணத்து நூல்களின் பார்த்தல் கூடும். ‘வேணும்’ என்ற சொல் இக்காலத்துப் பேச்சுவழக்கிற் பெருவழக்கே. வேணும் என்ற சொல்லே ஒரு காலத்தில் ‘ஓணும்’ எனச் சிங்களமொழியில் மாறியிருந்தது. கெட்ட துண்டாகில், நாலத்தொன்று, செம்பாகம், மரக்கலம், எழுத்து, வெட்டுவித்து என்னும் இக் கல்வெட்டிலுள்ள சொற்கள் யாழ்ப்பாணத்து வழக்கைப் பெரிதும் நினைவூட்டுகின்றன.

கிட்டத்தட்ட கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுவந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் நற்றமிழ் வளர நல்லாதரவு புரிந்து வந்தனர். சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர். சரசுவதி மகால் எனப்பட்ட நூல்நிலையமொன்று தாபித்தனர். காவியம், சோதிடம், வைத்தியம் என்ற வகையில் நூல்கள் பல தோற்றுவித்தனர். நூல்களெல்லாம் செய்யுள் வடிவத்திலேயே தோன்றின. உரைநடைநூல் ஏதேனும் வெளிவந்ததாக அறிகிலேம்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் வீழ்ச்சியடைந்த காலத்தில் போர்த்துக்கீசர் இங்கு வந்து நாட்டினை ஆளத்தொடங்கினர். இவர்களின் அடிச்சுவட்டில் வந்தனர் ஒல்லாந்தர்; ஆட்சியும் புரிந்தனர். கிறிஸ்தவ வேதத்தையுங் கொணர்ந்தனர். 1737இல் அச்சு யந்திரத்தையுங் கொண்டுவந்தனர். நல்லாட்சி நடத்த எழுபதுக்கு மேற்பட்ட கட்டளைச் சட்டங்களைத் தமிழில் அச்சடித்துப் பிரசித்தப் படுத்தினர். யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் தேசவழமைகளைச் சேர்த்துப் புத்தக வடிவமாக்கினர். தேச வழமைச் சட்டங்கள் 1707இல் புத்தகமாக்கப்பட்டன. ஒல்லாந்தர் காலத்திற் பல கட்டளைகள் பிறந்தன. அவற்றைப் பிரசித்தப்படுத்துவதற்குப் பல அச்சுப் பிரதிகள் எடுத்துப் பரப்பலாயினர். அக் கட்டளையிலொன்றினை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும் :

“சகலமான குடியான பேர்களில் எவர்களானாலும் யாதொருத்தரைக்கொண்டு ஒலையிலேயென்கிலும் கடதாசியிலேயென்கிலும் யாதொரு அவகீர்த்தியாக எழுதிப் புறக்கணிக்கும்படிக்கு யாதொரு மரங்களிலேயென்கிலும் வீட்டிற் சிவர் அல்லது சிவர்களிலேயென்கிலும் மறைந்து தூக்கிவைத்த பேர்களை ஒப்பனையுடனே கண்டதுண்டேயானால் ஒவிதோருடைய பணிவிடைப் பேர்களிடத்திலே ஒப்புக்கொடுத்து நன்றாக அடிப்பித்து மூன்று வருஷத்துக்கு விலங்கும்போட்டு ஊழியத்திலே விடுகிறதறியவும். இதுவன்றி எங்கள் இராச்சியத்தின்கி ழிருக்கப்பட்ட அவரவருக்குக் கற்பித்துக் கட்டளை பண்ணுகிறோம். யாதொரு இடங்களிலே இந்தவிதமான தூஷணிப்பான ஒலைகள் வந்து சம்பவித்ததேயானாலும் கண்டதேயுண்டானாலும் சற்றுந் தாமதிக்காமல் சிறீ கொம்பந்தோருக்கு அறியப்பண்ணவேண்டியது.”

ஒல்லாந்தர் காலத்து வசனநடை இது. வசனங்கள் பொதுவாக அனுமான் வால்போல் நீண்டவை. ‘ஆனாலும், ஆயினும், அன்றி, என்கிலும்’ போன்ற இடைச்சொற்களையும் வினையெச்சங்களையும் பொருத்தி வசனத்தை நீட்டிவிடுவர். புணர்ச்சி விதிகள் அதிகமாக அவதானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யாவரும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு உலகவழக்குச் சொற்கள் பயின்றுவந்துள்ளன. ஒல்லாந்த மொழிச் சொற்கள் பல தமிழ்மயமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒல்லாந்தர் காலத்திற் பல வசனநடை நூல்கள் தோன்றின. இவற்றுளொன்று ‘வையா’ என்னும் நாட்டுவளப்பம். இஃதோர் வசனநூல். இந்நூலிலிருந்தும் ஒரு வசனப்பகுதி தருவாம்.

“அதுகதையிருக்க, துலுக்கசாதியிலே மீராவென்கிறவனும் படை செனமுமாகக் கூடிக் கடலரசுபண்ணிக் கடலிலே காவற்காரராக கடலின்மேல் யாதொருவர் வரவொட்டாமல் அதிக கெறுவத்துடனே அரசுபண்ணியிருந்தார்கள். அந்நாளையிலே மதுராபுரமென்னும் சோழநாட்டிலேயிருந்த மானாகர் மகள் கண்ணகை என்னும் பெண்பிள்ளையை மாசாத்தர் மகன் கோவலச் செட்டியாருக்குக் கல்யாணம் முடிக்க வேண்டுமென்று அதற்குக் காலுக்குச் சிலம்பு சமைக்க நாகமணி

வேணுமென்று மானாகர் சோழராசாவுக்குச் சொன்னபடியால் சோழராசாவும் மீகாமனென்னும் கரையாளையும் அவன் படைகளையுங் கூப்பிட்டுச் சொல்லுவார்.”

இவ்வாறுகப் பெயரெச்ச வினையெச்சங்களோடு கூடி வசனம் நீண்டுகொண்டே போகின்ற வசனநடையை ஒல்லாந்தர் காலத் தெழுந்த நூல்களிற் காண்டல்கூடும்.

இனி, ஆங்கிலேயர் காலத்தெழுந்த வசனநடையை நோக்கு வாம். ஆங்கிலேயர் இங்குற்ற காலத்தே வசித்தார், மயில்வாகனப் புலவர். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் கையாளப்பட்ட வசனங்கள் னாமானவையெனினும் சொல்லளவிலே முந்திய நூல்களுக்கும் இதற்கும் வேறுபாடுண்டு. போர்த்துக்கீச ஒல்லாந்த சொற்கள் இந்நூலில் அறவே இல்லையெனலாம். பேச்சுத்தமிழே நூல்முழுதும் வந்துளது. ‘அப்பொழுது, அக்காலத்தில், முற்காலத்தில், அதன் பின்பு, இங்ஙனமிருக்கையில், அக்காலம், இப்படியிருக்கும் காலத் தில், அந்நாட்களில்’ என்ற காலத்தை உணர்த்துஞ் சொற்களும், ‘அது, இது, உது’ என்ற சுட்டுக்களும் அதிகமாகக் கையாளப்பட் டுள்ளன. ‘இப்படி, இவ்வாறு, இங்ஙனம்’ என்ற சொற்களோடு தொடங்கும் வசனங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. பெய ரெச்ச, வினையெச்சங்களை உபயோகித்து வசனங்களை நீட்டி புள்ளார். மயில்வாகனப் புலவரின் வசனநடை வாசிப்பதற்கு இனிமை பயப்பது. வாசித்துப் பாருங்கள் :

“இப்படியிருக்குங் காலத்திற் சங்கிலி தன் மந்திரிமாருள் ஒருவனாகிய அப்பா என்பவன் மகள் மிகவும் அழகுள்ளவளா யிருந்ததனால் அவளைக் கற்பழிக்கும் நோக்கம் கொண்டிருந் தான். அதை அவள் பிதா அறிந்து, பரநிருபசிங்கனிடத்தில் வந்து தன் மானத்தைக் காப்பாற்றித்தரவேண்டுமென்று அழு தான். பரநிருபசிங்கம், நீ பயப்படாதே, நான் காப்பாற்றி வைப் பேன் என்று திடஞ்சொல்லி, ஓர் ஓலை எழுதி இதைக் காக்கை வன்னியன் கையிற் கொண்டுபோய்க் கொடு, அவன் ஊர்காவற்றுறையில் வந்திறங்கியிருக்கிறான் என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். காக்கை வன்னியன் அதை வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நீ உன்

மகளைப் பரநிருபசிங்கத்தின் வீட்டில் அடைக்கலமாக வைத்து விட்டுப் போய் உன் அலுவலைப் பார். நான் சற்றிடம் போய் வந்து எல்லாம் பார்த்துக்கொள்வேன் என்று சொல்லிப் பரநிருபசிங்கத்திற்கு வதில் ஓலையும் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். வன்னியன் சொற்படியே அப்பா என்பவன் பரநிருபசிங்கத்தினிடத்திலே ஓலையுங் கொடுத்துப் பெண்ணையும் அடைக்கலம் வைத்தான்.

இவ் வசனபாகம் உண்மையாகவே யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு நடையினை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஈழத்தில் முதன் முதலாகத் தோன்றிய செய்தித்தாள் ‘உதயதாரகை’ ஆகும். அமெரிக்க வேத போதக சபையினர் இதனைத் தொடங்கி வைத்தனர் ; 1840இல் தோன்றியது. இதன் மூலம் பத்திரிகை வசனநடையொன்று யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாயது. இப் பத்திரிகை வெறுஞ் செய்திகளைமாத்திரம் வெளியிடுவதாய் மாத்திரமிராது அச் செய்திகளைப்பற்றிய எண்ணக் கருத்துக்களையும் கூட்டி எழுதிவந்தது. சாதாரண மக்களுக்குரிய பேச்சு நடையே பெரிதும் கையாளப்பட்டு வந்தது ; வாசிக்க வாசிக்க இனிமை தோன்றும். இதோ ஒரு புதினச்செய்தி :

“ திருவாலங்காட்டான் தெண்டமிறுத்தான் ”

“தேங்காய் திருடினவனிருக்கத் திருவாலங்காட்டான் தெண்டமிறுத்தான் என்று வடகரைப் பழமொழி பிறக்கிட்டு கிழமை எமக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது. மெஸ்டன் லோப்பு வீட்டுக் காரியத்தையிட்டு மெஸ். அத்துவத்காத் கூட்டுக்கு விரோதமாய் ஓர் மறியல் விருந்து கிளப்ப, அவர் தென்படாமலிருக்க, அவர் அங்கே இங்கே என்ற கதை கண்டபடி பிறக்க எங்கள் பொலிஸ் வீரர் தண்டாயுதபாணிகளாக ஊர் தேசங்க ளெங்கும் இராப் பகலாகப் பறந்து தேடித்திரியத் தவணைக்கு முதனாளாகிய -11ஆந் திகதியிலன்று அவர் தாமாய் பொலிஸ் நீதவான் கையிற் தம்மை ஒப்புவித்த அந்தக் காரியம் அம் மட்டில் நிற்க, எங்கள் ஏசுன்றர் சில தலைமைக்காரருடைய கிரீடத்தைக் கழற்றியது துக்கமான காரியமே. இன்ன பகுதி

களில் மெஸ். கூல்ட் ஊசாடினார் என்ற கதையை ஏசுந்றருக்கு ஆரோ பொறிக்கவே அவருஞ் சில தலைமைக்காரரைப் பொறித்துவிட்டார். ஆரோ வாணம் விட இடையில் நின்ற

‘மட்டுவில் ஒருவன் பட்டான், மாப்பிள்ளைக் குருக்கள் பட்டார், செட்டியில் ஒருவன் பட்டான், சேதர்தன் மகனும் பட்டான்’

என்றதுபோலவே. ஆரோ ஏதோ செய்ய இடையில் நின்ற பண்டத்தெருப்பு விதானை உடையாரும், சுதுமலை ஆனைக் கோட்டை விதானைமாரும் தோம்பையும் ஆக்குத்தையும் பறி கொடுக்க நேரிட்டது பரிதாபந்தான்.” — 1870.

நாவலர் வசனநடை

நாவலர் என்னும்போதே நமக்கு நாவடைக்கின்றது. பேரறிவாளர்; சொற்போர்வலாளர்; அஞ்சா நெஞ்சத்தவார்; ஆராய்ச்சி வல்லவர். எடுத்தடிமடக்காய்ப் பேசுபவருமல்லர்; எழுதுபவருமல்லர். எழுதுவதுமோ எழுத்தெண்ணி எழுதப்படும். எழுத்தெண்ணி எழுதும் ஆற்றல் வாய்ந்த நாவலர் பெருமானின் வசன நடையைப்பற்றி எடுத்தியம்புதல் சாலுமா?

“வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனப் போற்றப்பட்டுவரும் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் வசனநடையை அடியேன் எடுத்தியம்புதல் முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுதல்போலுமன்றோ! நாவலர் பெருமானின் வசனநடையை யாவரும் போற்று கின்றார்கள்; பறை சாற்றுகின்றார்கள்; நாவலர் பெருமானின் வசன நடையிலுள்ள நல்ல தன்மைகளைச் சிறுக எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்றால் சிறிது பின்வாங்குகின்றார்கள். சூரிய நாராயண சாத்திரியர் அவர்களின் கூற்றினைக் கேட்டுள்ளாரேயன்றித் தாமதேனும் ஆராய்ந்தார்களல்லர். ஒரு நல்ல தன்மை சொல்லவும் பின்வாங்குகின்றார்கள். புளிப்பழம் என்று கைவிடாது நாவலர் வசனநடையின் எழுச்சியை ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக.

நாவலர் பெருமானின் வசன நடையினைப்பற்றி யாம் விரித்துக் கூறுவதன் முன்னர் நற்றமிழ்ப் பெரியார் பலரின் நல்வாக்குகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதல் விரும்பப்படக்கூடியதே.

“தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் பெருநூலை எழுதிய திரு. கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை தமது நூலிலே,

“உரைநடை நூலியற்றியவர்கள் யாவருள்ளும் தலைசிறந்தவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்” என்று வரைந்துள்ளார்.

“திராவிடப் பிரகாசிகை” என்ற நூலினை எழுதி உதவிய சபாபதி நாவலர்,

“செய்யுணடை வாய்ந்த நக்கிரர் உரைநடையும், விளக்கங்குறைந்த இளம்பூரணமும், கட்டுரைச் சுவை செறிந்த சேனவரையரது இலக்கணநடையும், பொருட்செறிவுடைய பேராசிரியர் உரைநடையும், தங்கோணிறுத்தும் நச்சினர்க்கினியர் சொன்னடையும் நாவலரவர்களின் வசனநடையிலேயே வந்து முடிவடைகின்றன” என்று எழுதியுள்ளார்.

இவ்வாறாக நாவலர் வசனநடை பெரிதும் புகழப்பட்டு வந்திருக்கிறது; எனினும், வரையறுத்த நாவலரின் வசனநடையின் தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டினால். இங்குச் சிறிது ஆராய்வோமாக :

1. ஓசையம் :

செய்யுள் இன்னிசை வாய்ந்தது. அவ்வின்னிசை வசனநடையிலும் பொலிந்திருத்தல் நலமுடைத்தே. வசனநடையை வாசிக்கும் போது வாயிலே தட்டுத் தடையின்றி அது நீரோட்டம்போற் சென்று கொண்டிருத்தல் வேண்டும். கேட்போர்க்கும் இனிமை பயத்தல் வேண்டும். ஆகவே, வசனங்களுக்கும் இன்னோசை வேண்டற்பாற்றே. இதனை உணர்ந்தவர் நாவலர் பெருமான். உணர்ந்ததன்படி தமது வசனநடையை ஓசை நயமுடைத்தாய் எழுதியுள்ளார்.

உதாரணம் :

- அ. ‘அறிவு கருணை அடக்கம்’ என்றிருப்பதை ‘அறிவு அருள் அடக்கம்’ என்று எழுதி இன்னோசை யுண்டாக்குவர்.
- ஆ. ‘தன்னுயிர்போல் மற்றுயிர்களையும் ஒம்பிய’ என்பதனை ‘தன்னுயிர்போல் மன்னுயி ரோம்பிய’ என்று எழுதுவர்.

- இ. ‘தக்கிணபூமியிலே அவதாரஞ் செய்தார்’ என்பதனை ‘தக்கிணபூமியிலே திருவதாரஞ் செய்தார்’ என்று எழுதி இன்னோசை பயப்பர்.
- ஈ. ‘அரசு செய்தார்’ என்பதனை ‘அரசியற்றினார்’ என்றெழுதி ஓசைநயம் பிறப்பிப்பார்.
- உ. ‘ஒரு அரசன்’ என்று எழுதாது ‘ஓர் அரசன்’ என்றெழுதி இனிமை காட்டுவர்.
- ஊ. வல்லின எழுத்துக்களைக் குறைப்பதற்காக மெல்லின எழுத்துச் சொற்களையே கோவை செய்து இசையெழுப்புவர்.
- எ. ‘அதாவது’ என்றெழுதாது, ‘அஃதாவது’ என்று எழுதிச் சுவைபடச் செய்வர்.

இவ்வாறாக எதுகை மோனைகளையுடைய சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்தும், ஏகாரம், சாரியைகள் கொடுத்தும், உகரத்தைக் கெடுத்தும், இன்னிசை பயக்காதனவற்றை விடுத்தும் வசனத்தைத் தொகுத்து முடிப்பர்.

2. சொற்பிரயோகம் :

1. பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லை எழுந்தமானத்தில் எழுதவேமாட்டார். கருதிய பொருளை வெளிப்படுத்தாது வேறும் பொருளை அச்சொல் வெளிப்படுத்துமாயின் அச் சொல்லை விடுத்து வேறோர் சொல் எடுத்து வசனத்தை முடிப்பர். ‘சிலையால் எறிந்தான்’.

இது ‘வில்லால் எறிந்தான்’ என்றும் ‘கல்லால் எறிந்தான்’ என்றும் பொருள்படும். ஆகவே ‘சிலை’ என்ற சொல்லினை உபயோகியாது பொருள் பயக்கும் சொல்லையே தேர்ந்தெடுத்து உபயோகிப்பர்.

2. மறுதலைச் சொற்களை எடுத்தியம்பி வசனத்தைச் சிறப்படையச் செய்வர்.

- அ. பெரியாரைப் புகழ்ந்தும் சிறியாரை இகழ்ந்தும்.
ஆ. ஆடு மாடு, நாய் பூனை இவைகளை அடியாதே.
இ. அறம் வளர மறந் தேயும்.

3. மூவகை வசனம் :

நாவலர் பெருமானின் நூல்களிற் சிறுச்சிறு வசனங்களையும் பார்க்கலாம். பெரும்பெரும் வாக்கியங்களையும் வாசித் தின்புறலாம். சிறு வசனங்கள் ஆணித்தரமாகவிருக்கும். பெரு வசனங்கள் ஏறு போற் பீடுநடையுடையனவாய் வீறுகொண்டு மேலேறிச் செல்லும்.

i. அ. 'வெயில் நன்றாக எறிக்கிறது. தாகத்தினாலே நா வரண்டு போயிற்று.'

ஆ. 'பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளுடன் பேசாதே; விளையாடாதே.' இவை நாவலரின் தனிவாக்கியங்களுக்கு உதாரணம்.

ii. நாவலர் தொடர் வாக்கியங்களுக்கும் உதாரணங் காட்டுதும்.

அ. 'பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகையினின்று மிறங்கி அவர்களோடு கூடச் சென்று திருக்கோயிலை யடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.'

ஆ. 'பல் விளக்கி, நாக்கு வழித்து, வாய் கொப்பளித்து முகம் கை கால் கழுவி ஈரம் துவட்டு.'

இ. 'சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய கூலியாளர் யாற்றங் கரையை அடைந்து, வந்தியுடைய கூலியாளென்று தம்மை எழுது வித்துக்கொண்டு, கரையை அடையாது நித்திரை செய்தும், ஆடியும், இனிய இசைகளைப் பாடியும், குதித்தும், வந்தி யிடம் அடிக்கடி போய்ப் பிட்டு வாங்கியுண்டும், யாற்றிலே நீந்தியும், கதைத்தும் விளையாடிக்கொண்டு நின்றார்.'

நாவலர் இடையிடையே அதி நீண்ட வாக்கியமும் எழுதித் தமது வசன நடையைப் பொலிவுறச் செய்துள்ளார் :

அ. திருத்தொண்டர் பெரியபுராண்மானது தன்னை யுணர்ந்தவர் களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஓரோவிடங்களில் அதன் பொருளும் விளக்குதல் கூடாமையானும் தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஒதுபவர் களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் பத்திவைராக்கிய ஞானங்களைப், பலிப்பிக்கும் கருவியாய் இருத்தலானும், சிவஞானசித்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் முதலாகிய சைவ சித்தாந்த நூல்களி

இம் உரைகளினும் சிவானுபவத்துக்குத் தான் கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணங் காட்டுதலானும் சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதி சைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அனுபத்துமுவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்களெங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும் யாவரும் முன்னர் முக்கியமாகக் கற்று உணரவேண்டும் நூலாம்.

நாவலர் பெருமானின் வசனநடையில் ஒரேயளவுடைய வசனங்களை நாம் பார்ப்பதற்கில்லை. அவை நீண்டும் சிறுத்தும் கலந்து வருவதைக் காண்கின்றோம். வசனங்கள் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தமுடையனவாயிருந்து பொருளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

4. வசன சம்பந்தம் :

வசனங்களைச் சம்பந்தப்படுத்த, நாவலர் பெருமான் ஆதலால், ஆயினும், மேலும், அன்றியும், இன்னும், இனி, அல்ல, தாஊம், அன்றேல், இங்ஙனமாகவும், இவ்வாறே, அப்பொழுது உடனே, பின்பு, எனவே, ஆகவே முதலிய இடைச்சொற்களை எடுத்துக்காட்டிப் பொருள் விளங்கவைப்பர்.

உதாரணம் : கிறிஸ்தவர்போல நடிக்கிறார்கள். ஆயினும், தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலே விபூதிதாரணம் அனுட்டானஞ் செய்துகொண்டும் சைவசமயக் கோயில்களிலே செய்யப்படுகிற பூசை திருவிழா முதலியவைகளுக்கு வேண்டுந் திரவியங்கள் கொடுத்தனுப்பிக்கொண்டும் வருகின்றார்கள்.

5. வசனப் பொருளை வலியுறுத்தல் :

வாக்கியம் பொருளைப் பயத்தல் வேண்டும். இதுதான் பொருளென்று வாக்கிய அமைதி தெளிவுறக் காட்டுதல் வேண்டும். 'வாளை உருவிக்கொண்டு போனான்' என்பதிலும், 'உருவியவாளொடு போனான்' என்பதே சிறப்புடைத்து; வலிமையுடைத்து.

வசனத்தில் வலிமை வேண்டுமிடத்துப் பின்வரும் முறைகளைக் கையாளுதல் சாலவும் பொருத்தமானதே. நாவலரும் இம்முறை களைப் பெரிதும் போற்றிப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அ. உடன்பாட்டாற் சொல்லாமல் எதிர்மறையாற் சொல்லுதல். 'வருவான்' என்பதற்குப் பதிலாக வராமல்விடான் எனச் சொல்லல்.

ஆ. அடுக்கிச் சொல்லுதல்: 'எவ்வளவு அருமை அருமை' என்பதுபோல.

இ. வினாவிடை கூறுதல்: 'உங்கள் மத தாபகராகிய ஆசாரியர் சங்கராச்சாரியரோ அன்றோ.'

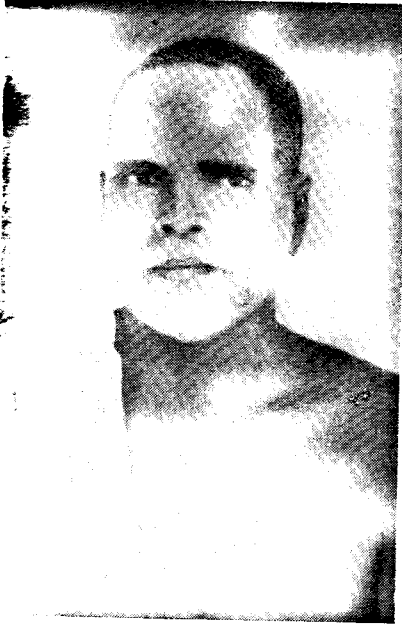
ஈ. மெய்ப்பாடுண்டாகச் சொல்லுதல்: 'நீங்கள் சிவ தீட்சை பெற்றும் என்னை! விபூதி ருத்திராட்ச தாரணம், பஞ்சாட்சர சேபம், சிவாலய தரிசனம் இவைகளை நியமமாகச் செய்தும் என்னை! அந்தியேட்டி சிரார்த்த முதலியவைகளைச் செய்தும் என்னை.'

உ. எழுவாய்ப் பெயரினையாவது மற்றும் உருபேற்ற பெயர்களை யாவது அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லாமல் விடுதல்:

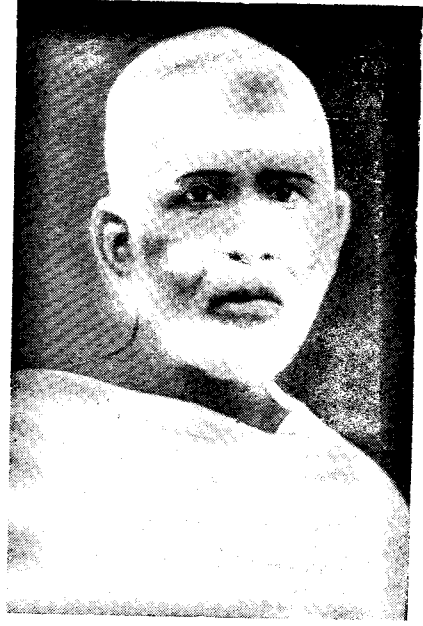
'திண்ணனார் சுவாமியைப் பிரிந்து சிறிது தூரம் போவார்; கன்றை விட்டுப் பிரிந்த தலையீற்றுப் பசுப்போல அவரிடத் திற்குத் திரும்பி வருவார்; கட்டி அணைத்துக்கொள்வார்; மீளப் போவார்; சிறிது தூரம் போய் அத்தியந்த ஆசை யோடு சுவாமியைத் திரும்பிப் பார்த்து நிற்பார்.'

கடைசியாக, நாவலர் பெருமான் தமது வசனநடையை மேலும் செம்மையாக்க விரும்பி, குறியீட்டு முறையினையும் வழங்க முன் வந்தனர். குறியீடுகள் வசனப் பொருளினை நன்கு விளங்கத்தக்கதாக வாசிக்க உதவுகின்றன. இதனை இக்காலத்தார் செய்யுள்களிலும் உபயோகிக்கின்றனர். இஃது எவ்வளவு மோசமான செயல். ஓசைக்கும் இசைக்குமிசையப் பாடப்படவேண்டிய செய்யுள்களுக்குக் குறியீடுகள் இடுவதன் நோக்கம் யாது?

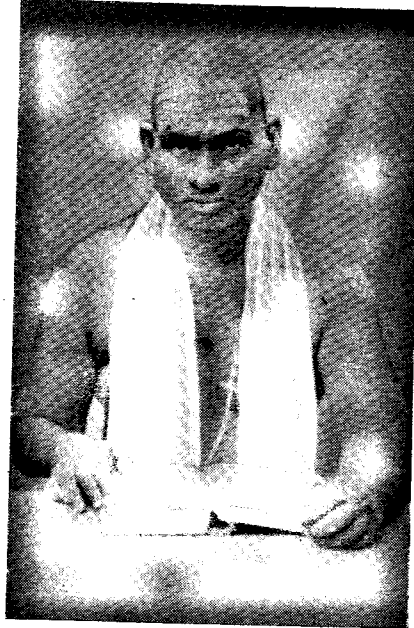
“கண்டனன் கற்பினுக் கணியினைக் கண்களால்” என்ற அடியில், கண்டனன் என்ற முற்றுவினைக்குப் பக்கவில் முடிப்பிசைக்

வித்துவசிரோமணி
ந. ச. பொன்னம்பலிள்ளை

கன்னுகம்
அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்

வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர்

குறியீட்டினை இட்டால் அதில் நான்கு மாத்திரை தங்குதல் வேண்டுமென்பது ஒழுங்கு. அவ்வாறுனால் பாட்டுப் பாடத் தொடங்கிய இசை எடுப்பெல்லாம் அப்படியே சப்பென்று நிற்க வேண்டியதா?

நாவலர் பெருமான் பதிப்பித்த செய்யுள் நூல்களில் எங்கேனும் குறியீடுகள் வைத்துள்ளாரல்லர். நாவலருக்கு அது நன்கு விளங்குமென்க.

ஆறுமுகநாவலர் செம்மையான வசனநடையைத் தொடக்கிவிட, நாவலர் அவர்களைப் பின்பற்றிப் பலர் வசனநூல்கள் எழுத லாயினர். சபாபதி நாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை இவர்கள் நாவலர் காலத்தவர்கள். சபாபதி நாவலர் மிகவும் இறுக்கமான வசனநடை எழுதிப் பயின்றவர்; சிவஞானமுனிவரைப் பெரிதும் பின்பற்றி எழுதுபவர். திராவிடப்பிரகாசிகை சபாபதி நாவலரின் தலைசிறந்த நூல். உரங் குத்திக் கம்பம் நாட்டுவதுபோல் சொற் களைப் பொருத்திப் பொருத்தி வைத்து இறுக்கி இறுக்கி வசனம் எழுதியுள்ளார் என்பதைத் திராவிடப்பிரகாசிகை எடுத்துக் காட்டு கின்றது.

தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனநடை தனிப்பட்ட ஒரு தன்மையை யுடையது. பிள்ளையவர்களின் சொற்புணர்ச்சியை எள்ளி நகை யாடுகின்றனர், இக்காலத்திற் பலர். பிள்ளையவர்கள் தமது வசன நடையிற் கடும்புணர்ச்சிகளை ஒதுக்கி எழுதியுள்ளார். இவர்காலத்தே கடும்புணர்ச்சிகளை நீக்கி எழுதல் வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி சான்றோரிடத்தில் உதயமாயிற்று. இவ்வுணர்ச்சியா லுந்தப்பெற்றுப் போலும் தாம் பதிப்பித்த நூல்களின் முகவுரைகளிலே பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்;

“சங்கம் மரீஇய இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் இலக்கணமா யுள்ளது தொல்காப்பியம். இதன் உணர்ச்சியில்லார் அவ் விலக்கியங்களின் பொருட்துறைகளை நுண்மையாக உணரப் பெரார். ஆதலாற் தமிழாராய்ச்சியிற் புகுவோர்க்கு இந்நூல் இன்றியமையாப் பெருஞ் சிறப்பிற்றாயிற்று.”

“இங்ஙனம் இதனைப் பாராட்டுவதாற் தவத்தாற் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுள்ளாரது நூல்களோடு ஒத்த பெருஞ் சிறப்பினையுடையதென்று சொல் கின்றேனல்லேன்.”

— இலக்கண விளக்கப் பதிப்பு

“இதனைக்கண்டு சகிக்கலாற்றாது மனந் நொந்து அழிந்து போகுஞ் சுவடிகளை இயன்றமட்டுந் தேடி அவற்றுட் தமிழிற்குப் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரஞ் சேன வரையம், பொருளதிகாரம், வீரசோழியம், இறையனாரகப் பொருள், திருத்தணிகைப்புராண மென்று இன்னவற்றைப் பல தேசப் பிரதிகள் கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிடுவித்தேன்.”

— வீரசோழியப் பதிப்பு

மேலே காட்டிய வசனப் பகுதிகளிற் கீறிட்டுக் காட்டிய அரை குறைப் புணர்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டி எள்ளி நகையாடி,

பொருள்துறை

ஆதலால் தமிழ்

பாராட்டுதலால் தவத்தால் தூயராய்

அவற்றுள் தமிழிற்கு

என்று எழுதத் தொடங்கியுள்ளார் சிற்றிலக்கணமோ பேரிலக் கணமோ படித்தறியாத தமிழ்ப் பெரியார் பலர். பிள்ளையவர்கள் சொற்களை முற்றாய் புணர்த்திக் காட்டி எழுதாமையினால் அவரின் சொற்புணர்ச்சியை ‘முட்டுக்காய்’ என்கின்றனர்.

ஒருபுணர்க் கிரண்டு முன்றுமுறப் பெறுமே

என்ற சூத்திரத்தை நோக்கி ஒன்றினை மாத்திரஞ் செய்து பின்னைய கடம்புணர்ச்சிகளை ஒதுக்கினார் பிள்ளையவர்கள் என்பதை உணர கில்லாது ஒரு புணர்ச்சியுஞ் செய்யாது இயல்புணர்ச்சியாக்கி விட் டனர். இவ்வாறு புணர்ச்சி கூட்டாது எழுதுவதை ‘ஒல்லி’ என்று நாம் கூறி நகையாடுவேம்க. உப்பில்லாப் பண்டமாக்கு வதிலும் பார்க்கச் சிறு உப்பிடுதல் குறையல்லவே. உடம்பினை மறைக்கப் போதிய துணியில்லையென்று கவன்று சிறு துண்டு காண்டு அற்றம் மறையாது விடுதல் நாகரிகமாகாதன்றோ.

இவ்வாறு சொற்புணர்ச்சிகளை முற்றும் ஒதுக்கி எழுதப் புகுந் தார்க்குப் பகுபத உறுப்புப் புணர்ச்சிகளுங் கடுமையானவை யாதாமன்றோ.

சொற்றொடர் என்பதை,	சொல் தொடர் என்றும்
இயற்றமிழ்	இயல் தமிழ்
அதனாற்றான்	அதனால்தான்
நற்றமிழ்	நல்தமிழ்

எழுதத் தொடங்கியவர்கள் இன்னுஞ் சிறிது காலத்தில்
கற்றான் என்பதை கல்தான் என்றும்
கொன்றான் ,, கொல்தான் ,,
ஆண்டான் ,, ஆஸ்தான் ,,

எழுதத் தலைப்பட்டுச் செந்தமிழ்ச் சிறப்பினைச் சீர்குலைத்து
அலங்கோலமாக்கி விடுவர் என்பதில் ஐயமின்று.

நிற்க, இருபதாம் நூற்றாண்டில் இங்கு வாழ்ந்து வசனநடை வளர்த்த சான்றோரை அறிவோமாக. முதற்கண் எம் கண்ணுக்கு முன்னிற்பவர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களே. எழுதுவதுபோற் பேச வல்லவர். பேச்சும் எழுத்தும் ஆற்றொழுக்குப்போல் வடிந்தும் நிமிர்ந்தும் துள்ளிச் செல்லும்.

அயன்படைத்த படைப்பினும் பார்க்க நயம்படைத்த மெல்லநல்லாரையும் ஆடவரையும் உருப்படுத்தியுதவும் நாடகக் கவியை யென்னென்று புகழ்ந்தேத்துவதென உன்னு மிடத்து செகசிற்பியார் எனப் புகழ்ந்து போற்றுதல் சிறப் புடைத்தாமெனப் புலப்படுகின்றது.

மதங்களுளாமணி முகவுரையிலுள்ளது. அடுக்குமொழிப் புலவ ராகாது தேர்ந்தெடுத்து இசைபட அமைக்குஞ் சொல்லடுக்குப் புலவரெனக் காட்சியளிக்கின்றார்.

அடிகளாரின் அன்பினைப்பெற்று அன்னவரின் அடிச்சுவட்டிலே கமிழ்ப்பணி ஆற்றிவரும் பேராசிரியர் கலாகிதி, க. கணபதிப்பிள்ளை

அவர்கள் மணிமணியாகச் சொற்களை வைத்து வசனம் எழுதி வருகின்றார்கள். மக்களின் இயற்கைத் தமிழைச் செம்மைப்படுத்தித் தூய தமிழ் எழுதும் ஆற்றலுடையவர்.

“நாட்கள் சில கழிந்தன. ஒருநாள் மாலைவேளை, அவ் வீட்டிலுள்ளோர் யாவரும் தோட்டத்தருகில் இருக்கும் மண்டபத்தில் வழக்கம்போல் அமர்ந்திருந்தனர். கதவுகள் திறந்த வண்ணம் இருந்தன. ஏரியின் அக்கரையில் இருக்கும் காட்டுக்குள் ஞாயிறு மறைந்துகொண்டு போயது;

அழகொழுகும் தமிழ்நடை இது.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சொட்டுச்சொட்டாகப் பொடிவைத்து எழுதுபவர்; பேசுபவர். இவர்களின் வசனநடை கேட்பதற்கு இனிமை பயப்பது.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் பழைய பாரம்பரியத்தில் வந்தவர். பொருள் விளக்கமே புலவர்மணியின் வசன நடையின் நோக்கமாகும். எப்பொருள் எச்சொலி னெவ்வாறு செப்பினரோ அவ்வாறே செப்புதல் என்ற முறைதான் புலவர்மணி அவர்களின் கைவந்த வசனநடையாகும். இந்த முறைக்கு ஒருபொழுதும் ஏற்றமோ மாற்றமோ கொடுக்கமாட்டார்.

இஃதிவ்வாறாக, ஈழத்தில் உரைநடை வளர்ந்து வரலாயிற் றென்று ஒருவாறு காட்டி முடித்தாம்.

“தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துப் பின் நான்கு இயற்குமுள்ள பேராசிரியருரையை நச்சினர்க்கினியரால் எழுதப்பட்ட முன்னியல் களி னுரையோடுஞ் சேர்த்து முதலில் அச்சிட்டுதவினவர்கள், யாழ்ப்பாணம் - ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களே..... சிதலரித்தும் பாணந்தின்றும் எழுதுவோராற் பிறழ்வுற்றுங் கிடந்த ஏட்டுப் பிரதிகளை நோக்கி ஒருவாறு திருத்தி முதலில் அச்சிட்டுப் பாதுகாத்துதவிய பிள்ளையவர்களுடைய அரிய நன்றி தமிழலகத்தாரால் என்றும் பாராட்டப்படத்தக்கதேயாம்.”

-- தொல். பொரு. பதிப்புரை

-- கணேசையர்

ஈழநாட்டுச் சைவமும்

திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள், B. A.

ஈழநாட்டிற் சிவ வழிபாட்டின் வரலாற்றை ஆராயுமுன், சிவ வழிபாட்டின் தொன்மையைப்பற்றியும், அது உலகின் பல பாகங்களிலும் பரவியிருந்ததைப்பற்றியும், முதலிற் சிறிது ஆராய்வது பொருத்தமாயிருக்கும். பல்வேறு சமயங்களின் சரித்திரத்தை ஆராயும்பொழுது, சைவசமயமே மிகவும் புராதனமானது என்று புலப்படுகின்றது. இந்தியாவின் மிகப் பழைமையான நாகரிகம் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலிய விடங்களில் வழங்கிய நாகரிகமாகும். இதன் காலம் கி. மு. 3000ம் என்பர். இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் நாகரிகத்தைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு : “ஹரப்பா மொகஞ்சதாரோ முதலியவிடங்களிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழம்பொருள்கள் ஆரியர் இந்திய நாட்டுக்கு வருமுன் சைவசமய மிருந்ததென்பதை ஐயமற விளக்குகின்றன. அவ்விடங்களிற் காணப்பட்ட பட்டயங்களிற் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை ஹெரஸ் பாதிரியார் படித்துள்ளார். இதனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற் சிவமதம் இந்திய நாட்டில் இருந்ததென்பது நன்கு வலியுறுகின்றது. அவ்விடங்களில் வழிபட்ட இலிங்கங்கள், கடவுளுக்குரியவையாகக் கருதப்படும் மூன்று கண்கள், முத்தலை வேல் (குலம்), பாம்பு, கோடரி (மழு) முதலியன ஆரியர் வருமுன்னரே நமது நாட்டிற் சிவமதம் நன்கு வேருன்றி இருந்ததென்பதை விளக்குவன.”

மேலும் சிவமதம் இந்தியாவிலிருந்து மொசப்பத்தேமியா, எகிப்து, கிறீற், ஐரோப்பா முதலியவிடங்களுக்குப் பரவியதென்ப

தற்குப் பல சான்றுகளுள். முக்கேசி யென்பார் தமது ‘இந்திய நாகரிகமும் அதன் பழைமையும்’ என்னும் நூலில் இதுசம்பந்தமாகக் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு: “இந்திய மக்கள் சிவனின் அருட் குறியாகிய சிவலிங்கத்தைத் தொன்றுதொட்டு வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ் வணக்கம் இந்தியாவுள் மாத்திரம் நிற்கவில்லை. இது உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் பரவியிருந்ததென்பதை விளக்கு தற்கு வேண்டிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சீனா, யப்பான், இந்துக் கடற்றீவுகள், பசுபிக் கடற்றீவுகள் முதலியவிடங்களிற் சிவ வழிபாடு முற்றிலும் மறைந்துவிடவில்லை. ஆபிரிக்க, அமெரிக்க மக்களிடையும் இது ஒருகால் பரவியிருந்தது. அசீரிய, யூதேய, சீரிய, சின்னாசிய, பபிலோனிய மக்களிடையும் இது காணப் பட்டதென்பதைக் கிறிஸ்துவ மறைவாயிலாக அறிகின்றோம்.”

நாகரும் இயக்கரும்

இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகளாகக் கருதப்படும் நாகரும் இயக்கரும் சிவ வழிபாடு செய்துவந்தனர். நாகர் என்னுஞ் சாதியார் இலங்கையில் மாத்திரமல்லாமல் இந்தியாவின் பலபாகங்களிலும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் சிவ வழிபாடு செய்து வந்தார்கள். இலங்கையில் அவர்களுக்கொரு பிரதான மான இடமாகத் திருக்கேதீச்சரம் விளங்கியதாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். மாதுவட்டா, விசுவகர்மா, மயன் முதலியோர் இங்குதான் வாழ்ந்தனர். மயனின் மகனும் இராவணனின் மனைவியு மான மண்டோதரி திருக்கேதீச்சரத்திற்குள் வளர்ந்து வழிபாடு செய்து வந்தாள். இவளுக்குச் சிவபெருமான் வரங் கொடுத்ததைப் பின்வரும் திருவாசக அடிகளிலிருந்து அறியலாம்:

“ஏர்தரும் ஏழுல கேத்த எவ்வுரு வந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் நிலங்கை அழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேருள் இன்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிரான்.”

திருக்கோணமலை

தட்சண கயிலாய மான்மியம் என்னும் நூலில் திருக்கோணமலை, தென்கயிலை (தட்சண கைலாயம்) என்றழைக்கப்பட்டு அதனுடைய சிறப்பு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இராவணனுக்கும்கோணமலைக் கும் உள்ள தொடர்புபற்றிக் காலஞ்சென்ற வழக்கறிஞர் வி. குமார

சுவாமி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: “இராவணன் மனைவி மண்டோதரிக்கும், அவள் தாய் தந்தையருக்கும் குலமுறை வழிபாடாற்றும் சிவஸ்தலமாகத் திருக்கேதீச்சரம் திகழ்ந்ததுபோலத் திருக்கோணசலம், இராவணன் பிறப்பு, இளம்பிராயம் முதலியவைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட ஸ்தலமாகக் காணப்படுகிறது.”

பஞ்சாட்சரத்தின் மகிமையைக்கூறும்போது சம்பந்தர்சுவாமிகள்,

“வண்டம ரோதி மடந்தை பேணின
பண்டை இராவணன் பாடி யுய்ந்தன”

என்றும்,

வீழ்தியின் மகிமையைக் கூறும்போது,

“இராவணன் மேலது நீறு”

என்றும்

பாடியிருத்தலால் இவர்களின் சிவபக்தி எவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்ததென்பதை நாம் இலகுவில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

விஜயன் வருகை

மேற்கூறியவற்றால் விஜயன் இலங்கைக்கு வருமுன்னரே (கி. மு. 500) இலங்கையில் சைவம் செழித்தோங்கியதென்பது பெறப்படுகின்றது. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்ததும், பழைய சிவாலயங்களைத் திருத்தினான் என்றும், புதிய சிவாலயங்களை அமைத்தானென்றும், ‘யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை’ கூறுகின்றது. இதுசம்பந்தமாக வைபவமாலை கூறுவது பின்வருமாறு: “அரசாட்சியை ஆரம்பிக்கு முன்னரே விஜயராசன் தன் அரசாட்சிக்குப் பாதுகாப்பாக நாலு திக்கிலும் நாலு சிவாலயங்களை எழுப்பிக் கொண்டான். கீழ்த்திசைக்குத் தம்பலகாமத்துக் கோணேசர் கோயிலை நிறுவி, மேற்றிசைக்கு மாதோட்டத்துப் பழுதுபட்டுக் கிடந்த திருக்கேதீச்சர சிவாலயத்தைப் புதுப்பித்து, தென்திசைக்கு மாத்துறையில் சந்திரசேகரேச்சரன் கோயிலை எழுப்பி, வடதிசைக்குக் கிரிமலைச் சாரலில் திருத்தம்பலை என்னும் இடத்தில் திருத்தம்பலேச்சரன், திருத்தம்பலேசுவரி கோவில்களையும் அவைகளின் சம்பந்திற் கதிரையாண்டவர் கோயிலையுங் கட்டுவித்தான்.”

விஜயனுக்குப்பின் இலங்கையை அரசாண்ட பாண்டுவாசு தேவன், அபயன், பாண்டுகபாயன், முத்தசிவன் முதலியோர் சைவர்களாகவேயிருந்தனர். பாண்டுவன் என்னும் பிராமணன்

மேற்பார்வையில் பாண்டுகபாயன் வளர்ந்து வந்தான். இவன் அநுராதபுரத்தை நிர்மாணிக்கும்பொழுது, பிராமணர்களுக்கென்று ஒருபகுதியை வகுத்தானென்றும், 'சிவிகசாலை' (சிவன்கோயில்) ஒன்றை நிறுவினென்றும் மகாவம்சங் கூறுகிறது. மேலும் பல்வேறுபட்ட துறவிகள், நிக்கந்தர், ஆசுவகர், பரிபாஜகர் அநுராத புரத்தில் வசித்தார்களென்று டாக்டர் பரணவிதானை கூறுகின்றார்.

இந்துக்கள் பண்டைக்காலந்தொடங்கி நட்சத்திரங்களைப்பற்றியும், கிரகங்களைப்பற்றியும், அவற்றுக்கும் மனிதருக்கும் உள்ள தொடர்பைப்பற்றியும் அறிந்திருந்தார்கள். இவற்றைப்பற்றிய அறிவு பூர்விக இலங்கை மக்களிடத்துங் காணப்பட்டது. மக்கள் பிறந்த நட்சத்திரத்தைக் கொண்டே, அவர்களுக்குப் பெயர் வைக்கப்பட்டதாக டாக்டர் பரணவிதானை கூறுகின்றார். அநுராதபுரம் என்ற நகர்ப் பெயரும் அநுஷ்ட நட்சத்திரத்திலிருந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

புத்தசமயம் வருதல்

இலங்கைக்குப் புத்தசமயம் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தேவநம்பியதிசன் காலத்தில் வந்தது. அரசன் புத்த சமயத்தைத் தழுவவே, மக்களிற் பெரும்பாலோரும் பௌத்தத்தைத் தழுவினர். ஆனால், சைவம் இதனால் இலங்கையில் அற்றுப்போகவில்லை. காலஞ் செல்லச் செல்ல பௌத்தத்தில் சைவத்தின் ஆதிக்கம் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. மகிந்தனுடைய சகோதரி சங்கமித்தை கொண்டு வந்த வெள்ளரசை வரவேற்கச் சென்ற கூட்டத்தில் திவக்க என்னும் பிராமணனும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பிராமணர் சிங்கள அரசருக்குப் புரோகிதராகவும் ஆசிரியராகவும் கடைசிவரைக்கும் இருந்திருக்கின்றனர். புத்த பிக்குகள் அரசருக் குரிய சிறியைகளைச் செய்வதற்கு அருகரல்லாதபடியினாலேயே பிராமணர் புரோகிதராக நியமிக்கப்பட்டனர்.

காலத்துக்குக் காலம் தமிழர்கள் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தனர். இதுவும் இலங்கையிற் சைவம் பரவுவதற்கு வசதியாகவிருந்தது. கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்குமுன் சேனன் குத்திகள் (கி. மு. 237), ஏலாளன் (கி. மு. 205) முதலியோர் இலங்கையை ஆண்டனர். ஏலாளன் நாற்பதாண்டுகள் மறுமீதி தவறாது இலங்கையை ஆண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஏலாளனைத் தோற்கடித்த

துட்டகைமுனு தனது வெற்றிக்கு நன்றி தெரிவிக்கும்முகமாக, கதிர்காமத்துக்குப் பல நன்கொடைகள் கொடுத்தான்.

மகாயான பௌத்தம்

இலங்கையிற் காணப்படும் பௌத்தம், தேரவாத அல்லது ஹீனயான பௌத்தம் என்று பொதுவாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் உற்றுநோக்கும்பொழுது கொள்கையளவில் இலங்கையிற் காணப்படும் பௌத்தம் ஹீனயானமாகக் காணப்பட்டபோதிலும், நடைமுறையில் மகாயான பௌத்தத்தின் தாக்கத்தாலும், இந்து சமயத்தின் தாக்கத்தாலும் அதன் தன்மை மாறுபட்டுவிட்டது. தேரவாதக் கொள்கைப்படி மனிதன் சீலத்தாலும், தியானத்தாலும் நிர்வாணமடைதல்வேண்டும். தன் கையே தனக்குதவியென்ற உறுதிப்பாடுடையது தேரவாதம். இதனால், வழிபாடு முதலியவற்றுக்கு இதில் இடமில்லை. கொள்கைகள் இப்படி இருந்தபோதிலும் இலங்கைக்கு வருமுன்னரே, பௌத்தத்தில் சேத்திய வழிபாடும், வெள்ளரசு வழிபாடும் புகுந்துவிட்டன. இலங்கைக்குப் பௌத்தத்தைக் கொண்டுவந்த மகிந்தன் கேள்விப்படி, தேவநம்பியதீசன், புத்தரின் எலும்பை வைத்து, தூபராம தாதுகோபத்தைக் கட்டினான். சங்கமித்தை புத்தகாயாவிலிருந்து கொண்டுவந்த வெள்ளரசை அநுரதபுரத்தில் நாட்டி வழிபட்டனர்.

இந்தியாவில் கனிஷ்க அரசன் (கி. பி. 78-101) மகாயான பௌத்தத்துக்கு முழு ஆதரவைக் கொடுத்தான். இதனால், இதன் செல்வாக்கு வடஇந்தியாவில் அதிகரித்தது. போதிசத்துவர் வழிபாடு இதன் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும். இலங்கையில் மகாயானக் கொள்கைகள் சிறிது சிறிதாகப் பரவி மகாசேனன் காலத்தில் (கி. மு. 277) உச்சநிலையை அடைந்தது. இதன்பலனாக இலங்கையிலும் போதிசத்துவரை வழிபடத் தொடங்கினர். போதிசத்துவர் என்போர் மன்னுயிர்க்காகத் தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நிர்வாண பதவியைத் துறந்தவர்களாவர். இவர்கள் மக்கள் படும் துன்பத்துக் கிரங்கிக் கண்ணீர் உகுத்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும், தம்மை வழிபடுவோருக்கு அநுக்கிரகம் புரிவார்களென்றும் கூறப்படுகின்றது. இதற்கும் இந்துக்களின் வழிபாட்டு முறைக்கு முள்ள ஒற்றுமை எளிதிற் புலப்படும்.

பல்லவர் காலம்

ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டிற் பல்லவர் ஆதிக்கம் தலை தூக்கி நின்றது. மகேந்திரவர்மன் திருநாவுக்கரசரார் சைவசமயத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். அவனும் அவனுடைய சந்தியாரும் சைவத்துக்கும் வைணவத்துக்கும் அருந்தொண்டாற்றியுள்ளார்கள். தனது அரசபதவியை இழந்த இலங்கை அரசன் மானவர்மன் (கி. பி. 691) இந்தியாவுக் கோடிச்சென்று, நரசிம்மவர்மனிடஞ் சரண்புகுந்தான். பல்லவருடன் சேர்ந்து இரண்டாவது, புவிகேசியுடன் போர் புரிந்தான். புவிகேசியை வென்றபின், நரசிம்மன் மானவர்மனுக்கு இலங்கையைக் கைப்பற்ற உதவி செய்தான். மானவர்மனுக் குதவிசெய்ய வந்தபோது வீரர்களிற் பலர் இலங்கையிற் றங்கினர். அவர்கள் வழிபாட்டுக்காகவே நாளந்தாவில் காணப்படும் கெடிகைகள் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

சம்பந்தரும் சுந்தரும்

சம்பந்தரும் சுந்தரும் வாழ்ந்த காலத்தில், 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில், சைவம் இலங்கையின் வட கிழக்குப் பகுதிகளிற் செழித்தோங்கியது. திருக்கேதீச்சரத்துக்குச் சம்பந்தரும் சுந்தரும், கோணமலைக்குச் சம்பந்தரும் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார்கள். திருக்கேதீச்சரம் மாதோட்ட நன்னகரிலிருந்ததென்பதும் அந்நகர் நீர்வளம் நிலவளம் நிரம்பியிருந்ததென்பதும், ஒரு சிறந்த துறைமுகமாய் விளங்கியதென்பதும் பின்வரும் தேவார அடிகளால் நன்கு விளங்குகின்றது :

“ மாவும் பூகழும் சுதலியும் நெருங்கு
மாதோட்ட நன்னகர் மன்னி ” (சம்பந்தர்)

“ வாழை யம்பொழில் மந்துகள் களிப்புற
மருவிய மாதோட்டம் ” (சம்பந்தர்)

“ மாவின் கனி தூங்கும் பொழில்
மாதோட்ட நன்னகரில் ” (சுந்தரர்)

“ வங்கம்மலி கின்ற கடன்
மாதோட்ட நன் னகரில் ” (சுந்தரர்)

கோணமலைப் பதிகத்தில் அத்தலத்தின் சிறப்பைச் சம்பந்தர் :
 “ குரைகடல் சூழ்ந்து கொள்ளமுன் நீத்திலஞ் சுமந்து
 குடிதனை நெருங்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலை ”
 என்றும்,
 “ கோவிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலை ” என்றும்,

“ விரிந்துயர் மௌவல் மாதவி புன்னை
 வேங்கைவண் செருந்திசெண் பகத்தின்
 குருந்தொடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில்சூழ்
 கோணமாமலை ”

என்றும் பாடியுள்ளார்.

சோழர் காலம்

10ஆம், 11ஆம் நூற்றாண்டுகளிற் சோழரின் ஆதிக்கம் தென்னிந்தியாவில் மாத்திரமன்றித் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றிலும் பரவியிருந்தது. இலங்கைமீது இராஜராஜன் படை யெடுத்துப் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினான். இதைத் தொடர்ந்து அவனுடைய மகன் இராஜேந்திரன், இலங்கை முழுவதையும் தனது ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவந்தான். இலங்கையின் தலை நகரம் சோழர் காலத்தில்தான் அநுராதபுரியிலிருந்து பொலன்னறு வைக்கு மாற்றப்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் பொலன்னறுவைக்கு ஜேனாதபுரமென்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் பொலன்னறுவையில் பல சிவா லயங்கள் கட்டப்பட்டன. அவற்றிலொன்று (Siva Devale II) இப் பொழுதும் நன்னிலையில் இருக்கின்றது. பொலன்னறுவையில் கண்டெடுக்கப்பட்டு, கொழும்பு நாதனசாலையில் வைக்கப்பட் டிருக்கும் நடராஜர், அம்பாள் உருவங்களும், நால்வர் உருவங் களும் பிரசித்தி பெற்றவை. இவைகளெல்லாம் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தவையே. இராஜராஜனின் படைத்தலைவருள் ஒருவரான தாழிகுமாரன் மாதோட்டத்தில் இராஜராஜேஸ்வரம் என்னும் கோயிலைக் கட்டினானெனக் கொழும்பு நாதனசாலையிற் காணப்படும் சாசனம் கூறுகின்றது. அந்தச் சாசனத்தில் ஒருபகுதி பின்வருமாறு :-
 “ சோழமண்டலத்துச் ஸுத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு வெளா நாட்டுச் சிறுகூற்ற நல்லூர்க் கிழவன் தாழிகுமாரன், ஈழமான

மும்முடி சோழமண்டலத்து மாதோட்டமான இராஜராஜபுரத்து எடுப்பித்த இராஜராஜ ஈஸ்வரத்து மகாதேவர்க்குச் சந்திராதித்த வல்நிற்க.....”

இராஜராஜன் இலங்கையிலுள்ள பல கிராமங்களை, தஞ்சாவூரில் அவன் கட்டிய பெரியவுடையார் கோயிலுக்கு மானியமாக விட்டானென்பது அவனுடைய சாசனங்களிலிருந்து அறியக் கிடக்கிறது. சமயத்துறையில் இலங்கையிற் சோழர் ஆட்சியின் பலனாக ஏற்பட்ட மாறுதலை ஜி. ஈ. மில்ரன் என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :- “பொலன்னறுவையில் தூய புத்த கொள்கைக்கு மேலாக இந்துசமயம் தலைதூக்கி நிற்பதை எங்கும் காணலாம். தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த படையெழுச்சிகள் அதிகரித்ததினாலும், இந்தப் படைகளோடு வந்தவர்கள் பலர் இலங்கையில் நிரந்தரமாகத் தங்கியதினாலும், இப்படித் தங்கினவர்கள் கொள்கைகள் நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றதினாலும், புத்தசமயம் தனது சில விசேஷ அம்சங்களை இழந்ததோடு, புத்த கோயில்களில் இந்துக்களுடைய தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு அதிகரித்து வந்தது.”

சோழர் காலத்துக்குப் பின்

சோழர் காலத்தில் இலங்கையிற் சைவசமயம் வேரூன்றிவிட்ட படியால், அவர்களுக்குப் பின் வந்த சிங்கள அரசர்களும் அதை ஆதரித்தார்களேயன்றி அழிக்க முன்வரவில்லை. சோழர்களைத் தோற்கடித்துச் சிங்கள இராச்சியத்தை மீட்டும் நிலைநாட்டி, பௌத்த மறுமலர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்ட முதலாம் விஜயபாகு (1070-1114) சோழர்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்களுக்குக் காணிக்கை செலுத்தியதோடு கந்தளாயில் ஒரு சிவாலயத்தையும் நிறுவினான்.

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் வாழ்க்கையிற் பல சந்தர்ப்பங்களில் வைதிகக்கிரியைகள் நடந்ததாகக்கூறப்படுகிறது. இக்காலத்தில் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலர் இந்துக்களாக விருந்தனர். முதலாம் பராக்கிரமபாகு 13 இந்து ஆலயங்களை நிறுவினதோடு எழுபத்தொன்பது ஆலயங்களைப் புனருத்தாரணஞ் செய்தானென்று குளவம்சம் கூறுகின்றது.

இவனுக்குப் பின்வந்த சிங்கள அரசர்கள் இந்து ஆலயங்களை நிறுவியுள்ளார்கள். கலிங்க அரசர்கள் இந்துசமயத்தை ஆதரித்தனர். கிர்த்திபூநீ நிசங்கமல்லன் இராமேச்சரத்தைக் கைப்பற்றி அங்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டி அதற்கு நிசங்கேச்சரம் என்று பெயர் வைத்தான்.

வன்னியர்கள்

சோழராட்சி வீழ்ந்ததற்பின், அவர்களுடைய படைத்தலைவர்களான வன்னியர்கள் இப்பொழுது வன்னி நாடென்று அழைக்கப்படுமிடத்தில் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநாட்டினார்கள். பனங்காமம், குமாரபுரம், ஓமந்தை, தம்பலகாமம் என்னும் ஊர்களே இவர்களின் பிரதான இடங்களாகும். இவ்விடங்களிற் சிவாலயங்களைக் கட்டிச் சைவசமயத்தைப் பரிபாலித்து வந்தனர்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கைச் சரித்திரத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கலிங்கதேசத்து அரசர்களின் வழித்தோன்றல்களென்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இவர்கள் தமிழுக்குஞ் சைவத்துக்கும் அருந்தொண்டாற்றியுள்ளார்கள்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாண்டியர்கள் இலங்கையைக் கைப்பற்றி இருபதாண்டுகள் ஆண்டார்கள். இந்தக் காலத்தில்தான் பொலன்னறுவையிற் காணப்படும் முதலாம் சிவாலயம் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று கருதப்படுகின்றது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் (1385) இலங்கையை விஜயநகர அரசன் வீரபாக்கன் கைப்பற்றினென்று கூறப்படுகிறது. இவன் இலங்கையை அல்ல யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தையே கைப்பற்றினென்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

1410ஆம் ஆண்டில் அரசனாக வந்த குணசிங்க ஆரியன் (ஆரியச்சக்கரவர்த்தி) இராமேச்சர கர்ப்பக்கிரகத்தைத் திருக்கோணமலையிலிருந்து கொண்டுபோன கருங்கற்களாற் கட்டுவித்தான். இப் பிரதிட்டையைப் பற்றிய சாசனம் கோயிற் கர்ப்பக்கிரகத்திற்

பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் இராமேச் சரத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததிலேயே அவர்களுக்குச் சேதுகாவலர் என்ற பட்டம் ஏற்பட்டது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில்தான் போர்த்துக்கேயர் நாட்டைக் கைப்பற்றிச் சைவசமயத்துக்குப் பேரிடர் விளைத்தனர். இதற்குப் பின்னர் இலங்கையில் ஒரு புது சகாப்தம் ஏற்பட்டபடியால், இக்காலத்துக்குப் பிற்பட்ட விஷயங்களைப் பிறிதாக ஆராய்வதே பொருத்தமாகும்.

சூரவர் வணக்கம்

இரிழ்பெரும் பாற்கட லெழுமமு தனதிந்
தமிழ்கெழு நிலத்தினோர் தவத்தனி யுருவாய்
யாழ்ப்பாண மெனுநாட் டெழில்பெறு நல்லைத்
தனிநகர்த் தோன்றித் தமிழ்த்தோன் மொழிக் தஞ்
சைவ சமயந் தனக்குமோ ரரணய்க்
காவலர் பாவலர் கணித்துநன் கேத்தப்
பலநா றெளிவுகொளப் பதித்து மாக்கியு
முரைமணி பிறக்குமோ ருயரா கரமாய்ச்
சொன்மழை யெனப்பொழி வன்மையிற் சிறந்தும்
பெருநீர் வைப்பிடை யிரும்புகழ் நிறீஇய
ஆறு முகப்பெரு நாவலன் றனக்கு
நன்மரு மகனா யின்புறத் தோன்றித்
தொல்காப் பியமுந் தொகைநா லாதியும்
பல்காப் பியமும் பயின்று மேம்படஇ
வித்துவ சிரோமணி யாகி விளங்கிய
பொன்னம் பலப்பெயர் மன்னுசெம் மற்று
மாரிய மொடுதமிழ்ச் சீரிய மொழிகளிற்
பேரியற் கலையும் பிறவுநன் குணருபு
பலநா லியற்றி யிலகுபுக முறீஇய
சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவனாம்
வித்துவ மணிக்கும் விருப்பொடு மெமக்கினி
தருந்தமி முணர்த்திப் பொருந்துறி வளித்த
விருஞ்செய லதன்பொருட் டண்டுபெருந் துதிதனை
அன்பொடுஞ் செய்திங் கின்புறு குவணே.

— சி. கணேசையர்

தொல்காப்பியம்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

“பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம்” என்பதொரு தொடர், இறையனார் களவியலுரையில் வருகின்றது. கடைச்சங்க காலத்தில் நடந்ததொரு நிகழ்ச்சி கூறுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அது வருகின்றது. தொல்காப்பியத்துக்கு உயிர்நாடி பொருளதிகாரம். “எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது, பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே!” என்பது களவியல் உரையில் வருகின்ற மற்றொரு தொடர்.

பொருளதிகாரத்தை மரபுமுறை பேணிச் சொல்லக்கூடியவர்கள் கடைச்சங்க காலத்திலேயே அரியராயினார்கள் என்பதும், பொருளின் இன்றியமையாத தனிச் சிறப்பும்; மேற்காட்டிய களவியல் உரை வசனங்களால் இனிது துணியப்படும்.

தொல்காப்பியம்; பொருளும், அதனை ஆராய்தற்குபகாரமான எழுத்தும், சொல்லும் ஆகிய மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்டதொரு முழுநூல். அஃது, அகத்தியத்தின் வழி வந்ததொரு நூலுமாம். தீநூல், இடைச் சங்கத்தாருக்கும் கடைச் சங்கத்தாருக்கும், பிரமாண நூலாயிருந்தது.

‘இலக்கியம் கண்டு இயம்பும் இலக்கணம் வேறு; நூல் வேறு’ என்று கருதலாம்போலும்.

‘வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது’ நூலாயின், அஃது இலக்கியங் கண்டபின் காணும் இலக்கண வரிசையைச் சேர்ந்ததன்றும். ஆகவே, அதன் வழிவந்த வழிநூலும் அந்நெறியினதேயாம். முனைவனும் முனிவர்களும் கண்ட நூல்கள் இலக்கியங்கள் உதிப்பதற்கு முந்தியனவாய், இலக்கியங் கண்டு இயம்பும் இலக்கணத்தின் வேருனவையாய் அமைவனவாதல் வேண்டும். அதுநிற்க,

தொல்காப்பியநூல் இடைச்சங்க காலத்தாருக்குப் பிரமாணமாயிருந்தமையால், அதற்குமுன் உதித்திருத்தல் வேண்டும். இடைச்சங்கம் நிலவிய காலம் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு. கடைச்சங்கம் நிலவிய காலம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்குரியாண்டு. இடைச்சங்கத் திறுதியினும் கடைச்சங்கத்துத் தொடக்கத்திலும் இருந்தவன் முடத்திருமாறன் என்கின்ற பாண்டியன் ஒருவனே யாதலின், இடை கடைச் சங்கங்களுக்கு இடையீடாகிய இடை வெளிக்காலம் இல்லை என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆகவே தொல்காப்பிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொண்ட சங்க காலம் $3700 + 1850 = 5550$ ஆண்டு ஆகும். கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய காலம் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகலாம் என்று கூறுவதன்றி நிச்சயஞ் செய்து கூறுதல் இயலாது; கலிக்கு முற்பட்டுமிருத்தல் கூடும். எனவே 7550 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது தொல்காப்பிய நூல். 12,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்று கூறுதலுமுண்டு. தொல்காப்பியம் உதித்த காலமும், கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய காலமுந் தெரியாமையால் அவ்வாறு கூறுவதிற் போதிய உண்மை இருத்தல் சாலும்.

அகத்தியர் தலைச்சங்கத்துக்குப் புலவர்; அதன் தொடக்கத்திலிருந்தவர்; தொடக்கியவர் ஆகலாம். தலைச்சங்கம் நிலவிய காலம் 4440 ஆண்டு. தலைச்சங்கத்துக்கும் இடைச்சங்கத்துக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிக்காலம் இத்துணையது என்பது தெரியாது. அகத்தியனார் தென்திசைக்கட் போதுகின்றபோது யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனார் (தொல்காப்பியர்) திரணதூமாக் கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு போந்தனர் என்றும், இருபத்து நாலாயிரம் ஆண்டு அரசவீற்றிந்த பாண்டியன் மாகீர்த்தியின் அவைக்களத்தில் தொல்காப்பியம் அரங்கேறியதென்றும், இந்த

அரங்கேற்றம் வேதவியாசர் வேதங்களை நான்கு கூறும் வகுக்கமுன் நிகழ்ந்ததென்றும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறும் வரலாற்றை நோக்கும்போது தொல்காப்பியர் காலம் மிக மிகச் சேய்மைக் கண்ணதாகின்றது. சங்கத்தில் அரங்கேறியதென்னது, பாண்டியன் மாகீர்த்தியின் அவைக்களத்தில் அரங்கேறியதென்பதால் இம் மாகீர்த்தி முதற்சங்கத்துக்கும் இடைச்சங்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளிக்காலத்தில் இருந்தவன்போலும்.

இத்துணைத் தொன்மைவாய்ந்த தொல்காப்பியநூல், நீண்ட காலம் கற்றோர் நினைவிலும், பனை ஏடுகளிலும் உயிர் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றது. அவ்வாறு உயிர் வாழ்வதற்குப் பிற்காலத்திலே பெரிதும் உறுதுணையாயிருந்தவைகள் திருவாவடுதுறை முதலிய சைவ ஆதீனங்கள். மூவேந்தர் தமிழுக்குச் செய்த நன்மைகளை ஆதீனங்கள் ஓர் அளவுக்குச் செய்து வந்தன. அதனை ஆங்கிலேயராட்சி அழியாமல் அழித்துவிட்டது. ஆங்கிலத்தின் மதிப்பை அந்த ஆட்சி அளவுக்குமிஞ்சி அதிகரிக்கச் செய்துவிட்டது. அதனால் மக்கள் ஆங்கிலத்தில் மையல் கொண்டனர். ஆதீனங்களின் உபகாரத்தைத் தேடுவார் இலராயினர். தமிழ், கற்றோர் நினைவிலிருந்து நீங்கி ஏடுகளில் வசிக்கத் தொடங்கியது. ஏடுகளின் நிலைகொண்டே தமிழின் வயசு நிச்சயிக்கக்கூடியநிலை எய்தியது.

இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிலையை இங்கே ஓர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களும், அங்கே ஒரு மழைவை மகாலிங்கையர் அவர்களும் சிந்தித்தார்கள். நாவலர் அவர்களின் சிந்தனை 'மக்களுக்கு அத்தியாவசியம் பயன்படுபவைகள் எவை?' என்ற வினாவுடன் எழுந்தது. மகாலிங்கையர் அவர்களின் சிந்தனை 'மிகப் பழைமையானது எது?' என்ற வினாவுடன் எழுந்தது.

நாவலர் அவர்கள் ஆத்திசூடியிலிருந்து தேவர்குறள், திரு வாசகம், திருக்கோவை என்ற வரிசையில் நூல்களை அச்சிட, மகாலிங்கையர் அவர்கள் தொல்காப்பியத்திலே தொடங்கினார்கள்.

இற்றைக்கு 112 வருடங்களுக்கு முன்னே 1847ஆம் ஆண்டு பிலவங்க வருஷம் ஆவணி மாதம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கினியர் உரையோடு மழைவை மகாலிங்கையர் அவர்களால் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிவந்தது. பல ஆயிர வருஷகாலம்

கற்றோர் மனசிலும் ஏட்டுச் சுவடிகளிலும் இருந்துவந்த தொல் காப்பிய மூலத்தில், எழுத்ததிகாரமும்; பல நூறு வருஷங்களாக அவ்வாறு இருந்துவந்த நச்சினூர்க்கினியர் உரையும் அச்சவாகனம் ஏறின.

அதன்பின் இருபது வருஷங் கழிந்தது. கழிந்தும் ஏனைய அதிகாரங்கள் (சொல்லும் பொருளும்) தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவும் தலைசிறந்தனவுமாம் என்பதனை அறிந்துவைத்தும் தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் அவற்றை அச்சிற் பதிக்க முன்வந்தாரில்லை. அவர்கள் முன்வராமைக்குப் பொருண் முட்டுப்பாடு ஒரு காரணமே யாயினும், தொல்காப்பியந் தொலைந்தாலுந் தமது புகழ்க் காப்பியந் தொலையலாகாது என்ற அந்தரங்க காரணமே முக்கிய காரணமென்பது கருதத்தக்கது. இந்தப் பைத்திய நிலையில் ஆங்கில மோகமும் அதிகரிக்கத் தொல்காப்பியப் பிரதிகள் வரவர அருகிச் சிலவாதலை, தமிழ் மகான் தாமோதரம்பிள்ளை கண்டார். அவருக்கு மனம் புழுங்கியது. தமக்கு வரும் அவமானங்களையும் ஏளனங்களையும் பொருள்செய்யாது, தமிழ் அன்னைக்குப் பணிபுரியத் தொடங்கித் தொல்காப்பியக் கடலிற் குதித்தார் தாமோதரம்பிள்ளை.

இற்றைக்குத் தொண்ணூறு வருடங்களுக்குமுன் 1868ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையுடன் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு வெளிவந்தது. அது நாவலர் அவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்டது. அதனைக் கண்ணுற்ற சென்னைப் புலவர்களுள் ஒருகூட்டத்தார் அழக்காற்றுப்படை தொடுத்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவரான இராசகோபாலபிள்ளையென்பவர் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். தாமோதரம்பிள்ளையின் சேனாவரையப் பதிப்பு வெளிவந்தபின்—இரண்டுமாதங்களுக்குப் பிறகு—1868ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம்—இராசகோபாலபிள்ளை தம் பெயரால் ஒரு சேனாவரையப் பதிப்பு வெளியிட்டார். அப் பதிப்பு ஒரு கள்ளப் பதிப்பு. அது ஏடுகளை ஆராய்ந்து பதித்த பதிப்பன்று. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புக்களிற் சில புத்தகங்களை வாங்கி முகப்பையுஞ் சில பக்கங்களையும் மாறுதல் செய்து பதித்த பதிப்பு அது. மற்றொருவர் பதிப்பைத் தம் பதிப்பாக மாறுதல் செய்யும் வித்தை இராசகோபாலபிள்ளைக்குக் கைவந்ததென்பது டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள் எழுதிய 'என் சரித்திர'த்தில்

குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை அரசாங்க புத்தகப் பதிவில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் பதிப்பித்தார் என்றிருக்கிறதேயன்றி இராசகோபால பிள்ளை என்றொருவர் பதிப்பித்தார் என்றில்லை. ஆகவே தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தையும் சொல்லதிகாரத்தையும் முறையே நச்சினுர்க்கினியம் சேனாவரையம் என்கின்ற உரைகளுடன் அச்சிற் பதித்து வெளியிட்ட பெருமக்கள் மழைவை மகாலிங்கையர் அவர்களும், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களுமேயாவர். அதன்மேல் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாணவர் சுப்பராயச்செட்டியார் என்பவர் 1868ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாசம் தொல். எழுத்ததிகாரத்துக்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரையை அச்சிற் பதித்தார். 1868க்குப் பிறகு 16 வருஷங்கழிந்தது. பொருளதிகாரம்பற்றி யாரும் சிந்தித்ததில்லை.

“பொருளதிகாரம் பெறேமெனின், இவை (எழுத்தும் சொல்லும்) பெற்றும் பெற்றிலேம்” என்கின்ற கடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டியன் குரல், களவியல் உரைக்கூடாக எழுந்து ஒலித்துக் கொண்டே யிருந்தது. அதற்கு ஒரு தீர்திறம் இல்லைப்போலும் என்றே தமிழ் உலகு எண்ணி வருந்தியது. ஆனால், 1885ஆம் ஆண்டில் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தை உரையுடன் தமிழ்த் தாமோதரம்பிள்ளை மற்றொருவர் உதவியின்றித் தாமே பரிசோதித்து அச்சுவாகனத்திற் பவனிவரச்செய்தார். தமிழ்நாடு கண்குளிர்த்து களித்தது.

பொருளதிகாரத்தின் அருமை பெருமைகளை அறிதற்குப் காரமாயிருந்த களவியலுரை முன்னமே 1883ஆம் ஆண்டில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் அச்சிடப்பட்டது. குட்டித் தொல்காப்பியமாகிய இலக்கணவிளக்கம், வீரசோழியம், தொல். சொல்லதிகாரம் நச்சினுர்க்கினியம் என்பனவும் பிள்ளையவர்களாலேயே அச்சுவாகனம் ஏறின. தொல். எழுத்ததிகாரம் நச்சினுர்க்கினியம் மகாலிங்கையர் பதிப்புக் கிடையாமையால், பலர் வேண்டிக் கொண்டபடி தாமோதரம்பிள்ளையவர்களால் திருப்பிப் பதிக்கப்பட்டது. மற்றொருவர் பதித்ததைப் பதிப்பதில்லை என்று தாம் மேற்கொண்ட விதிக்கு இப்பதிப்பு ஒரு விலக்கு என்கின்றார் பிள்ளையவர்கள்.

1885ஆம் ஆண்டு, தொல்காப்பியம் முழுவதும் அச்சவாகனத் திற்பவனிவரக் காணத் தவம் அடைந்த ஆண்டு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆறுதலாக ஒரு மூச்சு விடுவதற்கு அமைந்த ஆண்டு அந்த ஆண்டு. அதன்மேற் பிள்ளையவர்கள் கற்றறிந்தார் ஏத்துங்கலித்தொகை முதலிய சங்கச் செய்யுள்களைப் பதிக்கத் தொடங்கினார்கள். மற்றவர்களையும் தூண்டினார்கள். டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள் பிள்ளையவர்களின் தூண்டுதலின் பயனாக 1887இல் சீவகசிந்தாமணியைப் பதித்து வெளியிட்டார்கள். பிள்ளையவர்களைப் பின்பற்றி எழுந்த பதிப்பாசிரியர் சாமிநாதையர் அவர்கள்.

சாமிநாதையர் பிறந்தது 1855ஆம் ஆண்டு. ஐயர் அவர்கள் பிறக்க முன்னமே 1853ஆம் ஆண்டில், சென்னையிலே பார்சிவல் பாதிரியாரால் நடாத்தப்பட்ட தினவர்த்தமானிப் பத்திரிகைக்குப் பத்திராசிரியராய்ப் பிரசித்தி பெற்றவர் தாமோதரம்பிள்ளை. 1857ஆம் ஆண்டு சென்னைச் சர்வகலாசாலை முதன்முதல் நடத்திய B. A. பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியவர் தாமோதரம்பிள்ளை. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையை, “ஐயர் அவர்களுக்குப் பிந்தியவர்; ஐயரைத் தொடர்ந்து தாழும் பழைய நூல்களைப் பதிக்க ஆசைகொண்டவர்” என்ற கருத்துப்பட ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை எழுத்திலும் பேச்சிலும் வெளியிட்டுவருவது அடாது. அது தாமோதரம்பிள்ளையின் கீர்த்தியைக் கிரகணஞ்செய்வதாயிருக்கின்றது.

“எந்நன்றி கொன்றாக்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.”

திரு. நா. பொன்னையா J. P. அவர்கள், செய்ந்நன்றி போற்றுபவர்களாய்ச் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் ஞாபகமாக, தொல்காப்பியம் முழுவதையும் உரையுடன் பதித்ததோடமையாது, தொல்காப்பியமும் உரையும் பயன்படுமாறு வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் அவர்களின் தொல்காப்பிய அறிவைப் பயன் செய்தது பெரிதும் போற்றற்பாலது. ஐயர் அவர்கள் தொல்காப்பியத்துக்குத் தந்த விளக்கக் குறிப்பு அவர்களின் புகழ் உடம்பை விளக்கஞ் செய்வதாய் அமைந்திருக்கின்றது.

புதியன புகுத்தல்

பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள்

நமக்குக் கிடைக்கும் தமிழ் நூல்களிற் பழையது தொல்காப்பியமேயாம். இவ்வளவு பழையநூல், தான்தோன்றியவளவிலேயே நம்மிடை இன்று உலாவுகிறதா என்ற ஐயம் எழுவது இயல்பேயாம். பொருளதிகாரத்தில் மரபியல் என்றபகுதி முடிவில் வருகிறது. இந்த இயலில் இளமைப் பெயர்கள் பலவேறு உயிர்களுக்கும் பலவேறு வகையாக வழங்குவதனை முதலில் ஆசிரியர் எடுத்து மொழிகின்றார். அஃறிணையில் ஆணென்றோ பெண்ணென்றோ வேறுபாடு செய்வதற்கு மொழியின் அடிப்படையில் விசுவிகளாக எவையும் அமையவில்லை. இருப்பினும் சமுதாயத்தின் பொருள் வாழ்வுக்கு ஏற்ப விலங்குகளிடையேயும் ஆண், பெண் என்ற வேறுபாட்டை விளக்குவதும் இன்றியமையாததாகிறது. முல்லை நிலத்தார் கறவைக்கும் எருதுக்கும் வேற்றுமை காட்டாதிருக்க முடியாது. ஆண் விலங்குகளைக் குறிக்கச் சில சொற்களும் பெண் விலங்குகளைக் குறிக்கச் சில சொற்களும் தமிழில் அமைந்துள்ளதனை மரபுவழி நின்று தொல்காப்பியர் விளக்குகின்றார். இதற்கிடையே உயிர்களை ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுவரை வகைசெய்தும் ஓரறிவுயிரை மரமென்றும் புல்லென்றும் வேறு பிரித்தும் காட்டுகின்றார். இளமை மரபும் பால்மரபும் கூறி விளக்கிய பின்னர், அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்பாரின் ஊர், தொழில், கண்ணி முதலியன கூறுஞ் சூத்திரங்கள் வருகின்றன. புல், மரம் என்றவற்றின் வேறு பாடுகள் மேலும் விளக்கப்படுகின்றன. இனி மரபியலை முடிக்கும் சூத்திரங்கள் போல்வன நான்கு வருகின்றன :

“.....ஐம்பா லியல்நெறி வழாஅமை
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.”

“மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை.”

“மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும்.”

“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே”

என்பனவே அவை. இனி இந்நூலுக்கே புறனடைபோலக் கீழ்
வரும் வரிகள் அமைகின்றன. இக்கருத்தை அனைத் துரையாசிரிய
ரும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

“சொல்லிய அல்ல பிறஅவண் வரினும்
சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.”

ஆனால், இந்த அடிகள் முப்பத்திருவகை உத்திபற்றிச் சூத்
திரத்தின் முடிவாக அமைந்துள்ளன. அன்றியும் இதற்குமுன்
17 சூத்திரங்கள் நூல், சூத்திரம், உரைவகை, குற்றம், குணம்
என்பனவற்றை விளக்கி நிற்கக் காண்கிறோம்.

செய்யுளியலிலேயே நூல், சூத்திரம், உரை என்பவற்றை
ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார். அங்கேயே காண்டிகை முதலியவற்
றைப்பற்றியும் கூறியிருக்கலாம். கூறுமைக்கு உரைஆசிரியரும் கூறும்
விளக்கம் ஒருதலையாக ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று. தொல்காப்
பியர் அவற்றை எழுதினார் என்ற நம்பிக்கையில் நலிந்தும் வலிந்
தும் பொருள்கொண்டு ஏதேதோ எழுதுகின்றனர். காண்டிகை
என்ற சொல்லே தொல்காப்பியர்காலத்தில் வழங்கியிருக்கமுடியுமா?
என்றோர் ஐயம் தோன்றுகின்றது. காண்டிகை போன்ற உரைவகை
நடை தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கவில்லை. என்பதற்கு
‘உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப’ என்று ஆசிரியர் அறுதி
யிட்டுக் கூறும் பகுதியே சான்றாகும். உரையைப்பற்றி மரபியலில்
கூறுவன வடநூல் வழக்கை ஒட்டிப் பின் எழுந்தனவாகும். மேலும்
அச் சூத்திரங்கள் தாமும் ஓராசிரியரே எழுதியவென்பதிலேயும்
ஐயங்கொள்ளவேண்டியுள்ளது. சிதைவின்மையைமட்டும் முதல்
வரும் சூத்திரங்கள் கூறிவர, இடையே குணமிவையெனக் கூறும்

குத்திரம் அவ்விடத்தே பொருந்துமாறில்லை. இலக்கண வழக்கினையே விதந்தோதும் தொல்காப்பியர் வழக்கிற்கு மாறாக இச் குத்திரங்கள் ஈரைங்குற்றம் கூறுவது பேராசிரியர் மனத்திலேயும் ஐயத்தை எழுப்பியுள்ளது. எனவே, மரபியலில் நூலைப்பற்றி வரும் குத்திரங்களெல்லாம் இடைச்செருகலாகலாமோ என ஆராய்தற் குரியன. ஆனால் நாம் முற்கூறிய ஐந்து வரிகள் தொல்காப்பியத்தின் புறனடையாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். உத்திவகை கூறுவார் நூலுக்குப் புறனடையும் ஒருங்கே கூறி முடிப்பாரானால் ஒருபொருளே நுதலிவரும் குத்திரம் என்னும் இலக்கணத்திற்கு மாறுபடுதலாகும்.

இனி, அந்தணர் முதலியோரைப்பற்றிக் கூறும் குத்திரங்கள் தாமும் சொற்பொருள் மரபை விளக்கும் மரபியலுக்குப் பொருந்து வனவாகத்தோன்றவில்லை. 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என வரும் குத்திரத்தை ஒட்டி அமையவேண்டியவற்றை இங்கு மொழிவது மற்றொன்று விரித்தலாகாதோவென ஆராய்தற்குரியது. 'இருமுன்று மரபின் ஏனோர்' என்ற அச்சுத்திரப்பகுதிக்கு வடமொழி கூறும் நால்வகைப் பகுப்பினைத் தெளிவான கருத்தாக வற்புறுத்தற் பொருட்டு இங்கே இச் குத்திரங்கள் நுழைக்கப்பெற்றனபோலும்.

உயிர்களை அறுவகையாகப் பிரிப்பதும் சொற்பொருள் விளக்கும் மரபியலுக்குப் பொருந்திவரக்காணேம். இத்தகைய பிரிவு சமணப்பெருமக்கள் கண்டதொன்றாகும். அத் தத்துவப் பேருண்மை தமிழிலக்கணத்துள் பொருந்தி வருவதனை அறிவது அருமையாகிற்று. பிள்ளை என்ற சொல் குரங்கு நரி முதலியனவற்றின் இளமைப் பெயராக முதலிற் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர். பின்னே ஓர் குத்திரம் ஓரறிவுயிரின் இளமைப் பெயராகவும் அச்சொல்லை யமைக்கின்றது. ஓரறிவுயிரென்ற கருத்துத் தொல்காப்பியத்துள் பிற இயல்களில் வாராததாகும். உரையாசிரியர்களும் இவ் வழக்கிற்குப் பழைய நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டு ஒன்றும் தரவில்லை. இச்சுத்திரத்தை 'நெல்லும் புல்லும் நேரார் ஆண்டே' என்ற குத்திரம் தொடர்கிறது. அச்சுத்திரம் 'புறக்காழனவே புல்லென மொழிப' என்பதோடு மாறுகொள்வதனை உரையாசிரியர்கள் காட்டுகின்றனர். தெங்கம்பிள்ளை எனவரும் வழக்கு முதற் குத்திரத்தால் அமையும் என்பர். தெங்கு புல்லாதலின் அவ்வழக்கு

இரண்டாம் சூத்திரத்தோடு முரணுவதாம். ஆதலில், உரையாசிரியர்கள் வலிந்து பொருள்கொண்டு இச்சூத்திரத்தைக் காப்பாற்றப் பார்க்கின்றார்கள். இவ்விரு சூத்திரங்களும் ஈண்டில்லையானால் உயிர்களை அறுவகையாகப் பகுக்கும் சூத்திரங்கள் இவ்விதத்தில் வருதற்கே இடமில்லாமற்போகும்.

எனவே இளமைப்பெயரும் ஆண்பெயரும் பெண்பெயரும் மட்டும் கூறுவதே மரபியலின் நோக்கமாகும். இப்பகுதியிலும் சில சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தனவா என்று நம்மை ஐயுறச் செய்கின்றன. ‘குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை’, ‘ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்’ எனவரும் சூத்திரங்கள் இத்தகையன. குஞ்சரம் என்ற பெயர் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கிய சொல்லென்று கொள்வதற்கில்லை. ஒட்டகம் என்பதனைப் பத்துப் பாட்டுக் காலத்துத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். அதனை உவமையாகவும் வழங்கினர். ஆனால், அவர்களது சமுதாய வாழ்வில் ஆண்பாற் பெயரோ, பெண்பாற் பெயரோ, இளமைப் பெயரோ கொண்டு வழங்குதற்கு வேண்டிய அளவு ஒட்டகம் இடம்பெறவில்லை என்று உறுதிகூறலாம்.

ஆகவே மரபியல் இளமைப்பெயர் முதலிய மூன்று பெயர் வகையும் கூறியபின் அவ்விதப் புறனடையாக மேலே நாம் காட்டிய மூன்று சூத்திரங்களும் தொடர்ந்துவர அமைந்து முடிவில் நூலின் புறனடையாக மேலே காட்டிய ஐந்து வரிகளடங்கிய சூத்திரத்தோடு முடிவடைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இலக்கிய மதிப்பீடு

டக்டர் மு. வரதராசன் அவர்கள், M. A., M. O. L., P. H. D.

இலக்கியத்தை ஆழ்ந்து மதிப்பிடுவதற்கு இலக்கிய ஆசிரியரின் வரலாறு ஓரளவுதான் துணைசெய்ய முடியும். ஆசிரியரின் வாழ்வு இத்தகையது, அவர் வாழ்ந்த காலம் இன்னது என்று சில குறிப்புக்களை அறிதல் போதும். விரிவாக அவருடைய வரலாற்றை அறிதல் வேண்டுவதில்லை. ஆசிரியரின் வாழ்வை அறிதல் வரலாற்றுத்துறை. இலக்கியத்தில் நாம் காணவிரும்புவது அவருடைய உள்ளத்தையே; வாழ்வை அன்று. நாடகப் பெரும்புலவர் சேக்ஸ்பியரின் உள்ளத்தை அவருடைய நாடகங்கள் புலப்படுத்துகின்றன; அவை போதும். அவருடைய வரலாறு என்றும் தெரியாமையால் கற்பவர் இழப்பது ஒன்றும் இல்லை. சேக்ஸ்பியர் உலகத்திற்கு என்ன தெரிவிக்க முடிந்ததோ, என்ன தெரிவிக்க விரும்பினாரோ, அவற்றை நாடகங்களில் தந்துள்ளார்; அவற்றை விட மிகுதியாக அவரைப்பற்றித் தாம் அறிய விரும்பவில்லை என்று முர்ரி என்னும் ஆங்கில அறிஞர் கூறியுள்ளார். அத்தகைய மனப்பான்மையே இலக்கியங்களைக் கற்பவர்க்கு வேண்டும்.

ஒரு புலவரின் நூலைப் படித்து உணர்வதற்கு அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு ஓரளவு உதவல் முடியும். அந்த அளவிற்கு அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பயன்படுத்திப் பிறகு விட வேண்டும். அவ்வாறு அல்லாமல், அவருடைய வாழ்க்கையில் உள்ள சிலபகுதிகளின்மேற் கொண்ட வெறுப்பாலோ, அவருடைய கொள்கைகள் அவர் சார்ந்த சமயம் கட்சி முதலியவற்றால் ஆகிய

வெறுப்பாலோ, அவர் இயற்றிய நூலை வெறுத்து வேண்டுமென்றே தூற்றிக் குறைகாணலாகாது. புலவரின் வாழ்க்கை வெறுக்கத்தக்கதாக இருந்திருக்கலாம்; புலவர் ஒழுக்கம் கெட்டவராக இருந்திருக்கலாம். ஆயின், நூலை அதுபற்றிப் பழித்தல் நேர்மையான ஆராய்ச்சிமுறை அன்று. எவர்க்கும் மின்னொளி போல் சிற்சில வேளைகளில் உயர்ந்த எண்ணங்களும் விழுமிய உணர்ச்சிகளும் ஏற்படல் இயற்கை. எத்தகைய புலவர்க்கும் அவை ஏற்படல் உண்டு. அவற்றைமட்டும் அப்புலவர் வடித்துக் கொடுப்பாராயின், அவருடைய நூல் உயர்ந்த எண்ணங்களும் விழுமிய உணர்ச்சிகளும் நிறைந்து விளங்கும். ஆதலின், அத்தகைய நூலை அவருடைய வாழ்க்கைக் குறைவைக்கொண்டு அளந்து கூறல் ஆகாது.

இலக்கிய ஆசிரியர்களில் இன்னார் இன்னாரைவிட உயர்ந்தவர், இன்னார் இன்னாரைவிடத் தாழ்ந்தவர் என்று அவர்களின் தரத்தை நிறுவுவதே இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்று சிலர் தவறாகக் கருதுகின்றனர். அவ்வாறு ஒப்பிட்டு உயர்வு தாழ்வு காண்பதற்குத் தக்க கருவிகள் இல்லை. ஒருவர் காவியம் இயற்றியிருக்கலாம்; இன்னொருவர் நாடகம் இயற்றியிருக்கலாம். அந்தக் காவியத்தையும் இந்த நாடகத்தையும் ஒப்பிட்டு அதுகொண்டு ஆசிரியர்களின் தரத்தைக் காண்பது எவ்வாறு? இருவரும் காவியமே இயற்றினார் எனினும் அந்தக் காவியத்திற்குப் பொருளான வாழ்க்கை வேறு இருக்கலாம்; இந்தக் காவியத்திற்குப் பொருளான வாழ்க்கை வேறு இருக்கலாம்; ஒன்று போராட்டம் பெருகிச் சுவை மிகுந்த வாழ்க்கையாகவும், மற்றொன்று அமைதியானதாய்ச் சுவைகுறைந்த வாழ்க்கையாகவும் இருக்கலாம். அவ்வாறு வேறுபட்ட கதைப்போக்கு உடைய காவியங்களைக்கொண்டு ஆசிரியர்களின் தரத்தை ஆய்வது தவறன்றோ? ஆகவே, இம்முயற்சி வெற்றி தருவதும் அன்று; விரும்பத்தக்கதும் அன்று.

மக்களுக்குக் கவர்ச்சியாக இருப்பது எதுவோ அதையே சிறந்த இலக்கியம் என்று கூறல் இயலாது. இலக்கியத்தை ஆயும்போது அதன் விழுமிய உணர்ச்சி, சீரிய கற்பனை, அழகிய வடிவம் ஆகியவை பற்றி ஆய்தல் வேண்டுமே அன்றி, மக்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் நூல் என்னும் காரணம் பற்றிப் போற்றுதல் கூடாது.

ஏனெனில், மேற்கூறிய மூன்று காரணமும் அல்லாமல் வேறு ஏதேனும் ஒரு காரணம்பற்றி மக்கள் எல்லோரும் ஒரு நூலைப் போற்றுதல்கூடும். அந்த நான்காம் காரணம், அரசியற் செல்வாக்கு, சமயச் சிறப்பு, ஆசிரியரின் பெருவாழ்வு முதலானவற்றுள் ஒன்றாக இருக்கலாம்; அல்லது, மக்கள் பலரும் விரும்பும் காமச்சுவை முதலியன அவர்கள் விரும்பும் வகையில் அமைந்ததும் காரணமாக இருக்கலாம். அந்த நான்காம் காரணம் இலக்கியத்தின் சிறப்புக்குப் புறம்பானதே அன்றி, உட்பட்டதன்று. அதற்கு உரிய காலம் மாறிய வுடன், அந்தக் காரணத்தால் ஏற்பட்ட கவர்ச்சி குன்றிவிடும்; அந்நிலையில் நூலும் சிறப்பிழக்கும். அவ்வாறே, வேறு ஏதேனும் ஒரு புறக்காரணம்பற்றி ஒரு நூல் போற்றப்படுதல் குறைந்து நிற்கு மாயினும், காலம் மாறியபின், அந்தப் புறக்காரணம் மறையும் நிலை வந்தபின் அந்தால் மீண்டும் ஒளிவீசித் திகழும். சிலப்பதிகாரம் சமணரால் இயற்றப்பட்டது என்ற காரணத்தால், சைவ வைணவ இயக்கங்கள் ஓங்கியிருந்த காலத்தில், போற்றுவார் குறைந்திருந்தது. இன்று, எச்சமய நூலையும் இலக்கியப் பெற்றிக் காகக் கற்கும் மனப்பான்மை வளர்ந்தபின், சிலப்பதிகாரம் காவியச் சிறப்புடையதாகப் போற்றப்பட்டு வருகிறது. அரச குடும்பத்திற் பெற்றிருந்த சிறப்பாலும் செல்வாக்காலும், ஒட்டக் கூத்தர் அக்காலத்திற் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகப் புகழ்பெற்றிருந்தார். அவருடைய பிள்ளைத்தமிழும் உலாக்களும் சோழவேந்தர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டன. ஆதலால், அக்காலத் தில் மிக்க பெருமையுற்று விளங்கின. இன்று ஒட்டக்கூத்தர் பழங்காலப் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறாரே அல்லாமல், அன்று இருந்த சிறப்போடு போற்றப்படுவதில்லை. அந்தப் பிள்ளைத் தமிழும் உலாக்களும் அன்றுபோல் இன்று ஆர்வத்தோடு கற்கப் படுவதில்லை. கம்பர் இயற்றிய இராமாயணத்தின் பாட்டுக்களை அவருக்குப் பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் பலர் மேற்கோளாகக் காட்டவும் முன்வரவில்லை. இன்று இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் எவரும் அப்பாட்டுக்களைப் புறக்கணிப்பதில்லை. வேதநாயகம்பிள்ளை யின் பிரதாபமுதலியாரின் சரித்திரத்தை அன்று இலக்கியச் சிறப் புடையதாக எவரும் போற்றவில்லை. இன்று ஒரு புதிய இலக்கிய வகையைத் தொடங்கிவைத்த முதல்நூல் என்று அது அனைவராலும் போற்றப்படுகிறது. பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடைய

பாட்டுக்களைப் புலவரும் இதழாசிரியர்களும் பாராட்டவில்லை. அவர் மறைந்தபின்னரும், பல ஆண்டுகள்வரையில் அவர் பாடிய தேசியப் பாட்டுக்களை மட்டுமே பலரும் போற்றினர். சுதந்திர இயக்கம் முடிவுபெற்றபிறகு இன்று அந்தத் தேசியப் பாடல்களைப் படிப்பவர் ஒரு சிலரே. கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு முதலிய வற்றையே பாரதியார் அளித்த இலக்கியச் செல்வமாக இன்று பலரும் போற்றிவருகின்றனர். ஆகவே, புறக்காரணத்தால் ஒரு நூலுக்கு ஏற்பட்ட செல்வாக்கும் பெருமையும், அந்தக் காரணம் மாறியவுடனே மறைந்துவிடுகின்றன உண்மையான இலக்கியப் பெற்றிகளாகிய விழுமிய உணர்ச்சி, சிரிய கற்பனை, அழகிய வடிவம் ஆகியவற்றால் அமையும் சிறப்பே என்றும் நிலைத்து நிற்க வல்லதாக உள்ளது.

அதனால், நம் காலத்து நூல் ஒன்றை ஆயும்போது, நம் மனத்தில் புறக்காரணம் பற்றிய கவர்ச்சி இடம்பெற்றுள்ளதா என்பதைக் கண்டு நீக்கும் திறம் பெறுதல் வேண்டும். இத்திறம் இல்லாத காரணத்தால், ஒரு நூலைப்பற்றி அக்காலத்தவர் போற்றும் போற்றாதலும் தூற்றும் தூற்றுதலும் நம்பத்தகாதவை ஆகின்றன. இருநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட ஆசிரியர் ஒருவரின் நூல்களை நாம் புறக்காரணம் கருதாமல் ஆய்வதுபோல், இந்நூற்றுண்டின் நூல்களையும் ஆயும் திறன்பெறுதல் வேண்டும். நாம் வாழும் காலத்தின் அண்மையாலும் இடத்தின் அண்மையாலும் நம் மனம் நடுநிலைமை இழக்காதவாறு காத்தல் வேண்டும்.

சமயத் தொடர்பு உள்ள இலக்கியங்களில் ஆராய்ச்சி செய்தல் எளிது அன்று. ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்த அறிஞர் அந்தச் சமயத்தின் தொடர்பு உடைய இலக்கியத்தை நடுநிலையாக நின்று ஆய்தல் அரிதினும் அரிதாகும். தொடக்கத்திற் சிறிது ஆராய்ச்சியின் துணைகொண்டு ஒரு சமயத்தைப்பற்றி அறிவாரும், பின்னர் நம்பிக்கையையே அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர். சமயம், ஆராய்ச்சிக்கும் குற்றம் குறை காண்பதற்கும் இடம் தராது; முழுதும் நம்பிப் பின்பற்றுதலே அத்துறையில் வேண்டும். ஆயின், இலக்கியமோ, இறுதிவரையில் ஆராய்ச்சிக்கு இடம் தருவது; குணங்களுக்கு இடையே குற்றமும் இருத்தல் கூடும் என்று எண்ணி நெருங்கச் செய்வது; நம்பிக்கை என்பதற்கு இங்கு இடம் இல்லை.

ஆதலின், சமயத்தொடர்பு உள்ள இலக்கியங்களைப்பற்றிய நடுநிலையான ஆராய்ச்சி பெருகவில்லை; பிற தொடர்பு உள்ள இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிமட்டுமே தடையின்றி வளர்கிறது.

“ அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு ”*

இவ்வாறு திருவள்ளுவர் யாவரிடத்தும் அறியாமை இருத்தல் கூடும் எனக் கூறுவதைச் சமயத்தொடர்பு இல்லாத இலக்கியத்தின் ஆராய்ச்சிக்குமட்டுமே கொள்ள முடிகின்றது.

மற்றொன்றும் இங்குக் கருதத்தக்கது. ஆராய்ச்சி எனின் ஒத்த பொருளோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்குதல் உண்டு. ஒரேவகையான இலக்கியங்கள் சில இருப்பின் அவற்றை ஒப்பிட்டுக் காணத்தோன்றும். சமயத்தொடர்பு இல்லாத இலக்கியங்களை அவ்வாறு ஒப்பிட்டு உண்மை காணல் எளிது. ஆயின், சமயத்தொடர்பு உள்ள இலக்கியங்களை ஒப்பிடுவதே குற்றமாகக் கருதுமளவிற்குச் சமய உணர்ச்சி தடை ஏற்படுத்துவதால், அதற்கு இடம் இல்லை. மொழியியல் (linguistic) ஒரு சிறந்த கல்வித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்றதற்குக் காரணம், பல மொழிகளை ஒப்பிட்டு உண்மைகாணும் வாய்ப்பு இருந்தமையே ஆகும். அரசியல் முதலிய வேறு துறைகளிலும் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுக் காணல் பேருதவி புரிந்துள்ளது. ஆயின் சமய இலக்கியங்கள் அதற்கு இடம் தராமையின், அவற்றைப் பொறுத்தவரையில் ஆராய்ச்சி தட்டுப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கியங்களுள், இடைக்காலத்து இலக்கியங்களில் பெரும்பான்மையானவை சமயத்தொடர்பு உள்ளவை; சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகவே இயற்றப்பட்டவை. ஆதலின் அந்நூல்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி தட்டுப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆயினும் சமயத்தொடர்பு இல்லாத நேர் இலக்கியங்களில் (Pure literature) ஆராய்ச்சி தொடங்கி அதிற் போதிய பயிற்சி பெற்றபின்னர், நடுநிலையான உள்ளத்துடன், சார்பு இலக்கியங்களையும் (Applied literature) ஆராயப் புகலாம்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சி நல்லமுறையில் வளர வளர, உயர்ந்த நூல்கள் இவை, உயர்வற்ற நூல்கள் இவை என்று பகுத்தறிதல்

* திருக்குறள் 503

எளிதாகும். அதனால் உயர்ந்த நூல்கள் மட்டும் மக்களிடையே வாழ வழிபிறக்கும் என்று நம்பலாம். அதனால், இன்றுள்ள நிலையில், ஒருநூல் அழியாமல் வாழ்வதற்கு அதன் இலக்கியச் சிறப்பு அல்லாத வேறு சில சூழ்நிலைகள்—அரசியற் செல்வாக்கு, விளம்பர ஆற்றல், சமயச்சார்பு முதலியவை காரணமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதுபோலவே, இலக்கியச் சிறப்பு உள்ள நூல்கள் அச்சிடுவாரும் இன்றி, கேட்பாரும் இன்றி மறைந்தழிவதையும் சிலசமயம் காண்கிறோம். அழியாமல் நிலைபெறும்தன்மை, தக்க நூல்களுக்கு இருத்தல்போலவே தகுதியற்ற நூல்கள் சிலவற்றிற்கும் இருக்கக் காண்கிறோம்.

அச்சு முதலிய கருவிகளும் கட்டாயக் கல்விமுறையும் வளர்ந்த தால் படிக்கும் மக்களின் தொகை பெருகப் பெருக வேறொரு தீமையும் வந்து சேர்கிறது. (அதனால், படிப்பவரின் தொகை குறைவாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது நோக்கம் அன்று. உண்மை நாடி மதிப்பீடும் போக்கு வளரல் வேண்டும் என்பதே நோக்கமாகும்.) நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தறியும் அறிஞர்கள் விரும்பும் நூல்களையே பெரும்பான்மையரான பொதுமக்கள் விரும்பிப்படிக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கு இடம் இல்லை. நூல்களைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பாலோர் விருப்பத்திற்கும் அறிஞர் விருப்பத்திற்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடு வளர்ந்துள்ளது. அது எதிர்காலத்தில் உயர்ந்த நூல்களின் வளர்ச்சிக்கே இடையூறு முடியுமோ என்று அறிஞர் சிலர் அஞ்சுகின்றனர். உயர்ந்த நூல்கள். என்று சொல்லப்படுவனவற்றின் தன்மைகள் எள்ளி நகையாடப்படலாம்; அவற்றிற்கு எதிர்ப்பும் வளரலாம். வெறுப்பு முதலியவற்றை வளர்த்தல் இக்காலத்தில் எளிதாகவும் உள்ளது. ஆகவே, நூலை மதிப்பீடும் அளவைகள் இதுவரையிற் காக்கப்பட்டதை விட, இனி மிக்க அக்கறையோடு காக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வகையில் உண்மையான இலக்கிய மதிப்பீடு வளர்ச்சிபெற்றால் பெருநன்மையாகும்.

இலக்கியம் இயற்றியுதவும் புலவர்கள் உலகத்திற்குத் தொண்டு செய்வதுபோலவே, இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளரும் உலகத்திற்குத் தொண்டு செய்கிறார்கள் எனலாம். இலக்கிய ஆராய்ச்சி இவ்வகையில் பயன் விளைக்கிறது. ஒன்று, அது இலக்கியத்தை நன்கு விளக்குகிறது. மற்றொன்று, இலக்கியத்திற் சிறந்தது சிறப்பற்றது

என்று தேர்ந்து அறிவிக்கிறது. ஆகவே, கற்கும் இலக்கியத்தை நன்றாகக் கற்கவும், தக்கதைக் கொண்டு தகாததைக் கைவிடவும் அது உதவியாகிறது. பலவகையான நூல்கள் கணக்கின்றிப் பெருகிவரும் இக்காலத்தில், எல்லாவற்றையும் கற்றல் இயலாது; தக்கவற்றை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துக் கற்றல் வேண்டும்; தகுதியற்றவற்றைக் கற்றுக் காலத்தை வீணாக்காமல் காத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்; ஆகையால் முன்காலத்தைவிட இக்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் இலக்கிய மதிப்பீடு பெரிதும் பயனுள்ள தொண்டு ஆகும்.

வெள்ளைக்காரர்கள் அவர்களுடைய இலக்கியத்திற்கு மிகுந்த செல்வாக்கை ஊட்டுவதற்காகவேண்டி எத்தனையோ முறைகளைக் கையாளுகின்றார்கள். அந்த முறைகளுள் ஒரு சிறந்த முறை நாகரிகமானமுறையில் விமர்ஸனம் எழுதுவது. மூலத்தைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு அழகுள்ளவாக இருக்கின்றன சில விமர்ஸனங்கள். தமிழில் அம்மாதிரி உண்டா என்றால், இல்லை, இல்லை, இல்லவே இல்லை யென்றுதான் சொல்லவேண்டும். மேல்நாட்டு விமர்ஸனமானது மூலத்திலுள்ள கருத்தைமட்டிலும் விளக்குவதாக இல்லை. கருத்து உருவாகுவதற்குத் துணைபுரிந்த அகக் கருவிகள், புறக்கருவிகள், அவைகளினுடைய இலக்ஷணம், கலாஸ்தானம், கருத்தினுடைய ஆதி, அது பரிமளித்திருக்கின்ற விதம், வர்ணனைகளின் முக்யத்வம், பாத்திரங்களினுடைய குணகுணப் பரிசீலனை ஆகிய இந்த அம்சங்களை மிக நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகின்றது. நமது நூல்களுக்கு வாய்த்த விமர்ஸனமோ, வேறுவிதம். பதப்பொருளைத் தருதல், மொழி இலக்கண நுட்பங்களை விளக்குதல், ஒரு சில சொற்களுக்குரிய பிறப்பிடங்களை உணர்த்துதல், சில சொற்களுக்கு வலியக் கற்பித்தல், ஏட்டுச் சுவடி நிலையிலுள்ளதைக் காகிதச் சுவடியாக மாற்றுதல் ஆகிய இம்மட்டோடு சரி. மொழி இலக்கணத்தை விளக்குவதைக் காட்டிலும் கருத்தின் இலக்ஷணத்தையும் அதனுடைய கலாஸ்தானத்தையும் விளக்கியது உண்மையிலேயே மேலான பணியாகும். இந்த முறையைக் கையாண்டால் இலக்கியவளம் விரிந்துகொண்டே போகும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆ. முத்துசிவன், B. A.
திருநெல்வேலி

பழைமையும் புதுமையும்

பண்டிதர், வித்துவான் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள், எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.

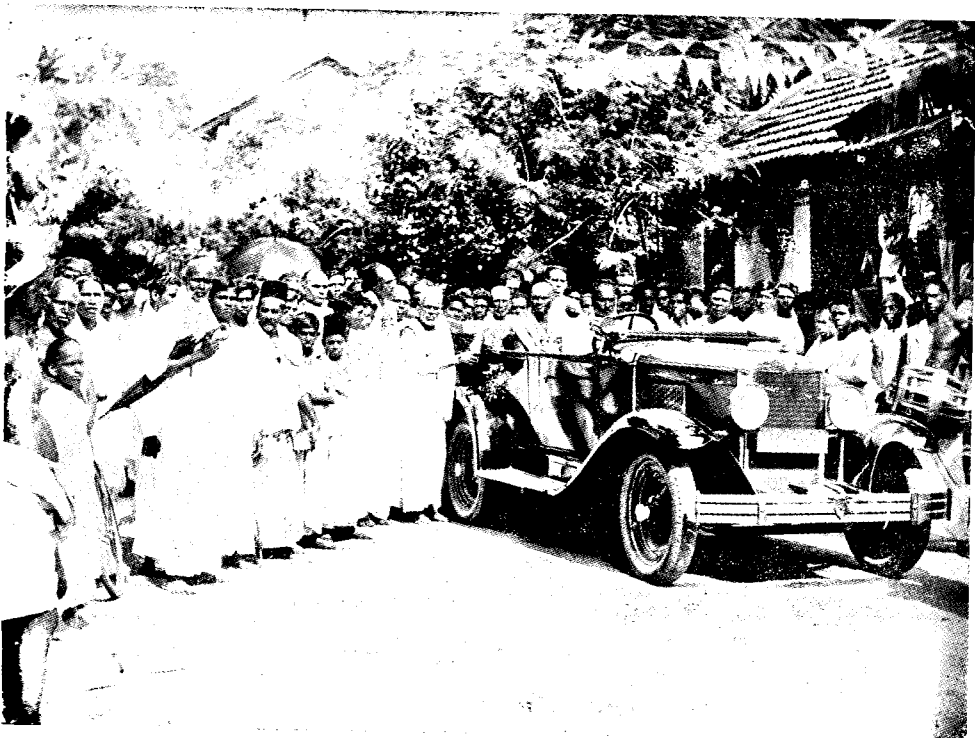
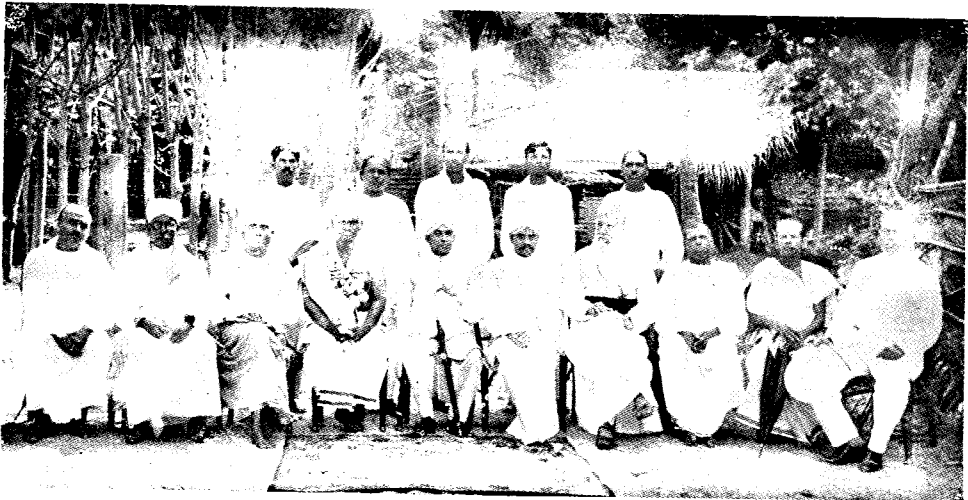
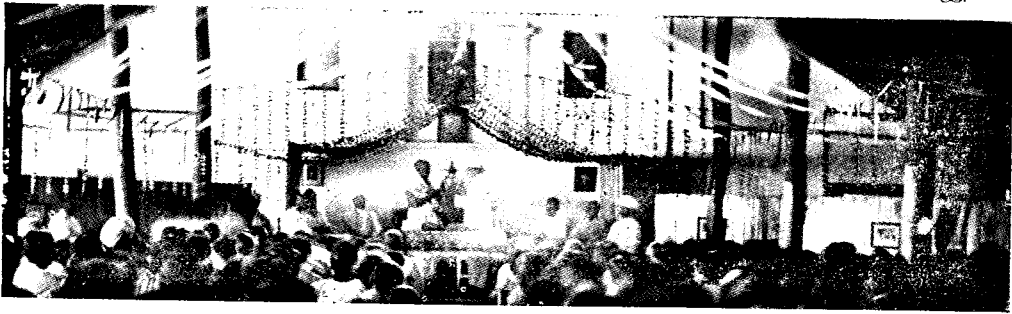
“சூர்நாடகம், பட்டிக்காடு, காட்டுமிராண்டி, பத்தாம்பசலி” என்றிவ்வாறு பழைமையைப் பழிக்கிறார்கள். “நவயுகம், மறுமலர்ச்சி, முற்போக்கு” என்று பலவாறு புதுமையைப் புகழ்கிறார்கள். பழைமையையும் புதுமையையும் எல்லாத்துறையிலும் முட்டிவிடுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. ‘காவோலை விழக் குருத்தோலை நகைப்பது’ போன்றது இது.

புதுமையில் மோகங்கொள்வது மக்களியல்பு. ‘புதியன கண்டால் விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்’ என்று கம்பர் இதற்கு ஒரு ‘குடுங்’ கொடுத்தார். புதுமை மோகம் பழைமையைப் பழியாமல் இருத்தல் வேண்டும். பழைமையைப் பழித்தலே புதுமையெனக் கொள்ளும் அளவுக்குப் புதுமை மோகம் வீறுகொள்ளுதல் கூடாது.

இனி, ‘பேயொடு பழகினும் பிரிவது’ என்பதுபோலப் பழைமையிலே பித்துக்கொண்டு புதுமையை வெறுப்பதுங் கூடாது. “புதுமை கூடாதது; பழைமைதான் நல்லது” என்பதும் அறியாமையேயாகும்.

இந்தப் பழைமை—புதுமைப் போட்டி பண்டுதொட்டு இன்று வரையும் நடந்துவருகிறது; இனியும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும். இது முறையாக நடந்தால் முன்னேற்றம் உண்டாகும். ஒன்றை யொன்று அழிக்க முயன்றற் கேடுதான் உண்டாகும்.

பழைமை—புதுமைப் போட்டி அளவின்றி மோதினால் வாழ்வீர் சில துறைகளில் அதிக தீமையை விளைக்காது. எனினும்,

கணேசையர் அவர்களது (60 வம் வண்டு) பொற்கிழி விழா வைபவம்

இலக்கியம்போன்ற கலைத்துறைகளில் இது வேடிக்கையாக மாத்திரமன்றி வினையாகவும் ஆகிவிடும்.

இன்று தமிழ்கூறு நல்லுலகிலே தமிழ் இலக்கியத்துறையில் இப்போட்டி காட்சியளிக்கிறது. “பழைமைவேண்டாம்; பழைமையைத் திரும்பியும் பார்க்க வேண்டாம்; இடைக்கால நூல்களை ஒதுக்கிவிடல் வேண்டும்; புதிய முறையிலேதான் இலக்கியம் வளரல் வேண்டும். விரும்பியபடி எழுதலாம்; பாடலாம். பேசுதல் போல் எழுதும் உரிமையும் வேண்டும்” என்ற குரல் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கேட்கிறது.

“பாரதியாரே புதுமையின் முதல்வர்; அவர் எளிய இனிய நடையிற் பாடினார்; எழுதினார். பழைய மரபை முற்றாக மாற்றி வீட்டார்” என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுகிறவர்களிற் பலர் பாரதியாரை நன்கு அறியாதவர்கள்; அவர் போற்றிய இலக்கிய நூல்களை நன்கு படிக்காதவர்கள்; படிக்கும் விருப்பமில்லாதவர்கள்.

பாரதியார் புதுமைக்கவிதான். “சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற் புதிது, சோதிமிக்க நவகவிதை” என்றும் அவர் தம் கவிதைபற்றிப் பாடியிருக்கிறார். எனினும், அவர் பழைமையை அடியோடு வெறுத்தொதுக்கவில்லை. பழைய புலவர்கள் சென்ற பாதையில் அடியெடுத்து வைக்காமல் விடவுமில்லை; இலக்கியச் சொற்களைக் களைந்து கிராமியச் சொற்களையும் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சிதைந்த சொற்களையும் வேண்டுமென்றே கலந்து பாடவுமில்லை.

தமிழிலே இடைக்காலத்திலே தோன்றிய நூல்களைத் தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களாகப் பிரித்துள்ளார். இவற்றுளே பஞ்சகம், தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, நவரத்தினமாலை, நான்மணிமாலை முதலியன சில. இந்தப் பிரபந்தங்களை எல்லாம் இவற்றின் அமைப்புமுறை சிறிதும் பிறழாமற் பாரதியார் பாடியுள்ளார்.

“இனியநீர்ப் பெருக்கினை! இன்கனி வளத்தினை!
தனிநறு மலயத் தண்காற் சிறப்பினை!
பைந்தீர்ப் பழனம் பரவிய வடிவினை!” (வந்தே)

“ வெண்ணிலாக் கதிர்மகிழ் விரித்திடும் இரவினை !
மலர்மணிப் பூத்திகழ் மரன்பல செறிந்தினை !
குறுநகை யின்சொலார் குலவிய மாண்பினை
நல்குவை யின்பம், வரம்பல நல்குவை ! ” (வந்தே)

“ நளிர்மணி நீரும், நயம்படு கனிகளும்
குளிர்பூந் தென்றலும், கொழும்பொழிற் பசுமையும்
வாய்ந்துநன் கிலகுவை. வாழிய அன்னை ” (வந்தே)

என்று இவ்வாறெல்லாம் பாடியவர் பாரதியார். பழைய இலக்கியங்களைப் பயின்றவர்களுக்கு இவற்றிலுள்ள இலக்கியச் சொற்களின் உயர்வும், பழந் தமிழ்நடைப் பொலிவும் நன்கு புலனாகும்

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், இராமாயணம் எனும் நூல்களைப் படித்துப் படித்து நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தவர் பாரதியார். இவற்றில் அவருக்கு இருந்த ஆராமையே,

“ யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததிலே;
உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி யில்லை ”

என அவர் உள்ளத்திலிருந்து முகிழ்த்தது.

திருக்குறள் தமிழிலுள்ள அறநூல்களுக்குத் தலைமையாக விளங்குவது. சிலப்பதிகாரம், பெருங்காப்பியம் சிறுகாப்பியம் என்பவற்றுக்கு நடுநாயகமாக மிளிர்வது. கம்பராமாயணம் இடைக்காலத்தெழுந்த காவியங்களின் முன்னணியிலுள்ளது. இவற்றைப் பாரதியார் போற்றியதால் இவற்றைப்போன்ற ஏனைய இலக்கியங்களை அவர் வெறுத்தார்; ஒதுக்கினார்; என்று கூறலாமா? அவற்றையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளும் உளப்பாங்கு உடையவரே. இதற்குச் சான்று கூற அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் மட்டுமே போதும்.

இடைக்காலத்திற் கோவைகள், அந்தாதிகள், பிள்ளைத்தமிழ்கள், சிலேடை வெண்பாக்கள், தலபுராணங்கள் முதலிய பல்வற்றைப் புலவர்கள் பாடினார்கள். “ இப்படைப்புக்கள் பயனற்றவை; ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவராகப் பாடிக் குவித்தார்கள் ; இவற்றை

ஒழித்துவிட்டாலும் நட்டமில்லை; வெறுஞ் சொல் விளையாட்டிலும் சித்திரக் கவிகளிலும் காலத்தை அவமாக்கினர்” என்று கருதுகிறவர்கள் தொகை இப்பொழுது பெருகுகிறது. “தமிழிலக்கியத்திற் பிரபந்தங்கள் இனத்துக்கு இனம் நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இவை கூறும் அடிப்படைப் பொருள்களிலோ இவற்றின் அமைப்பு முறையிலோ வேறுபாடு காணப்படவில்லை”, என்றும் இவர்கள் குறைகூறுகின்றனர்.

இந்தக் குற்றம் இப்பொழுதுள்ள புது இலக்கியத்துறைகளுக்கு இல்லையா என்று பார்ப்போம். முதலிற் சிறுகதையை எடுப்போம். மாதத்துக்கு நூற்றுக்குக் குறையாமற் சிறுகதைகள் வெளியாகின்றன. இவற்றின் அமைப்பு முறையில் வேறுபாடுண்டா? இது வரையில் வரதட்சணைக் கொடுமையைப்பற்றியும், கல்லூரிக் காதலைப்பற்றியும் எழுதப்பட்ட கதைகள் அளவிலாதன. இவற்றில் வரும் பெயர்களையும் இடங்களையும் நீக்கிவிட்டு நிகழ்ச்சிகளை முன்னும் பின்னுமாக மாற்றிவைத்துப் பார்த்தால் எல்லாம் ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கும். ஆம், கோவைகளையும், கலம்பகங்களையும், அந்தாதிகளையும் பாடியவர்கள் ஊர் பெயர்களை மாற்றிப் பாடிய கதைதான் இந்தச் சிறுகதைகளின் கதையும். இக்காலத்துத் தோன்றும் பாடல்கள், கட்டுரைகள், புதுக்கதைகள் முதலியனவும் இந்தக் குற்றத்துக்கு விலக்கானவையல்ல. இனி ஆயிர வருடக் கணக்கில் வேறுபாடுள்ள இரு வருணனைகளை நோக்குவோம்.

“சந்தனமுஞ் செண்பகமும், தேமாவுந் தீம்பலவும், ஆசினியும் அசோகமும், கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும், நறவும் நந்திரியும், மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பரவைஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகை சிறந்து, வண்டறைந்து, தேனூர்ந்து, வரிக்குயில்கள் இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழி லது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல். விசம்பு துடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பேரியதோர் காதல் களிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேல் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, நறைவிரி வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள்.

கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம்படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மரகதவல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநீழற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்திக் கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடுபசும்பொற் சிகரங்களில் முகடுதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிர முந்தி அணிகிளரருவி ஆடகப் பாவைமேல் அதிர்குரல் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல வரிக்குயிலும் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடிப் போர்த்ததோர் பளிக்குப்பாவை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொள விரித்து, முளையிளஞாயிற்று இளவெயில் எறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கி நின்றாள்.”

2. “காவேரிதீரம் அமைதி குடிகொண்டு விளங்கிற்று. உதய சூரியனின் செம்பொற் கிரணங்களால் நதியின் செந்நீர்ப் பிரவாகம் பொன்னிறம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அந்தப் புண்ணிய நதிக்குப் ‘பொன்னி’ என்னும் பெயர் அந்தவேளையில் மிகப் பொருத்தமாகத் தோன்றியது. சுழிகள்—சுழல்களுடனே விரைந்து சென்று கொண்டிருந்த அந்தப் பிரவாகத்தின்மீது காலை இளங்காற்றுத் தவழ்ந்து விளையாடி இந்திரசால வித்தைகள் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. சின்னஞ் சிறு அலைகள் ஒன்றோடொன்று இலேசாக மோதிய போது சிதற விழுந்த ஆயிர மாயிரம் நீர்த்துளிகள் ஜாஜ்வல்யமான ரத்தினங்களாகவும், கோமேதகங்களாகவும், வைரங்களாகவும், மரகதங்களாகவும் பிரகாசித்துக் காவேரி நதியை ஒரு மாயாபுரியாக ஆக்கிக்கொண்டிருந்தன.

“ஆற்றங்கரையில் ஆலமரங்கள் நெடுந்தாரத்துக்கு நெடுந்தாரம் விழுதுகள் விட்டு விசாலமாய்ப் படர்ந்திருந்தன. மரங்களில் பழைய இலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்து புதிதாய்த் தளிர்விட்டிருந்த காலம். அந்த இளந்தளிர்களின்மீது காலைக் கதிர்வனின் பொற்கிரணங்கள் படிந்து அவற்றைத் தங்கத் தகடுகளாகச் செய்துகொண்டிருந்தன.

“கண்ணுக்கெட்டியதூரம் தண்ணீர்மயமாய்த் தோன்றிய அந்த நதியின் மத்தியில் வடகிழக்குத் திசையிலே ஒரு பசுமையான தீவு காணப்பட்டது. தீவின் நடுவில் பச்சை மரங்களுக்குமேலே கம்பீரமாகத் தலைதாக்கி நின்ற மாளிகையின் தங்கக் கலசம் தகதகவென்று ஒளிமயமாய் விளங்கிற்று.”

முதலாவது வருணனை 'இறையனா ரகப்பொரு' ஞரையிலிருந்
தெடுக்கப்பட்டது. இயற்கைச் சூழலை அழகிய பொருள் பொதிந்த
செந்தமிழ்ச் சொற்களால் ஆசிரியர் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார். இஃது
ஏறக்குறைய ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்
பட்டது. இரண்டாவது வருணனை கல்கியின் 'பார்த்திபன் கனவு'
எனும் நூலிலுள்ளது. காவேரியாற்றுச் சூழலை வருணிக்கிறது. நமது
தலைமுறையில்—சில ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுதப்பட்டது. இறைய
னார் அகப்பொரு ஞரையிலுள்ள வருணனையை இப்பொழுது
பழையது என்று ஒதுக்குகிறார்கள்; கல்கியின் வருணனையைப்
புதியது என்று போற்றுகிறார்கள். காலந்தான் இதற்குக் காரணமா
யிருக்கிறது.

இப்பொழுது கதைகள் எழுதுவோர், வசு, கார், ஆற்றோரம்,
படமாளிகை, விளையாட்டிடம், வேலைக்களம், கல்லூரி முதலிய
வற்றைக் களமாகக் கொள்கின்றனர். இன்னுஞ் சில ஆண்டுகளின்
பின் தமிழ் எழுத்தாளர்களுடைய வருணனைகள் ஆகாயவிமானம்,
வான்வெளி, செய்மந்திகள், கோள்கள், சந்திரமண்டலம் முதலிய
வற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டு தோன்றலாம். இந்த வருணனைக
ளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது கல்கியின் வருணனை பழையதாகப்
போகும். எப்படிச் கல்கியின் வருணனையைப் பலர் இப்பொழுது
போற்றுகிறார்களோ அப்படியே இறையனார் அகப்பொரு ஞரையி
லுள்ள வருணனையையும் அக்காலத்திற் பலர் போற்றியிருப்பார்கள்.
இன்னும் சில ஆண்டுகளின் பின்னர்த் தோன்றும் வருணனையை
யும் அக்கால மக்கள் போற்றுவார்கள். எப்படி இப்பொழுது
இறையனார் களவியலுரை வருணனையைப் பழைய வருணனை
என்கிறோமோ அப்படியே கல்கியின் வருணனையையும் பழையது
என எதிர்கால மக்கள் கூறுவர்.

நூல்களைப் பல்லாயிரக்கணக்கில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும்
வாய்ப்பு இப்பொழுது உண்டு. இதனால் இலக்கியப் படைப்புக்கள்
பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை அடைகின்றன. மக்கள் பலர்
படிக்கப் பல வசதியுண்டு. இப்பொழுதுபோலப் பத்திரிகைகள்
இலக்கியப் பணி செய்யும் நிலைமை முன்னர் இல்லை.

முன்னுள்ளவர்கள் ஏட்டிலே தங்கள் படைப்புக்களை எழுதி
வள்ளல்கள் அரசர்கள் முதலியோருடைய அவைகளில் நிறை

வேற்றுதல் மூல்மே தங்கள் படைப்புக்களை வெளி உலகுக்கு அறிவித் தனர். நல்ல படைப்புக்களை ஆக்கிய புலவர்களை மக்களுந் தலைவர் களும் போற்றினார்கள். அவர்களுடைய படைப்புக்களை எழுதிப் படித்தும் பரப்பியும் வந்தனர். நூல்களை அமைக்கும் இலக்கிய மரபுகள் நிலைத்தன. இப்பொழுது சிறுகதை, புதுக்கதை முதலியவை போல், அக்காலத்தில் 96 வகைப் பிரபந்தங்களும் புதிதாகத்தோன்றி நிலைத்தன. இந்த உண்மையையும் இலக்கியப் படைப்பிற் சில காலத்திற் பொருளும், சில காலத்திற் சொல்லும் ஒன்றிலும் பார்க்க ஒன்று முதலிடம் பெறுவது வழக்கமானதே எனும் உண்மையையும் நாம் நன்கு அறிந்துகொண்டால் இடைக்காலத்தெழுந்த இலக்கியங்களில் வெறுப்பு உண்டாகாது. சங்க காலத்திற் சொல்லும் பொருளும் சமமாக உரிய இடம் பெற்றன. இடைக்காலத்திற் சொல்லுப் பொருளிலும் கூடிய இடம் பெற்றது. இப்பொழுது பொருள் சொல்லிலும் முதன்மை பெறல் வேண்டும் எனுங் கருத்து உண்டாகியிருக்கிறது.

இக்காலத்தில் சித்திரம், சிற்பம், வரலாறு முதலியன பற்றிய பழைய பொருள்களை அரும்பாடுபட்டுத் தேடிக் காட்சிக்கு வைக்கிறார்கள். பூமியையுங் கடலையும் தோண்டிப் புதைபொருள்களை எடுத்துப் போற்றிப் பல உண்மைகளை வெளியிடுகிறார்கள். எனவே, இடைக்கால இலக்கியங்களை ஒதுக்கி அழித்துவிட எண்ணுதல் பொருத்தமானதா? தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும், தமிழ் மக்களின் வரலாற்றையும் முறையாக உள்ளபடியே உணர்பவர்கள் எச்சகால இலக்கியத்தையும் ஒதுக்க விரும்பமாட்டார்கள். இலக்கியம் எந்தக் காலத்திலே தோன்றியதாயினும் அதில் அம்மொழியினைப் பேசுவோர் போற்றிப் பாதுகாத்தற்கு வேண்டிய பகுதிகள் இருக்கும். மக்கள் வாழ்வின் சுவடுகளும், எண்ணங்களின் பதிவுகளும், சூழலின் தடங்களும் சிறிதேனும் அமையாமல் எவ்வித இலக்கியமும் தோன்றாது.

“ஆராய்ச்சியால் இப்பொழுது நாம் அறியும் தனித் தமிழ்ப் பண்பாடுகளுக்கு—தமிழின் பெருமைக்கு—மாறான கருத்துக்களைச் சில இலக்கிய நூல்கள் கொண்டிருக்கின்றனவே, அவற்றை ஒதுக்க வேண்டாமா?” எனின், “வேண்டாம்” என்றே கூறுவோம். வேற்றரசுகள் நம் நாடுகளை ஆண்ட காலத்தில் எழுப்பப்பட்ட எத்தனையோ பழஞ் சின்னங்களை ஏன் போற்றுகிறோம்?

இலக்கியங்களிலுள்ள தமிழ்ப் பண்புக்கு மாறுபட்டவற்றை அறிந்துகொள்ளும் அறிவை மக்களிடையே உண்டாக்குதலே நோக்கமாயிருத்தல் வேண்டும். இப்படி உண்டாக்கினால் மக்கள் எதைப் படித்தாலும் மெய்ப்பொருள் காணும் ஆற்றல் பெறுவார்கள்.

இடைக்காலத்தில் இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்களுடைய புலமைத் திறத்திலும், தமிழ் அறிவின் தகுதியிலும் எவ்வித குறை பாடுமில்லை. ஆனால், இன்று இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்கள்— சிறப்பாகச் சிறுகதை, புதுக்கதை முதலியவற்றை எழுதுவோர்— எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை, வாக்கியப்பிழை முதலியன இன்றி எழுதவும் வேண்டுமென்பதைச் சிறிதேனுங் கருதி எழுதுகிறார்கள் என்று கூறல் முடியாது.

அடிமைப்படாமல் இடையீடின்றி வளர்ந்துவரும் மொழிகளில் இந்தக் குறை அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. அம்மொழிகள் வழங்கும் நாடுகளிற் பிழையின்றிச் செம்மையாக எழுதப் பழக்கு தற்குப் பயிற்றும் கிலையங்களும் பலவுள.

நமது தமிழ் மொழியில், பிழை மலிய எழுதுவது பெருமையாகவும், ஒரு கலையாகவும் மாறிவிடுமோ என்று எண்ணும் அளவுக்குச் சோர்வு தோன்றியுள்ளது. “பழைமையை வெறுக்கிறோம், புதுமையில் மோகங்கொள்ளுகிறோம்” என்ற போலிக் கூச்சலுடன் போதிய பயிற்சியின்றிப் பிழைமலிய எழுதுவோர் நாடோறும் பெருகுகின்றனர். “பொருள் விளங்கினற்போதும், எப்படியும் எழுதலாம்” என்ற கொள்கை வேருன்றி விடாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளுதல் மொழியின் முறையான வளர்ச்சியை விரும்புவோர்தம் முதற்கடமையாகும்.

இக்கடமையை நிறைவேற்றத்தக்க ஆற்றலும் வாய்ப்பும் தமிழ்ப் புலவர்களிலும் பார்க்கத் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது உண்டு. இதனை அவர்கள் நிறைவேற்றுவதற்கு முன்வருதல் வேண்டும். அவர்களை ஊக்குதற்குத் தமிழ்ப் புலவர்கள் முயலுதல் வேண்டும்.

பழைமையுடன் புதுமையும் ஒன்றி இசைந்து மலர வழி வகுத்தலே தமிழுக்கு வாழவும், வளமும் அளிக்கும் செயலாகும்.

தொல்காப்பியர் – தொல்பெரும் மொழிநூற் புலவர்

பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார் அவர்கள், M. A., M. O. L.

மொழிநூல் ஆராய்ச்சி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அரும்பிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முகிழ்த்து இருபதாம் நூற்றாண்டில் மலரத்தொடங்கியுள்ளது என்பர். ஒரு மொழியைப் பிற மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டும் ஒரு மொழி, நூற்றாண்டுகள்தோறும் எவ்வாறு வளர்ந்து மாறிவருகின்றது என்பதைக் கணித்தும் ஆராய்வதே மொழி ஆராய்ச்சியாகும்.

பேரறிஞர் கால்டுவல் அவர்கள் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணநூலை வெளியிட்டபிறகுதான் தமிழகத்தில் மொழியாராய்ச்சி வளரத்தொடங்கியது என்பர். ஆகவே, கால்டுவல் அவர்களை மொழி ஒப்புமை ஆராய்ச்சித் தந்தை என்று அழைப்பர். ஆங்கில மொழியினராம் அவர் இந்தமட்டில் நிலவும் பல மொழிகளையும் கற்று ஆராய்ந்து அவ்வரிய நூலை வெளியிட்டுத் தமிழின் தொன்மையையும் வளத்தையும் உலகுக்கு வெளிப்படுத்தினார். அப் பெரியார்க்குத் தமிழர்கள் என்றுங் கடப்பாடுடையவர்கள் ஆவார்கள்.

ஆனால், தமிழகத்தில் மொழி ஆராய்ச்சி தோன்றியது அறிஞர் கால்டுவல் அவர்கட்குப் பின்னர்தான் என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே — கி. மு. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே, தமிழகத்தில் மொழிநூற் புலவர் தோன்றியுள்ளார்; மொழிநூல் உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவர்தாம் தொல்காப்பியர். ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியரை இலக்கணநூலார் என்றுமட்டுமே கருதி வருகின்றனர். அவர் இலக்கணநூலார் மட்டுமன்று; மொழிநூற் புலவருமாவர்.

இன்று வெளிவந்துள்ள மேலைநாட்டாரின் மொழியாராய்ச்சி நூல்களைக் கற்றபின்னர் தொல்காப்பியத்தை மீண்டும் கற்பவர்கள் தொல்காப்பியரைத் தொல்பெரும் மொழிநூற் புலவர் என்றே மதித்துப் போற்றுவர். மொழிநூற் புலவர்கள் மொழியாராய்ச்சியை ஒலியியல், இலக்கணம், அகராதி, மொழிவகைகள் என்று பகுத்து ஆராய்ந்துள்ளனர். தொல்காப்பியர் நூலை நோக்கின் தொல்காப்பியரும் அவ்வாறே பகுத்துள்ளமையை நன்கு அறியலாம். அவர் பகுப்புமுறை, எழுத்து, சொல், பொருள் எனும் முப்பிரிவுக்குட்பட்டது என்பதை யாவரும் அறிவர். அவற்றுள் இறுதியாய் ‘பொருள்’ என்ற பகுப்பு வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படாத ஒன்று. அப் பொருள் அதிகாரம் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறிவருவதாகப் பலர் எண்ணிவந்துள்ளனர். ஓரளவு உண்மைதான். ஆனால், அவர் கூறுவது இலக்கியத்திற் பயிலும் மக்கள் வாழ்க்கை என்று அறிதல் வேண்டும். இலக்கியமே மக்கள் வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடிதானே (Literature is the Mirror of Life). இலக்கியம் எவ்வாறு இயற்றப்படல் வேண்டும் என்றே பொருளதிகாரத்திற் புகல்கின்றார். ஆகவே, பொருளதிகாரத்தை இலக்கிய விளக்க நூல் (Science of Literature) என்று கருதுதல் வேண்டும். மேலைநாட்டு மொழிகளிலே இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்தான் உண்டே தவிர இலக்கிய விளக்கநூல் இல்லை என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

மொழியும் இலக்கியமும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன. மொழியின் பயன் இலக்கியமாகும் (Literature is the product of the Language — the finest flower of it). அறம் பொருள் இன்பம் அடைதல் இலக்கியத்தின் பயன். இலக்கியத்தைப் பயில மொழிப் பயிற்சி இன்றியமையாதது. “எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை; இழிதகைமை தீர்ந்தான் மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பானாகும்;

மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்த நல்லோன் முதல் நூற் பொருள் உணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறும்.” ஆகவே, தொல்காப்பியர் மொழிநூலையும் இலக்கிய விளக்க நூலையும் இணைத்து ஒன்றுபடுத்தினார். பிறநாட்டார்போன்று வெவ்வேறுகக் கருதினாரில்.

இனி, அவர் மொழியை ஆராய்கின்ற வகையை நோக்குவோம். அவர் தமிழ்மொழியிலே தமிழர்க்காகவே தாம் அறிந்த உண்மைகளைக் கூறியிருப்பினும், அவை பொதுநோக்குடையனவாக அமைந்திருக்கும் புதுமை வியத்தற்குரியது.

பிறமொழி நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள உலகப் பொது உண்மைகளை உலகோர் அறிந்திருக்கவும், தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளன தமிழரே அறியாதிருக்கவும் உள்ள நிலைமை மிக மிக வருந்துதற்குரியது அன்றோ? தமிழர்கள் ‘ஊமையராய்ச் செவிடராய்’ ‘நாமமது தமிழர்’ எனக் கொண்டு பொழுதைக் கழிக்கின்றனர். பிறமொழியாளர் கூற்றே பெரிதெனப் போற்றுகின்றனர்.

ஒலியியலை(Phonetics)த் தொல்காப்பியர் ‘எழுத்து’ என அழைத்துள்ளார். தமிழில் ‘எழுத்து’ என்பது ஒலிவடிவையும் வரிவடிவையுங் குறிக்கும். தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி தமிழில் ஒலிவடிவ எழுத்துக்கள் முப்பத்துமூன்றேதாம். வரிவடிவம் முப்பத்தொன்றேதாம். குற்றியலிகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் தனி வரிவடிவங்கள் இல்லை. சிலர், தமிழ் நெடுங்கணக்கு வரிவடிவக் குறைபாடுடையது என்பர். உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் ஒலிவடிவங்களுக்கேற்ப வரிவடிவங்கள் அமைந்திரா. ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, செர்மன் முதலிய மொழிகளிலும் இவ்வாறே வரிவடிவங்கள் குறைவாகவேயுள்ளன. ஒரு மேல்நாட்டு மொழிநூற் புலவர் பின்வருமாறு கூறுவதை நோக்குமின் :— The number of phonemes in a language cannot, of course be calculated by the number of signs in its alphabet. Languages generally, have more sounds than signs. This is the case in French Italian, English and German.

ஆகவே, தமிழ் வரிவடிவக் குறைபாடுடையது என்று வருந்துவதிற் பொருளின்றி. ஆங்கிலத்தினும் ஐந்தினை மிகுதியாகப் பெற

றுள்ளது. அதனால், ஆங்கிலத்திற் காணப்படும் சொல் உச்சரிப்பு வேறுபாடுகள் தமிழிற் காணப்படா.

எழுத்துக்கள் பிறக்கும் ஆற்றைத் தொல்காப்பியர் அறிவிக்கும் முறைகள் இற்றைய மொழிநூற் புலவர்களின் கூற்றோடு ஒப்புமை உடையனவாய் உள்ளன. சொற்றோடர்களிற் சொற்கள் பயிலுங்கால் உண்டாகும் ஒலி மாற்றங்களையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எழுத்தியல் (Phonetics — ஒலியியல்) பற்றி இவ்வளவு விரிவாக எந்த மொழிநூற் புலவரும் கூறினாலர் என்பது மிகையாகாது.

இனி, ‘சொல்லியல்’ பற்றி ஆராய்வோம். தொல்காப்பியர் ‘சொல்’ பற்றிக் கூறும் உண்மைகளிற் சில எல்லா மொழிகட்கும் பொருந்துவனவாம்.

“ எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.”

“ பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும் சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்.”

“ தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பிற் றேன்றலும் இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.”

“ சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னேரே.”

“ இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும் அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப.”

இக்கூற்றுக்கள் எம்மொழிக்குப் பொருந்தா?

1. சொற்கள் எல்லாம் பொருளைக் குறிக்கவே தோன்றியுள்ளன. 2. சொல்லால் பொருள் தெரிவதோடு சொல்லைப்பற்றியும் அறியமுடியும். 3. சொல் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளினை உணர்த்தும். 4. சொற்கள் பெயர் என்றும் வினை என்றும் பாகுபாடு செய்யப்படும். 5. இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பன அவற்றினிடையே பின்னே தோன்றின.

இவ்வுண்மைகள் தமிழ்மொழிக்குமட்டும் உரியனவாக இராமல் எல்லாமொழிகட்கும் பொருந்துவனவாய் உள்ளன அன்றோ?

பெயர் வினைப் பாகுபாடுபற்றி மேனாட்டு அறிஞர் கூறுவது தொல்காப்பியர் கூற்றை அப்படியே ஒத்துள்ளது.

Pursuing this process of elimination, we end by leaving intact only two parts of speech the noun and the verb. The other parts of speech all fall within these two fundamental classes. மொழிநூற் புலவர்கள் மொழியை, நான் மொழி (Literary dialect) என்றும் வழக்குமொழி (Speech dialect) என்றும் பாகுபாடு செய்து ஆராய்ந்துள்ளனர். தொல்காப்பியரும் அவ்வாறு பாகுபாடு செய்து ஆராய்ந்துள்ளார்.

“இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா றல்ல, செய்யு ளாறே”

என்ற நூற்பாவில் வழக்காறு என்றும் செய்யுளாறு என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவ்விரண்டின் போக்குகளையேயாம். அன்றியும் வழக்குமொழி தோன்றியதன் பின்னரே நான்மொழி தோன்றியது என்பது மொழிநூற் கொள்கையாகும். தமிழில் ‘மொழி’ என்ற பெயரும் அவ்வுண்மையையே உரைக்கின்றது. மொழியப் படுதலின் மொழியெனல் ஆயிற்று. ஒரு மொழி பரந்த இடத்தில் வழங்கும்போது ஒருமுலைக்கு ஒருமுலை தொடர்பு குறைந்து வழக்குமொழி வேறுபடுதலுண்டு. அவ்வாறு வேறுபடும் மொழிப் பகுதிகளையே அவ்வவ்விடங்களில் உள்ள மக்கள் மொழிந்துவருவார்களேயானால் ஒருபகுதி மொழிக்கும் இன்னொருபகுதி மொழிக்கும் வேறுபாடு உண்டாகி ஒன்றுக்கொன்று அயல்மொழிபோலத் தோன்றும். அம்மொழி கிளைமொழி என்று அழைக்கப்படும். பின்னும் காலப்போக்கில் மிகுதியாக வேறுபாடு அடைந்து வேறு மொழியாகிவிடும். அது இனமொழி (Cognate Language) எனப் பெயர்பெறும். தெலுங்கும் மலையாளமும் கன்னடமும் அவ்வாறு உருப்பெற்றனவே. தொல்காப்பியர் அவ்வாறு தோன்றியனவற்றைத் திசைமொழிகள் என அழைத்துள்ளார்.

இன்று நம்மிற் சிலர், “மொழியின் உயிர் வழக்கு மொழியிலே தான் உள்ளது. வழக்கு மொழியேதான் எழுத்து மொழியாகவும் கொள்ளப்படல் வேண்டும்” என்று கூறிக் கொச்சை வழக்குகளை எழுதி மொழியைச் சிதைத்து வருகின்றனர். வழக்குமொழி என்பது இலக்கணம் அற்றது அன்று. அதுவும் திருத்தமுடைய

தாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கொள்கை. அன்றியும் “பேசுவதுபோல் எழுதவேண்டுமா, எழுதுவதுபோல் பேசவேண்டுமா” என்ற ஆராய்ச்சியும் இன்று நிலவுகின்றது. பேச்சு வழக்கு வேறு; எழுத்துவழக்கு வேறு. என்றாலும் இரண்டும் இலக்கணநெறிக்குக்கட்டுப்பட்டன என்பதே தொல்காப்பியர் கூற்று. மொழியை உருவாக்குவதற் கற்றோர்க்கும் கல்லார்க்கும் பங்குண்டு (“Language is a city to the building of which every human being brought a stone”). கற்றவர்கள் தொகை குறைவு; கல்லா தவர் தொகை மிகுதி. இது பெரும்பான்மையோர் காலம். ஆதலின் கல்லாரைப் பின்பற்றிக் கற்றார் மொழியை வளர்த்தல் வேண்டும் என்பர் சிலர். ஆனால், தொல்காப்பியர் கருத்தோ அற்றன்று. எல்லாத்துறைகளிலும் கற்றோர் வழியே மற்றோர் செல்லவேண்டும் என்பது. “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே, நிகழ்ச்சி அவர்கட்டாகலான” என்று கூறியுள்ளார். கற்றோர் கையாளும் நான்மொழிதான் இனிமை, தூய்மை, வளமை, செம்மை, ஒண்மை, நுண்மை முதலிய பண்புகளைக் கொள்ள முடியும். ‘செந்தமிழ்’ என்னும் பெயரே சான்று பகரும். எழுத்து மொழி தான் பேச்சு மொழியைத் திருத்திச் செம்மைப்படுத்தி இனிமை யாக்கி வளமுறச்செய்து நிலைக்கச்செய்யும், * “Speech gives rise to writing granted. But once writing has come into being, the written form begins to affect the spoken tongue, stabilize it, would it, change it, give it a more aesthetically pleasing form, endow it with a richer vocabulary”. நம் மொழிக்குத் தமிழ் என்ற பெயர் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே உண்டு என்று அவர் நூலால் அறிகின்றோம்.

“தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே” ஆதலின், அவர் காலத்திற்கு சில நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர்த் தோன்றி வழங்கிய ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லின் சிதைவு அன்று ‘தமிழ்’ என்னும் சொல் என அறியலாம்.

ஆகவே, இதுகாறும் கூறியவற்றால் தொல்காப்பியர், தொல் பெரும் மொழிநூற் புலவர் எனத் தெள்ளிதின் அறியலாகும். அவர் வழிநின்று நம் தமிழைப் போற்றி வளர்ப்பது நம்மனோர் கடனாகும்.

* The Story of Language - P. 265.

நல்லறமும் நற்றிணையும்

செஞ்சொற்கொண்டல், வித்துவான் சொ. சிங்காரவேலரை அவர்கள்
தமிழும் அறமும்:

எப்பொருளைச் சிந்தித்தாலும், எம்மொழியைச் சொன்னாலும், எச்செயலைச் செய்தாலும் அறம் நிழலாடும்வண்ணம் அமைவது தமிழ்நாட்டு மரபு. தமிழர் சிந்தையும் அறமே; மொழியும் அறமே; செயலும் அறமே. அறங் கலவாத செயலைச் செயலென்றே தமிழ்ச் சான்றோர் மதிப்பதில்லை. அறமே உயிர்நாடியாகக் கொண்டது தமிழ்ப்பண்பு. தமிழ்ப் பண்பையும் அறத்தையும் வேறு பிரித்து ஓதவியலாது. மலர் வேறு மணம் வேறு என்னுமாப்போல் ஆகும் அது. தமிழ்கூறு நல்லுலகம் அறத்தை மறந்தபோதெல்லாம் ஆட்டம் கண்டது. அறத்தின் உறுதியை அவ்வப்போது உணர்ந்து திருந் தவுஞ் செய்திருக்கிறது. ‘அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்’ என்று இசைக்கிறது சங்கத்தமிழ். அரசின் வெற்றி அறத்தின் நெறியை முதலாக உடையது என்பது அதன் உள்ஞறை. அறங் கலவாத வெற்றி, வெற்றியன்று என்ற உயிர்த்துடிப்பு இங்கும் ஒளிவிடுவதை நோக்கலாம். ‘செய்யவேண்டுவது என்று ஒன்று இருக்குமானால் அஃது அறமேயாம்’ என்று திருக்குறள் தெரிவிக்கின்றது. அவ்வறனை வலியுறுத்துதற்குத் திருவள்ளுவனார் ஒருபால் ஒதுக்கிவிட்டார். ஆயினும் முப்பாலுள்ளும் அறத்தின் மணமே கமழ்கின்றது; அறநெறிவந்த பொருளும், அறநெறிவந்த இன்ப முமே திருவள்ளுவர் ஓதுவன.

‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை.’ (1038)
என்பது தொல்காப்பியனார் தாமொழி.

‘அறம்புரி யுள்ளமொடு தன்வரவு அறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானும்.’ (1093)

‘அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.’ (1138)

‘தெய்வம் அஞ்சல் புரையறந் தெளிதல்.’ (1218)

‘அன்பே அறனே இன்பம் நானொடு
துறந்த வொழுக்கம் பழித்தன் ருகலின்.’ (1161)

‘அருள்முந் துறுத்த அன்புபொதி கிளவி.’ (1107)

என்ற நூற்பாப் பகுதிகளிலும் அறம்பற்றிய தொல்காப்பியர் நுண்
கருத்துக்களை அறியலாம். அறத்தை விரும்பிய நெஞ்சம் என்றும்,
அறத்தை விரும்பிய சுற்றம் என்றும், குற்றமற்ற அறம் என்றும்,
அன்பு அறம் இன்பம் நாணத்தினின்று நீங்கிய ஒழுக்கம் பழிக்கப்
படுமென்றும், அருளை முந்துறுத்து அன்பு பொதிந்த பேச்சு என்
றும் குறிப்பிடும் இப்பகுதிகள் அறஉணர்வுபற்றி நன்கு தெரிவிப்
பனவாகும்.

அறம் யாது?

இவ்வாறு போற்றியுரைக்கப்படும் அறம் என்பதுதான் யாது
எனின், அதற்குத் திருவள்ளுவர் கூறும் இலக்கணம் ஒன்றே விடை
யாகும். ‘மனத்துக்கண் மாசு இலனாதல், அனைத்தறன்’ என்றும்
‘அழுக்கா றவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா வியன்ற
தறம்’ என்றும் திருக்குறள் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வற இயல்புகளே
மனிதனை வாழ்விக்கும். ‘நல்லவை நாடி, இனியசொலின் அல்லவை
தேய, அறம் பெருகும்’ என்று அறம் பெருகுவதற்கு ஓர் உயரிய
வழியையும் குறள் ஒதுகின்றது. நல்லவற்றை நாடுதலும் இனிமை
பயக்கும் சொற்களைக் கூறுதலும் அவை. அவை மேற்கொண்டு
ஒழுகின் அதுவே அறமாகும். அவ்வறமே வாழ்விற்கு அடிப்படை.

நற்றிணை நூல் நுவலும் அறம் :

சங்க இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என்ற இருகூற்றுப் பொருள்
களை இனிதின் உரைக்கும் இனிய பனுவல்கள். அகப்பொருளை

விளக்கியுரைக்கும் சங்கப் பனுவல்களிடத்தும் அறப்பொருள் இல்லாமல் இல்லை. ஆங்காங்கு ஒல்லும்வாயெல்லாம் நல்லன சொல்லி நல்வழி காட்டுதலும் நந் தமிழ்ப்புலவர் இயல்பாகும். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய நற்றிணை என்ற ஒரு நூலுட் காணும் அறச்செய்திகளை இணைத்து அறிவுலகின்முன் படைப்பதே இங்கு நம் சிந்தனையாகும். நற்றிணை, ‘நற்றிணை நானூறு’ எனவும் வழங்கும். பின்னத்தூர்த் திருவாளர் நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் எழுதிய புத்துரையொடும் இவ்வினிய நூல் பெருவழக்கிற்குய் இன்று யாண்டும் வழங்கிவருகிறது. நாலடி முதல் எட்டடி வரையிலுள்ள நானூறு அகவற் பாக்கள் குறுந்தொகை எனவும் ஒன்பதடி முதல் பன்னிரண்டடி வரையிலுள்ள நானூறு அகவற் பாக்கள் நற்றிணையெனவும், பதின்மூன்றடி முதல் முப்பத்தேழு அடி வரையிலுள்ள அகவற் பாக்கள் அகநானூறு எனவும் பெயரிடப்பட்டன என்பர். இவற்றுள் நற்றிணை, எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலில் வைத்தெண்ணப்படும்,

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூ
 ருத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
 கற்றறிந்தா ரேத்தும் கலியோ டகம்புறமென்
 நித்திறத்த வெட்டுத் தொகை ”

என்பது பழைய வெண்பா. நூற்றெழுபத்தைந்து பெரும்புலவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்கள் இப்பனுவலில் உள்ளன. அன்பின் ஐந்திணைநெறியை அழகுறக் கூறும் இத் திருநூலில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலிலும் புலவனின் விழுமிய திறம் வெளிப்படுகின்றது. சற்றேறக்குறைய பதினைந்து இடங்களில் நல்லற இயல்புகள் பல இந்நூலுட் பேசப்பெற்றுள்ளன. நல்வாழ்வுக்கென நல்லோர் நல்கியுள்ள அவற்றைச் சிந்தித்து நம் வாழ்விற்கு பின்பற்றதல் தமிழ் நெறி நிற்கும் நம்மனோரின் தலையாய கடமை ஆகும்.

வழிபடு தெய்வம் :

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் சித்திரம்— உடன்போகா நிற்கும் தலைமகன் தலைமகளை நோக்கிக் கூறுகின்றான். தான் அவளைப் பெற்ற பேற்றின் அருமையை வெளிப்படுத்துகின்றான். அவனது நெஞ்சு நம்நாட்டின் தவநிலையை நன்கு உணர்கின்றது. அதனைத்

தன் வாழ்வோடு இணைத்து எடுத்துரைக்கின்றான். தவநெறி நிற்கும் தமிழ்ச் சான்றோர் தம் நோன்பிற் சிறிதும் சிதைவில்லாது, மனனழிவு இல்லாது தம் ஒழுக்க முயற்சியிற் றலைநிற்பார்கள். அவர்கள் தெய்வத்தை வழிபட்டு அங்ஙனம் மேற்கொள்ளும் அருள்முயற்சியில் இறைவனையும் தம் கண்ணெதிரே கண்டு இன்புறுவார்கள். அதைப்போலவேதான் காதல் தவமிருந்து தன் வழிபடு தெய்வம்போன்ற தலைமகளைப் பெற்றதாக அவன் நினைக்கின்றான் ; பாடுகின்றான் :

“ அழிவில முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வம் கட்கண் டாங்கு
அலமரல் வருத்தம் தீர, யாழின்
நலமென் பணைத்தோள் எய்தின மாகலின்.” (9)

இங்குச் சங்ககாலத்து நம் சான்றோர் கொண்டொழுகிய தவ நிலையாகிய அறநிலையும், அவ்வறம் பயனை நுகர்வித்தல் ஒருதலையென்னும் துணியும் நமக்குத் தெரிகின்றன. இவ்வியல்பு தலைப்படல் இக்காலத்தரிதாகும். ‘ஆர்வம்’ இருக்கவேண்டும் அல்லவா? ‘ஆர்வ’மாக்கள் என்கின்றது பாடல்; அதுமட்டுமோ? ‘அழிவின்றி முயல்’லும் வேண்டும். இம்முயற்சி தலைப்படாது வழிபடு தெய்வத்தைக் காணவியலாது என்று ‘நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறை அறைதல்’ நன்றன்று, என்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கதாகும்.

பொருள் இயல்பும், தெளிவும் :

நிலையாமை உணர்ச்சி வருவதென்பது அத்துணை எளிதன்று ; உலகியல் தெளிவு உண்டானாலன்றி நிலையாமை உணர்ச்சி தோன்றாது. அவ்வுணர்வு தலைப்பட்டாலன்றி மெய்யுணர்வு தலைப்படல் தான் எங்கே? மெய்யுணர்வு தலைப்பட்டால்தான் இறைமை தோன்றும். அடிப்படை, நிலலாதவற்றை நிலலாதன என்றுணரும் நல்லறிவாண்மையே. இப்பொருளைத் தேட எண்ணுகிறோமே? களவாற் கொள்ளக் கருதுகிறோமே? இது நிலையற்ற ஒன்றல்லவா? என்ற எண்ணம் தோன்றல்வேண்டும். அப்படித் தோன்றுதல்தான் அறிவுடைமை. சிறைக்குடியாந்தையார் பாடுகிறார் : நிறைந்த நீர் ; ததும்பிவழியும் பொய்கை ; நிரம்பிய மலர்கள். அப் பொய்கையிடத்துத் துள்ளித்திரியும் மீன்கள். அம்மீன்கள் ஓடுவழி இன்ன

தென்று புலப்படுமோ? ஓடுதல் தெரியும்; ஓடுங்கால் நீர்க்குள் ஒருவழியும் தோன்றும்; ஆயினும் தான் இருந்தவிடம் தெரியாது கெடும் அவ்வழி. இதனைப் பொருளின் நிலைமைக்கு உவமைசெய்ய எண்ணுகிறார் புலவர். எவ்வளவு இயற்கையாக—இயற்கையோடு இயைந்து பாடல் புனையும் இயற்கையுடையார் பழம்புலவர் என்பதற்கு ஈதோர் சீரிய எடுத்துக்காட்டாகும் அன்றோ?

“பொருளை
வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
ஒடுமின் வழியிற் கெடுவ” (16)

இவ்வளவு நிலையற்ற பொருளாயினும் அஃது இருக்குமிடத்தாற் பொலிவு பெறுகிறது என்பதும் மறுக்கவியலாத உண்மைதான். ‘அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால்’ என்றாரே திருவள்ளுவர். அதுபோல அல்லாவிடத்து உளதாகுங்கால் இருக்கும். நல்லவரிடத்து இருக்கும்போதோ அது சிறந்த செல்வம். ஏன்? பிறர்க்குப் பயன்படுதலால். ‘செல்வத்துப் பயனை ஈதல்’ என்பது புற நானூற்று நெறி. பிறர்க்கு ஈந்து இன்புறுங்கால் செல்வம் பயன் பெறுகிறது; இன்றேல் வறிதே கழிகின்றது என்பது சான்றோர் முடிபு. அங்ஙனமாயின் பொலிவுள்ள—விளக்கம் நிரம்பிய—செல்வம் ஈந்து அதனால் புகழ் மிக்கவரிடத்துப் பொருந்திய செல்வமே என்பது போதரும். இதனைக் கபிலர் தம் கவிதையில் தெளிவாக்குகின்றார். தலைமகள் பேசுகின்றாள். தன் காதலன் மலை நாட்டை வருணிக்கப் புகுந்தவளாய், ஓர் இனிய உள்ளுறை உவமம் தோன்ற உரைக்கின்றாள். களிற்றியானை தன்னிடத்துப் புலி அஞ்சி ஓடுதலால், தான் கொண்ட சினத்தைப் பக்கத்திலுள்ள வேங்கை மரத்தோடு மோதித் தணித்துக்கொண்டது என்றாள். புலியையும் வெருவும்படிச் செய்த அவ்வேழத்தை வியந்துரைக்கும் பகுதிதான் நம் சிந்தையைத் தொடும் பகுதியாகும்.

“காண்தோறும் பொலியும் கதழ்வாய் வேழம்” (217)
என்றார். ‘காணுந்தோறும் பொலிந்து தோன்றுகின்ற விரைந்த செலவினையுடைய வேழம்’ என்பது இதன் பொருளாகும். ‘இருங்கேழ் வயப்புலி யையும் வெரீஇ’ யோடச் செய்த வேழமல்லவோ அது! புகழ் மிக வாழ்பவரது செல்வம், பொலிந்து தோன்றுதல்

உலகியல்; அதனை ஒத்தது அவ்வேழம் என்பது. அச்செல்வம் சேர்ந்தவரின் சிறப்பாற் சிறந்து நிற்கும் என்று விளக்கியவாரும்; அவ்வுவமையைக் கண்டு கவிஞர் நுண்திறம் கருதுமின்.

“இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் போல” (217)

பொருள்வயிற் பிரிதல்;

செல்வம் புகழ்தருவதோடு மட்டுமோ? இன்பம் தரும்; ஈதல் என்ற இனிய தொழிலையுந் தரும். ஆகவே பொருள் தேடாது சோம்பி இல்லத்துத் தங்கிக் கிடப்பவர்க்கு இம்முன்றியல்புகளும் கிடைத்தற்கு வழியில்லை என்ற கருத்தையும் இங்கே நினைத்தல் வேண்டும். இஃது உண்மையேயன்றோ? ‘சோம்பர் என்பவர் தேம்பித் திரிவர்.’ திருக்குறளும் ‘மடியின்மை’ என்று ஓர் அதிகாரமே வகுத்து அதன் நற்பயன்களை விளக்கியுள்ளது ‘மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான் தாய தெல்லாம் ஒருங்கு’ என்பதும் குறள் முடிவாகும்.

கருவூர்க்கோசனாரே நமக்கு இக் கருத்துரையை இக்காலை நல்குபவர். தலைமகன் குறித்த பருவங்கண்டு தலைமகள் கூறும் கூற்றாகப் பாடுகின்றார். அவள் தமிழகத்துத் தலைவியாதலின் அனைத்தும் நன்குணர்ந்தவள். தன் காதலன் ‘வினைவயிற் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கையாளனாக’ இருப்பினும் இருக்க; நல்லறம் தெரிந்த நல்லோன் என்று பெருமிதங்கொள்கின்றாள் அந்நங்கை. என்னே தமிழ்ப் பண்பு! இருப்பினும் உணர்வு அவள் அறிவுக்கு அணைபோடுகிறது. ‘கூறிச்சென்ற கார்காலம் குறுகிவிட்டதே; இதோ இடிக்கும் இடிக்குரல், ‘மலை பல இறந்து செய்பொருட்டு அகன்ற செயிர்தீர் காதலர்’ செவியில் விழாதோ? என்றும் எண்ணுகின்றாள் அவள். முந்தியது அறிவுநிலை; பிந்தியது உணர்வுக்கு ஆட்பட்ட நிலை. முதல்கிலையில் கருவூர்க்கோசனார் தரும் கவிநயமிக்க வரிகள் இங்கு நாம் கருதற்குரியன.

“இசையும் இன்பம் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மென
வினைவயிற் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை.” (214)

அகநானூற்றிலே இதனோடொத்த நல்லற இயல்புதரும் ஓரிடத்தை ஒப்புநோக்கி இவ்வின்பத்தைத் துய்ப்போம்:

“செறுவோர் செம்மல் வாட்டலும் சேர்ந்தோர்க்கு
உறுமிடத் துய்க்கும் உதவி ஆண்மையும்
இல்லிருந்து அமைவோர்க்கு இல்லென் றெண்ணி
நல்லிசை வலித்த நானுடை மனத்தர்.” (231-அகம்)

கவித்தொகையிலே ஒரு கவிதையும் இங்குக் கருதற்குரியது :

“அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்.” (11)

எல்லார்க்கும் இந்த மனநிலை வந்துவிடுமா? சிலர்க்கு அறிவு கீழ்ப்பட்டு உணர்வு மேம்படுகின்ற நிலையும் உண்டல்லவா? அவர் களுக்குத் தம் காதலர்கள் பிரிந்தவிடத்து மிக்க துன்பம் உண்டா கிறது. ‘பொருள் இலார்க்கு இவ்வுலகம்’ இல்லையே? புகழ், ஈகை, கொடை எல்லாம் பொருளிருந்தால்தானே? அதற்குத் தானே நம் காதலர் சென்றிருக்கின்றார் என்ற எண்ணம் தோன்ற அங்கே வழியில்லை. பிரிவிடை மெலிந்து பேதுறுகின்றனர். அவருள் ஒருத்தி சார்பாகக் காமக்கணிப்பசலையார் கவி யிசைக்கின்றார்: அறந்தான் அரியது என்று கூறுகிறார்கள். பொருள் அதனினும் அரிதே என்பதனை இப்பிரிவு எனக்குரைத்துவிட்டது என்கின்றாள் அவள் :

“பொருள்வயின்
பிரிதல் ஆடவர்க்கு இயல்பெனின்
அரிதுமன் றம்ம அறத்தினும் பொருளே.” (243)

செல்வம் என்பது எது?

பொருளின் இன்றியமையாமை கருதிய மனநிலையிலும், காதல் கருதிய மனநிலையிலும் மனிதர்கள் தம்முள் எண்ணும் எண்ணங் களை நற்றிணைப் புலவர்கள் சொற்றிறங்கொண்டு விளக்கிய இடங்கள் சில இங்குக் காட்டப்பட்டன. ‘செல்வம் என்பது உண்மையிலேயே எது தெரியுமா?’ என்ற வினாவுக்கு விடை எழுத முற்படுகின்றார் பிறிதோர் கவிஞர். அவர்தான் மிகைகிழான் நல்வேட்டனார். தம்மைப்பற்றி நெடிய வாய்மொழிகளைக் கூறுதலும், ஏறியும் இவரந்து செல்லுதலும் செல்வம் என்று சிலர் நினைப்பது

போலச் செல்வமல்ல என்பதும், செய்வினைப் பயன்களே அவை என்பதும் இப் பாவலர் கருத்தாகும். சான்றோர் எதனைச் சீரிய செல்வம் என்பர் என்று கூறத் தொடங்குகின்றார் வேட்டனார். அடைக்கலம் காத்தலே அருஞ்செல்வம்.

“ தவத்தோ ரடைக்கலம் தான்சிறி தாயினும்
மிகப்பே ரின்பம் தருமது கேளாய் ”

என்பது சிலப்பதிகாரம். ‘தன்னிடத் தடைந்தோர்க்குத் துன்பம் வருதலை அஞ்சி யொழுகும் மென்றன்மையாகிய பண்பே செல்வமாகும்’ என்று தோழியின் கூற்றாகப் பாடியுள்ளார் நல்வேட்டனார். இது கருணைச் செல்வம்; அன்புச் செல்வம். இச்செல்வம் பொருட் செல்வம் படைத்த எல்லோர்க்கும் இருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் அப் பொருட்செல்வத்தான் எப்பயனும் அடைதல் முடியாது. இதனை மிக்க நயமாக மிகைகிழான் நல்வேட்டனார் வற்புறுத்துவது உன்னி உன்னி உவகை கொளத்தக்க பகுதி. இதைப் படித்த பிறகேனும், இப் பண்புச் செல்வம் இல்லாதார் அச்செல்வம் பேணி ‘அறம்புரிந்த நெஞ்சத்த’ ராவாராயின் அதுவே சங்கநூற் படிப் பிற்குப் பயன் என்று பகரலாம். எது செல்வம்? இதோ நற்றிணை விடை நல்குகிறது :

“ நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வ மன்றுதன் செய்வினைப் பயனே ;
சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம் செல்வமென் பதுவே.” (210)

பொருட்செல்வம் உயிர்க்கு நலம் பயவாத ஒன்று; பண்புச் செல்வமோ உயிர்க்கு அழகும் உறுதியும் ஆவதாகும். ஆதலின் கவிஞர் இவ்வண்ணம் கூறுதல் பொருந்துதல் காண்க. கி. பி. 1817—1862இல் வாழ்ந்த அறிஞர் Thoreau என்பாரும், “Money is not required to buy one necessary of the soul” என்று கூறியுள்ளனர்; இதை ‘அரிது அரிது’ எனப் பாராட்டுவர் அறிவுலகில் ஆங்கில நிகழல் உடையார் அனைவரும். இக்கருத்தை மேலை உலகு உணர்ந்து கூறுவதன் முன்னமே—ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சங்கப்புலவன் தந்த இக்கருத்தை அறிவாரும் இல்லை; அறிந்து துய்த்துப் பாராட்டுவாரும் இல்லை.

மூப்பரும் இயல்புகள் :

மருந்துக்குப் பயன்படும் மரம் திருவள்ளுவரான் உவமை வகையிற் பாராட்டப்பெற்ற மரமாகும். பெரிய தகைமை உடையவ னிடத்திற் பட்ட செல்வம் மருந்தாகித் தப்பா மரத்தனையது என்றார் திருவள்ளுவர். அத்தகைய மருந்து மரமாயினும் அடியோடு வெட்ட மாட்டார்கள் உலகிலுள்ளோர். இது ஒரு அறநெஞ்சமன்றோ? மருந்துக்குத்தான் பயன்படுமே என்று மரத்தை முற்றும் வெட்டுதல் அறமன்று; அதுவும் உயிர்வகையே அல்லவா? அதுபோலவே தவம் செய்வோர் தவஞ்செய்யுங்காலைத் தம் வலிமை முற்றும் கெடு மாறு செய்வாரல்லர்; ‘உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்’ ஆகலான், ‘உடம்பும் மிசையே’ யாயினும், அதனோடு பொருந்தி நின்றே தவம்புரிவர். குடிமக்களிடமிருந்து திறைப்பொருள் வாங்கும் மன்னர்க்கு ஒரு விதியுண்டு. ‘ஆறிலொன்று அவனியுள் கூறு கொள் பொருள்களும் முகந்து’ என்று எழுதப்படுவது கல்வெட் டறிஞர் அறிந்ததே. வருவாயில் ஆறில்ஒரு கூறு அரசனுக்குக் குடிமக்கள் செலுத்தும் வழக்கம் வழங்கிவந்தது. மன்னன் அதற்கு மீறி வாங்கமாட்டான். அஃது ஒருமுறை. அம்முறை செய்து காப்பாற்றியதனாலன்றோ இறையென்று வைக்கப்பட்டான் வையங் காவலனாகிய மன்னன்!

கணிபுன்குன்றனார் என்ற கவிஞர் இப்பேரியல்புகளை, நல்லற நன்முறைகளை நமக்கு எழுதிக் காட்டுகின்றார். அக்கால அறநெஞ் சத்தின் அருமைப் பாட்டைப் புலப்படுத்தும் வரிகள் கீழே வரு கின்றன :

“மரஞ்சாம் மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர்
உரஞ்சாச் செய்யார் உயர்தவம் வளங்கெடப்
பொன்னுங் கொள்ளார் மன்னர்.” (226)

பிற்காலத்தெழுந்த ஞானப்பனுவலாகிய திருவாசகத்து மணி வாசகர் இதனோடொத்த ஒரு வழக்கினை ஓதியருளியுள்ளமை இங்கு உணர்ந்து உவப்பதற்கோரிடமாகும்.

“தாம் வளர்த்ததோர்
நச்சு மாமர மாயினுங் கொ(ல்)லார்
நானு மங்ஙனே உடைய நாதனே” (திருவாசகம்-100)

மருந்து மரத்தை அடியோடு வெட்டாமை என்பதிலும் சீரிதாகத் திருவாசகப்பகுதி விளங்குதல் உய்த்துணரத்தக்கது. நஞ்சுமர மாயினும் தாம் வளர்த்த அன்புடைமையினால் கொல்லார் தமிழ் மாந்தர் என்ன் அன்றோர்க் கிருந்த அறநெஞ்சை என்னென்பது! அத்தகைய அன்பு மனம்—எவரிடத்தும் இறைமை கண்டு ஏத்தும் இனிய உள்ளம்—எங்கே போயிற்று? ஏ, விசும்பே! வளியே! நீரே! நல்லே! தியே! தமிழகத்தின் அப் பழம் பெரும் பண்பாடுகள் எங்குச்சென் றெளித்தன? இனியேனும் அப் பண்புகள் விரைந்து மலர அருளுக!

செய்வின் முற்ற முடிக்கும் செய்மை:

நல்ல செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும்; பழுதுபடாது செய்தல் வேண்டும்; அவ்வினையை முற்றச் செய்தல் வேண்டும். அதனை முற்ற முடித்தபின் வினையும் இன்பம் ஈடற்ற இன்பம். அவ் வினிமையைத் தலைவியோடு நுகர்ந்து கண்ட இனிமைக்கு உவமங் கூறினான் ஒரு தலைவன். இளங்கிரனார் என்ற இன்றமிழ்ப் புலவர் நற்றிணை நாடகத்திலே படைத்த தலைவன் அவன்; கூறுகின்றான்:

“உள்ளிய, வினைமுடித் தன்ன இனியோள்” (3)

இவ்வாறு முற்ற முடியாது இடையில் மடங்கி ஆற்றமாட்டா மையைப்போல இழிவும் வேறென்றில்லை என்பதையும் நற்றிணை விளக்கத் தவறவில்லை. அது அறியாமை. இழிவு என்ற இரு குற்றப்பாடுகளை விளைக்கும் என்பது ஒரு பழம்புலவர் உறுதி. அவர் தமக்கெனப் பெயரில்லார். தாம் ஓரினிய சொல்லோவியத்தைப் பாட்டமுதாகப் படைத்து அதனுள் தாம் மறைந்துநின்ற பழம் புலவர். தம்முடைய பெயரை மறைத்து, அறிவு கமழும் பாச் செய்யுளை விளக்கிய விழுப்புலவர். அவர்தம் மொழியில் அப்புலமை விளக்கின் உயிர்த்துடிப்பு இருக்கிறது. அவரைத் ‘தெள்ளிய அறிவுலகு’ தேய்புரிப்பழங்கயிற்றினார் என வழங்கும். ஆ! அவ் வுலமையின் அழகுதான் என்னே!

“புறத்தே தாழ்ந்து இருண்ட குழலையும், நெய்தல் மலரணைய நிறம் விளங்கிய ஈரிய இமைபொருந்திய மையுண்ட கண்ணையும் உடைய என்னுள்ளம் பிணிக்கொண்டோளிடத்துச் சென்று அவள் துயரைத்

தீர்ப்போம்’ என்று என் நெஞ்சம் கூறுகின்றது; அப்போது, ‘நாம் எடுத்த செயலை முடிவுபெறப் போக்காமல், இடையில் இழந்து விட்டுவிடுதலானது அறியாமையுடனே இகழ்ச்சியையும் தரும்’ என்று என் அறிவு உறுதிப்பாட்டை ஆராய்கின்றது. ஆதலின், இவ்விரண்டி னிடையின்றி வருந்தும் என்னுடம்பு, களிற் றியானே ஒன்றோடொன்று மாறாகக் கைப்பற்றி யீர்த்த தேய்ந்த புரியையுடைய பழங்கயிறுபோல அழியவேண்டுவதுதானோ?” என்று இரங்கினான் தலைவன். இங்கு இவ்வுவமையின் வியத்தகு நுண்மை உணர்ந்த அறிஞர் இவ்வுண்மையான் இக்கவிஞர்க்குப் பெயர் உரைத்தமை பெரிதும் பொருந்துவதே.

“செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்

எய்யாமை யோடு இளிவுதலைத் தரும்என” (284)

என்கின்றார் பாவலர். செய்யத்தொடங்கிய வினையை முடியாது மடங்கின் அவ்வினையை இவன் நன்கு அறிந்திலன் எனவும், வினையைக் கடைபோக்குமாறு அறிந்திலன் எனவும் உள்ளிட்ட அறியாமைகள் பலவும் வருதலோடு, இவ்வினையை முடிக்க இயலாத இழிவினன் இவன் என்பதொரு இழிவையுந் தருதல் கண்கூடு. இதனைப் பண்டே உணர்ந்து பாட்டிசைத்திருத்தல் நினைத்து மகிழத் தக்கது.

தீலம் புடைபெயர்வதாயினும்.....

கூறிய வார்த்தை பிறழாமை வாழவேண்டும். அவ்வார்த்தை யும் வாய்மை வழுவாததாக இருத்தல் வேண்டும். அங்கே பொய்ம்மை புகலாகாது. ‘அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை’ அல்லவா? ‘அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே’ (196) என்பதும் இந்நூல் அறமேயாகும். வாக்குப் பொய்த்தல் வாக்கின்கண் நிகழும் பாவம் ஆகும். அதனை மறுக்கின்ற இயல் பைத் தமிழ்நூல்களிற் பொதுவாகக் கண்டாலும் சிறப்பாக இந் நூலுட் காண்கின்றோம்.

“நின்ற சொல்லர்; நீடுதோன் றினியர்

என்றும் எந்தோள் பிரிபு அறியலரே” (1)

என்ற கபிலர் வாக்கில், பிறழாத தலைவன் சொல் ‘நிறைசொல்’ என்று வருமாறு காண இப்பண்பாடு எப்படிப் போற்றுதற்

குரித்தாகப் பண்டு பயின்று வந்திருக்கின்றதென அறியலாம். மருங் கூர்ப்பட்டினத்துச் சேந்தன்குமரனார் பாடுகிறார் :

“ அம்ம வாழி தோழி காதலர்
நீலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய
சொற்புடை பெயர்தலோ இலரே.” (289)

அந்தத் தலைமகளுக்குத்தான் தன் காதலன்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை! ‘இந் நிலவுலகு தன் நிலையினின்று பெயர்வதாயினும் கூறிய சொல் புடைபெயர்தல் என்பது இல்லாதவர்’ என்று எத் துணைப் பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்ளுகின்றனள்! வாய்மையை எவ்வளவுதாரம் ஒழுகிவரும் இயல்பினராயின் இந்நிலை வாய்க்கும்! ‘உண்மை’ என்ற சொல்லையே ‘அறம்’ என ஒதியவரல்லரோ தமிழர்! ‘அறத்தொடு நின்றல்’ என்ற சொற்றொடரின் மெய்ம்மை காணுவோமாயின் இது தெள்ளிதின் விளங்குவதாகும்.

“ உறழா மயங்கி உறழினும் என்றும்
பிறழா பெரியோர் வாய்ச்சொல்.”

“ யாண்டும் மொழிதிறம்பார் சான்றவர்”

என்னும் பழைய பாடற்பகுதிகள் இப்பொருண்மை விளக்கும்.

இக்காலத்தில் வாழ்வோரிற் பெரும்பாலோர் கூறிய சொற் பிழைத்தலையே தம் குணப்பண்பாகக்கொண்டு ஒழுகி வருகின்றனர். வார்த்தை பொய்த்ததே என்று வருந்துவதில்லை; எல்லா உயிர்க்கும் நலம் கூறவேண்டிய நாவால், இத்தகைய இழிவுத் தொழில் புரிதலை என்னென்பது! இவ் விழிதொழில் நீங்கி வாய்மை—அறம் வளர்ந்தாலன்றி வையகம் வளர வழியில்லை. வையகத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பொய்யாமையே பொன்றாத துணை யாகும். அவ்வறம் வளர்ந்தால் ஏனை அறங்கள் நிலைபெறும்; உலகவாழ்வில் நல்லொளி பிறங்கலாகும்.

திருவள்ளுவரும்,

“ யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற”

என்று அருளியுள்ளார்; வாய்மையைப்போல இனிய அறம் தாம் கண்டவற்றுள் பிற இல்லை என்று திருவள்ளுவரே தெளிவிப்பா

ராயின் இதன் பெருமையை எடுத்தியம்பலுங் கூடுமோ? இவ் வறவழிகிற்கும் மனிதகுலம் இன்பேனும் பெருகுமாக.

புதிய அறவாழ்வு :

நற்றிணையில் நல்லறங்கூறும் பகுதிகளுள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டி இதுகாறும் சிந்தித்தவகையான், பழந்தமிழர் நல்வாழ்வு முறைகளும், அவற்றினூடு அறத்தின் ஆட்சி திகழ்ந்த மாட்சித் திறமும், அச் சீரிய அறம் மீண்டும் நாட்டில் மலர்தற்கான வழியும், அம் மலர்ச்சியே தமிழகத்தின் எழுச்சியாம் திறமும் இனிது விளக் கப்பெற்றன. இவற்றை அறிவதுடன் உணர்ந்து ஒழுகுமாயின் பழந்தமிழ் வீறு மீண்டும் உருக்கொள்ளும் என்பதற்கு ஐயம் சிறிதும் இல்லை. தமிழ்த் தெய்வத்தின் தண்ணருளால் அப் புதிய வாழ்வு அரும்பிவருகிறது; மலர்தற்கான அறிகுறிகளும் மன்பதையிற் காணப்படுகின்றன. எதிர்காலத்தில் அப் புதிய அறவாழ்வு எழுந்து, கிளர்ந்து செழித்தோங்கும்; அதற்கு இலக்கியக் கல்வியே ஏற்ற துணையாகும்.

காய்த்த நெல்லை யறுத்துக் கவளமாகக் கொள்ளின் ஒரு மாவிற் குறைந்த நிலத்திற் கதிரும் பலநானைக்காகும்; நூறு செய்யாயினும் யானை தனித்துப்புக்கு உண்ணுமாயின் அதனது வாயின்கட்புகுந்த நெல்லினும் கால் மிகவும் கெடுக்கும்; அப் பெற்றியே அறிவுடைய அரசன் இறைகொள்ளும் நெறியை அறிந்து கொள்ளின் அவன்நாடு கோடிபொருளினை ஈட்டிக்கொடுத்துத் தானும் மிகவுந் தழைக்கும்; வேந்தன் அறிவால் மெல்லியனாகி நாடோறும் தரமறியாத உறுதி கூறுது அவன் விரும்புவதனையே தானும் கூறும் ஆரவாரத்தையுடைய சுற்றத்தோடு கூடி அன்பு கேடக் கொள்ளும் பொருட்டொருதியை விரும்பின் அந்த யானை புக்க புலம்போலத் தானும் உண்ணப்பெருன், உலகமுங் கெடும்.

— புறநானூறு

சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு

வண. சேவியர் எஸ். தனிநாயக அடிகள் அவர்கள்

தொல்காப்பியரது நூலுக்குப் பாயிரம் எழுதப் போந்த ஆசிரியர், ஈழநாடென்பதும் இன்றமிழ்நாடென்பதை முற்றும் மறந்து,

“வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ் கூறு நல்லுலகம்”

எனத் தமிழக எல்லை வகுத்தோதி யொழிந்தார். தொன்றுதொட்டு ஒன்றாயிருந்த தமிழ்நாடு பற்பல கடல்கோள்களின் பின் இரண்டு படவே, ஈழநாடு ஏனைத் தமிழகத்தினின்றும் துணிப்புண்டு, தனி நாடாயிற்று. எனினும், தமிழ்த் தாயின் தவப் புதல்வரே ஈண்டு முளராதலின், இவ் ஈழ எழில்நாட்டை இந்தியத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கும் பாலம் என்றும் இருந்தே வந்துள்ளது. அனுமன் குமுதன் ஆதியோர் குலவரை முதலியவற்றால் நலமுறு பாலம் அமைத்தனர். ஆயினும், அன்னார் அன்று அமைத்த மலைப்பாலம், இன்று தமிழ்ப் பெருமக்கள் இத்துணைத் திரளாய்க் கூடி அமைக்கும் கலைப் பாலம்போல், பெருமையும் வன்மையும் பெற்றதாகுமோ? இக் கவின்கலைப் பாலத்தை நிறுவ முன்வந்த பெரியோர் பலருடன், யானும் சேது என்னும் அவ்வணைக்குதவிய சிறு அணிலேபோலும் சேர்ந்து, சங்க இலக்கியத் தண்கடல் மூழ்கி, ஆராய்ச்சித் துறை என்னும் அழகிய கரையின் அருமணவிலே புரண்டு, அரிதாய் என்மீதொட்டிய சிறு மணல் மணிகளைச் சிதறி உதவும் சிறு தொண்டினைச் செய்து மகிழ விழைந்தேனேயன்றி வேறல்ல பிற.

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளில், சென்ற ஆண்டு, யான் தமிழின் பெருமை பற்றிய விரிவுரைகள் பல நிகழ்த்தும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். அக்காலே, தமிழின் தொன்மையைப்பற்றி யான் குறிப்பிட்டுத் தோறும், அமெரிக்க மக்கள் அடைந்த வியப்பிற்களவில்லை. ஐக்கிய அமெரிக்கா இக்கால நாடு. இடங்களோ, பொருள்களோ, ஐம்பது அல்லது நூறு ஆண்டுகளே பழைமையுடையன. ஆயினும், அவை அமெரிக்கருக்குக் கழிபேருவகையூட்டும் பெரும் பழைமைப் பொருள்களாய்த் தோன்றுகின்றன. இத்தகைய மனப்பான்மை மிகுந்து காணும் நாட்டிலே, நானூறு ஐநூறு ஆண்டுகள் அல்ல, நாலாயிரம் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நிலவியிருந்ததென நிலை நாட்டப்பட்டுள்ள நமது சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப்பற்றியும், நாம் இன்று பொன்னேபோற் போற்றும் தொன்னூலான தொல்காப்பியத்தைப்பற்றியும், சங்க இலக்கியங்களைப்பற்றியும் நான் கூறிய பொழுது, அங்குள்ளோர் அடைந்த வியப்பினை யான் என்னென்றுரைப்பேன்?

“தொன்மைய வாம்எனும் எவையும்நன் ருகாஇன்று
தோன்றிய நூல்எனும் எவையும்தீ தாகா”

என்ற சித்தாந்தப் புலவர் கூற்று உண்மையாயினும், உலக இலக்கிய வரலாற்றில், இலக்கியத் தொன்மையிலிருந்து பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப் பண்புயர்வும், கலைவளர்ச்சியும், கலைச்சிறப்பும், ஒப்பற்ற முறையில் நிகழ்ந்த தமைந்து கிடந்ததென்று காட்டப்படுமாயின், அத் தொன்மை ஆனது இலக்கியத்தின் பெருமைக்கு ஓர் உண்மைச் சான்று என்பதை மறுத்தற்கியலுமோ? வெர்ஜில் என்னும் பெருமை வாய்ந்த இலத்தீன் புலவரை என் இருகைகளில் எடுத்து ஏந்திப் படித்து மகிழ்ந்துள்ளேன். எகிப்து நாட்டின் தொன்மைவாய்ந்த ஏடுகளையும், எகிப்து நாகரிகத்தின் எழில் வாய்ந்த பழம் பெருஞ் சின்னங்களையும் புரட்டிப்பார்த்து வியந்துள்ளேன். நடு அமெரிக்கர் தென் அமெரிக்கராகிய இன்கா, அஸ்தெக் பண்பிற்கு அறிகுறிகளான கோட்டைகளையும், கட்டடங்களையும், என் இரு கண்ணாடிக் கண்டு களித்துள்ளேன். எனினும், தொல்காப்பியரை என் கைகளில் ஏந்தி விரிக்கும்பொழுது எனக்கு ஏற்படும் அத்தகைய உள்ளக்கிளர்ச்சி, வேறு எந்தாலாலும் ஏற்படுவதன்று என்பது உண்மை. நம் பண்டைத் தமிழ்நூல்களைத் தொடர்

டதும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நிகழ்ந்து பண்பில் வளர்ந்து திருந்திய இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சி, நம் மனக்கண்முன், நிழற் படம்போல் எழுந்து நிற்பதே இதற்குக் காரணம்.

நாம் இருப்பது இப் பெருஞாலத்தின் ஒரு சிறு மூலை. இஞ்ஞாலத்து மூலை முடுக்கின்கண்ணே, இத்துணைச் சிறந்த நாகரிகமும் வளமார்ந்த இலக்கியமும் தோன்றி வளர்ந்து செழித்து விளங்கிய புதுமையை, சிலவேளைகளில் நாமே நம்புதற்கியலாது போகின்றது. வானுற வோங்கி வளம்பெற வளர்ந்துள்ள இப் பனந்தோப்புக்களின் சூழ்நிலையில், உலகிற் சிறந்து விளங்கிய இலக்கியம் ஒன்று இடம்பெற்று, எழுந்து, வளர்ந்து, உருவாயிற்று என்று நம்புவது எளிதன்று. இனி மிகைபடக் கூறுதல், உயர்வு நவீற்சி என்று, இகழ்ந்தொதுக்குவாருமுளர். எமது இந்த ஈழநாட்டு நிலையே பார்மின். வேற்று மொழியினரும் வேற்று நாட்டவரும் இக் கடல் சூழ் இலங்கையிற் கால் வைக்குமுன்னரே, தமிழர் இங்கு வாழ்ந்தனர்; தமிழ்மொழி இங்குப் பரவிப் பண்புயர்ந்து நின்றது. ஆயினும், இன்று எழுதிக் குவிக்கப்பெறும் எண்ணற்ற வரலாற்றுச் சுவடிகள், தமிழர் இலங்கையிற் பிற்காலத்திற் குடியேறிய மக்கள் என்றே பிழைபடக் கூறிவருகின்றன.

இந்திய வரலாற்று நூல்களை எடுத்து நோக்குமின். **Discovery of India** என்றும், **History of Indian Literature** என்றும், பலபடப் புனைந்து வெளிவரும் ஏடுகளை விரித்துப் பார்மின். மாக்ஸ் முல்லர், வின்னர்னிட்ஸ் போன்றவர் முதலாய், வடமொழி இலக்கியத்தின் பெருமையையே விரித்துக் கூறுவர். அவ் விந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றிலே, தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றியோ, திராவிட நாகரிகத்தைப்பற்றியோ, ஒரு சொல்லேனும், ஒரு குறிப்பேனும், ஒரு கருத்தேனுங் காணக்கிடையா. இந்தியப் பண்பு, இந்திய நாகரிகம், இந்தியக் கலைகள், இந்திய மொழிகள் என அவர் மொழிவன வெல்லாம். திராவிடப் பண்பு, திராவிட நாகரிகம், திராவிடக் கலைகள், திராவிட மொழிகள் இவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆயினும், பல்லாண்டுகளாக, நடுவுநிலை கடந்தோர் பலர் இவ்வுண்மையை மறைத்தும், திரித்தும், ஒழித்தும் நூல்கள் யாத்தமையின், இன்று இவ்வுண்மையை எடுத்துக் கூறுவதுதானும், மக்கள் மனத்தில் ஐயம் விளைப்பதாக இருக்கின்றது. அங்ஙனம் எடுத்துக்

கூறுதற்குத்தானும், பெரிதும் மனத்துணிவு வேண்டற்பாலதாயிற்று. தமிழராகிய நாமும், நமது இந்திய மொழிகளிலேதானும், நம் தமிழைப்பற்றிய உண்மைகளை இதுகாறும் கூறினேம் அல்லேம்.

“மெய்யுடை யொருவன் சொலமாட் டாமையாற்
பொய்போ லும்மே பொய்போ லும்மே”

“பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன் மையினால்
மெய்போ லும்மே மெய்போ லும்மே”

ஆதலின் உலகம் நம்மை உணராமலும், நாம்தாமே நம்மை யுணரா மலும், பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு, நாமமது தமிழர் எனக்கொண்டு, இங்கு உயிர் வாழ்ந்து வந்துள்ளோம்.

நமது கைக்கு எட்டியுள்ள நூல்களில், கடைச்சங்க நூல்கள் எல்லாம், தமிழ் இலக்கிய காலத்தின் உயர்வு நிலையில் இயற்றப் பெற்றனவெனக் கூறுவாருமுளர். எனினும் பற்பல சான்றுகளி லிருந்து, அவ் விலக்கியமெல்லாம் தமிழ் உயர்வுநிலையிலிருந்து குன்றிய ஒருகாலத்தின் இலக்கியமென்றே கருதுதற்கு இடமுண்டு. குன்றுங்காலையில் தோன்றிய இலக்கியமே இத்துணைச் சிறப்பாக விளங்குமெனின், தலைக்கால உயர்வு நிலையில் மலர்ந்த இலக்கியப் பண்பு எத்துணைச் சிறப்பினதாய் இருத்தல் வேண்டும்!

இனி, சங்க இலக்கியச் சிறப்பியல்புகளுள், நம் கருத்தைக் கவரும் சிறந்த பண்பு, ஒன்றே உலகம் என்ற உயரிய மனப்பான்மை யாம். வெண்டல் வில்கி என்ற அமெரிக்க அரசியல் அறிஞர் எழுதி வெளியிட்ட ஒரே உலகம் (One World) என்னும் நூலை மக்கள் இனிதாய் வரவேற்றனர். அந்தூலில் அவர் எழுதியுள்ளனவாகிய “வருங்காலத்தில் நம் சிந்தனை உலகாங்குப் பரந்திருத்தல் வேண் டும்” (In future our thinking must be world-wide) என்னும் முதற் சொற்கள், இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டில், ஏனே யோர்க்குப் பெரு மகிழ்வு அளிப்பதுபற்றி, தமிழராகிய நாம் சிறு புன்முறுவல் அரும்பி நிற்கின்றோம். இந்த இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேதானே தமிழறிஞர் இதனை இனிதுணர்ந்திருந்தனர். உணர்ந்ததனை உயர்ந்த சொல் வடிவில் உரைத்துமுள்ளனர்.

“ யாதும், ஊரே யாவரும் கேளிர் ” (புறம். 192)

“ பெரிதே உலகம், பேணுநர் பலரே ” (புறம். 207)

“ எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே ” (புறம். 206)

“ யாதானும் நாடாமா லூராமா லென்னெருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு ” (குறள். 397)

என்றெல்லாம் சங்ககால நூல்கள் யாண்டும் வலியுறுத் துரைத்தல் காண்க.

இவ் வுயர்பண்பு தமிழர்க்கு எங்ஙனம் அமைந்தது?

“ யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயர்ந்த ”

அதன்பயனாகவும், மொழிபெயர் தேயங்களுக்கும், கடல் கடந்து வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்றதன் பயனாகவும், முவேந்தருடன் குறுநில மன்னர்க்கும், பிறநாட்டு மன்னர்க்கும் உண்டாய தொடர்பின் பயனாகவுமே, அவர் இத்தகைய பரந்து விரிந்த மனப்பான்மையையும், நோக்கங்களையும் பயின்றறிந்து வளர்த்துக்கொண்டாராதல் வேண்டும்.

பெருமை வாய்ந்த நம் சங்க இலக்கியத்தின் பிறிதோ ரியல்பியாதெனின், அஃது எத்துணைத் தொன்மை வாய்ந்ததாய் இருப்பினும், எக்காலத்தும், எந் நாட்டவர்க்கும், இலக்கியச்சுவை அளிக்க வல்ல தன்மையாகும். ஷேக்ஸ்பியர், காளிதாசன், கம்பன் போன்ற புலவர்களைப் படித்து, அன்னார் நமது காலத்தினரைப்போலத் தோன்றுவது கண்டு இன்புற்று வருகின்றோம். இப் பண்பை முக்காலத்தினும் ஒத்தியல் தன்மை எனும் பண்டையாசிரியரின் சொற்றொடரார் குறிக்கவும் கூடும். இக்காலத்திற்கேற்ப, நாம் அதனைத் தற்காலத் தன்மை (Modernity) என்ற சொல்லாற் குறிப்போம். தற்காலத் தன்மை என்ற சிறப்பியல்பு உள்ளதனாலேயே, சங்க இலக்கியங்கள் என்றும் குன்று இளமையுடன், புதுமையும், பசுமையும், அழகும், பொலிவும், புதிய கருத்தும் பெற்று,

“ முன்னிப் பழம்பொருட்கு முன்னிப் பழம்பொருளாய்ப்
பின்னிப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியவாய் ”

என்றும், எங்கும், எவரும், தம் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துமாறு, இன்பம் பெருக்கி வருகின்றன.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய ஒருலக மனப்பான்மையும், அதற்கு அடிப்படையான பரந்த நோக்கமும், நமது பண்பின் மற்றொரு சிறப்பியல்பிற்குக் காரணமாயின. இது கண்ணோட்டம் (Tolerance) எனப்படும். பொறை எனலும் பொருந்தும். நம் தொலகநூல்கள் பல்வேறு சமயக் கோட்பாடுகளையும், அரசியல் தத்துவக் கொள்கைகளையும், தம்முள் முரண்படும் பழக்க வழக்கங்களையும் காட்டுவன. இச் செய்யுள்களை இயற்றியவர் ஒரு குலத்தார் அல்லர், ஓர் இனத்தார் அல்லர், ஓர் இடத்தார் அல்லர். அந்தணர் சிலர்; அரசர் பலர்; வணிகர் பலர்; வேளாளர் பலர். இரவலரும் உளர்; புரவலரும் உளர். ஆண்பாலாரும் உளர்; பெண்பாலாரும் உளர். ஐந்திணைத் தலைமக்களும் உளர்; நிலைமக்களும் உளர். வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டவர் உள்ளனர். வெவ்வேறு வாழ்க்கை நிலை கொண்டவர் உள்ளனர். கூடல், உறையூர், கருவூர் முதலான பேரூர்களிற் பிறங்கியவர் உளர். அரிசில், ஆலங்குடி முதலாக, வெள்ளூர், வேம்பற்றூர் ஈராக, சிற்றூர்களில் திகழ்ந்தவரும் உளர்.

இன்று கண்ணோட்டம் (Tolerance) என்னும் பண்பினுக்குச் சான்றாக, இலண்டன் நகரிலிருக்கும் ஹைட் மலர்வனமூலை (Hyde Park Corner) என்னும் இடத்தினைச் சுட்டிக் காட்டுவர். ஆங்குப் பல்வேறு அரசியல் வகுப்பினர், சமயப் பிரிவினர், கொள்கை வேறுபாட்டினர் ஆகிய கூட்டத்தவரின் சொற்பொழிவாளர், தத்தம் கருத்துக்களைத் தடையின்றி வெளியிடுவதையும், மக்கள் கேட்பதையுங் காணலாம். 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தமிழ்நாட்டுச் சமயவாதிகள் தத்தம் கொடிகளை நிறுவி, தத்தம் சமயங்களைப் பரப்பிய முறையைக் காணப்பெறின், இக்கால மக்கள் என்ன கூறுவர்? தமிழ்நாட்டுச் சமய வரலாறு நம் மக்களின் ஒப்பற்ற பெருந்தன்மைக்குச் சான்றாய் விளங்குகின்றது. இப் பெருந்தன்மைக்கு அணிகலன்களாகவே நம் இலக்கியத்திற் பற்பல சமயங்களின் நூல்கள் அமைந்துள்ளன. இலத்தீன் மொழி மேல் நாட்டுச் சமயங்களின் மொழியாய் விளங்கி வந்தது. சம்ஸ்கிருதத் தில் இந்தியாவின் சமயங்களைப்பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், தமிழிலக்கியத்திற் சிறந்து விளங்கும் பல்வேறு சமய

பொன்னையா அவர்கள் இல்லத்தில் கணேசையர் அவர்கள்

இலக்கியங்களைப்போல், வேறு எம் மொழியிலும் இல்லை. சைவரும், வைணவரும், புத்தரும், சமணரும், முஸ்லீம்களும், கத்தோலிக்கரும், புரோட்டஸ்டாண்டரும் ஒருங்கே இலக்கிய வுரிமை பாராட்டக் கூடிய ஒருமொழி உண்டெனின், அம்மொழி தமிழ்மொழியே யாம். ஆதலின், பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, சீருப்புராணம், தேம்பாவணி, இரட்சணிய யாத் திரிகம் போன்ற காப்பியங்களுக்கு ஒப்பாய பல்வேறு சமயங்களுக்குரிய நூல்கள், வேறு எந்த ஒருமொழியின் இலக்கியத்திலும் இல்லை என்று துணிந்து கூறலாம்.

இவ்வாறே, பத்தியிற் கவித்த செய்யுள்கள் தமிழில் அரும்பி மலர்ந்ததுபோல், வேறு எம்மொழியிலும் மலர்ந்தில. அளவிலும், சுவையிலும், தமிழிலுள்ள திருப்பாடல்கள்போல், பிற இலக்கியங்களில் இல்லை. எனவே, மொழிநூல் முறையில் எத்துணை வழுவுடையதாய் இருப்பினும், ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி என்றும், இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி என்றும், கிரேக்கம் இசையின் மொழி என்றும், ஜெர்மன் தத்துவத்தின் மொழி என்றும், பிரெஞ்சு தூதின் மொழி என்றும், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும் கூறுவது ஒருபுடை ஒக்குமெனின், தமிழ் இரக்கத்தின் மொழி எனக் கூறுவது இனிது பொருந்தும். பத்தியின் மொழி எனலுமாம். இரக்கமும் பத்தியும் மனமுருகுதலால் தோன்றும் பண்பாதல் கண்டுணர்க. தமிழில் இரங்குவதுபோல், வேறு எம்மொழியிலும் இரங்குவது அரிது. தமிழில் இரப்பதுபோல, வேறு எம்மொழியில் இரப்பதும் அரிதே. எனவே, பரிபாடல், தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியபிரபந்தம், திருவாய்மொழி, திருப்புகழ், திருவருட்பாப் பனுவல்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றவை இயற்கையேயாம். சங்க இலக்கியத்தின் அகத்துறைத் தொகுதிகளிலும், தமிழரின் முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டினுற் பொங்கி எழுந்த அன்பிற்குச் சான்றுகள் உள. தமிழரின் தன்மையைக் காட்டுவதற்குக் கல்லையும் கரைக்கும் இப் பரிபாடல் அடிகளே சாலும்:—

“யாஅம் இரப்பவை,

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நின்பால்

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்”

(பரி. 5: 79, 80)

மேலும் தமிழருடைய நீதிநூல் தொகுதிகளும், நீதிமொழிகளும், நீதிக் கருத்துக்களும், சங்க இலக்கியத்தைப் பயின்றவருவேவர் கருத்தைக் கவர்கின்றன. தமிழ்நாட்டு மலைகள் மிளகும் சந்தன மும் பிறவும் தந்தன. தமிழ்நாட்டுக் கடல்கள் முத்தும் பவழமும் அளித்தன. தமிழ்நாட்டுக் காடுகள் யாணக்கொம்பும் தேக்குமரமும் வழங்கின. தமிழ்நாட்டு வயல்கள் நெல்லும் கரும்பும் உதவின. தமிழ்நாட்டுக் கனியறைகள் வெள்ளியும் பொன்னும் மணிகளும் நல்கின. பெற்றமும் எருமையும் யாடும் தகரும் கரியும் பரியும், மான் முதலான வன விலங்குகள் எண்ணிறந்தனவும் சுந்த வனங்கள் எண்ணில. ஆதலால், தமிழன் திசைகள் எங்கும் சென்று தமிழ்நாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்டினான். சீரியா, மெசப் பொத்தேமியா, எகிப்து, பலத்தின், இத்தலி, கிரேக்கை, சினம், கடாரம், சாவகம் முதலிய நாடுகள், தமிழ்நாட்டுப் பொருள்களைப் பெற்றுத் தழைத்தோங்கின. இத்துடன் தமிழன் போரில் ஈடுபட்டுத் தன் வீரத்தையும், ஆண்மையையும் வளர்த்து வந்தான். போரும் தூதும் வாணிகமும் விளங்கும் நாட்டில், நீதியும் ஒருங்கே விளங் கும். நேர்மை, நடுவுநிலைமை, உண்மை, வீரம் போன்ற நல்லியல் புகள், போரிலும் வாணிகத்திலும் தலைசிறந்து நிற்கும் ஒருதலை. இரக்கம், அன்பு என்பன, செல்வமும் வீரமும் உடையவர்பால் சுரக்கும் இரு பண்புகளாம். எனவே, நீதிநூல்கள் நம் இலக்கி யத்தின் பெரும்பகுதியாய் விளங்குதற்கு, நம் முன்னோரின் வாழ்க்கை அமைப்புமுறையே காரணமாய் இருந்தது என்பதற் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

“நாடா கொன்றோ, காடா கொன்றோ,
அவலா கொன்றோ, மிசையா கொன்றோ,
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்;
அவ்வழி நல்லை, வாழிய நிலனே”

(புறம். 187)

என உலகத் தியற்கை கூறிய அழகைப் பாருங்கள்! (இதன் பொருள்: நிலமே, நீ நாடு ஆனாலும் ஆகுக; காடு ஆனாலும் ஆகுக. பள்ளம் ஆனாலும் ஆகுக; மேடு ஆனாலும் ஆகுக. எவ்வாறாயினும், எவ்விடத்து நல்லர் ஆண் மக்கள்; அவ்விடத்து நீயும் நல்லை, வாழ்க! என்றவாறு.) திய நிலமேயானாலும் நல்லோர் உறையின் நல்ல நிலம் என்றும், நல்ல நிலமேயானாலும் தீயோர் உறையின்

தீய நிலம் என்றும், தன்னிடத்து வாழ்வோர் இயல்பே அல்லாது, தனக்கென ஓர் இயல்பு உடையது அன்று என, நிலத்தை இழித்துக் கூறுவதுபோல உலகத்தின் இயற்கை கூறியவாறு காண்க. ஆடவர் என்ற சொல் அமைத்திருத்தலும் ஆராயத்தக்கது.

இன்னும், அரசன் ஒருவனது செங்கோன்மை அல்லது கொடுங்கோன்மை, அவன் நாடு செழிப்பு, நீர்வளம் நிலவளம் உண்மை அல்லது இன்மையாற் கண்டு தெளியப்படும் எனும் மெய்ம்மை, சங்கத் தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளதுபோல், வேறு எம் மொழியிலுங் கூறப்பட்டிலது. பத்துப் பாட்டு, பதிற்றுப் பத்து, புறநானூறு முதலான நூல்களில், இக் கருத்தைப் பல விடங்களிற் பரக்கக் காண்க. மன்னனைப் புகழ்வது என்பது, அவன் நாடு, மலை, ஆறு ஆகியவற்றின் வளத்தையும், வனப்பு மிகுதியையும் கூறுவதாகவே கொள்ளப்பட்டது. இளந்திரையனது நாட்டைப் புகழும் புலவர்:—

“அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவோர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ நின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்;
உருமும் உரருது, அரவும் தப்பா,
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா; வேட்டாங்கு
அசைவுழி அசைஇ, நசைவுழித் தங்கிச்
சென்மோ, இரவல, சிறக்கநின் உள்ளம்”

(பத்து: பெரும்பாண். 39—45)

என்று கூறுகின்றார். (இதன் பொருள்: அவன் நாட்டில் வழிப்பறி செய்யும் கள்வர் இரார். இடியும் அங்கே ஓசைகாட்டாது. பாம்பு களும் தீங்கு புரியா. காட்டு விலங்குகளும் துன்பம் செய்யா. இளைத்த விடத்தே இளைப்பாறி, தங்கிப் போகவேண்டுமென்று விரும்பியவிடத்தே தங்கியிருந்து, செல்வாயாக, என்றவாறு.) இங்ஙனம் குடிமகன் ஒருவன் வழிப்போக்கனுக்குக் கூறவேண்டுமாயின், அவ் வரசனது செங்கோன்மைக்கண்ணே அவனுக்கிருந்த நம்பிக்கையின் அளவு புலனாகின்றதன்றோ?

நீதிநூல் தொகைகளைத் தவிர, மற்றும் பிற இலக்கியங்களிலும், தமிழனின் நீதிநெறி முறைகளும், அன்புடைமையும் காணப்படுகின்றன. அகப்பொருள் துறைச் செய்யுட்களேயாயினும், இயற்கை

அழகை எடுத்துக்கூறும்பொழுது, தமிழ்ப் புலவர் நீதியை அடிப்படைக் கருத்தாகக் காட்டத் தவறார். மலர்கள் நறுமணங் கமழுதற்கும், ஆற்றிடை நீர் தெளிவுற்றிருப்பதற்கும், இன்னும் இவை போன்ற இயற்கை நலங்கள் எல்லாம் சிறப்பதற்கும், மன்னன் செங்கோன்மையே காரணம் என்பர் சங்கநூற் புலவர் பெருமக்கள்.

“ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனநிற் தொழுகிய
நீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம்நந்த” (கலி. 27)

என்ற பாலைக்கவிச் செய்யுட்பகுதியில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள நீதி எத்துணை அழகுடையது என நோக்குக. (இதன்பொருள் : ஈயுமிடத்துத் தன் பொருட் குறைவுபடாது ஈந்து, இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து ஒழுகிய நன்மையுடையவன் செல்வம் தழைப்பதுபோன்று, இனிய நீரையுடைய ஆற்றங்கரையில் மரங்கள் தழைக்க : என்றவாறு.) தனது சொல் தவறிய தலைவனது நாட்டில் இயற்கை தன் வளம் குன்றுதிருப்பது எத்துணை வியப்பிற்குரியது எனத் தலைவி தோழியிடங் குறை கூறுவதாக உள்ள பகுதிகள் அறிந்து இன்புறற்பாலன. தம் புகழுரைகேட்ட சான்றோர்போன்று தலையைச் சாய்த்து மரங்கள் துஞ்சின என்று கூறுவதையும், காந்தள் மலர்களைக் கூப்பிய கைகளுக்கு ஒப்பிடுவதையும், வேறு எந்த இலக்கியத்திற் கண்டு சுவை துய்ப்போம்? இவ்வாறு, நமது இலக்கியங்களில், நீதிநெறிக் கருத்துக்கள் செறிந்திருப்பதை உணர்ந்த மேனாட்டாசிரியர் ஒருவர், “உள்ளவாறே இத் தமிழ் மக்களுக்கு இறைவனின் அருளும் வாழ்த்துரையுஞ் சிறப்பாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும்” என வியந்து மகிழ்ந்து கூறுகின்றார். இறைவனது அருளும் வாழ்த்தும் அமையப் பெருதார்க்கு, இத் துணைச் சிறப்பான உவமையும், கருத்தும், நீதிநெறியும், நல்லொழுக்கமும், மெய்ப்புலமையும் வாய்க்கப்பெறு என்பது அவர் குறிப்பு.

சங்க இலக்கியம் கூறும் நீதியொழுக்கத்திற்கு, அதனை இயற்றிய நல்லிசைப் புலவரும், அவர் பேற்றும் பெரியாரும் எடுத்துக் காட்டாக நிற்கின்றனர். கபிலர், பரணர், காவற்பெண்டிர், பாரி, சாத்தனர், கோப்பெருஞ்சோழன் இன்றோரென்ன பெருமக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், நீதிக்குணங்களைக் குணியாகக் காட்டுவன..

நிறையும், நீதியும், நம் மக்கள் பால் நிறைந்து நிலவுதற்கு, கல்வியறிவே அடைப்படைக் காரணமாய் இருந்தது. செல்வத்தையோ,

செல்வரையோ, தமிழர் பெரிது போற்றிலர். “சிறியரே மதிக்கும் இந்தச் செல்வம்” எனவும், “பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள” எனவும், முற்காலந் தொட்டுப் பிற்காலம்மட்டும் அவர் கருத்து அதுவே. அவர் அறிந்து போற்றிய செல்வம் அருட் செல்வம், செவிச்செல்வம், கல்விச்செல்வம், ஆண்மைச்செல்வம், பெருந்தன்மைச்செல்வம், ஈகைச்செல்வம் என்பனவே. உள்ளவாறு பெருமிதங் கொள்வதற்கும் இவையே காரணம் என்பர்.

“ அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள ” (குறள் : 241)

“ செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை ” (குறள் : 411)

“ கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மடல் மற்றை யவை ” (குறள் : 400)

என முதற்பாவலர் திருவள்ளுவரும்,

“ கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே ” (தொல். 1203)

என ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியரும்,

“ உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
முத்தோன் வருக என்னுது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே ” (புறம். 183)

எனப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனும், பிறரும், இவற்றின் பெருமையை எங்ஙனம் போற்றிப் புகழ்கின்றனர் என்பது காணலாம். இவற்றிற்கு எதிராக அன்பு, அருள், கல்வி, கேள்வி, ஆண்மை, ஈகை, ஒழுக்கம் இல்லாதாரை வற்றல் மரம், நல்லமரம், நாய், விலங்கு, பேய், பதர், பதடி என அப் பெரியார்

தாமே தம் திருவாயினால் இகழ்ந்து கூறியிருத்தலும் அறியலாம். அகப்பாட்டிலும், புறப்பாட்டிலும் மேற்கூறிய நற்பண்புகள் படைத்த ஆடவர் மகளிர் புகழ் முரசு முழக்கமே எங்கும் கேட்கலாம்.

“ புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழிஎனின்
உலகுஉடன் பெறினும் கொள்ளலர் ” (புறம். 182)

இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் எம்மொழியிலும் சுவையைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். தமிழ் நூலார் அச்சுவையை எட்டு, பதினாறு, முப்பத்திரண்டு எனத் தொகுத்தும், வகுத்தும், விரித்தும் இலக்கணம் கூறிப்போந்தனர். சங்க இலக்கியங்களும், பிற்காலத்தில் தோன்றிய பெருங் காப்பியங்களும், இச் சுவைப் பண்புகள் பெருகி நிறைந்து ததும்பி நிற்பன. அச்சுவைகளில் அழகைச்சுவை அல்லது அவலச்சுவை ஒன்று. அதனைக் கிரேக்க மொழியில் பேதொஸ் (Pathos) என்பர். இதற்குச் சங்கச் செய்யுள் இரண்டொன்று எடுத்துக்காட்டுவோம்:—

“ அற்றைத் திங்கள், அவ்வெண் நிலவின்,
எந்தையும் உடையேம், எம்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள், இவ்வெண் நிலவின்,
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார், யாம் எந்தையும் இலமே ” (புறம். 112)

இது பாரி என்னும் வள்ளல் இறந்தபோது, அவன் புதல்வியர் பாடிய கையறுநிலைப் பாட்டு. அவனுக்கும் முவேந்தர்களுக்கும் நடந்த போரில், அவர் அவனை வஞ்சித்துக் கொன்று, அவன் நாட்டையும் கவர்ந்தனர் என்னுஞ் செய்தி, இங்கு அறியத்தக்கது. வஞ்சித்துக் கொன்றமையால், ‘வென்றெறி முரசின் வேந்தர்’ என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இறந்தாலும் பாரி வென்றான், இருந்தாலும் வேந்தர் தோற்றனர் என்க.

“ அளிய தாமே சிறுவெள் ஆம்பல்
இளைய மாகத் தழைஆ யினவே;
இனியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்து
இன்ன வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல்ஆ யினவே ” (புறம். 248)

இது ஒக்கர் மாசாத்தியார் என்னும் நங்கையார் பாடிய தாபத நிலைப் பாட்டு. (இதன் பொருள் : சிறிய வெண்ணிறமுள்ள ஆம்பல்

பூண்டுகள் எம்மைப்போலவே இரங்கத்தக்க நிலைமை உடையன. எவ்வாறெனின், யாம் மங்கைப் பருவமுடையேமாயிருந்த காலத்தில், எம் காதலர் எமக்குத் தந்த தழை ஆடையாக அவை உதவின. பெரிய செல்வத்தையுடைய எம் கணவர் இறந்துபோக, யாம் கைம்பெண்ணை இருக்கின்ற இக்காலத்தில், எமக்குத் தம் பூவிதழில் உண்டாகும் புல்லரிசியால் உணவாக உதவின: என்ற வாறு.) இன்புறுங் காலத்தும், துன்புறுங் காலத்தும் தனக்குத் துணையாய் உதவின்வாதலான், ஆம்பல் அளியவாயின எனக் கூறினாள்.

“இளையோர் சூடார், வளையோர் கொய்யார்,
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான், பாடினி அணியாள்,
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை.
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே?” (புறம். 242)

இது ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்தபோது, சூடவாயிற் கிரத்தனார் பாடிய கையறுநிலைப் பாட்டு. (இதன் பொருள்: முல்லைக்கொடியே, நின் கொடுமைதான் எத்தன்மைத்து! நமது தலைவன் பெருஞ்சாத்தன் வலிய வீரன். தன் ஆண்மை வெளிப்பட யாவர்க்கும் தோன்றுமாறு, வீரர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்து கொன்று வென்ற வலிய வேற்படையுடையான். அவன் இதுபோத்து இறந்துபட்டான். ஆதலால், உன் மலர்களை இளைய வீரர் சூடார்; வளையணிந்த இளைய மகளிர் கொய்யார்; பாணன் தன் நல்ல யாழ் மருப்பினால் மெல்ல வளைத்துப் பறித்துச் சூடிக்கொள்ளான்; பாடினி அணியாள். இந்நிலையில் நீ பூக்கின்றாயோ? அவனை இழந்தும், உயிர் நீங்காமல், இன்னும் வாழ்ந்து வருகின்ற என் வாழ்வு போலவே, அவன் வாழ்ந்த ஒல்லையூர் சூழ்ந்த நாட்டில் நீ பூக்கின்ற பூப்பும் கொடுமையேயாகும். என்னை ஆதரிப்பார் இன்மையால் என் வாழ்வு பயன்படாமைபோல், உன் பூவைச் சூடுவார் இன்மையால், உன் பூப்பும் பயன்படாது. இங்ஙனம் கொடுமையும், பயன்படாமையும், அறியாமையுங் கலந்த வாழ்வினையுடைய யாம் இரு வேழம் பெரிதும் இரங்கத்தக்கேம்: என்றவாறு.) இத்தகைய செய்யுள்களை இலக்கிய மன்றங்களிற் பொன்னிற் பொறித்துப் போற்றின், மிகை என்பாரும் உண்டுகொல்?

ஆங்கிலத்தால் **Tenderness** என்பது, தமிழில் மென்மை, ஈரமுடைமை, நீரன்னசாயல் எனப்படும். இவ் வரிய பண்பு அகத்துறை இலக்கியத்தில் வரும் காதற் பாக்களில் அழகாகக் கூறப் பெற்றிருத்தல் காண்கின்றோம். உதாரணமாக ஒரு செய்யுள் இவண் எடுத்துரைப்போம் :—

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி,
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ ;
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோந் யறியும் பூவே?” (குறுந்தொகை: 2)

இச் செய்யுள் முதலடியில் தும்பியை விளித்தலிலும், ஈற்றடியில் அதனை வினாத்தலிலும் தோன்றுகின்ற மென்மை, இனிமை, அன்புடைமை முதலாய நலங்களை, வாயினால் ஒலித்தும் உள்ளத்தில் உய்த்துணர்ந்தும், ஆராய்ந்து காண்க. இரண்டாவது அடியில் தமிழிற்கு இயற்கையாகிய ஓசையினிமை சிறப்பாகத் துலங்குகின்றது.

தென்னிந்தியாவில் முப்பது ஆண்டுகளாகக் கல்லூரிப் பேராசிரியராய் விளங்கிய மேல்நாட்டவர் ஒருவர், “இந்திய இலக்கியத்தில், உயர்ந்தகாதல் அல்லது பெண்மைஓவியம் இல்லை” என்று கூறியுள்ளார். தமிழிலக்கியப் பகுதிகளை அறிந்திருப்பின், அவர் இங்ஙனம் கூறியிருப்பாரோ? தமிழிலக்கியத்திற் காணும் காதற்பகுதியின் உயர்வைத் தமிழர்தாமும் அறிந்தார் அல்லர். அன்பி னைத்தினை இலக்கணம் வகுத்து, நிலத்திற்கு ஒழுக்கம் மிறுவி, உள்ளுறை இறைச்சியென்ற குறிப்புப்பொருளை நயம்பெற உள்ளே புகுத்தி, தமிழரின் தலைசான்ற காதல் வாழ்க்கையைக் கூறும் இலக்கியம் யாத்த பெரியாரை—அறிவாற்றலிலும் ஒழுக்க நெறி முறைமையிலும் சிறந்த செந்தமிழ் நாவலரை—யாம் எங்ஙனம் போற்ற வல்லோம்? மறையாசிரியராய் இருப்போரும், ஒழுக்க நீதிமுறைகளைக் கற்பிக்கும் பொறுப்புடையோரும், சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில், தம் தொண்டினுக்கேற்ற தலையாய சான்றுகளையும், குறிக்கோள்களையும், கோட்பாடுகளையும், வழிவகைகளையுங் காண்பர். தமிழரின் இவ்வுயர்ந்த பண்பினை உலகம் முழுவதுமே அறிவதற்காக, அறிந்து கடைப்பிடிக்கச் செய்வதற்காக உழைப்பது,

தமிழரது தலையாய கடமையாகும். மேல்நாட்டவரிடையே வழக் காற்றிலிருக்கும் களவியல் ஒழுக்கமுறை, பிறறைஞான்றுப் பிறந்த மேல்நாட்டு வழக்கம் என்று பெரிதும் போற்றுவார். அன்னார் தம் அகத்துறை இலக்கியங்களை ஆராய்ந் தறிவாராயின், அகத்துறை இலக்கியங்களில் எல்லாம் உலகிலேயே ஒப்பற்று விளங்குவது, தமிழில் உள்ள அகத்துறை இலக்கியமே என்று உணர்வது உறுதி.

இலக்கியம் வளர்ந் தெழுவதற்கு நிலைக்களனாக உதவும் பொருள்கள், மக்களும் இயற்கையுமே. இவ்விரு பகுதிகளையும் பிரித்து இயற்கையை விடுத்து, மக்களைப்பற்றியும், அல்லது மக்களை விடுத்து இயற்கையைப்பற்றியும் புலவர் பாடுவரேல், அவ்விலக்கியம் குறைவுள்ள இலக்கியமாக விளங்கும் (There are two great subjects of poetry: the natural world and human nature. It is a terrible business for poetry when it is wholly employed on men or wholly employed on nature—Stopford Brooke). தமிழ்ப்புலவரோ, தம் புலமைத் திறனைக் காட்டுதற்கு, முதற் பொருளாக மக்களையும், துணைப்பொருளாக இயற்கையையும் எடுத்துக்கொண்டனர். இயற்கையைத்தானும், தமிழ்ப் புலவர்கையாண்டமுறையில், வேறு எம்மொழிப் புலவரும் கையாண்டிலர். தமிழின் இயற்கை ஈடுபாட்டைப்பற்றி ஆராயுந்தோறும், எந்நாளும் புதிய கருத்துக்களையும், வியத்தற்குரிய உண்மைகளையும் கண்டு வருகின்றேன். மொழிபெயர்ப்பு வல்லுநர்தாமும், பின்வரும் அடிகளை வேற்று மொழிகளில் எவ்வாறு பெயர்த்துரைப்பர்?—

“செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர
முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்
கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழத்
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்ப” (பத்து : முல்லை. 93-96)

மலராயினும், இலையாயினும், மரம் செடி கொடி எதுவாயினும், தமிழர் தம் வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்திய முறையை நுணுகி ஆராயுமிடத்து, வேறு எந்த மக்கட் குழுவினரும் இவ்வாறு அமைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தோன்றவில்லை.

பேராறுகளின் கரைகளிலே, பெரிய பல நாகரிகங்கள் வளர்ந் திருக்கின்றன ; பேரூர்களும் வளர்ந்துள்ளன. தெம்ஸ், சின், தைபர், நைல் முதலாய ஆறுகளைப்பற்றி எழுந்த செய்யுட் டொகுதியைப்

பார்க்கிலும், நம் தமிழக ஆறுகளாகிய வையையைப்பற்றியும், காவிரியைப்பற்றியும் இயற்றப்பெற்ற செய்யுட்டொகை பெரிது. மேலும், அதனிலுஞ் சிறந்தது என்பேமெனின், அது சிறிதும் மிகைபடக் கூறியது ஆகாது. ஏட்ரியாற்றிக் கடற்கரையில் எழுந்த வெனீஸ் நகரினை அந்நாட்டினர் பாராட்டியதுபோலவே, நம் தமிழ் மன்னரும் தமிழக மக்களும் நம் ஆறு, கடல், ஊர் முதலியவற்றை அன்புடன் பாராட்டி வந்துள்ளனர்.

இயற்கையை ஆழ்ந் தாராய்ந்தறிவதுடன், மக்கள் உள்ளத் தையும் மிக்க நுண்ணிதாக ஆய்ந்து, உளதுற் பயிற்சி மிக்காராய் மிளர்கின்றனர் நம் புலவர். அகத்தினைத் துறைகள் அனைத்தும் உள்ளத்தின் இயல்பைப் புலப்படுத்துவன. மெய்ப்பாட்டியலோ வெனின், அதனை ஆழ்ந்து அகன்று நுணுகி ஆராய்ந்து செல்லு கின்றது. அகம் என்பதற்கு உள்ளம் என்பதே முதன்மையான பொருள், என நிகண்டு நூலுடையார் கருதியுள்ளதும், ஈண்டுக் கருதற்பாலது. பெண்ணின் இயல்பை ஷேக்ஸ்பியரைத் தவிர வேறு எவரேனும் அறிவரெனக் கூறுவாரெனின், அவர் அறிவிலர், அன்றேல் பேரறிஞர் என்ப. பெண் உள்ளத்தை நன்கறிந்து பாடிய செய்யுள்களால், நம் சங்கப் புலவர் பேரறிஞர் என்பது துணியப்படும்.

உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதல் சங்க காலத்துத் தமிழர் பண்பின் வேறொரு சிறந்த இயல்பாகும். தமிழ்நாட்டுச் சங்க இலக் கியத்திற்கும், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள பெரியதொரு வேற்றுமை யாதெனின், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்கள் கற்பனையில் மலிந்து, வாழ்க்கை யுடன் ஒட்டிய வரம்பைக் கடந்து செல்லும் இயல்புடையன. “உலகொழுக் கிறவா உயர்புகழ் காந்தம்” என்னும் இலக்கண நூற்பாவில், இறவா என்னுஞ் சொல்லை, வடமொழிப் பயிற்சி மிக்கோர் செய்யா வென்னும் வாய்ப்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்ச மெனவும், தனித் தமிழ்ப் பயிற்சி மிக்கோர் ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமெனவும் கொண்டு, தத்தம் கொள்கைக்கேற்ப இலக் கியமும் எடுத்துக் காட்டுவர். அது மேலே காட்டிய வேற்றுமை பற்றி எழுந்த கொள்கைகளேயாம். நமது கொள்கையே தமது கொள்கையாகக் கொண்டுள்ள பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர் கள், தமது நாடக நூலில், தமிழ்த் தெய்வ வணக்கங் கூறுமிடத்து :-

“பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ

எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பனையே?”

எனக் கூறியுள்ளார்.

நாட்டின் சிறப்பியல்புகளைச் செய்யுளில் விரித்துக் கூறப்பெற்ற தமிழ்ப் புலவர், சந்தேசம் என்னும் முறையில், பறவைகளையும், முகில்களையும் தூது போக்கினார் அல்லர். மக்களையே மக்களைக் கொண்டு ஆற்றுப்படுத்தும் அரும் பெரும் முறையையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். தமிழ்நாட்டு மலைகளும் ஆறுகளும் தேவ கணங்களடனோ, பிறவுலகங்களடனோ தொடர்புடையனவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைச் சங்க இலக்கிடத்திற் காண முடியாது. தமிழ்நாட்டு அரசரோ, பிறரோ, தேவ குல அவதாரங்கள் எனக் கூறியுள்ளது மில்லை. பழந் தமிழ்ப் புலவர் யாண்டும் மெய்யுணர்வாளர் (Realists) ஆகவே காட்சியளிக்கின்றனர் என்பது தேற்றம்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பல்வேறு முறைகளில் ஆய்ந்து செல்வதற்கு இடமுண்டு. பண்டைக்கால இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்து நோக்கும்பொழுது—நம் முன்னோர் கொண்டொழுகிய வாழ்க்கையமைப்பின் சிறப்பியல்புகளை ஆராயும் பொழுது—அவர்களது இயற்கை யீடுபாடு, அழகொடு இரண்டறக் கலத்தல், தூய கொள்கைகள், வாழ்க்கையின் மேலான குறிக் கோள்கள், நீதியும் ஒழுக்கமும் ஒருங்கமைந்த உயர்ந்த அரசியல் அமைப்பு முறைகள், இவை அனைத்தையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, இற்றைஞான்று தமிழர் என அழைக்கப்பெறும் நாம், உண்மையில் நம் முன்னோரின் வழித் தோன்றல்கள்தாமோ என்னும் ஐயம், என்னையும் அறியாமலே என் உள்ளத்தில் உதிக்கின்றது. ஐரோப்பிய நாகரிகம் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக இருந்த கிரேக்க நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட வரலாறே தமிழகத்திற்கும் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமும், அத்துடன் தோன்றுகின்றது. பைரன் என்ற ஆங்கிலப் புலவர் கிரேக்கநாட்டின் நிலையைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்ததுபோலவே, தமிழ் நண்பர் நம் நிலையையுங்கண்டு வருந்துவதற்குக் காரணங்கள் பல உள என்பதற்கு ஐயம் இல்லை.

ஆதலால், “மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை.” தமிழ்நாட்டில் உண்மையான கல்வியும், உண்மையான குறிக்கோள்களும், உண்மையான கோட்பாடுகளும் நிலைபெற்று விளங்கினால் மட்டுமே, நம்முன்னோர் அடைந்த

சிறப்பு நிலையை நாமும் அடைவோம். வள்ளுவரை வானளாவ வாயினாற் புகழ்ந்தால் மட்டும் போதாது. வள்ளுவர் வகுத்த நெறியின்படியே தமிழர் அனைவரும் வாழுதல்வேண்டும்.

இன்று நம் தமிழ்நாட்டிற்கு வேண்டியவர் யாரெனின், ஆன்மமந் தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோராகிய ஆராய்ச்சியாளர் பலரே. உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றதன் பயனாகவும், பிறமொழிகளையும் அவற்றின் இலக்கியங்களையும் ஒருவாறு கற்றறிந்ததன் பயனாகவும், தமிழிலக்கியம், தமிழ்ப்பண்பு, தமிழ்க்கலை, தமிழ்வரலாறு முதலியவற்றை உலகில் எவ்வளவிற்குப் பரப்ப வேண்டுமென்று, ஒரு சிறிது உணர்ந்துள்ளேன். ஹோமரின் ஒடிசியையும், வெர்ஜிலின் இனியதையும் மக்கள் போற்றுவது போல், இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தை—ஒப்புயர்வற்ற முத்தமிழ்த் தொடர்நிலைச் செய்யுளை உலகம் போற்றுமாறு நாம் செய்தல் வேண்டும். கொன்பூசியஸ், செனக்கா முதலாய நீதிநூல் ஆசிரியர்களை உலகமாதர் எங்ஙனம் அறிந்து படிக்கின்றனரோ, அங்ஙனமே திருவள்ளுவரையும் அவர்கள் அறிந்து படிக்குமாறு நாம் செய்வித்தல் வேண்டும். சாபோ, எலிசபெத் பிரௌனிங், ஷேக்ஸ்பியர் முதலானோரின் காதற் பாக்களை மக்கள் காதலித்துப் படித்து இன்புறுவதேபோல் நம் அகத்துறை இலக்கிய நூல்களையும், அன்றார் படித்து இன்புறும் புதிய நாள் உதித்தல் வேண்டும். உலக இலக்கியத் திரட்டு (World Classics) என்னும் பெருந்தொகை நூல்களில், நம் இலக்கிய நூல்களும் இடம்பெறும் பெருமை அடைவித்தல் வேண்டும். மேற்றிசைக்கண்ணும் கீழ்த்திசைக்கண்ணுமுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள், தமிழ்க் கலைகளின் தனித்தன்மையை உலகிற்கு உணர்த்துமாறு செய்வித்தல் வேண்டும். தமிழறிஞர் தமிழை அன்புடன் தனித்தமிழ், செந்தமிழ், முத்தமிழ், தீத்தமிழ், தேன்தமிழ், தண்டமிழ், வண்டமிழ், கோதில்தமிழ், தீதில்தமிழ் என் றெல்லாம் போற்றுகின்றனர். அவ்வன்பிற் பிறரும் பங்குபெற்று, உலகம் பெருவாழ்வு அடையுமாறு நாமனைவரும் ஒருங்கு செர்ந்து உழைப்பதே, இவ் வழகிய மொழியை நமக்குத் தாய்மொழி யாகத் தந்த இறைவனுக்கு, நாம் காட்டும் நன்றித் தொண்டாகும்.

“என்னை நன்றாய் இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாய்த் தமிழ்செய்யு மாறே.”

கனத்தீறம் உரைத்தல்

தருமதி இராஜரத்தினம் அம்மையார் அவர்கள், M. A., L. T.

விழிப்பும் தூக்கமும் அற்ற நிலையே கனவுநிலை என்று கூறப் படுகிறது. பக்தர் முதல் பித்தர் வரை கனவு காண்பது என்பது அமைந்திருக்கிறது. இராமலிங்க அடிகளார், கடவுளைக் காண வேண்டும் என்னும் பேரவாவினால் உந்தப்பட்டு “கனவிலேனும் காணவேண்டுமென்று” முறையிடுகின்றார்.

விழித்திருக்குங்கால் சொல்லும் சொல்லும், செய்யும் செயலுமே கனவாகத் தோன்றும் என்பது பல்லோர் முடிபு. கனவு காணும் தன்மையானது எக்காலத்திலும் எல்லாநாடுகளிலும், எம்மதத்தின ரிடையேயும் இருந்துவருகிறது. இவ்வுண்மையை இலக்கியங்களி லிருந்தும் அறியலாகும். மனித இயற்கையானது எல்லோருக்கும் ஒன்றாக இருப்பதால் எல்லோருமே கனவின் பயனை யறிவதில் ஆவலுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால், பேச்சளவில் அது மூட நம்பிக்கையாகும் என்று வீம்பு பேசுதலுமுண்டு.

நம் நாட்டில் கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் இன்றும் தேவராட்டி முதலியோர்களைக்கொண்டு கோவில்களில் வழிபாடு செய்தபிறகு நினைத்த காரியத்தின் விளைவினை அறிய ஆவல் மிக்கவராகி, பூசாரி, அல்லது குறி சொல்வோரைக் கனாக் காணுமாறு தூண்டி, அதனை உள்ளவாறு கூறும்படி வற்புறுத்துவர். இத்தகைய கொள்கையினை அடிப்படையாகக்கொண்டே, சென்னையின் அருகிலுள்ள சோளிங்க புரம், விரிஞ்சிபுரம் முதலிய கோவில்களுக்குச் சென்று நீராடிய பிறகு தூய மனத்தினராய், ஒருமையான உள்ளத்தோடு கோவிலி

லேயே படுத்துறங்குவார். அப்போது அவர்களுடைய சிக்கல்களுக்கு ஏற்ற வழிவகைகளைக் கனவின் கண் கடவுள் அறிவிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். அது எவ்வளவுதூரம் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை அவர்களைக் கேட்டே அறிதல்வேண்டும்.

இன்று நம் நாட்டிலுள்ள இதே வழக்கமானது பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்கர்களிடையேயும் அதிகமாக இருந்துவந்தது என்பது, அவர்களுடைய சரித்திரங்களிலிருந்தும் கதைகளிலிருந்தும் தெரிகிறது. நம்முடைய நாட்டு இலக்கியங்களிலும் “கனவொடு மயங்கல்” என்று ஒரு தொடர் இருந்துவருகிறது. சிலப் பதிகாரம் என்ற சிறந்த காப்பியத்தில் கண்ணகியும், கோப்பெருந்தேவியும் கனவு கண்டு உரைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பஞ்சகாவியத்தைச் சேர்ந்த சீவகசிந்தாமணியில் விஜையை என்பவள் கதாநாயகனாகிய சீவகனைப் பெறுமுன் தழைத்த அசோகமரமொன்று வெட்டப்பட, அதன் அருகில் சிறந்த கன்ருென்று தோன்றியதாகக் கண்ட கனவு ஒன்று கூறப்படுகிறது. அக் கனவினைக் கேட்டவர்கள் சச்சந்தன் இறந்துபடுவானென்றும் அவனுக்குப் பிறக்கும் தோன்றல் மிக்க புகழுடன் வாழ்ந்து வருவானென்றுங் கூறினர்.

இவ்வாறே முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கவர்த்தினியாக இருந்த மும்தாஜ் பீகம் என்பவள், ஏதோ தீக் கனக் கண்டு அதன் விளைவாகத் தான் இறப்பது திண்ணமெனக் கருதியே தன்னைப் புதைக்குமிடத்தில் ஒரு சிறந்த கட்டிடத்தை எழுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள் என்பர். மேலைநாட்டில் வாழ்ந்த ஜோசப் என்ற வெற்றிவீரன், தேவலோகத்திலிருந்து வந்து சிம்மாசனத்தில் தான் அமர்ந்ததுபோற் கனவு கண்ட பின்னரே ஒரு சிறந்த அரசனாயினான். கடவுளிடத்தில் ஈடுபாடுடைய தொண்டர்களும் கனவு கண்டார் என்று தெரிகிறது. திருநாளைப்போவார் என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட நந்தனாரின் கனவில் தில்லைக்கூத்தன் தோன்றிக் கருணைமாரி பொழிந்ததன் விளைவாகக் கதிர்கள் தோன்றி வயல்கள் செழித்தன என்பர். அவ்வாறே காஞ்சி புரத்தை ஆண்டுவந்த பல்லவ வேந்தன் எடுத்த கோவில் கும்பாபிஷேகத்திற்கு வருமுன்பு, பூசலார் நாயனார் எடுத்த மனக்கோவிலுக்குச் செல்லவேண்டுமென்று சிவபெருமான் கூறியதாகப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது.

சங்கத்தார் பாடிய பாடல்களுக்கு மகுடம் வைத்ததுபோன்ற பாடலைப் பாடிய குடிக்கொடுத்த நாச்சியார், தான் ஸ்ரீரங்கநாதனைக் கனவில் முறைப்படி மணந்ததாகக் கூறுகிறார். ஸ்ரீ ஆண்டாள் பாடிய நாச்சியார் திருமொழியில் இதனை விரிவாகக் காணலாம்.

கன்னி மேரியம்மாளுக்கு ஏசுநாதர் புதல்வராகத் தோன்றப் போகும் நற்செய்தியானது அவ்வம்மையாரின் கணவருக்கு முதல் முதலில் கனவின் கண்ணே அறிவிக்கப்பட்டது என்பர்.

மதுரைமாநகரில் பஞ்சம் வந்த காரணத்தினால் புலவர்கள் தம் நூல்களோடு வேற்றுருக்குச் சென்றனர். ஆகையால், மதுரையில் எழுத்தும் சொல்லும் இருக்கப் பொருளதிகாரம் மட்டும் இல்லாமற் போய்விட்டது. ஆகையால், பொருளதிகாரம் வேண்டுமென்று மாறனும் புலவரும் தமிழறியும் பெருமானாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை வேண்டி நின்றனர். அதன் விளைவாகப் பொருளதிகாரம் கிடைக்கப் பெற்றனர். ஆயினும், அதன் உண்மையான பொருள் இன்னதென்று தெரியவில்லை. சங்கப் புலவர் பலரும் தமக்குத் தெரிந்த பொருளே சிறந்ததென்றனர். அதுகாலை தெள்ளறிவுடைய புலவர்களின் சிக்கலைக் களையும் பெருநோக்கங்கொண்ட கண்ணுதற் கடவுள் அவர்கள் கனவின் கண் தோன்றியருளி, கூடலின்கண் வதிந்த பெருவணிகன் மகன் உருத்திரசர்மன் என்போனே உண்மைப் பொருள் உணர்த்த வல்லோன் என்று கூறினார்; உருத்திரசர்மன் ஊங்கைப்பிள்ளை. அவ்வாறிருந்தும் அவனே உண்மைப் பொருள் அறிய வல்லன் என்று கடவுளே கனவின் கண் கூறிய பேருரையால் அவனைக் கௌரவித்து அவன் உரையை ஏற்றனர். (உண்மைப்பொருள் இன்னது என்பதைப் பேச முடியாத ஊமைப்பிள்ளை, தன் மெய்ப்பாட்டினால் அறிவிக்க வல்லதாயிற்று.) இன்னும் பவழக்கொடி மாலையிலும், இராமாயணத்தில் திரிசடையும் கனவு கண்டதாக அறிகிறோம்.

கனவு காண்பது எவ்வாறாயினும் அதனைக் கேட்டுப் பலன் சொல்லுபவர் நன்மையைக் கூறினால் நன்மையாக முடியுமென்றும் அஃதன்றிக் கனவின் பலனைத் தீமையானது என்று கூறிவிட்டால் அது தீய பலனையே விளைவிக்குமென்றும் கூறுவர். இதனாலேயே மனோதத்துவம் அறிந்த நம் பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் நாம் நல்ல காரியங்களை நினைக்கவுஞ் செய்யவுஞ் சொல்லவும் வேண்டு

மென்று வற்புறுத்துகின்றனர். உதாரணமாக, ஓர் அரசன் தான் ஒரு மலைமீதேறி ஒரு சிகரத்திலிருந்து வேறு பல சிகரங்களைத் தாண்டு வதுபோலக் கனவு கண்டதாகத் தன் அவையிற் கூறியதாகவும், அதனைக் கேட்ட அமைச்சனொருவன் சிகரங்களைத் தாண்டியதால் நிலையில்லாத வெற்றியே தன் அரசனுக்குக் கிடைக்குமென்றும் பலன் உரைத்தானும். உண்மையும் அவ்வாறே ஆயிற்றும். ஆனால் அதே கனவை நன்றாக ஆராய்ந்து கூறி இருந்தால் வெற்றிமேல் வெற்றி கிடைக்கும் என்று கூறி இருக்கவேண்டுமாம். இருந்த போதிலும் முதற்கண் கூறியவன் என்ன பயன் கூறினானோ அதுவே மனத்தின்கண் வேலைசெய்து விளைவும் அதுவேயாயிற்று. இதிலிருந்து உளநூலுக்கும் கனவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு எனத் தெரிகிறது. இதனையே வள்ளுவரும் “எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப் வெண்ணியார், திண்ணிய ராகப் பெறின்” என்றார். இதிலிருந்து கனவைப் பிறர் கூற, கேட்பவர் பயனைக் கெடுக்கும் முறையிற் கெடுதலாகக் கூறலாகாதென்று தெரிகிறது. மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் கனவின் பயனையறியக் கனக் காணும் நாட்களும், காலமும், பொருளும் பெரிதும் உதவிபுரிகிறது என்று கூறுவர். உதாரணமாக, மாதத்தின் முதல்நாள் ஒரு நல்ல நாளாகும். ஆகவே, கனவின் விளைவும் நல்லதாக இருக்கும். ஆனால், பல னடையும் மட்டும் அதனைப் பிறருக்கு உணர்த்தல்கூடாது என்பர். இரண்டாம் நாள் நம்பிக்கையும் எண்ணங்களும் நிறைவேறுவது கடினமாகும். இவ்வாறே முப்பது நாட்களுக்கும் வெவ்வேறு பலன் கூறுவர்.

கனவிற் சிரித்தால் துன்பமுண்டு. அழகை மகிழ்ச்சியைக் குறிக்கும். பகைவர்களுடன் சாப்பிடுவது சமாதானத்தைக் குறிக்கும். இறப்பதாயின் துன்பம் நீங்கி நன்மையடையலாம். தீய மரணம் கோபத்தைக் குறிக்கும். கிழவனாகக் கண்டால் மரியாதையும் உயர்வும் ஏற்படும். கையைச் சுத்தம் செய்தல் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவதைக் குறிக்கும்; என்று, பலவாறு எழுதியிருக்கின்றனர். எது எப்படி இருந்தாலும் அன்று எழுதியவன் அழித்து எழுதுவதில்லை என்பதற்கேற்ப இது மனச்சாந்திக்காகவும், பழைய நம்பிக்கைக்காகவும் கூறப்படுகிறதேயன்றி வேறில்லை என்பர். அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதல்லவா?

வாழும் வேந்தர்!

தீ. C. நயினார்முகம்மது அவர்கள், M. A.

எங்கும் அரசியல் என்பதே பேச்சு. ஜனநாயகம் எனும் சோல் எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றாகிவிட்டது. நகர்ப்புறத்தும் நாட்டுப் புறத்தும் பேசப்படுகின்றது; மனையிலும் மன்றிலும் பேசப்படுகின்றது; கற்றோரும் மற்றோரும் பேசுகின்றார்கள்.

இன்று, இவ்வுலகிலே 84 நாடுகளுக்குமேல் இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றது. பண்டைநாளிலே இன்னும் பலவாகத் தோன்றியிருந்தன. நாடு பிடிக்கும் நாட்டங் கொண்டவர் சில நாடுகளை ஒன்றாகச் சேர்த்தனர். சில நாடுகள் ஒன்றாக இணைந்தன. இன்னும் சில நாடுகள் பிரிந்து தனி நாடுகளாக அமைகின்ற காட்சியையும் காணுகின்றோம். இவ்வாறு பலவாக உருவாகியுள்ள நாடுகளில் இயங்கிவரும் அரசியல் முறைகளை முடியரசு, குடியரசு, தடியரசு என முப்பெரும் வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

இவற்றுள் எல்லோருள்ளத்திலும் குடிகொண்டுள்ள குடியரசு உலகிற்குப் புதிதன்று. கிரேக்கநாட்டிலே பழங்காலத்தே தோன்றி இருந்தது; இந்தியாவிலும் இருந்ததாக வரலாற்றறிஞர் கூறுவர். என்றாலும், முடியரசுதான் பண்டு பெருவழக்காக இருந்தது. சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற முறை முடியரசேயாகும். தமிழரசர்களின் தொன்மைச் சிறப்பைக் கூறவந்த ஐயனாரிதனாகும் 'கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு, முன்தோன்றி முத்த குடியினர்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, முடியரசு

மிகப் பழையமையான ஒன்றாகும். இக்காலத்தில் இம்முறை விரும்பப் படாமல் இருக்கலாம். ஆயினும், பழந் தமிழரசர் கொண்ட கொள்கை—கண்ட காட்சி களிப்பினைத் தருகின்றது.

இன்று அரசர்கள் இல்லை. எப்படி இருக்க முடியும்? நாமனை வரும்பதம் மன்னராகி விட்டோமே! ‘ஆம், நாமெல்லோரும் இந் நாட்டு மன்னர்’ எனப் பைந்தமிழ்ப் பாவேந்தன் பாரதி பாடிக்களிக்கின்றான்.

சட்ட மன்றம் செல்லல்வேண்டும் என்பதிலே மட்டற்ற ஆசை பலருக்கு. சட்ட மன்றம் புருந்து அமைச்சர் அவையிலே அமர்தல் வேண்டும் என்னும் விருப்பம் மிகவும் உண்டு. தேர்தல்! அதிலே போட்டி! நிற்பவரின் தகுதிபற்றிக் கவலை இல்லை. கட்சிகள் கச்சை கட்டும். பரஸ்பர வசையோ மிகையாகும். பேச்செல்லாம் ஏச்சாக இருக்கும். மூச்செல்லாம் பகையாக வெளிப்படும். ஜனநாயகம் (மக்களாட்சி) தனது புனிதம் கெட்டு வருகிறது. ‘நாம் வேண்டு வது குடியாட்சியல்ல முடியாட்சியே’ என்ற குரலும் எங்கிருந்தோ கேட்கிறது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே ஒரு கிகழ்ச்சி. அரேபியா நாட்டுப் பேரரசின் தலைவர் இறந்துவிட்டார். நாட்டு மக்கள் கூடி நல்லறிஞர் ஒருவரைப் பேரரசின் புதிய தலைவராகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். எங்கும் மகிழ்ச்சி! ஆனால், இச்செய்தியறிந்த புதிய தலைவரோ கண்ணீர் வடித்தார்—ஆனந்தக் கண்ணீரல்ல—அவலக் கண்ணீர். வேதனைப்பட்டார். விம்மி அழுதார். இன்பச் செய்தி கேட்ட அன்பு மனைவியார் துள்ளிக் குதித்துக் கணவனைக் காண ஓடி வந்தார்! கணவரோ கண்ணீர் வடிக்குந் துன்பக்காட்சி! மருண்டு நின்ற அம்மாதரசியார், ‘அன்புத் தலைவரே! அரசின் தலைவராகப் பொது மக்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்கள். இன்பக் கண்ணீர் துரும்ப வேண்டிய காலத்தில் துன்பக் கண்ணீர் சிந்துகின்றீர்களே! ஏன்?’ என்று கேட்டார். ‘இன்பத் துணையே! நாட்டிலே நல்லவரும் அல்லவரும் உண்டு. வல்லவரும் இல்லவரும் உண்டு. கூனும் குருடும், ஊமையும் செவிடும் உண்டு. அனைவரையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு என்மீது ஏற்றப்பட்டுவிட்டது. அரசியற் பெரும் பாரத்தை எவ்வாறு தாங்குவேன். இயற்கையாலும் செயற்கை

யாலும் குடிகளுக்குக் குறை நேருமானால் அது என் பிழையாக வல்லவா அமையும்' என்று கூறி வேதனைப்பட்டாராம்.

இச் சிறந்த கருத்தைச் செந்தமிழ்ப் புலவர் மானங்காத்த செம்மல் செங்குட்டுவன் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே,

‘மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்’

எனக் கூறியுள்ளான்.

மலர்ந்துள்ள குடியரசு மணங் கமழ வேண்டாமா? இலட்சிய அரசாகத் திகழவேண்டாமா? எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கும் இலட்சிய அரசினை எண்ணி நிற்குங்கால் இலக்கியங்கள் கலங்கரை விளக்கமாகக் கரைந்தழைக்கின்றன. இனிய கனியாக, இன்பச் சுனையாக, தித்திக்கும் தேனாக, தெவிட்டாத் தெள்ளமுதாக உள்ள இலக்கியங்கள் பைந்தமிழிலே பலவுண்டு. அவற்றுள் பாவடிகள் தேன்வடியப் பாடிய இளங்கோவடிகள் தந்த சிலப்பதிகாரம் நெஞ்சையள்ளும் செஞ்சொல் ஓவியமாக விளங்குகிறது. வாழும் இலக்கியமாக, வரலாற்றுக் கருவூலமாக, இசையமுதாக, இன்பத் தமிழ் நாடகமாக, அறத்தின் பேழையாக, அருந்தமிழ்க் காப்பியமாக விளங்கும் இளங்கோ தந்த சிலம்பு அரசியற் பண்பையும் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றது.

இன்ப நாதத்தினை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற சிலப்பதிகாரத் திலே சில அரசர்கள் வருகிறார்கள். அரசு என்றால் என்ன என்பதைக் காட்டிவிடுகின்றார்கள். அரசியல் இலட்சியத்திற்கு ஒளியினை ஊட்டிவிடுகின்றார்கள்.

பைந்தமிழ் வளர்த்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இதோ காட்சி தருகிறான். கோவலன் கள்வனைக் குற்றஞ் சாட்டப் படுகிறான். அந்தோ! கொலைசெய்யவும்படுகிறான். கணவனை இழந்த கண்ணகி ‘மெய்யில் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும், கையில் தனிச் சிலம்பும் கண்ணிரு’மாக வந்து வழுவியிடம் வழக்

குரைக்கின்றாள். கோவலன் கள்வனல்லன் என்பது வெளிப்படுகின்றது. காவலன் என் செய்தான்? கோடிக்கணக்கான குடிகளிலே 'எண்ணற்ற மக்களிலே இவனும் ஒருவன்தானே. கணவனை இழந்து கையற்றுப் புலம்பும் கண்ணகிக்குப் பெரும்பொருள் தந்து ஈடுசெய்தாற் போதும்' என்று எண்ணினான்? அல்லது 'வேண்டுமென்று கொலைசெய்யப் பணித்தோம். தவறுகத்தானே நடந்துவிட்டது' என்று சமாதானங் கூறினான்? அல்லது 'கோவலன் கொலைக்குப் பொற்கொல்லன்தானே காரணம்' எனக் கூறி அவனைக்கொன்று தான் தப்பினான்? மானவேந்தர் மருகனன்றோ? கோவலன் குற்றமற்றவன் என்றறிந்ததுமே நெஞ்சம் பதைத்தான். துன்பம் ஓங்கியது. குடிக்குவந்த பழியையெண்ணித் துடிதுடித்தான். உள்ளம் சோர்ந்து உடலும் சோர்ந்தான். அதுபோது அவன் செந்நாப்போது சிந்திய கருத்துக்கள் தேன்துளிகளாகத் தித்திக்கின்றன.

பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட
யானே அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலக் காவல்
என்முதல் பிழைத்தது கெடுகவென் னாயுள்

என்று கூறி மயங்கி விழ்ந்துவிட்டான்; இன்னுயிரை நீத்துவிட்டான். கோவலன் கொலையினால் வளைந்தகோலைச் செங்கோலாக நிமிர்த்தி விட்டான். இறந்தான்—ஆனால், சிறந்துவிட்டான்! விழ்ந்தான்—அதனால் வாழ்ந்துவிட்டான்!

சேரன் தம்பி இசைத்த சிலம்பு மற்றொரு மன்னனையும் நம் முன் நிறுத்துகிறது. இவனும் பாண்டியன்தான். இவன் பெயரே நெஞ்சம் நெகிழ்ச்சியுறும் நிகழ்ச்சியினை நினைவூட்டுகின்றது.

மாறுவேடம் பூண்டு மையிருட்போதில் நகர்வலம்வந்து மக்கள் குறையறிந்து நிறைசெய்வது பண்டைத் தமிழ் மன்னர் பழக்கம். குறையறிந்தால்தானே மக்களுக்கு முறைசெய்ய முடியும்; இறை, யென்று மதிக்கப்பெற இயலும். எனவேதான் இப்பழக்கம் அவ்வரசர்க்கு நல்லரசை நல்கிற்று எனலாம். முடியரசாக இருந்தாலும் குடிதழுவிக் கோலோச்சியது.

‘நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செய்’ விரும்பிய பாண்டியனொரு
வன் இரவில் மாற்றுடையில் நகர்வலம் வந்தான். நடுயாமம்.
ஓரில்லத்தே பேச்சொலி! உறங்கும் வேளையில் உரையாடல்!
காவலன் கால்கள் நின்றன. செவிகள் உற்றுக் கேட்டன.
‘பாண்டிநாட்டுப் பைங்கிளியே! விரைந்து வந்துவிடுவேன்.
தனிமையிலே துன்பம் நேர்ந்தால் என்செய்வதென வருந்தாதே.
பாண்டியன் அரசில் எவர்க்கும் எக்குறையும் வராது’ என்ற
குரல் எழுந்தது. மகிழ்ச்சி பொங்கியது மன்னனுக்கு. தனது
ஆட்சியின் மாட்சியினை, குறைகூறுவதை வழக்கமாகக்கொண்ட
தம் குடியினரே கூறக்கேட்டால் மகிழாது இருக்க முடியுமா?
ஆனால், மறுகணத்தே மன்னன் சிந்தனையில் தோய்ந்துவிட்
டான். புதிய பொறுப்பை உணர்ந்தான். சிந்தனை செயல்படத்
தொடங்கியது. அன்றுமுதல் அப் பெண்ணிருக்கும் இல்லத்தைக்
கண்ணேபோற் காத்துவந்தான். நாட்கள் பல சென்றன.

ஓரிரவு வழக்கம்போல் நகர்ச் சோதனையில் ஈடுபட்டான் அரசன்;
அக் குறிப்பிட்ட வீட்டினருகில் வந்தான்; ஆடவர் குரல்
கேட்டுகின்றான்; நீளநீனைந்தான்; வேற்றான் என எண்ணி வேத
னைப்பட்டான். ‘என்ன கொடுமை! தனித்திருக்கும் தையலுடன்,
பிறனொருவனல்லவா பேசுகின்றான்! இக்கொடுமையினைத் தடுத்த
தாகவேண்டும்’ என எண்ணி முடியுமுன் அவன் கரம் கடிதிற்
சென்று ‘படபட’ வென்று கதவினைத் தட்டிவிட்டது. ஆனால்,
அடுத்த கணத்தே அரசன் திகைத்துவிட்டான். காசி சென்று
மீண்ட கணவனதே அவ்வாண் குரல் எனத் தேர்ந்தான்; பெரி
தும் வருந்தினான். இதுகாறும் மாசுபடாதிருந்த மங்கையிடத்திற்
கணவன் ஐயுற இடமாகிவிடுமே என்று கவலைப்பட்டான். துன்ப
வானிலே சிந்தனை மின்னலொன்று வீசியது. அத் தெருவிலுள்ள
கதவுகளைத்தையும் ‘தட, தட’ எனத் தட்டிவிட்டு விரைந்து
மறைந்துவிட்டான். ‘திருடன்! திருடன்!’ என்னும் பேரொலி
எழுந்தது. தெரு மக்களெல்லாம் திரண்டுவிட்டனர். காலையில்
மன்னனிடம் முறையிடுவதென முடிவு செய்தனர்.

மறுநாட்காலை மன்றத்தே மன்னன் கொலுவீற்றிருக்கின்றான்.
மக்கள் கூடினர். தெருக்கதவுகளையெல்லாம் தட்டிய அவ் விந்தைத்

திருடனது செயல்பற்றிக் கூறினார். அரசன் அமைச்சரை நோக்கி னான்; 'இக்குற்றம் செய்தவனுக்கு என்ன தண்டனை' எனக் கேட்டான். 'கதவைத் தட்டிய கரத்தைத் துண்டிப்பதே அறநூல் கூறும் தண்டனை.....' என அமைச்சர் கூறி முடிக்கவில்லை. அந்தோ! கொற்றவனின் வலதுகரம் வெட்டப்பட்டுத் தரையிலே வீழ்ந்து துடித்தது! 'குறை செய்த கையைக் குறைத்துவிட்டேன்: நானே தட்டினேன். கொற்றவனே செய்தாலும் குற்றம் குற்றமே' எனக் கலங்காது கூறிக் கதவைத் தட்டிய காரணத்தையும் உரைத் தான். செழியனது செயற்கருஞ்செயல் கண்டு—பெற்றகரும் உரை கேட்டு மக்கள் வியப்பும் திகைப்புமடைந்தனர்; நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தனர்; கண்கள் குளங்களாயின. பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற கரத்தை விரைந்து பொருத்தி ஆறுதல் அடைந்தனர். எனவே தான் பொற்கைப் பாண்டியன் என அக் கொற்கைத்துறைவன் பெயரும் பெற்றான்—பெரும்புகழும் பெற்றுவிட்டான்!

இவ்விரு பெருவேந்தரும் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவர்கள். என்றாலும் இன்றும் — இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்துவருகிறார்கள். முடியரசு மறைந்துவிட்டாலும் மக்கள் மனத்தே நிறைந்துவிட்டார்கள்! அரசியல் அறமும், அருந்திறமும், இனிய பண்பும், இலட்சிய வாழ்வும் இறவாத புகழைத் தந்துவிட்டன. இளங்கோ இசைத்த சிலம்பு இருக்கும்வரை—இன்பத்தமிழ் இருக்கும்வரை—செந்தமிழ்ச் சமுதாயம் இருக்கும்வரை இவ் வேந்தர்களும் வாழ்ந்தே வருவார்கள்!

நீரையும் நிலத்தையும் ஒருவழிக் கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர்; நெல் முதலாயவற்றை வித்தி மழையைப் பார்த்திருக்கும் புல்லிய நிலம் இடமகன்ற நிலத்தை உடைத்தாயினும் அது பொருந்தியாளும் அரசனது முயற்சிக்குப் பயன்படாது. ஆதலால், கொல்லும் போரையுடைய செழிய! இதனைக் கடைப்பிடித்து விரைந்து நிலங்குழிந்தவிடத்தே நீர்நிலை மிகும்பரிசு தளைத்தோர், தாம் செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் முதலாகிய மூன்றினையும் இவ்வுலகத்துத் தம் பேரோடு தளைத்தோராவர்; அந்நீரைத் தளையாதவர் இவ்வுலகத்துத் தம் பெயரைத் தளையாதோர்.

--புறநானூறு

சங்ககாலத்திற் காதல்

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள்

சங்ககாலம்

இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டகாலம் சங்ககாலம் எனப்படும். அக்காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற தமிழரசர் தமிழகத்தை ஆண்டுவந்தனர். தமிழ்மொழி ஒன்றே இந்நாட்டிற் சீருஞ் சிறப்பும் பெற்றுவந்தது. மன்னர் இந்நாட்டவராதலாற் குடிமக்களைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்து வந்தனர்; பயிர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்தனர்; கைத்தொழில்களை ஊக்கினர்; வாணிகத்தை வளம்பெறச் செய்தனர்; தொழிலிற் சிறந்த வணிகருக்கு ஏனாதிபோன்ற பட்டங்களும் பரிசுகளும் வழங்கினர்; நாட்டில் எல்லோரும் கல்வி கற்கத் தூண்டினர்.

அரசர் இங்ஙனம் அறவழியில் நாடாண்ட காரணத்தால், அரசர்முதல் ஆண்டிருக்க இருந்த ஆடவர் பெண்டிர் அனைவரும் கல்விகற்றனர். இன்று சமுதாயத்திற் பிற்பட்டவர் எனக் கருதப்படும் குறவன்-குறத்தி, பாணன்-பாடினி, வேட்டுவன்-வேட்டு வச்சி, குயவன்-குயத்தி முதலியோர் கவிபாடும் ஆற்றல்பெற்று மன்னரால் மதிக்கப்பெற்றனர் என்பது, சங்கநூல்களால் தெரிகின்றது. வளமனையைக் காவல்காத்த காவற்பெண்டும் அக்காலத்திற் கவி பாடினாள் எனின், சங்ககாலக் கல்வி நிலையை என்னென்பது!

களவு வாழ்க்கை

இங்ஙனம் கல்விநலம் சிறந்திருந்த சங்ககாலத்திற் பெரும்பாலான திருமணங்கள் காதலையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இக் காதலுக்கு ஏற்றவை மலையும் மலேசார்ந்த இடமுமாகும். இதனால், ஏனைய நிலங்களிற் காதல் நிகழவில்லை என்பது கருத்தன்று. மணப் பருவத்தையுடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு உள்ள நெகிழ்ச்சி அடைவதே காதல் என்று சொல்வது. இங்ஙனம் சந்தித்த இருவர் அடிக்கடி பகலிலும் இரவிலும் சந்தித்துப் பழகுவர். இப்பழக்கம் தோழனுக்கும் தோழிக்குமே தெரிந்திருக்கும். இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் நெருங்கிப் பழகப் பழக, ஒருயிரும் ஈரூடலாம் தன்மையை அடைவர். இங்ஙனம் இருவரும் இருதிறப் பெற்றோரும் அறியாவகையிற் கொள்ளும் உறவு களவு எனப்படும். இக் களவினை அறியாத பெண்ணின் பெற்றோர் அவளுக்கு மணம் பேச முற்படுவர்.

இதனை அறிந்த தோழி களவை நயம்பட வெளிப்படுத்துவாள். “தலைவியும் நாங்களும் மலர் கொய்துகொண்டிருந்தபோது, எட்டாத மரக்கிளையிலிருந்த பூங்கொத்து வேண்டுமென்று தலைவியும்பினை. அப்பொழுது அங்குத் திடீரென்று தோன்றிய அழகிய இளைஞன் ஒருவன் மரத்தின்மீது ஏறித் தலைவி விரும்பிய பூங்கொத்தைப் பறித்துத் தலைவியிடங் கொடுத்தான். தலைவி அவனை நன்றியறிதலோடு நோக்கினாள்” என்று தோழி கூறுவாள்.

சில சமயங்களில், “நாங்களும் தலைவியும் சுனையில் நீராடும் பொழுது, தலைவி கால் வழக்கிச் சுனையில் விழுந்துவிட்டாள். அப்பொழுது நாங்கள் அலறினோம்; அவ்வமயம் கட்டழகு உடைய இளைஞன் ஒருவன் அங்குத் தோன்றினான். அவன் திடீரென்று சுனையிற் குதித்துத் தலைவியைக் காப்பாற்றினான். இங்ஙனம் தன் உயிர் காத்த உத்தமனுக்குத் தலைவி நன்றிசெலுத்தினாள்” என்று சொல்லுவாள்.

அவள் சில நேரங்களில், “நாங்களும் தலைவியும் தினைக் கொல்லையருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது மதம் பிடித்த யானையொன்று பிளறிக்கொண்டு வந்தது. நாங்கள் அஞ்சி அலறினோம். தலைவி எங்களைவிட மிகுதியாக அலறினாள்.

அவ்வமயம் வேலேந்திய வீரன் ஒருவன் அங்குத் தோன்றினான். அவன் உடனே தலைவியைத் தன் இடப்பக்கத்தில் தழுவிக்கொண்டு, தன் வலக்கையிலிருந்த வேலை யானையின் துதிக்கையிற் பாய்ச்சினான்; குத்துப்பட்ட இடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி, அவ்வீரனின் வலப்பக்கம் பட்டுச் செங்கிறம் ஆக்கியது. தலைவியின் மையுண்ட கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் கருகிறமடைந்தது. அந்நிலையில் அவன், உமாதேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்ட சிவபெருமான் போலக் காட்சியளித்தான். அன்றுமுதல் தலைவி தன் உயிரைக் காத்த அவ்வீரனை அடிக்கடி நினைக்கின்றாள் ” என்று மொழிவாள்.

இவ்வாறு தோழி தலைவியின் காதலை இம்முன்று கிகழ்ச்சிகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு விளக்காமல் விளக்குவாள். இங்ஙனம் புலப்படுத்துவது அறத்தொடு நின்றல் எனப்படும். இதனை உணர்ந்த தாய் தன் கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தெரிவிப்பாள். அவர்கள் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வர். இதற்கிடையில் தலைவன் முயற்சியால் அல்லது தோழன் முயற்சியால் அவனுடைய பெற்றோர் மணம் பேசச் செல்வர்.

சில சமயங்களில் பெண்ணின் பெற்றோர் மகளது காதலை அறியாது, வேறு மண முயற்சியில் ஈடுபடுவராயின், தலைவி தலைவனோடு சென்றுவிடுவாள். இது உடன்போக்கு எனப்படும். பெண்ணின் தந்தையும் சுற்றத்தாரும் உடன்போக்கினை வழியில் தடுக்க முயல்வர். அப்பொழுது தலைவி தலைவனைச் சார்ந்து இருப்பின், அவனைச் சேர்ந்தவர் காதலரை அழைத்துவந்து மணம் முடிப்பர்; சில சமயங்களில் மணமகன் வீட்டில் திருமணம் நடைபெறுவதும் உண்டு.

கற்பு வாழ்க்கை

இங்ஙனம் நடைபெற்ற களவுக்குப் பின்னர்க் காதலர், பலர் அறிய இவ்வாழ்க்கை நடத்துவர். காதல் அடிப்படையில் அவர்களது திருமணம் நடைபெற்றதால், ஒருயிரும் ஈருடலுமாக அவர்கள் வாழத் தொடங்குவர். ஒத்த உள்ளமும், ஒத்த செயலும், ஒத்த பண்பும் அவர்களிடையே காணப்படும். கோவலன் மணஞ் செய்துகொண்ட புதுமையில் கண்ணகியைப் பாராட்டியவாறு கணவன்; மனைவியின் நலன்களைப் பாராட்டி மகிழ்வான்.

“ அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது ”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு ஏற்ப, அன்பையும் அறனையும் வாழ்க்கையில் அக்காதலர் உணர்த்துவார்.

இங்ஙனம் வாழ்க்கை நடைபெறும்பொழுது, தலைவன் உயர் கல்விக்காகத் தலைவியை விட்டுப் பிரிவான்; தொழிலுக்காகப் பிரிதலும் உண்டு. நாட்டின் நலத்திற்காகப் பிரிதலும் உண்டு. சிற்சில சமயங்களிற் பரத்தை காரணமாகவும் பிரிவான். பிரிவும் தலைவிக்குத் தாங்க முடியாது எனிலும், அவனது பிரிவு நன்னோக்கம் உடையதாயின், தன் அறிவுகொண்டு ஆற்றியிருப்பாள்.

அவன் பரத்தையின் பொருட்டுப் பிரிவானாயின், அப்பிரிவு அவளை வருத்தும். அவள் அவனை நன்முறையில் திருத்த முயல் வாள். அவன் தன் தவறான ஒழுக்கத்தை மறைக்கப் பொய் பேசுவான்; “ தலை தொட்டேன் தன்பரங்குன்று ” என்று சத்தியம் செய்வான். தலைவி நகைப்பாள்; “ பெருமானே, உனது தவறான ஒழுக்கம் பலருக்குத் தெரிந்துள்ளது. சூரியனது ஒளியைக் குடைகொண்டு மறைக்க இயலாததுபோல, ஒரு பொய்கொண்டு உனது தகாத செயலை மறைக்க முடியாது. இச்செயல் சிறுவர் செயல் போன்றது. உன்னை இங்கிலையிற் காணும் பெரியோர் நகைப்பரே ! ” என்று நயமாக இடித்துரைப்பாள்.

அவன் திருந்தவில்லையாயின், அவள், “ எனது வாழ்க்கை பயனற்றது. ஆதலால் இறக்க விரும்புகின்றேன். அங்ஙனம் இறந்து வேறு பிறவி எடுக்க நேரின், உனது நினைவு வருமோ வராதோ என்று அஞ்சுகின்றேன்; இந்த ஐயத்தினால் இறக்க அஞ்சுகின்றேன், ” என்று உருக்கமாகக் கூறுவாள். அவள் மேலும், “ இப் பிறவியில் நாம் ஒன்றுபட்டு வாழ முடியாவிடினும், மறு பிறப்பிலேனும் ஒன்றுபட்டு வாழ விரும்புகின்றேன். உன் மனதிற்கு உகந்த மனைவியாக அடுத்த பிறவியிலேனும் யான் அடைவேனாக ” என்று உள்ளங் கரைய உரைப்பாள்.

இச்சொற்கள் எத்தகைய ஒழுக்கக் கேடனையும் திருத்திவிடும் அல்லவா? இவ்வளவுக்கும் உள்ளம் இளகாது கொடியவனாக இருப்பின், தலைவி அவனோடு ஊடல் கொள்வாள். தலைவன்

அவளது ஊடலைத் தணிக்கப் பலவகைகளிலும் முயல்வான். ஊடலாற் பேசாத இருவரும் உறவினர் வந்தவுடன் பேசுவர்; விருந்தினர் வந்தவுடன் பேசுவர்; பெற்றோர்கள் வந்தவுடன் பேசுவர்; அறவோர் முதலிய சான்றோர் வரினும் பேசுவர். தலைவன் தெருவில் விளையாடும் தன் மைந்தனை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் நுழைவான்; மைந்தன் காரணமாகவும் ஊடல் நிற்கும். உணவுக்கு உப்புத் தேவைப்படுதல்போல இல்லற இன்பத்திற்கு ஊடல் இன்றியமையாதது என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

இங்ஙனம் பரத்தையரிடம் எல்லா ஆடவரும் பழகி வந்தனர் என்று நினைப்பது தவறு. சிறுபான்மையோர் அப்படி ஒழுகினர் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். பழந்தமிழர், தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றம், தான் என்னும் ஐவகையினரையும் கவனித்து வந்தனர்; இதுவே தம் அறமாகக் கொண்டனர். விருந்தினரை உபசரித்தலையே பேரறமாகக் கருதினர். அரசமாதேவியரும் தம் கணவர் அரண்மனையில் இல்லாதபொழுதும் புலவரையும் பாணரையும் கூத்தரையும் வரவேற்று உபசரித்து விருந்தளித்தனர்.

புலவர்கள் தாம் வள்ளல்கள்பாற் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு வந்து, தம் மனைவியரிடங் கொடுத்தனர். “உன்னை விரும்பியவர்க்கும், நீ விரும்பியவர்க்கும், உனக்குத் தேவைப்பட்டபோது உதவிய வருக்கும், சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் இப்பொருளை உதவுவாயாக. ‘நமக்கு வேண்டுமே’ என்று வைத்துக்கொள்ளவேண்டா” என்று அறிவுறுத்தினர். அம் மகளிரும் அங்ஙனமே பிறர்க்கு வழங்கி மகிழ்ந்தனர்.

பக்திக்கு அடிப்படை

இங்ஙனம் இல்வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகிய காதல்—பின்தோன்றிய பக்திநெறிக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது. சங்க காலத்துக்குப்பின் வந்த நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் வைத்துப் பாடல்களைப் பாடினர். உயிர்கள் இறைவனை அடைவதற்கு இக் காதல் வாழ்க்கை முதற்படியாக அமைந்திருக்கிறது என்ற உண்மையை அவர்கள் கண்டனர்.

முப்பாலும் நாற்பயனும்

பண்டிதர் வ. நா.ராஜன் அவர்கள்

முப்பால்—திருக்குறள்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன நாற்பயன்கள்.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் விளக்குதலின் திருக்குறள், முப்பால் எனப்பட்டது.

மானுடர்களால் எய்தற்பாலனவாய் உறுதிப் பொருள்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பனவையாதலின் அவை நாற்பயன் எனப்பட்டன. அவற்றுள் வீடே, மக்களுயிர்க்கு ஈறிலின்பம் பயக்கும் பெருவாழ்வாதலின் இது நாற்பயன்களுள் உயர்ந்தது. “எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை, தீர்ந்தோன் மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாவான் ; மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து.....வீடுபெறும்” என்பதனால் வீடே பெற்றபால் பேறு எனப் பிறர் கூறியதுங் காண்க. இத்தகைய உயர்ந்த பேறு இறுதியிற் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பது பாதாதிசேசமாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது என எண்ணத்தோன்றும்.

நாற்பயனைப்பற்றிய விளக்கத்துக்குப் பேருதவி புரியக்கூடியது முப்பாலாகிய திருக்குறள். ஏனெனில், அது அறம் பொருள் இன்ப மென்பவற்றை விளக்குவதோடு துறவறவியல்முலம் வீட்டியல்பும் கூறுகிறது. திருவள்ளுவமாலையில், “முப்பாலின் நாற்பால் மொழிந்

தவர்”, “அறநறிந்தேம், ஆன்ற பொருளறிந்தேம், இன்பின் திறநறிந்தேம், வீடு தெளிந்தேம்”, “வீடென்னும் நான்கின் திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை” எனக் கூறப்பட்டவற்றிலிருந்தும் இஃது அறியற்பாலது. எனவே, திருக்குறளின்பால் அமைப்பு முறை, எம்முறையில் அமைந்துள்ளது என்னும் சிந்தனை, நாற்பயன் ஒழுங்குமுறை எத்தகையது என்னும் முடிவுக்கு வழி வகுக்கும்.

திருக்குறளில் அறம், பொருள், இன்பம் என்பன, எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதையறிய, திருக்குறள் நான்காம் அதிகார வரலாற்றில் பரிமேலழகர் கூறியுள்ள உரையும் மேற்கோளும் உதவிசெய்கின்றன. “அறம், ஏனைப்பொருளும் இன்பமும்போலாது, இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மூன்றையும் பயத்தலால் அவற்றின் வலியுடைத்து” என்னும் உரையும், “சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்போடும் தோற்றம்போல” என்ற புறநானூற்று (31) மேற்கோளும் இதனைத் தெரிவிக்கின்றன.

‘அறன் வலியுறுத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில், அறமே, பொருள் இன்பமென்னும் இரண்டினும் சிறந்தது என்பதும் அதுவே வீட்டுக்கு ஆதாரமானது என்பதும் ஷெ பரிமேலழகர் உரையாற்ற தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட புறநானூற்றுப் பாடலில், சோழன் நலங்கிள்ளி, சேர பாண்டியர்களை வென்றபின், அவன் குடை முன்னர் உயர்ந்து செல்ல, தோற்றவராகிய சேர பாண்டியர் குடைகள், சோழனது குடையின் பின்னர் சமமாகச் சென்றமைபோல, அறம் முதலில் உயர்ந்து சிறந்து தோன்ற, அதனைத் தொடர்ந்து பொருளும் இன்பமும் சமமாக அறத்திலும் தாழ்ந்து செல்லும், என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்பன பாதாதி கேசமாய்க் கூறப்பட்டனவல்ல, என்பது புலனாகிறது. அன்றி, திரு வள்ளுவமாலையில் நப்பாலத்தனார்,

“அறம் தகளி; ஆன்றபொருள் திரி; இன்பு சிறந்த நெய்” என்று கூறுவதிலிருந்தும் பொருளின்பங்களுக் காதாரமாய் விளங்குவது அறம் என்பது புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தகளி - அகல், பீடம்.

இனி, திருவள்ளுவமாலையில் நரிவெருத்தலையார்,

“இன்பம் பொருளறம் வீடென்னும் இந்நான்தும்”

என, நாற்பயனை ‘இன்பம்’ என்பதிலிருந்து அறம், வீடென்பன இறுதியில் வர நான்காக எண்ணியுள்ளார். இவ்வெண்ணல்முறையிலும் ‘வீடு’ இறுதியிலேயே அமைந்துள்ளது. ‘அறம்’ முன்றாவதாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வொழுங்குமுறை முன்னர் ஆராயப்பட்டவற்றுக்கு ஓரளவு பொருத்தமாயும் ஏறுகிற முறைப்படியும் அமைந்துள்ளதெனல் சாலும். இன்பமும், அவ்வின்பத்துக்குக் காரணமாய் பொருளும் அவ்விரண்டனையும் பெற உதவும் மார்க்கமாகிய அறமும் இம்முன்றானும் எய்தற்பாலதாய் வீடும் என, இவ்வொழுங்குகிற இன்பம், பொருள், அறம், வீடென அமைவுற்றமை பொருந்தும்.

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல

இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை

உருகெழு மதியின் நிவந்துசேண் விளங்க”

என்னும் புறப்பாடல் (31) மூலம் சோழன் நலங்கிள்ளியின் குடை முதன்மை பெற்றுச் சிறந்து தோன்ற அதன்பின்னே அதனிலும் தாழ்ந்து அதற்கமைந்து செல்லும் சேர பாண்டியர் குடைகள் போல, பொருளும் இன்பமும் அறத்தின்வழியே அறத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து அதற்கு மாறின்றி நிகழல் வேண்டும் என்பது புலப்படுத்தப்பட்டது.

எனவே, அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்பன அடுக்கப்பட்ட முறை சிந்தனைக்கிடனாகிறது. ‘அறன் என்பது, மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்’ ஆகிய ஒழுக்கமேயன்றிப் பிறிதொன்றன்று. ஆகவே, அறம் சிந்தையோடு தொடர்புடைய குணம். பொருளும் இன்பமும் குணிகள். இவ்விரண்டுக்கும் ஆதாரமாய் நிற்கும் நற்குணம் அறம்; தீக்குணம் மறம். எனவே, பொருள் இன்பங்கள் அறத்துடனாயினும் மறத்துடனாயினும் இயைந்தே நிற்கும். அறத்தோடு இயைந்து வரும் பொருளும் இன்பமுமே நாற்பயன்களுள் எண்ணப்பட்டவை. பொய், களவு, சூது முதலியவற்றால் வரும் செல்வம், கல்வி, அரசு என்பன அறத்தோடு படாத

பொருள்கள். பிறனில் விழைதல் முதலியன அறத்தொடு படாத இன்பம். எனவே, அறம் குணம். பொருளின்பங்கள் குணிகள். வீடு, சிந்தையானும் மொழியானும் நினைக்கவுஞ் சொல்லவும் முடியாதது. ஆகவே, வீட்டை 'அரு' என்றும், குணமாகிய அறத்தை 'அருவுரு' என்றும், குணிகளாகிய பொருள் இன்பங்களை 'உரு' என்றும் கூறலாம். அவற்றுள்ளும் இன்பத்தைச் 'சூக்கும உரு' என்றும் பொருளைத் 'தூலஉரு' என்றுங் கொள்ளலாம். எனவே, பொருள் இன்பம் என்பன, அறத்தோடியைய அறம் வீட்டுக்கு வழிகாட்டியாம் எனல் பொருந்தும்.

பொருளே இன்பத்துக்குக் காரணமாதலின், பொருளும் இன்பமும் பற்றுடைய அறத்தின்வழிப்பட்டு நிற்க, பின் அவ்வறம் பற்றற்ற துறவறமாகி வீட்டுக்கு வழிகாட்டும் என்றவாறு. இம் முறையிலேயே திருக்குறள் முப்பால்கள் அமைந்துள்ளன.

திருக்குறளில், இல்லறம், துறவறம், பொருள், இன்பம் என அமைக்கப்பட்டிருக்கும் முறை மிகவுஞ் சரிய முறையாகும். இல்லறம் துறவறம் என, அறம் இரண்டாய் வகுக்கப்பட்டிருப்பினும், 'அறம் மனத்துக்கண் மாசிலனாதலாகிய அவ்வளவினதே' என்பதன்மூலம், பொருள் இன்பங்கள் மனத்துக்கண் மாசின்றிச் செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதும் இதுவே இல்லறமாமென்பதும், இவ்வாறு இல்லறத்தில் வாழ்ந்து பற்றறுதலே துறவறமென்பதும் அதன்மூலம் வீடு பெறற்பாலதென்பதும் புலனாகவும்; இல்லறம், துறவறம் என்னும் இரண்டும் அறமே என்பது புலனாகவும் வல்ல முறையில் அறம், பொருள், இன்பம் என அமைந்த சிறப்பு நயப்புக்குரியது.

'ஈதலறம்' என ஒரு வெண்பா தொடங்குகிறது. ஈதல், அற முடைமையைக் காட்டும் ஒரு செயல். அறமாகிய குணத்தைக் கட்புலனாக்க உபயோகமாகும். இதனாலேயே 'ஈதலறம்' எனக் கூறப்பட்டது. ஈதல் மாத்திரம் அறமாகாது. 'திவினைவிட்டீட்டும் பொருளும், காதலிருவர் கருத்தொருமித்த இன்பமும் அறத்தொடர் புடையனவே. ஆயினும், அவ்வவற்றிற்குச் சிறப்புடைய ஒவ்வோர் இயல்பு, அறம் பொருளின்பங்களின்மேல் ஏற்றப்பட்டு 'ஈதலறம்' என்ற வெண்பா பாடப்பட்டதன்றி அவையே அவ்வவற்றின் வரைவிலக்கணங்களாகா. அறத்துப்பாலில், ஈகை மாத்திரமன்றி

வெஃகாமை, பிறனில்விழையாமை முதலியனவுங் கூறப்பட்டிருத்தல் இதனை வலியுறுத்தும். முப்பாலையும் ஒரு வெண்பாவுள் வரையறுத்தமையினாலேயே, ‘ஈதலறம்’ என்ற வெண்பா அவ்வாறமைய நேர்ந்தது.

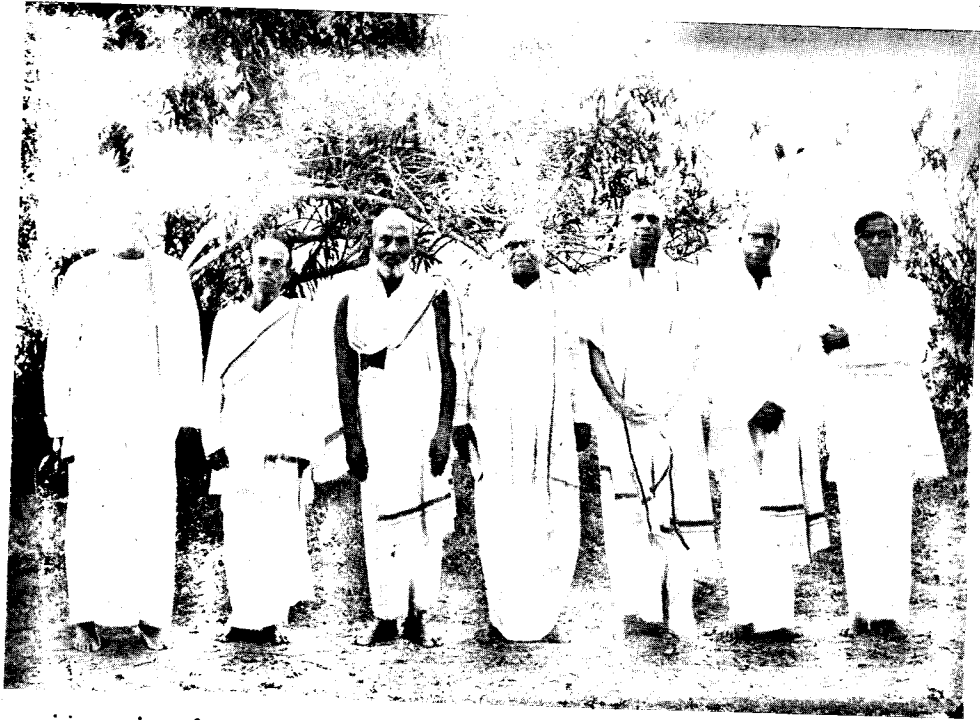
இன்பமென்ற துணையானும் காதலன் காதலி பான்மையானும். இன்பம், ஒருவாறு வீட்டுடன் தொடர்புடையதாய் அதனோடியைந்து அமைந்துள்ளது.

இறையனார் களவியலுரையிலும் பரிமேலழகர் உரையிலும் இன்பமென்பது காம இன்பத்தினை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், இறையனார் களவியலுரைகாரர் “கடுத்தின்னாளைக் கட்டிபூசிக் கடுத்திற்றியவாறுபோலவும் கலங்கற் சின்னீர் தெருளாமையான் உண்பானை, அறிவுடையான் ஒருவன் பேய்த்தேரைக் காட்டி, ‘உதுக்காண் நல்லதொரு நீர்; அந்நீர் பருகாய், இச்சேற்று நீர் பருகி என்செய்தி?’ என்று கொண்டுபோய் நல்லதொரு நீர் தலைப்படுத்து ஊட்டியதுபோலவும் தான் ஒழுகாநின்றதோர் இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதோர் ஒழுக்கம் காட்ட, அது எங்ஙன்? என வினாவினாற்கு ‘எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது; நிச்சநிரப்பிடும்பையில்லது; இவனும் பதினாருட்டைப் பிராயத்தனாய் இவனும் பன்னிராட்டைப் பிராயத்தளராய் ஒத்த பண்பும், ஒத்த நலனும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த கல்வியும் உடையராய்ப் பிறிதொன்றற்கு ஊனமின்றிப் போகந்துய்ப்பர்” எனவும் களவியலாற் காட்ட அதுகேட்டு “இதனைப் பெறுவன் என முயல்பவனை ‘பாவீ, இதன் பரத்ததோ விடுபேற்றின்பம் என விடுபேற்றின்பத்தை விரித்துரைக்கும். அதுகேட்டு விடுபேற்றின்கண் அவாவிநிற்கும்’ எனக் கூறுதலான், இன்பமும் வீட்டோடு இயைபுடையதாய் வீட்டின் முன்னர் அறம், பொருள், இன்பம் வீடென இயைந்ததெனலாம்.”

இனி, அறத்தோடு கூடிய இல்வாழ்வு, அதாவது அறத்தோடியைந்த பொருள் இன்பங்களோடு கூடிய இல்வாழ்வு விடுபேற்றை அளிக்க வல்லது எனல் பொருந்தாது. பற்றற்ற துறவு வாழ்வே விடுபேற்றை அளிக்க வல்லது. பற்றுடைய பொருள் இன்ப வாழ்வுகள் மறுமைப்பயனை அளிக்க வல்லன. ‘பரனை நினைந்து இம்முன்றும்

யாழ்ப்பாணம் — தான்காம் தமிழ் விழாவிற் பொன்னுடை போர்ப்பு வைபவம்

யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் வித்துவசிரோமணிப் பட்டம் அளித்தமை

விட்டதே பேரின்ப வீடு ' எனவும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. இம்முன்று மென்றது அறம், பொருள், இன்பங்களை. இவற்றிற் பற்றறுதல் மூலமே—அறத்தினது பற்றும் கூட அறுதல்மூலமே வீடு கிட்டும் என்பது, 'பரணை கினைந்து இம்முன்றும்' என்றதனாற் கூறப்பட்டது. திருவள்ளுவரும் இல்லறத்தார்க்கு வீட்டின்பம் இல்லை எனக் கூறுவார்போல,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்” எனவும்,

துறவறத்தார்க்கே வீட்டின்பம் என்பதைக் கூறுவார்போல,

“யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் பெறும்” எனவுங் கூறியுள்ளார்.

முறைப்படி இல்லறத்தில் வாழ்பவன் மறுமையிலே தேவனாய் வானுறையும் தெய்வத்துள் ஒன்றாய்ப் போகந்துய்ப்பன் எனவும், பற்றற்ற—யானெனது என்னும் செருக்கறுத்த—துறவி, வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகமாகிய வீட்டுலகம் பெறுவன் எனவும் முற்கூறப் பட்ட குறள்கள் கூறுவதிலிருந்து துறவறம் வீட்டின் அண்மையில் சேலுத்த வல்லது என்பது புலனாகிறது. இவற்றால் நாற்பயனமைவு ஒருவாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

குறளுக்கும் மறுதர்ம சாஸ்திரத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! மறுவின் நூலிலே, வாழ்க்கை வெறும் பொய் என்ற சித்தாந்தம் முனைந்து கிற்கிறது. ஆனால், குறளிலே அது மிகவும் பம்பிப்போய் ஒரு முலையிலே உட்கார்த்திருக்கிறது. நூலில், கடைசி 250 குறளும் காதலைப் பாராட்டுகின்றன. பிற்காலத்தில் இதைக் கேவலமென்ற கினைத்தவர்களிற் சிலர் 'காமத்துப்பால் முழுவதும் இறைவனிடத்திலே ஆன்மாவுக்கு இருக்கிற காதலைத்தான் சொல்லுகிறது' என்று மழுப்புகிறார்கள். சாலமனைப் பற்றிய காதல் பாட்டுக்களையும் இப் படியேதான் கிருஸ்தவர்களும் மழுப்புகிறார்கள்.

—ஆல்பர்ட் ஷ்வைட்சர்

திருக்குறட் கடவுள் வாழ்த்து ஆராய்ச்சி

திரு. கே. ஈ. மதியாபரணம் அவர்கள், எம். ஏ.

‘அற்றது பற்றெனின், உற்றது விடு’

‘பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.’

திருக்குறள் என்னும் நூல் முழுமைக்கு முயிர்நாடியாயுள்ளது ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்னும் முதலதிகாரமே. ‘யாகாவா ராயினு நாகாக்க,’ ‘பொறுத்த லிறப்பினை யென்றும்,’ ‘மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டும்’ என்றின்றோரென்ன அறவிதிகளை வள்ளுவனார் எங்கள் வாழ்க்கை நன்குசெல்லுவான் கைக்கொள்ளுமாறு தரும் போது, “இவ்விதிகள் எங்களைக் கடந்தன. இவற்றை நாம் கைக் கொள்ள இயலவே இயலாது” என்று நினைந்து சோர்ந்துபோகிறோம். அவ்வாறு சோரும்போதெல்லாம் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் முதலதிகாரமே எங்களுக்கு குறுதி பயப்பதாகும். இறைவனடியை இடைவிடாது நினைந்தாலன்றிப் பொருளின்பம் பற்றி வருங் கவலைகளை நீக்க முடியாதென்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர் இவ்வதி காரத்தில். ஆகவே திருக்குறள் என்னுந் திவ்விய நூலிற் கூறப் படும் உறுதியுக்கு முண்மைகளைச் செய்கை முறையிற் கொண்டு வருவதற்குக் கடவுள் வாழ்த்திற் கூறுவனவற்றைக் கற்றுணர்ந்து பின்பற்றுவதே ஒரேயொரு முறையாகும்.

சில்லாண்டுகளுக்குமுன் இவ்வதிகாரத்தை நுனித்தாராயுங்கால், எத்தனையோ எண்ணங்கள் என்னுள்ளத்திற் நிரண்டெழுந்தன.

அவற்றையெல்லாம் வகையறுத்துச் சேர்க்கும்போது, ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சி நூலாகலாமென்றுகூட நானெண்ணியதுண்டு. எனினும், பொழுதும் வசதியும் வாய்க்காமையின், இதுகாறு மிவற்றையெல்லாம் உள்ளத்திலேயே அடக்கி வைத்துள்ளேன். இப்போது இக் கட்டுரை உருவமாக அவற்றைத் தமிழலகத்துக் களிப்பதற்கு இறைவன் தந்துள்ள தருணத்திற்காக அவரை மனதார வழத்து கின்றேன். நிற்க,

‘அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கி’ என்று மணிவாசகர் கூறுவதற்கியைய, வள்ளுவனார் கடவுள் வாழ்த்து எழுதுவதற்கே கடவுளானே வேண்டி நின்றாரென்று தெரிகின்றது. அவ்வதிகாரத்திலுள்ள கருத்துக்க ளொவ்வொன்றையும் உள்ளக்கடலி லாராய்ந்தெடுத்து ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருக்கும் வைப்புமுறையை ஒருந் தொறு மோருந்தொறும் அவனருளாலேயே அவன்தாள் வாழ்த்துகின்றாரென்பது வெள்ளிடைமலை.

“ நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே—நல்லார்
குணங்க ளுரைப்பதுவு நன்றே யவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று.”

முதற் குறளில் இவ்வுலகுக்குக் காரணமாய இறைவனது உண்மையை நிலைநிறுத்தியபின், அவருக்கும் மனிதராய எமக்கு மிடையி லிருக்கவேண்டிய தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர் ஆசிரியர். அத் தொடர்பைக் காட்டுங்கால், மேற்கூறிய ஓளவையார் கூற்றுக்கியைய, வள்ளுவனார் அவரைக் கண்டு வணங்குதல் வேண்டு மென்றும், அதன்பின் அவருள்ளத்திலிருந்து கூறுவதைக் கேட்டு இடைவிடாது நினைத்தல்வேண்டு மென்றும், அவ்வாறு நினைப்பது மட்டுமன்று, அவர் குணங்களை உணர்ந்து வாழ்த்தல் வேண்டு மென்றும், ஈற்றில் அவரோடிணங்கி அவர் நெறி நிற்கல் வேண்டு மென்றுங் கூறுகின்றனர்.

முதற்கண் ஒருவமை மூலமாகக் கடவுள் துண்மையை நிறுவுகின்றனர். ‘அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்’ எம்மொழியிலாயினும் எழுதப்படு மெழுத்துக்களெல்லாம் எழுதப்படாத அகரத்தை முதலாக வுடையன். எவ்வெழுத்தையாயினும் ஒலிப்பதற்கு அங்காத்தல்

இன்றியமையாதது. ஆகவே அங்காத்தலின் ஓரெழுத்துத்தானும் ஒலித்தலியலாது. அருவமாகிய அகரம் எழுத்தெல்லாவற்றையு முருவாக்குவதுமன்றி அவ்வெழுத்துக்களை உருப்படுத்து முருக்களுள் அருவமாயடங்கியிருக்கின்றது. அதுபோலவே அருவமாய இறைவன் கண்கண்ட உலகமுழுவதையு முருவாக்கியதுடன் அவ்வுலகத்துள் எள்ளுள் எண்ணெய்போல வியாபித்துள்ளான்.

நல்லாரிணக்கத்தின் நன்மையை அறியுமொருவன் முதலிற்றுன் நெருங்கிப் பழகவிருக்கும் நல்லாரைக் காண விழைகின்றான். அவ்வாறு கண்டுழி அவரை வணங்குகின்றான். ஒருமுறை யாழ்ப்பாணத்துள்ள பலரால் நல்லாரென மதிக்கப்படு மொருவரைக் காணப் போயிருந்தேன். அங்குப் பல ரவரைக்காண வந்திருந்தனர். அவர்களுள் இலங்கையிலுள்ள சிங்களர் தமிழர் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஓரசியல்வாதியு மிருந்தனர். அவரங்குவந்த நேரத் தொடங்கிப் போகும்வரையும் அப் பெரியாரைப் பார்த்தபடியே வணக்க கீழையி லிருந்தாரேயன்றி வேறொன்றுஞ் செய்திலர்.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
ன்றா டொழாஅ ரெனின்.”

சிற்றறிவுடைய மாந்தர்களாகிய நாம் மாசற்ற மெய்யுணர்வைப் பெறவேண்டுமாயின், ‘வாலறிவன்றாடொழி’ வின்றியமையாதது. எம்மை முற்றும் மறந்து இறைவனை யீடின்றி வணங்குதலே உண்மையைப் பெறுதற்கு ஒரேயொரு வழி.

இஸ்ரவேலர் வனந்தரத்தில் இறைவன் கட்டளையின்படி ஒரு கூடாரமமைத்தனர். அக்கூடாரத்துட் பசும்பொன்னினால் ஒரு குத்துவிளக்குச் செய்து வைக்கப்பட்டது. “சிவப்புத்தீர்ந்த ஆட்டுக் கடாத்தோலினாற் கூடாரத்திற்கு ஒரு முடியையும், அதின்மேல் தகசுத்தோலால் ஒரு முடியையும் உண்டுபண்ணுவாயாக” (யாத்திராகமம் 26 : 14) என இறைவன் வாயிலிருந்து ஒரு கட்டளை பிறந்தது. காரண மியாதெனின், குத்துவிளக்கி னொளியன்றிப் புறத்திலிருந்து ஒரொளியு முட்செல்லக்கூடா தென்பதே கடவு ளொழுங்கு. அதற்காகவே ஆட்டுக்கடாத் தோலினாலென்றும் தகசுத்தோலினா லின்னொன்றுமாக இரண்டு முடிகள் கூடாரத்துக்கு

வைக்கப்பட்டன. இறைவனிடத்திலிருந்துபெறு மறிவாய ஒளி யொன்றே தூய ஒளி; பிற ஒளி யாவும் மயக்கத்தையுண்டாக்கு மொளி.

இரண்டாவதாக, ‘நல்லார் சொற் கேட்பதுவும் நன்றே’. நெருங்கிப் பழக விழைந்த நல்லாரைக் கண்டு வணங்கியவுடன் அவர் சொற் கேட்கவேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகிறது. அருவ மாய இறைவன் சொல்லை எவ்வாறு கேட்பது என்று மயங்கி நிற்பார்க்கு முப்பாலாசிரியர் கூறுவதாவது:

“மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ வார்”

என்பதாம்.

இறைவன் தன்னுள்ளத்தில் வந்து தங்கினாலோ என்று அன்பி னிறைவோடு எண்ணும் அடியா னிதயகமலத்தில் விரைந்து செல் கின்ற அவன் அங்கிருந்து பேசுகின்றனன். பேசும்போதெல்லாம் அவனடியை இடைவிடாது நினைக்க அப் பேச்சின் பொருள் யாவும் அங்குப் பதிகின்றன.

அவ்வாறு அவை பதிகின்றனமட்டுமன்று, அவ்வடியார்க்கு எக்காலத்தும் வரக்கூடிய துன்பங்களை நீக்குகின்றன.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
சியாண்டு மிடும்பை யில.”

தனக்கென யாதும் விழையாத இறைவன் பேசும் பேச்சின் பொருள் யாவும் பிறர்நலம் பற்றியனவாகவே யிருக்கும்.

“யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத
லதனி னதனி னிலன்.”

தனக்கென யாதும் விரும்பாதான் உண்மையாகத் துன்பத்தில் நீங்கியவனாவான். தன்னை மறந்தவன் தலைவனையறிவான். தலைவனை யறிந்து அவனடிகளை இடைவிடாது நினைந்து அவனைப்போ லன்பு மயமாவான். “அன்பு நீடிய சாந்தமுந் தயவுமுள்ளது; அன்புக்குப் பொருமையில்லை; அன்பு தன்னைப் புகழாது; இறுமாப்பாயிராது ... சகலத்தையுந் தாங்கும்; ... சகலத்தையுந் சகிக்கும்.” (1 கொரிந்தியர் 13: 4-7).

“நல்லார் குணங்க ளுரைப்பதுவும் நன்றே.”

“இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.”

இறைவனது உண்மையான புகழை எப்பொழுதுஞ் சொல்லுவார் அறியாமையாலுண்டாகும் நல்வினை, தீவினையைச் செய்யமாட்டார். நல்லா ரிணக்கத்தை நாடி அவரைப்போற் குணம்படைக்க விரும்பு மொருவன், அவர் புகழை என்றும் பேசியவண்ணமே திரிவான். அதுபோல இறைவனை வணங்கி இடைவிடாது நினைந்து அவனைப் போல் வருவதை நாடுமொருவன் அவன் புகழை யென்றுஞ் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பான்.

அப்புகழை என்றும் அவன் கூறியவாறே யிருப்பதற்கு ஒரு காரணத்தையும் வள்ளுவர் புலப்படுத்துகின்றனர். அப்புகழ் ‘பொருள்சேர் புகழ்’ என்று அடைவைத்துக் கூறுகின்றனர். இறைவன் புகழே உண்மைப் புகழ், உள்ளீடுள்ள புகழ். இறைமைக்குணங்களிலரான மானிடரது புகழ் பொய்ப்புகழ், உள்ளீடற்ற புகழ். அப்புகழைக் கூறுமிடத்து, நாமு மவரைப்போ லாகின்றோ மன்றி இறைமைக் குணங்களைப் பெற முடியாதாராகின்றோம். “தேவனாலே மாத்திரம் வருகின்ற மகிமையைத் தேடாமல், ஒருவரா லொருவர் மகிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற நீங்கள் எப்படி விசுவாசிப்பீர்கள்” (யோவான் 5: 44). உலக மக்களாகிய நாம் எம்மைப்போன்ற பிறர் எம்மைப் புகழ்வான் விழைந்து அவர் புகழையே என்றும் போற்றிக்கொண்டு திரிகின்றோம். அவ்வாறு திரியுங்கால், இறைவனை நாம் நாடுவதுமில்லை; அவன் புகழைக் கூறுவதுமில்லை; அவனைற்க நடப்பதுமில்லை.

“அவரோ டிணங்கி யிருப்பதுவும் நன்று.”

இறைவனது புகழை எப்பொழுதுங் கூறுமொருவன் அடுத்தபடியாக அவரோ டிணங்கியிருப்பதை நாடுவான். அக்கருத்தையே,

“பொறிவாயி லெந்தவித்தான் பொய்தி ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்”

என்னுங் குறள்மூல மாசிரியர் கூறுகின்றார். இறைவனை வணங்கி அவனை இடைவிடாது நினைத்து, அவன் புகழை என்றுங் கூறுபவன் ஈற்றி லவனோ டிணங்கியிருந்து அவனொழுக்க நெறியில்

நிற்கின்றான். இறைவனுடன் நெருங்கிப் பழகுவதன் இறுதிப்பயன் இதுவே. நூலி லாசியர்கூறு மறநெறியைப் பின்பற்றுவதற்கும் வழி இதுவே.

இறைவன் காட்டும் ஒழுக்க நெறியே பொய்தீரொழுக்கநெறி, மெய்யான நெறி, வீட்டின்பத்தைப் பெறவைக்கும் நெறி. அந்நெறியைப் பொறிவாயி லைந்தவித்தானாய் இறைவனானறி வேறொருவராலங் காட்டல் முடியாது. பொறிகளை வழியாகவுடைய ஐந்தவா வினையு மருதாராகிய மக்களாய நாம் அவ் வவாவினா லுந்தப்பட்டுக் காட்டும் நெறி பிழையாகவும் மயக்கம் நிறைந்ததாகவுமே யிருக்கும். ஆனற் றனக்கென ஒன்றும் வேண்டாதானும் ஐம்புல அவாவினை முழுவதும் அறுத்தானுமாகிய இறைவன் தெளிந்த புத்தியுடைய னாய்த் தூய நெறியையே காட்டுவான். அந்நெறி நீன்றான் எக் காலத்தும் எக்கட்டுமின்றி இன்ப வாழ்க்கையே வாழ்வான். ஐம்பொறி வழியாக வரும் வெள்ளத்தை ஒழுக்கநெறியாய் கால்வாய்க்கண் செலுத்துபவன் திருமூலர் திருமந்திரத்திற் கூறும் 'மடைமாற்றம்' செய்பவனாவான்.

இவ்வாறு இறைவனை வணங்கி, நினைத்து, புகழ்ந்து, அவர் நெறி நின்றலே கடவுள் வாழ்த்தின் பயன் என்று கூறி முடித்த ஆசிரியர் எதிர்மறையாகவுஞ் சிலவற்றைக் கூறித் தாஞ் சொல்லவந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். ஒருவன் கடவுளைத் தேடாது, வணங்காது, நினையாது, வாழ்த்தாதிருப்பானாயின், யாது நிகழுமென வினவுவார்க்கு ஏற்ற விடையிறுக்கின்றனர் வள்ளுவனார். இவ்விடை கூறுங்கால், முதலாறு குறள்கள் மூலமாகவும் நிலைநிறுத்திய உண்மை வலிபெறுகின்றது.

“தனக்குவமை யில்லாதான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.”

ஒப்பாரு மிக்காரு மில்லாதானை இறைவன் தாள்களை இடைவிடாது நினைத்தார்க்கன்றி உள்ளத்திலெழுங் கவலைகளை மாற்றாத வியலாது. இறைவனொருவனே குற்றமற்ற தூயவன், தனக்கென ஒன்றையும் வேண்டாதான். அன்னனை இடைவிடாது நினைந்து அவன் நெறியில் நின்றாலன்றி உள்ளத்திற் கவலை ஊறியூறிப் பெருகிக்கொண்டே நிற்கும். ஐம்புல அவாவினால் நடத்தப்படும்

மக்களோடு நட்புக்கொண்டு அவர்களை யண்டி அவர்கள் காட்டும் வழியில் நடக்கு மொருவன் கவலைக் கடலில் மூழ்கி நீங்க வழி தெரிவது நிச்சயம்.

இறைவனடியை என்றும் நினையாதான் மனக்கவலையை மாற்றல் முடியாதது மட்டுமன்றிப் பொருளின்பமாகிய கடலை நீந்தித் தாண்ட வியலாது.

“அறவாழி யந்தணன் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது.”

இறைவனை வணங்கி நினைந்து வாழ்த்தாதானுக்கு ஏற்படுங் கேடியாது என வினவுவார்க்கு விடையாக இக் குறளைக் கூறு கின்றனர் ஆசிரியர். சில் வாழ்நாட் சிற்றறிவுடைய மக்கள் எத் துணைப் பெரியராயினும், அறக் குட்டைகள் அன்றேல் அறவாவி களேயாவார். இறைவனே அறக் கடலாயுள்ளார். ஆகவே, இவ் வுலக வாழ்விலே பொருளின்பமாகிய கடல்களி லிறங்குவோர் அவ் விறைவனது துணையின்றி அவ்வாறு செய்வாராயின், அவற் றின் சுழிகளி லகப்பட்டு அவற்று ளமிழ்ந்தி மாள்வதேயன்றி உயிருடன் பிழைத்த வியலாது. ஆயின், இறைவன் தாளாகிய புணையைச் சேர்ந்து இக்கடல்களு ளிறங்குவாராயின், இலகுவாக அவற்றைத் தாண்டி அக்கரையிலுள்ள வீட்டையடைவது திண்ணம். அறவாழி யந்தணன் தானே புணைக்கும் பொருளையு மின்பத்தையும் ஆழிக்கும் ஆசிரியர் ஒப்பிட்டுள்ள ஞானத்தை என்னென்று கூறிப் போற்றுவோம்.

அடுத்த குறளில் அருமையான கருத்தொன்று வைக்கின்றனர் வள்ளுவனார். ஐம்பொறியுடைய மனிதனுக்கு ஆரும் பொறியொன் றிருப்பதாக ஆராய்ந்தறிந்து அதுமூலமாக ஆழமான உண்மை யொன்றை விளம்புகின்றன ராசிரியர்.

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான்
ருளை வணங்காத் தலை.”

கண்ணிருந்துங் காணாவிடின், பயனேயில்லை; காதிருந்துங் கேளாவிடின், பயனேயில்லை. அதுபோலத் தலையிருந்தும், எண் குணத்தானாகிய இறைவன் தானே வணங்காத் தலையினைப் பயனே

யில்லை. கண், காது முதலிய பொறிகள் மூலமாகவே அறிவைப் பெறுகிறோம். கண் மறையின், பார்வையினுற் பெறுமறிவு நின்று போகிறது. அவ்வாறே ஏனைய புலன்களினுற் பெறுமறிவு மற்றுப் போம். அதுபோலவே தலைக்குரிய தொழிலாய தலைவனை வணங்குதல் நின்றுவிடுமாயின், தலைவனிடத்திற் பெறவேண்டிய எதையு மிழந்து விடுகிறோமன்றோ!

ஈற்றில் எல்லாவற்றையுந் தொகுத்து இறைவனடி சேர்ந்தார் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் என்றும் அவனடி சேராதார் அப் பெருங்கடலை நீந்தாரென்றுங் கூறுகின்றனர். ‘இருள்சே ரிருவினை’ காரணமாகப் பிறவியாகிய காரியந் தோன்றும்; அப்பிறவி காரணமாக மயக்கம் நிறைந்த நல்வினை, தீவினை தோன்றும். இவ்வாறு ‘காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருத லின், பிறவிப் பெருங்கடல் லென்றார்’ ஆசிரியர். இறைவனடியை நாடித் தேடி இடைவிடாது பற்றிக்கொண்டிருப்போர் ஈற்றி லவரையே அடைந்து என்றமழியா இன்பத்தைப் பெறுவர்.

இவ்வதிகாரத்தில் இதுவரையிற் கண்ட சிறப்புக்களைத்தவிர இன்னுமொரு சிறப்புக் குறிப்பிடற்குரியது. ஒன்பதாவது குறட் பாவில் இறைவனை எண்குணத்தானென அழைக்கு மாசிரியர், முதலெட்டுப் பாக்களிலும் இறைவனுடைய எண்குணங்களையும் ஒவ்வொருபாவினு மொவ்வொன்றாக ஓரளவுக்குக் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர். முதற்குறளிற் கடவுள் இயற்கையுணர்வினன் என்பதைக் காட்டுகின்றனர். அகரவொலி இயல்பாக அங்காத் தலாற் பிறப்பதானமையின், அது எழுத்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் தலைமை பெற்றுள்ளது. அதுபோலவே அறிவே வடிவமாயுள்ள இறைவன் உலகத்திலுள்ள உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் எல்லா வற்றிற்கும் இயற்கையுணர்வான் முதன்மை பெற்றுள்ளான். கடவுளது உண்மை கூற வந்தவிடத்து ஆசிரியர் அவருடைய குணங் களுள் ஒன்றாகிய இயற்கையுணர்வினனாதலைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அடுத்ததாக, முற்றுமுணர்தலான இறைவனது இன்னொரு குணத்தை இரண்டாங் குறளின்கண் விளங்க வைத்திருக்கின் றனர். ‘வாலறிவ னற்று டொழாஅ ரெனின்’— இறைவனை ஈண்டு ‘வாலறிவ’ னெனக் கூறும்போது, அவன் களங்கமற்ற தூய அறி வுடையானென்பதனை வாசகர் அறியக் காட்டுகின்றனர். உலகத்

திலே மக்கள் சிறப்புற்று வாழவேண்டுமாயின், முற்றுமுணர்பவனாய் கடவுளை வணங்கி அவனிடம் தெளிந்த புத்தியைப் பெறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு பெறுதான் உலகத்திலுள்ள எந்நூலைக் கற்பினும் பயன் யாதுமில்லை.

மூன்றாவதாக, இறைவன் முடிவிலாற்றலுடையான் என்பதை அடுத்த குறண்மூலங் காட்டுகின்றன ராசிரியர். கடவுள் பேரி லன்பு வைத்து அவரை நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் வந்து சேரும்வரை இடைவிடாது பற்றிக்கொள்பவர் “எல்லாவுலகிற்கும் மேலாய் வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.” அவ்வாறழிவின்றி வாழ்வது சாதாரண மக்களுக்கு இலகுவானதொன்று. முடிவிலாற்றலுடைய இறைவனுடன் அடிப்பட்டுப் பயின்று இடைவிடாது அவனடியை நினைந்தார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு ஒருகாலு மியலாத தொன்றேயாம்.

அடுத்ததாக, இறைவனை ‘வேண்டுதல் வேண்டாமையிலன்’ என அழைக்கின்றனர். அவ்வாறழைக்கின்றழி, அவனது இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதலாய் குணம் புலப்படுகின்றது. முக்குணங்களு ளொன்றாய் காமம் அல்லது ஆசையே பாவத்துக்கு வேர் என்று பலர் கூறுவதுண்டு. எல்லாப் பாவத்துக்கு மது காரண மல்லாவிடினும், பல பாவங்களுக் கதுவே காரணம். ஆகவே, அவ்வாறு இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியானை அண்டி வாழ்க்கையை நடத்தும்போது, எக்காலத்தும் உலக வாழ்க்கையி லுண்டாகுந் துன்பங்களி னீங்கி வாழவியலும்.

ஐந்தாவதாக, கடவுளுக்கும் மக்களுக்கு மிடையிலுள்ள வேறுபா டொன்றை ஐந்தாங் குறண்மூலம் விளக்குகின்றார் வள்ளுவனார். தன்வயத்தைய கடவுளின் புகழ் ‘பொருள்சேர் புகழ்’ என்னுமழியா உள்ளீடுள்ள மெய்ப்புகழ். பிறர்வயத்தைய மனிதன் புகழோ உள்ளீடற்ற பொய்ப்புகழ். மேலே கூறியதுபோல, ‘ஒருவரா லொருவர் மகிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுந் தன்மையுடையாரே மக்கள். அவர்கள் தன்வயத்தைய இறைவனைப்போலல்லாது பிறரிலே தங்கிப் பிறர் புகழையே நாடித் தேடுவாராவார். தன்வயத்தனாகுமியல்புடைய இறைவன்புகழை விரும்பினரிடத்து மயக்கத்தினாலுண்டாகும் நல்வினை, தீவினையொன்று மனாகவு மாட்டா.

இறைவன் தூயவுடம்பினன் என்பதை ஆரங் குறண்மூலங் காட்டுகிறாசிரியர். ஆசைநீங்கிய இருதயமுள்ளான் அழுக்கற்ற உடலினனாதல் ஓரளவுக்கு வாழ்க்கையில் நாம் காண்பதுண்டு. அது அவ்வாறாயின், ஐம்புல அவாவினை அறுத்தானாய் கடவுள் தூயவுடம்பினனாதல் வியப்பன்று. தூய வுடம்புந் தூய உள்ளமு முள்ள இறைவன் காட்டுந் தூய ஒழுக்க நெறியின்கண் வழுவாது நிற்கும் மக்கள் எக்காலத்தும் மாறாத ஒருதன்மைத்தராய் வாழ்வ ரென்பது திண்ணமேயாம்.

மனக்கவலையென்னும் பிணியை மாற்றற்கு மருந்தாய் இறைவன் வரம்பி லின்பமுடையானென்பதைத்

“ தனக்குவமை யில்லாதான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது ”

என்னுங் குறண்மூலம் விளங்க வைத்திருக்கின்றனர் வள்ளுவனார். சாதாரண உலக வாழ்க்கையிலேயே இன்பம் நிறைந்த உள்ள முடையானுடன் நெருங்கிப் பழகிவருங் கவலையுள்ள ஒருவன் அவனுடன் பயிலப் பயிலக் கவலைக் குணம் நீங்கி இன்ப நுகர்ச்சி பெறுவதை நாம் காண்பதுண்டு. அது அவ்வாறாயின், ஒப்பாரும் மிக்காரும்ல்லா இறைவனடியை என்றும் நினைப்பானொருவன் வரம்பிலின்பமுடையானாய் அவனைச் சார்ந்து சார்ந்ததன் வண்ண மாகி மனக் கவலையற்று இன்பமயமாகின்றனன்.

இருளுக்கு மாறு அருள். பொருளின்பமாகிய கடவுள் மூழ்கும் போது அவ்விருளிலிருந்து நீங்குவதற்கு அருளொன்றே தேவை. பேரருளுடைமையாகிய குணத்தைப்பெற்ற கடவுள் தானைப் பற்றிக் கொள்ளு மொருவன் அவன் தாளிலிருந்து பெருகு மருளினால் பொருளின்பமாய் இருளிலிருந்து நீங்குவதற்கு உறுதி பெறுகின்றான். உலக வாழ்க்கையில் மூழ்கியிருக்கும் மக்களாகிய நாம் அறக் கடலாய் அந்தணனது தானை இடைவிடாது இருதய கமலத்திற் பற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவற்றிலிருந்து வெள்ளமாகப் பெருகும் பேரருள், உள்ளத்திலுள்ள பாவமாகிய அழுக்கை முற்றுங் கழுவிக்கொண்டு ஓடுகிறது. மேற்கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து பேரரு ளுடைமையாகிய இறைவனின் குணம் இவ் வெட்டாங் குறளுட் புலப்பட வைத்திருக்கின்றன ராசிரியர் எனல் பொருந்தும்.

முதலெட்டுக் குறட்பாவிலும் மேற்கூறிய எட்டுக் குணங்களையு மொவ்வொன்றாகக் கூறியவர் ஒன்பதாங் குறளில் “என்குணத்தான் றுளை வணங்காத் தலை குணமில்வே” என்கின்றனர். இதன்கண் வாழ்க்கையி னீரகசியம் ஒன்று தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. எங்களை முற்றும் மறந்து இறைவனே எல்லாவற்றிற்கு மெல்லாம் என்று அவனை வணங்கி அவனை இடைவிடாது நினைந்து போற்றிப் புகழ்ந்து அவன் ஒழுக்கநெறியில் நின்றலொன்றே நாங்கள் செயற்பாலது. அவ்வாறு செய்வோமாயின், வாழ்க்கையி லேற்படுங் கவலைகள் துன்பங்கள் யாவும் மறைந்து நீங்கிவிடும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் தமிழ்க் கல்வியின்னுகொண்டிருந்த காலத்தில், தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழறிஞர்களுள் ஒருவராய் திரு. கந்தசாமியாரவர்களிடம் பாடங்கேட்கும் பெரும்பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அங்குக் கல்வி கற்று முடியும்பொழுது ஒருநாள் அவர்கள் எனக்குச் சொன்னதாவது: “இதுவரையில் என்னுடையின்றதை நானுங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். இனி உங்களுநராகிய யாழ்ப்பாணம் போகப் போகிறீர்கள். அங்கிருக்கும் வித்துவான் கணேசையர் தமிழ்நன்கறிந்தவர். அவரிடம் தொல்காப்பியம்: சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் முறையாகக் கற்றுவிட்டீர்களாயின், நீங்கள் கற்ற தமிழ்க் கல்வி ஓரளவுக்கு முற்றுப்பெறும். சேனாவரையர் சிறந்த உரையாசிரியர். அத்துடன் அவருடைய உரைநடை எல்லாத் தமிழரும் விரும்பிப் பயிலவேண்டியதொன்று. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமிழறிஞருள் வித்துவான் கணேசையர் ஒருவரே சேனாவரையத்தை நன்கு கற்பிக்கத்தக்கவர். அவரிட மதனை முறையாகக் கற்பீர்களாயின், உங்கள் தமிழ்க் கல்வி சிறப்படையும்” என்பதாம்.

அந்நாட்டொடங்கிச் சேனாவரையத்தை அவரிடங் கற்றுவிட வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கிருந்தபோதிலும், வசதி கிடையாது விட்டுவிட்டேன். எனினும், பதிறுப்பத்து முழுவதும் அவரிடங் கற்குஞ் சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்புங் கிடைத்தன. அந்நூலை அவரிடங் கற்குங்கால், அவரது ஆழ்ந்த அறிவையுங் கற்பிக்கும்போது காட்டும் பேரன்பையுஞ் சுவைத்து இன்புறச்செய்த எல்லாம் வல்ல இறைவனை என்றும் போற்றுகின்றேன்.

கம்பன் காட்டும் இல்லுக்குரிய நல்ல சூழல்

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்

இயற்கை இல்லும் செயற்கை உறையுளும்

ஆதிகால மனிதன் தன்னை வெயிலின் தாக்கத்தினின்று காத்தற்குப் பருமர நிழலைத் தஞ்சமென அடைந்தான். மழைக் குளிரும் பனிக் கொடுமையும் அவனை அல்லலுறுத்தாவண்ணம் நிழல்தரு தருவின் பொந்தும் மலைக்குகைகளும் அவனுக்கு உறைவிடமாயின. இயற்கைத் தெய்வம் மனிதனுக்குப் பண்டைய நாளிலே அளித்த வரங்களிவை. பொருளைச் சேர்த்து வைக்கும் எண்ணமும் சுக போகங்களும் வாழ்க்கை வசதிகளும் அவனை மயக்கத்தொடங்கவே அவன் இடம்பட வீடுகளமைத்தான். ஆசைகள் பல்கிப் பெருகித் தேவைகளும் மட்டின்றி வளரவே காற்றைத் தடைசெய்து வானக் காட்சியை மறைக்கும் மாடமாளிகைகள் எழலாயின. இன்றோ வெப்பம் மிக்க நம்நாட்டிலே மேற்புறம் மொட்டையான தட்டை வீடுகளமைத்துக் காற்றோட்டத்தைத் தடுத்து மனிதன் வலிந்து நோய்களை வருவித்துக்கொள்ளுகிறான். குடு மிக்க கோடைகாலத் திலே பென்னம்பெரிய அலங்கார மாளிகைகளிலே வசித்தலை ஒழித்து அவன் குளிர்தரு நிழலிலே அமர்ந்திருத்தலைப் பார்க்கும் போது வீடு வசிக்கவசதியற்ற அலங்காரப் பொருளாகவே காட்சி தருகின்றது. இத்தொடர்பிலே கம்பன் காட்டும் இயற்கை உறையுள் ஒன்றனைப்பற்றிச் சிந்தித்தல் தக்கது.

இராமன் அகத்தியனை அடைதல்

இராமபிரான் சிற்றன்னையின் விருப்பப்படி வனவாசம் செய்ய நேர்ந்தபோது அரண்மனை வாழ்க்கையையும் அரசபோகத்தையும்

துறந்ததற்கு இரங்கினால்லன். வனவாசத்தைத் தனக்குக் கிடைத்த பேறுகவே விரும்பி ஏற்றான். புண்ணியநதிகளிலாடுவதும் தியானத்தி லாழ்வதும் முனிவரரை வணங்குவதும் அன்னவனுக்கு மகிழ்வூட்டின. புண்ணியமூர்த்தி தம்மிற் படிவதனால் நதிகளும் தீர்த்தங்களும் புனிதமெய்துகின்றன. தாம் தேடி அடைய வேண்டிய பெரும் பொருள் தம்மை வந்தடைந்த எளிமையை நினைந்து முனிவரர் மகிழ்ச்சியிலே முழுகுகின்றனர். பல பெரும் புண்ணிய முனிவரைத் தரிசித்துப் பத்து ஆண்டினை வனவாச காலத்திலே பயன்படுத்திய இராமன் தண்டமிழ் வண்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய—தமிழால் உலகை அளந்த—அகத்திய மாமுனிவனின் இருப்பிடத்தை வந்தடைகின்றான்.

அகத்தியன் அகங்களித்த வாக்கு

இராமனைக் கண்டமாத்திரத்தே அகத்தியன் உளங் களிகூருகின்றது. முனிவன் வாயினின்றும் மங்கலகரமான வாழ்த்தொலி எழுகின்றது :

“வாழுமறை வாழுமனு கீதியறம் வாழும்
தாழுமிமை யோருயர்வர் தானவர்க டாழ்வார்
ஆழியுழ வன்புதல்வ ! ஐயநிலை மெய்யே
ஏழுலகும் வாழுமினி யிங்குறைதி யென்றான்.”

(ஆழி உழவன் - ஆஞ்செய்யாகிய ஏரால் உலகை உழுபவனாகிய தசரதன்)

இராமன் வரவால் தானவரால் நலிவடைந்த நல்லோர் வாழ்வேய்த ஏழுலகமும் தழைத் தினிது ஓங்கும் காட்சி அகத்தியன் மனத்தகத்தெழுகின்றது. அகத்தின் உவகைப் பெருக்கை இப்பாடல் உளங்கொளக் காட்டுகின்றது.

படைக்கலம் வறங்கலும் இல்லச்சூழல் காட்டலும்

அரக்கரால் வரும் இடரையெல்லாம் தடுத்து அக்கொடியோரைத் தடிந்து உலகிற்கு நலமருள அகத்திய மாமுனி இராகவனுக்குப் படைக்கலங்கள் கொடுக்கின்றான் ; இராமன் இனிதுறைய உறையுளும் காட்டுகின்றான். இருப்பிடம் காட்டும்போது மாமுனிவன் உள்ளத்திலே நான் காட்டும் பாங்கார் சீதையின் மனப்பாங்கிற்கும் பொருத்தமாயிருத்தல்வேண்டு மென்ற எண்ணம் தலைசிறந்து

விளங்குகின்றது. முனிவன் இராமனாதியோர் வசித்தற்குக் காட்டுமிடம் உறையுளுக்குரிய இலக்கணங்களெல்லாந் திருத்தமுற அமைந்திருத்தலைக் கம்பன் நயம்பட நமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகிறான். வேறெப்புவனதுங் காட்டமுடியாத சாந்தந் தவமும் புனித இயற்கை நலங்கனியும் சூழல் இதோ நம்முன் காட்சி தருகின்றது :

“ ஓங்குமர னேங்கிமலை யோங்கிமண லோங்கிப்
பூங்குலை குலாவுகுளிர் சோலைபுடை விம்மித்
தூங்குதிரை யாறுதவழ் சூழலதொர் குன்றின்
பாங்கருள தாலுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச.”

: (உறையுள் - வசித்தற்குரிய இடம்; பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதிகொண்ட இடம்; மஞ்ச - மைந்தனே (புதல்வன்போன்ற இராமனே.)

அகத்தியன் இராமன் வசித்தற்குப் பொருத்தமுடையதெனக் காட்டு மிடத்துள்ள குளிர்தருக்கள் வான்முகட்டை ஓட்ட வளர்ந் திருப்பதனைக்காட்ட முதற்கண் மரனுக்கு (மரன்-மரங்கள்) ‘ஓங்கு’ என்ற முக்காலமும் உணர்த்தும் பெயரெச்சத்தைப் பெய்து வைக்கின்றான். வசிப்பிடம் மனதிற்குகந்த மங்களகரத்தோடும் பொலிவதனை ‘ஓங்கு’ என்ற உயர் தனிச்சொல்லை ஓராமடியிலே நான்கு முறை எடுத்தாள்வதினாலே காட்டுகின்றான்.

வளங்கெழும் சூழல்

மரனும் மலையும் மணலும் ஓங்குகிற்குங் காட்சி எங்கள் மனத் தையும் வானளவிற்கு ஓங்கச் செய்கிறது. சோலை வளம் நனி துளும்புவதைப் புலவன் ‘குலை குலாவு குளிர்’ என்ற மூன்று பதங்களையும் மோனை நயத்துடன் ஓசை நலமும் பொருந்த அடுத்தடுத்து வைப்பதனாற் காட்டுகின்றான். பூக்கள் தனித்தனியே இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகக் காட்சியளிக்காது எக்காலமும் குலை குலையாகப் பொலிந்திலங்கும் முறையிற் காட்சி தருவதனை ‘குலை குலாவு’ என்ற தொடராற் புலப்படுத்துகின்றான். ‘விம்மி’ என்ற சொல் சோலை வளமிகுதியைக் கண்முன் காட்டுகின்றது. ஆலமரம் ஒன்றே பேரரசனும் பெருந்தானையும் ஒருங்கிருக்க இடங் கொடுக்குமெனின் ஐந்து ஆலமரங்கள் இந்தச் செழுநிலப் பரப்பிலே குன்றின் பாங்கரிலே குறையா நீர்ச்சுனையிலே கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும் காட்சியின் நேர்த்தி சொல்லளவிற்கு அப்பாற் பட்டதல்லவா? ஆலமரக் காட்சி அரும்பெற்ற காட்சியா யிருப்ப

அதற்கு முடிசூட்டும் பான்மையில் மெல்லென ஒலித்துத் தூங்கித் தூங்கித் தவழ்ந்து தவழ்ந்து செல்லும் ஆறென்றும் இடைபுகுவ தாயின் இவ்வளமார் காட்சியை விண்ணவரும் கண்டின்புறவருதல் ஒருதலை. தமிழின் வளம்போலவே அகத்தியன் காட்டுஞ் சூழலும் இனிமை தவழ்வதொன்றாயிருக்கின்றது. மரமலை மணல்களின் வளத்தொடு சோலைச் செழுமையும் பச்சிலை ஆவின் கொழுமையும் ஆற்றின் சலசல என்ற சப்தமும் நம்மை எங்கோ கந்தருவ உலகிற்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன. இக்காட்சி யோகியருக்கும் போகியருக்கும் ஒருங்கே விழைவுதர வல்லது.

இவ்வளவில் அகத்தியன் சூழலின் அழகை எடுத்தியம்பி நிறுத்திவிடாது மகுடத்திற்கு மணி பதிக்கும் பான்மையில் மேலும் தொடர்ந்து சொல்லுகிறான். குளிர்மை பொதுளிய பொழிலின் எழிலை அகத்தியன் வாக்கிலே வைத்துக் கம்பன் காட்டும்முறை நலங்கனிந் திலங்குவதொன்று. மெல்லோசையை வெளிப்படுத்தும் னகர லகர முகரங்களைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தும் கம்பன் வாக்கிலே தேனின் சுவை தோய்ந்துள்ளது :

“ கன்னியிள வாழைகனி யீவகதிர் வாலின்
செந்நெலுள தேனொழுகு போதுமுள தெய்வப்
பொன்னியென லாயபுன லாறுமுள போதா
அன்னமுள பொன்னிவளொ டன்பின்விளை யாட.”

பழவளனும் பலவளனும்

உளத்திற்கும் உணர்விற்கும் இன்பமளிக்குங் காட்சியை முற்பாட்டிலே காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலே உடலுக்கு இன்பமளிக்கும் இனிய உணவு வகைகளைத் தேனொழுகக் காட்டுகின்றான். தூங்குதிரை ஆற்றின்மூலம் நிலம் நலமெய்தித் துலங்குவதனைக் காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலும் உணவு வகைகளை உதவும் நீரின் சிறப்பை மேலும் காட்டுகிறான். கங்கைபோலவே தூய்மை மிக்க காவிரியை நிகர்க்கும் புனலறவறியாப் பெருக்கொடு கூடிய ஆற்றுக் காட்சியை ‘தெய்வப் பொன்னி யெனலாய புனலாறுமுள’ என்ற அடியால் நம்முளத்திடை பதிக்கின்றான். நிலவளமும் நீர்வளமும் மிக்கிருப்பின் எல்லாவகை வளங்களும் பொதுளுதல் இயல்பே. ஆற்றூராகிய பாலுடன் போதின் தேனொழுக்கையுங் கூட்டிக்

காட்டிக் கம்பன் பழத்தின் வளத்திற்கு வழிசெய்கின்றான். பக்கலிற் போவார் வருவா ரெல்லோரும் தம்மை எக்காலமும் உண்டு மகிழ வாழைகள் கனிகளை ஈந்தவாறே வளருகின்றன. இக்கனிகளுக்குத் தட்டுக்கேடு ஏற்படுமோ என்ற எண்ணம் எழ இடமில்லாமலே வாழைகளைக் கன்னித்தன்மையும் இளமைப்பண்பும் உடையன வாகக் காட்டி எழுந்த குலைகளையுடைய வாழைகளோடு எழப் போகும் குலைகளை ஈனும் வாழைகளையுங் கண்முன் நிறுத்துகிறான்.

ஐயர்க்கும் அணங்கிற்கும் ஏற்ற சூழல்

நீர்வளம் நிலவளம் பழவளங்களுடன் வேறும் பல வளங் களையும் கம்பன் காட்டத் தவறுகின்றானில்லை. உடல் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சோற்றுவளம் அங்கு மிக்கிருந்தலை (அணில் வாலப்போலப் பருத்துச் செழித்து) ‘கதிர் வாலின் செந்நெலுள்’ என்ற கூற்றினால் உரைக்கின்றான். தூரதேசங்களிலே இருந்துவரும் செழிப்பற்றுப் பதனிழந்து உரமற்ற (கூப்பன்) அரிசிக்குக் கையேந்தி வாய்பிளந்து நிற்கும் இக்கால வீரராகிய நமக்குக் கம்பன் எத்துணை செழிப்பான செந்நெல் வயற் காட்சியை வழங்குகின்றான்! மனிதர் வாழ்வதற்கேற்ற இடம் யாதெனக் குருகுகள் (பட்சிகள்) காட்டு கின்றனவென அப்பர் சுவாமிகள்,

“குருகினங் கூடி ஆங்கே கும்மலித் திறகு லர்த்தி
மருவலாம் இடங்கள் காட்டும் வலம்புரத் தடிக ளாரே”

எனத் தமது தேவாரத்திலே தெரிவிக்கின்றார். பட்சிகள் ஆரவாரித்துத் தமது இறகுகளை உலர்த்திக் கூக்குரலிட்டு ‘மனிதரே திருவலம் புரம் நீவிர் வசித்தற்கு எத்துணைச் சிறப்புடையது வம்மின்’ என்று காட்டுகின்றனவாம். இங்கும் கம்பன் நீர்வாழ் பட்சிகளிலே சீதா தேவியின் உளத்திற்குகந்த வெள்ளை அன்னத்தொடு செங்காற் பெருநாரையையும் காட்டிச் சீதைக்குத் தோழிகளில்லாக் குறையை இவை தீர்க்குமாற்றைத் தெளிவுறுத்துகின்றான். நீர் மிகுந்த தடா கத்திலே தாமரைமலரிலே வீற்றிருக்கும் சீதையாகிய பொன்னுக்கு (இலக்குமிக்கு) அதே மலரை நாடும் அன்னம் எத்துணைச் சிறந்த தோழியாகும். வீரரிருவரும் குன்றிலே துள்ளி ஏறிப் புனல் ஆற்றிலே திளைத்தாடுவாராயின் சீதையும் மணற்குன்றிலேறித் தூங்குதிரை யாற்றிலாடி அன்னம் நாரை என்னும் நல்ல தோழியர் குழாத்

திடை வாழவே அகத்தியன் காட்டும் பஞ்சவடி (வடம்-ஆலமரம் ; பஞ்சவடி-ஐந்து ஆலமரங்கள் தொகுதிகொண்ட இடம்.) எப்பா லாரும் எக்காலமும் இனிதுறைதற்கேற்ற நல்லிடமாகின்றது. தன் னிகரற்ற தலைமைத்து இவ்விடம். இல்லமைவுக்குரிய எல்லாப் பொருத்தங்களுடனும் முனிவரர் வசிக்கும் அண்மையில் அமைந் துள்ள இச்சூழல் கம்பராமாயணமாகிய கற்பகதருவினிடை நல மெலாம் கனியும் இல்லமாகப் பொலிந்திலங்குகின்றது.

பஞ்சவடியும் மருதடியும்

அகத்திய மாமுனி வாக்காகக் கம்பனருளிய இப்பாடல்க ளிரண்டும், வருத்தலைவிளான் மருதமர நீழலில் வீற்றிருக்கும் கணேசப்பெருமானுடைய நினைவருத வித்துவசிரோமணி கணேச ஐயரவர்கள் விரும்பி வாழ்ந்து பல இலக்கியங்களுக்கும் பாரிய இலக்கண நூலுக்கும் உரைகண்ட மருதமரச் சூழலை நினைவுறுத்திக் கொண்டிருப்பதனை அத் தவச்சூழலைத் தரிசிப்பவர் உணருவர்.

மூங்கில்களை வெட்டி, குறிய துண்டுகொண்டு தூண்டட்டு, நெடிய துண்டுகொண்டு முகட்டிலும் நாற்புறங்களிலும் விட்டமிட்டு, கிளைகளை வளைகளாகவும் வரிச்சுக்களாகவும் விரிச்சுக் கொடிகளைக் கயிறுகளாகவும் கொண்டு அவைகளை விலகாமற் கட்டி மேலே தேக் கிலை பரப்பி அதன்மேல் நாணற்புல்லாற் கூரை வேய்ந்து மூங்கில் களைக் கொண்டே சூழவும் சுவர்கள் போக்கி அவைகளைக் குழைத்த மண்கொண்டு மறைத்து நீர் தெளித்து மெழுகித் தாசரதி தங்கு வதற்குச் சாலை சமைத்தான். அவ்வாறே மைதிலி வைகுதற்கு மற்றொருசாலை வகுத்து, அதன் சுவர்களைக் குங்குமக்குழம்புபோன்ற செக்கச்சிவந்த சேற்றினால் தீற்றி, ஆற்றிலே பொறுக்கிய பொன் னும் மணியும் பதித்து மென் மயிற்சீலியால் விதானம் அமைத்து அடித்தளத்திற் புதுப்பூச் சிதறி அழகும் இனிமையும் அமைய இலக்கு வன் சாலை சமைத்தான்.

— வெ. ப. கப்பிரமணியமுதலியார்

அருந்தமிழ்ப் புலவரின் அஞ்சப் பெருமை

தமிழ்ப்பண்டித் வ. மு. இரத்தினேசுவர ஐயர் அவர்கள்

கடல்புடைகுழுங் காசினிவாழ் மக்கள் நடைமுறைக் கேய்ந்தது மொழி. அம்மொழி தென்றமிழ், ஆரியமென இரண்டாகும். அவற்றினின்று பன்னூறு மொழிகள் தோன்றின. தமிழ் முதல், இடை, கடை என்று பகுக்கப்பட்ட சங்கங்களில் அங்கம் பூண்ட பேரறிஞர்களால் வளர்க்கப்பட்டது. மொழி தோன்ற மூலகாரணர் இறைவனே. அவ்விறைவரும் புலவராய்ச் சங்கஞ் சிறக்கச் செய்தார் என்பர்.

கடைச்சங்க காலப் புலவர்களுள்ளே நக்கிரரும் ஒருவர். இங்கே அன்னார் வரலாறும் திருமுருகாற்றுப்படையின் சாரமும் சிறிது காட்டுவன். நக்கிரர் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர்.

சோழநாட்டின் இராசதானியாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இலக்கப்பன் என்பவருக்கு மகனாக அவதரித்தவர் நக்கிரர். பாலப் பெயர் பாலப்பன் என்பது. முன்னைவினைப் பெருங்காடு மூடாது, பன்னூலும் இளமையிற் கற்றுணர்ந்த சீரியோர் இந் நக்கிரர். செந்தமிழில் வீறுசேர் புலமையும் வீரமும் நக்கிரரிடங் குடிகொண்டன. ஓதாதும் சில அறிந்தாராயினும், சாகாத கல்வி எது என்று ஆராய்ந்துகொண்டு, பலதலம் புக்குப் படைப்பின் விநோதத்தைப் பார்த்து அவர் மகிழ்வாராயினர். சிவாநுபூதிச் செல்வத்தைச் சேரும் பருவமுடையராக விளங்கிய அவர், திருப்பதியின் வடகிழ்ப்

பாகத்தில் வாயுத் தலமாகவுள்ள திருக்காளத்திநாதரை அன்புடனுருகிப் பணிந்தார். சைவசமயப் பன்னூல்களின் முடிவான தவயோகராக அங்கே அவர் இருந்தார். காளத்தியே முன்பு சிலந்தி, நாகம், யானை முதலியவை உலகருள் பெருமானின் திருவடிகளைப் பூசித்துப் பதமுத்தி கூடிய உயர்தலம். “மாயநட்போரையும், மாயாமலமெனும் மாதரையும் வியவிட்டு ஓட்டி, மெய்யருளாந்தாயுடன் சென்று ஸ்ரீதேவியின் பூரண கிருபாகடாட்சத்தால், பின்தாதையைக் கூடுதலே நிட்டையின் திறம்” என்றங்கு ஆங்கமைந்த அருட் பெருகொளியான ஞானப் பூங்கோதையாகிய சத்தியை உபாசித்தார். அவ்விறைவி திருவருளானே, பாரகாவியத் திறமையும் நான்மறைப் புலமையும் அட்டமாசித்திப் பேறும் அவருக்கு நன்கு வந்தன. அம்பிகை அருட்குறிப்பினால் துவாதசாந்தத் தலமாய ஆலவாய் அவிர்ச்சடைப் பெருமான் அருள்மழை பொழியும் மதுரையை நக்கீரர் வந்தடைந்தார்.

சங்கத்தலைவ ரொருவரின்றித் தடுமாறிய புலவர்கள், இறைவனருட்படி நக்கீரரைத் தலைவராகக் கொண்டனர். நக்கீரரும் பசுபோத மேலீட்டானே இறுமாந்திருந்தார். கான்மாறியாடிய கற்பகமாகிய மீனாட்சி சுந்தரேசப் பெருமான் நக்கீரருடைய பேராண்மைத் திறத்தை அடக்கத் திருவுளங்கொண்டார்.

மதுரையின்கணுள்ள ஆலய பூசகர் ஒருவர் ஏழையாக இருந்தார். ஏழைகளுக்குத்தான் கடவுட் பக்தி வளரும். தருமி என்ற அவர் சொக்கலிங்கப்பெருமானைப் பொன்பெற வேண்டிப் போற்றி செய்து வந்தார்.

இஃது இவ்வாருக, ஒருநாள் உக்கிரப்பெருவழுதி சயனமண்டபத்திலிருந்து, அவர் தேவியின் கூந்தலினால் நறுமணம் உண்டாதலை அறிந்தார். அப்போது பாண்டியனுக்கு “அரிவையர் கூந்தலுக்குச் செயற்கையாலன்றி, இயற்கையாக நறுமணம் உண்டா?” என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அச் சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பவருக்கு உரியது என்று பொன்முடிச்ச ஒன்றைச் சங்க மண்டபத்திற் கட்ட அரசன் கட்டளை இட்டான். இதனை அறிந்த தருமி தனது பண ஆசையைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து வணங்கினான். இதனைத் திருவுளங்கொண்ட ஆலவாய்எம்பெருமான் தருமியின்

கனவிலே தோன்றி “ஒரு சீட்டினை நல்கி இதனைப் பாண்டியனிடங் கொண்டுபோய்க் கொடு; பொற்கிழியைத் தருவான்” என்றருளி மறைந்தார். விழித்துப் பார்க்கத் தருமி கையில் சீட்டு இருந்தது, அதில் பின்வருங் கவி இருந்தது;

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின்
மயிலியற் செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.”

தருமி இதனைப் படித்து அரசு நவைசென்று அதனைக் கொடுத்தான். அரசன் அக்கவியைப் படித்துத் தன் கருத்தின்படி பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயற்கையாக நறுமணம் உண்டு, என்று அகமிக மகிழ்ந்தான். அச் சீட்டைக் கொணர்ந்த தருமியைப் பொற்கிழியை எடுத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். தருமி பொற்கிழியை எடுத்துப் போகுங்கால் நக்கீரர், அச்சீட்டைப் படித்துப் பார்த்து அக் கவியிற் குற்றமிருப்பதாகக் கூறிப் பொன்முடிச்சைக் கொண்டேகாவண்ணந் தடுத்தார். தருமி சொக்கேசரிடம் முறையிட்டான். சொக்கலிங்கப்பெருமானும் உருவத் திருமேனிகொண்டு அவையை யடைந்து இவ்வாறு வினாவியருளினார்.

“ஆரவை குறுகி நேர்நின்று அங்கிருந் தவரை நோக்கி
யாரைநங் கவிக்குக் குற்றம் இயம்பினா ரென்ன முன்னங்
கீரனஞ் சாது நானே கிளத்தினே னென்றா னின்ற
சீரணி புலவன் குற்றம் யாதெனத் தேராக் கீரன்;

சொற்குற்ற மின்று வேறு பொருட்குற்ற மென்றான் தூய
பொற்குற்ற வேணி யண்ணல் பொருட்குற்ற மென்னை யென்றான்
தற்குற்றம் வருவ தோரான் புனைமலர்ச் சார்பா லன்றி
அற்குற்ற குழற்கு நாற்ற மில்லையே யென்றான் ஐயன்.”

என்றற் றுடக்கத்த செய்யுட்களானே கீரருக்கும் ஆலவாயண்ண லாகிய புலவருக்கும் சல்லாபம் நடந்தது. கீரருடைய பிடிவாதம் தீர எம்பெருமான் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து காட்டினார். அச்சம யத்திலும் நக்கீரர் அஞ்சாத வீரமுடன் உமது சரீரமுமுதும் கண்ணு ளும் குற்றம் குற்றமே என்றார். சொக்கநாதப் புலவரும் அவர்

அஞ்சா நெஞ்சடைமைக்குத் திருவுளமிரங்கினார். தேவியின் அருட் பிரசாதமே நீ வேவாது பிழைத்தமைக்குக் காரணம் என்று திரு நோக்கமளித்தார். அக்கணமே கீருக்குப் பசுபோதம் நீங்கிச் சிவகரணமடைந்தது.

“ வெறிகமழ் கொன்றையொடு வெண்ணில வணிந்து
கீதம் பாடிய அண்ணல்
பாதம் சென்னியுட் பரவுவன் பணிந்தே”

என்று, தம்பிழையை யுணர்ந்து இறைவரைப் போற்றினார் கீரர். ‘கயிலை பாதி காளத்தி பாதி’ என்பதும் நக்கீரர் இயற்றியதே. பின் அகத்தியமாமுனிவர் அருளால் நக்கீரர் ஞானசாதகமடைந்தார். தமிழறியும் பெருமானையும் தருக்கத்தில் நக்கீரர் வெற்றிகொண்டவர். பின்பு வடகயிலையில் சென்று நக்கீரர் தவஞ்செய்தார் என்று ஒரு சிலர் கூறுப. சிவபூசை செய்து வருபவர் ஒருவர் தடாகக் கரையில் பூசைசெய்ய உட்கார்ந்தபோது அவர் பூசையைக் கெடுத்து மலைக் குகையில் சடாமுனி தொளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பதின்மரை அடைத்து மேலும் ஒருவரைத் தேடியிருந்தது. நக்கீரரைக் கவர நினைந்த முனி, நீரில் பாதியும் நிலத்தில் பாதியுமான இலையில் விநோதக் காட்சி காட்டிற்று. அதாவது நீரில் பட்ட பாதிலை மீனாகவும் தரையில் பட்ட இலை பறவையாகவும் உருவடைந்து ஒன்றையொன்று இழுக்க நக்கீரருடைய மனமும் மாறியது. முனி நக்கீரரையும் மலைக் குகையி் லெடுத்துச்சென்று வைத்து ஆயிரவ ராக்கித் தானும் குளித்து வந்து பட்சிக்க நினைந்து சென்றுவிட்டது.

பன்னாட்களாக அக்குகையி் லடைபட்டுக் கிடந்த தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும் தங்களுக்கு முடிவுகாலங் கிட்டியதை நக்கீரருக்குக் கூறினர். இது திருப்பரங்குன்றத்தில் நிகழ்ந்ததாகத் தலபுராணங் கூறும். நிற்க,

ஆபத்தை அகற்றி அடியாரைப் புரக்கும் ஆறுமாமுகத்து அண்ண லருளைப் பிரார்த்தித்து நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை என்ற அரிய பிரபந்தத்தை அத்தருணம் அருளிச்செய்தார்.

“ ஒருமுரு காவென்றென் னுள்ளங் குளிர வுவந்துடனே
வருமுரு காவென்று வாய்வெரு வாரிற்பக் கையிங்ஙனே

தருமுரு காவென்று தான்புலம் பாதிற்பத் தையன்முன்னே
திருமுரு காற்றுப் படையுட னேவருஞ் சேவகனே ”

என்று அருமைவாய்ந்த திருமுருகாற்றுப்படையை அன்புடன் நக்கிரர்
பாடிப் போற்றக் குகப்பெருமான், திருவேலைவிட்டு ஆயிரவரையுஞ்
சிறைவீடு செய்தருளினார்.

நக்கிரர் திருப்பரங்குன்றத்தை முதலாவது படைவிடாகக்
கொண்டு ஆற்றுப்படையைத் தொடங்கினார்.

“ உலக முவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல்கண்டு ஆஅங்கு
ஓஅற இமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிர்ஒளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தான் ”

என்னும்பாவில் இயற்கைப்பொருளாகிய ஞாயிற்று உவமை, குமர
நாயனின் அருள்நிலை காட்டுவது பாராட்டற்பாலது. பாடல்
முழுதும் காட்ட இடம்பெருவாகலின் திருமுகச்சிறப்பை முதற்கண்
காட்டப்பெறும்.

1. புற இருளைப் போக்கி மக்களுக்கு ஒளிகாட்டும் பூத ஞாயிறு
போன்று பாசமாகிய இருளைக் கெடுத்து மெய்ஞ்ஞான சூரியனாக
ஒரு திருமுகம் விளங்கும்.

“ மாஇருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம்.”

2. தம்மையே சரண் என்று அடைந்து நிரம்பிய அன்புடன்
துதிசெய்யும் அடியார்க்கிரங்கி, அவரவர் மனத்தகத்தே உவப்புடன்
தங்கிநின்ற பேரருட் பெருக்கால் மகிழ்ந்து, அவரவர்கள் வேண்டும்
பேருகிய வரங்களை வேண்டியாங்கருளி, மற்றும் எல்லாம் முற்றுப்
பெறுமாறு அளிக்கும் பான்மைத்து ஒரு திருமுகம்.

“ ஒருமுகம்
ஆர்வல ரேத்த அமர்ந்துஇனிது ஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத் தன்றே.”

3. வேதத்திற் கூறப்பட்ட குற்றமற்ற மந்திரங்களின் முறை
களை வழுவாது தவஞ்செய்தும், அவ் வேதாகமங்களின் உச்சி
யின் உட்பொருளாகிய ‘தத்துவமசி’ என்னும் மகாவாக்கியப்

பொருளையே முடிவான பொருளாகக் கொண்டு நோக்குபவருமான அந்தணர்கள் செய்யும் யாகங்கள் யாவும் குறைவின்றி நிறைவேறு தற்கு எவ்வித இடையூறும் எய்தாமல் நிறைவுறத் திருவருள் புரிய நினைந்து அமர்வது ஒரு திருமுகம். (தத் - அது ; த்வம் - நீ ; அசி- ஆகின்றாய்) இது குரு உபதேசம்.

“ஒருமுகம்,
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்விஓர்க் கும்மே.”

4. தேவர்களினுமுயர்ந்த ஞானிகளுக்கும் உபதேசிக்கப் படாததும், இவ்வுலக வழக்கத்திலில்லாததும், வேதங்களிலும், ஞானநூல்களிலும் நிறைந்ததும், ஆனால், மறைந்து விளங்கும் எஞ்சிய ஞானப்பொருள்களை நன்கு ஆராய்ந்து தேவர் இருடிகள் முதலினோர் மகிழ்ந்து உணர்ந்து ஈடேறும்படி உணர்த்துவதும், பூரணசந்திரனைப்போலத் திக்குக்கள் முழுதும் பிரகாசிக்கும்படி செய்வித்தருளுவதும் ஒரு திப்பிய முகம்.

“ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே.”

5. தமது திருவுள்ளத்துத் தேவர்களும், அசுரர்களும் சமம் என்னுந் தன்மையில் நடுவுநிலையாகத் திங்கிழைக்கும் அன் பில்லாத கொடிய பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் தோன்றுந்தோறும் அவர்களை முற்றாக அழித்துத் தேவர்களைக் காக்கக் கோபங் கொண்ட திருவுள்ளத்துடன் போர்க்களத்தை விரும்புவது ஒரு திருமுகம்.

“ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே.”

6. மெய்யடியார்களின் மனசில் யாதொரு துன்பமும் உண் டாகாவண்ணம் காத்தருள வேண்டியே வேடர்குடியிற்றேன்றிய அறியாமை மிக்க மகளும், இளம் கொடிபோன்ற இடையினை யுடையவளும், வள்ளி எனும் இளம்பெண்ணுமாகிய நாயகியுடனே

அன்பர்களுக்கு அருள் சுரந்து, அவ்வம்மையார் களிக்கவும்,
அடியார் மகிழ்ச்சியுறவும் யாவும் சேர்ந்து விகசிப்பது ஒரு திருமுகம்.

“ஒருமுகம்,
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே
ஆங்குஅம்
முவிரு முகனும் முறைநவின் ரெமுகலின்”

என்பதனால் திருமுகச் செவ்வியை விளக்கிய நக்கிரர் பன்னிரு
திருக்கரத் தொழிலும் முறையானே புகன்றார். அவைகளையும்
திருமுருகாற்றுப்படையிற் கண்டு இன்புறலாம். விரிப்பிற் பல்கும்.

திருமுருகாற்றுப்படையின் பயன் பெரிது.

“மணிமுடி யரசர் வாழவும் மக்கட்பே ருதி நல்கிப்
பிணிமீடி பகையி டுக்கண் பேயினாக் கனவு கள்வர்
பணிவிட மொழிக்கும் ஆற்றுப் படை”

என்று பெரியோர் கூறுவர்.

இதுவரையுங் காட்டியவற்றால், குன்றமெறிந்த வென்றிவே
லொருவரும், ஆலவாயவிர்சடைப்பெருமானும் “தமிழ்” என்ற
உயர்மொழியைப் பாதுகாத்தார்கள் என்பதும், குமரநாயகன்
தமிழால் வைதாரையும் வாழவைப்பார் என்பதும், நக்கிரர் சிறந்த
தமிழ்ப்புலவர் என்பதும், தமிழறிஞர்களில் நக்கிரர் அஞ்சாவிரர்
என்பதும், திருமுருகாற்றுப்படையை ஓதிவரின் முருகக் கடவுளின்
திருவருள் கைகூடும் என்பதும் பிறவும் புலனாகும்.

“அஞ்ச முகந்தோன்றி லாறு முகந்தோன்று
வேஞ்சமரி லஞ்சலென வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலுந் தொன்றும்
முருகாஎன் ரேதுவார் முன்.”

காவடிச் சிந்து

வித்துவான் அ. மா. பரிமணம் அவர்கள், M. A.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் காப்பியங்களுக்குப் பின்னர் சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றி வளரத்தொடங்கின. அவற்றைப் பிரபந்தங்கள் என்றும், அவை தொண்ணூற்றாறு வகைப்படும் என்றும் தமிழ்ச் சான்றோர் கூறினர். தொண்ணூற்றாறு வகையின என்னும் தொகையெண் நிலைத்துள்ளதேனும், இன்றைய நிலையில் அவ்வகைகள், தொண்ணூற்றாற்றினும் மிக்குள்ளது. உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத் தமிழ், தூது போன்றன முற்கூறிய தொண்ணூற்றாறு எனும் தொகையுள் அடங்கிநிற்கவும், காவடிச்சிந்து, நொண்டிச்சிந்து போன்றவை அவ்வரையறையி லடங்காதிலங்குகின்றன. இவ்வாறு கிளைத்த இலக்கியங்களெல்லாம் தொல்காப்பியத்துள் நேராக விதிபெற்றிலவேனும், இலக்கிய இன்பங் கருதிப் பொருளினும் யாப்பினும் புதியன படைக்க வகைசெய்யும் ‘விருந்தே தானும் புதுவது’ கிளந்த யாப்பின் மேற்றே’ என்ற விதியினுள் ஒருவகையானடங்கும். விருந்தாய்த் தோன்றிய சிறு பிரபந்தங்களுட் சில கல்வி வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் ஒருங்கே இன்பம் பயப்பனவாக உள்ளன. அவ்வகையிலெழுந்து கல்லாரையும் கவர்ந்து கனிவித்த காவடிச் சிந்து என்னுஞ் சிற்றிலக்கியச் சிறப்பினைக் காண்போம்.

சிந்து என்னுஞ் சொல் குறைவு, குறைவுபடல் என்னும் பொருளில் வழங்கும். யாப்பிலக்கணத்துள் சிந்தடி, சிந்தியல் வெண்பா என வரும் பெயர்கள் இப்பொருளின் அடிப்படையில் அமைந்தனவே. நான்கு சீர்களுடைய அடியே சிறப்புடையதென

யாப்பிலக்கண நூலார் கூறுவர். இதனை, ‘நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப் படுமே’ என்னும் தொல்காப்பிய நூற் பாவானும், அதன் உரைவிளக்கத்தானும் உணரலாம். அதனாலேயே, நாற்சீரடி அளவடியென்றும் நேரடியென்றும் வழங்கப்படும். நாற்சீரிற் குறைந்துநிற்கும் முச்சீரடி சிந்தடி என்றும், அதனினும் குறைந்த இருசீரடி, குறளடி என்றும் கூறப்படும். பேராசிரியர் இப் பெயர்களுக்குக் காரணங் கூறுமுகத்தான், ‘மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளன் என்றும், அவனின் நெடியானைச் சிந்தன் என்றும், ஒப்ப அமைந்தானை அளவிற்பட்டான் என்றும்.....சொல்லுப’ எனக் காட்டும் விளக்கமும் சிந்து என்னுஞ் சொல் அளவிற குறைந்து நிற்பதை உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனமே நான்கடிகள் கொண்ட வெண்பாவே நேரிது எனக்கொண்டு மூவடி கொண்டதனைச் சிந்தியல் வெண்பா வென்றும், அதனினும் குறைந்ததனைக் குறள் வெண்பா என்றும் வழங்குவர்.

குறைதல் என்னும் பொருள்கொண்ட சிந்து என்னுஞ் சொல், சிற்றிலக்கிய வகையி லமைந்த சிந்திற்குப் பெயராய் தெங்ஙனம்? கலைக்களஞ்சியம் சிந்து என்பதை விளக்குங்கால், “முன்றுசீர்களைப் பெற்ற சிந்தடிகளால் ஆனதால், அதைப் பழங்காலத்தில் சிந்து என வழங்கினர். பிறகு, பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்ப வற்றையுடைய கீர்த்தனைகளைப்போலன்றி அளவொத்துவரும் அடிகளையுடைய இசைப்பாடல்களைச் சிந்து என்று வழங்கினர்” எனக் கூறுகின்றது. சிந்துகள் சிந்தடிகளையேயன்றி ஏனைய அடிகளையும் மிகுதியாகக் கொண்டு நடைபெறக் காண்கின்றமையால் சிந்தடிகளால் ஆனது என்னும் விளக்கம் ஏற்படையதாகத் தோன்றவில்லை. 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ‘அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்தினைப் பதிப்பித்த அறிஞர் ஒருவர் அப் பதிப்பின் முன்னுரையில், “சிந்து என்பது இசைத்தமிழின் பாகு பாடுகளி லொன்று. அது ஐந்துறுப்புக்களா லாயதோர் யாப்பு விசேடம். அவ்வுறுப்புக்களாவன: பல்லவி, அநுபல்லவி, முன்று கண்ணிகளடங்கிய சரணம். இப் பெயரை வகித்துப் பல்லவியும் அநுபல்லவியுமின்றிச் சரணங்களுக்குரிய கண்ணிகளை மாத்திரம் பெற்று நடைபெறுவன சிலவகைச் சிந்துகள்,” எனக் குறிப்பிட்டது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. எனவே, சிந்து இசைத் தமிழ்வகையுள் அடங்குமென்றும், கீர்த்தனை எனப்படும் இசைப்

பாவின் உறுப்புக்களில் எடுப்பு, தொடுப்பு (பல்லவி, அநுபல்லவி) குறைந்தியலும் பாவிற்கு இப்பெயர் வழங்கியது என்றுங் கொள் ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.

கைபுனைந் தியற்றுக் கவின்பெரு வனப்பு சான்ற காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும் ஆறும் குளனும் குன்றும் ஆகிய இயற்கை யின் எழிலை—முருகை, முருகைக்கொண்டு வழிபட்டு வந்த தமிழ்மக்கள் பின்னர், மலைகள்போலு மிடங்களிற் கோவில் அமைத்துக் கும்பிட்டுவரத் தொடங்கினர். அம் முருகனுக்கு நேர்ந்து கொண்டவர்கள் காவடி தோளிற் சுமந்து ஆடிப் பாடிச் சென்று தங்கள் நேர்த்திக் கடனைத் தீர்ப்பர். பலர் குழமிச் செல்லுங்கால், வழிநடை வருத்தந் தோன்றுதிருக்க இன்னிசைத் தீம்பாடல் இசைத்துச் செல்லுதல் மரபு. காவடி தாங்கி, ஆடியும் பாடியும் செல்லும் அன்பர்களுக்குச் சந்தப் பாக்கள் மிக்க இன்பந் தரும். அப்பாக்களின் உட்பொருள், அவர்கள் நாடிச்செல்லும் முருகை அமைந்துவிட்டால் உண்டாகும் இன்பத்திற்கு எல்லையில்லை! இவ் வகையில் பக்திக் களனாய்த் தோன்றிய பாடல்கள், காவடிச் சிந்து எனப் பெற்று, கற்றோரும் மற்றோரும் விரும்பும் இலக்கியமாய் அமைந் தன. சிந்துப் பாடல்வகை விரைவில் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் இடம்பெற்று வளரத் தலைப்பட்டது. ஆங்காங்குள்ள முருகப் பெருமான்பேரிற் சிந்துகள் தோன்றத் தலைப்பட்டன. காவடிச்சிந்து, மக்கள் உள்ளத்தில் தோற்றுவித்த ஆர்வத்தினால், காவடித்தொடர்பு இல்லாமலும் இராமாயணக் காவடிச்சிந்து, பாரதக் காவடிச்சிந்து என்று சிந்துகள் தோன்றின.

காவடிச் சிந்து வகையில், சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த சென்னிசுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார் இயற்றிய காவடிச் சிந்து மிக்க புகழ்வாய்ந்ததாகும். அதன் சொற்பொருளின்பத்தில் ஈடுபட்டவர் எண்ணற்றவராவர். அச் சிறுநூல், தமிழ் மக்களின் இசை வாழ்விலும் சமய வாழ்விலும் குறிப்பிடத்தக்க புத்துணர்ச்சி யூட்டி நின்றது. தமிழுக்குப் புதுமையும் தமிழருக்குப் புத்துணர்வும் தந்து, உறங்கிக்கிடந்த தமிழகத்தைத் தன் பாவால் எழுப்பி வீறு பெறச்செய்த கவி பாரதியார் இச் சிந்தின் சுவையிற் பெரிதும் ஈடுபட்டவர். இதன் சந்தத்தினைப் பின்பற்றிப் பல செய்யுள்களைச் செய்துள்ளார்.

நெல்லை மாவட்டத்தில் சென்னிகுளமென்னும் சிற்றூரில் 1861ஆம் ஆண்டில் தோன்றிய அண்ணாமலைரெட்டியார், ஊற்று மலை ஜமீனில் அவைப் புலவராய்த் திகழ்ந்தார். 29 ஆண்டுகளே வாழ்ந்த இவர் இயற்றிய பல நூல்களிலும் காவடிச் சிந்து மிக்க சிறப்பும் இலக்கிய நயமும் வாய்ந்தது. இன்று கிடைக்கும் காவடிச் சிந்துகளில் இதுவே சிறந்ததாகும்.

விநாயகர், முருகன் துதியொடு தொடங்கும் இச்சிறு நூல் கழுதாமலையின் நகர்வளம் வாவிவளம் முதலியவற்றைக் கூறுவதோடு, சுரம் போக்கு, நற்றூயிரங்கல், பாங்கியைத் தூதுவிடுத்தல் முதலிய அகத்துறைகள் அமையப்பெற்றுக் கற்போரை மகிழ்வுறுத்துகின்றது. அகத்துறைப் பாடல்கள் தலைவன் தலைவி நிலையில் இறைவனைத் துய்க்குமுறையிலமைந்து பேரின்பம் பயப்பனவாயுள்ளன.

இச் சிந்துப் பாடல்களனைத்தும் சந்த இன்பம் மிக்கன. பாக்களை இசையோடு வாய்விட்டுப் பாடுங்கால் கேட்போர் தம்மை மறந்து ஈடுபடுவர். அவ்விசையின்பம் சிந்தையைக் குளிர்வித்து உடற் சோர்வையும் உளச் சோர்வையும் ஒருங்ககற்றிப் புத்துணர்ச்சி பெறச் செய்யும்.

“முசுவண்டு வாசமண்டு காவின்மொண்டு தேனையுண்டு
மோகன முகாரிராகம் பாடுமே மைய
லாகவே பெடையுடனே கூடுமே.”

இவ்வரிகளை மீண்டும் மீண்டும் வாய்விட்டுச் சொல்லிப்பாடுங்கள். அந்த ஒலியிலே, மணமிருந்த சோலையில் மதுகிறைந்த மலர்களைச் சுற்றி மொய்த்து வண்டுகள் தேனையுண்ணும் காட்சியும், திஞ்சுவைக் கீதமிசைக்கும் மாட்சியும் தோன்ற நிற்கும்.

பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆசிரியரின் கற்பனை வளத்தினைக் காணலாம். கழுதாமலை வளமிக்கது. சோலையிலே வண்டுகள் மதுவுண்டு மயங்கிப் பாடுகின்றன. அலைமோதும் கடல்நீரை முகந்துகொண்டு வருங் கருமேகங்கள் மலைமுகட்டினைச் சூழ்கின்றன. அதனைக் கண்டு ஓசைநிறைந்த மயில்கள் தம் தோகை விரித்தாடுகின்றன. இவ்வரிய காட்சி,

“முசுவண்டு வாசமண்டு காவின்மொண்டு தேனையுண்டு
மோகன முகாரிராகம் பாடுமே மைய
லாகவே பெடையுடனே கூடுமே அலை
மோதுவாரிதி நீரைவாரிவிண் மீதுலாவிய சீதளாகர
முகில்பெருஞ் சிகரமுற்று மூடுமே கண்டு
மயிலினஞ் சிறகைவிரித் தாடுமே.”

என, இனிய ஒலிச்சித்திரமாக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு, சங்க இலக்
கியக் குறிஞ்சி வளம் நினைவிற்கு வருகின்றது.

IV

பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்களில் ஊறித்திளைத்த ஆசிரியர்
உள்ளத்தினை, நூலின் பலவிடங்களிலும் காணலாம். தலைவி தலைவ
னோடு உடன்போக்காகச் சென்றுவிட்டாள். அதனை அறிந்த நற்றாய்
உளங்கவன்று,

“செய்ய பஞ்சனையும் பொருது
சிவந்து கொப்பள மாகும் நெரிஞ்
சிப்பழ மென்று நோகும் அவள்
சீறடி ரண்டும் வேகும் படி
தியுங் கானலிற் காயும் வேனிலாந்
தியி லெப்படிப் போகும்.” எனப் புலம்புகின்றாள்.

எளிதில் விளங்கும் இவ்வடிகளின் பொருள், “அனிச்சமும்
அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்” என்ற
வள்ளுவர் சொல்லோவியத்தை நினைவூட்டுகின்றது. மேலும்,
“அடி பஞ்சுரஞ்சினும் அஞ்சு சீறடி” என்னுங் கூற்று “பஞ்சு
கொண் டீட்டினும் பையெனப் பையெனவென்று அஞ்சிப்பின்
வாங்கும் அடி” என்ற நாலடியாரை அடியொற்றிச் செல்கின்றது.

கழுகுமலை நகரவீதிகள் தோறும் வேதியர்கள் வேதமோது
கின்றார்கள். அத் தெருக்களை அடுத்துள்ள சோலையில் வாழும்
கிளிகளும் நாகணவாய்ப்புள்ளும் வேத ஒலியினைத் தங்கள் மழலை
நாவால் இசைக்கின்றனவாம்,

“வீதிதொறு மாதிறை வேதம் சிவ
வேதியர்க ளோதுசாம கீதம் அதை
மின்னுமலர்க் காவதனிற் றுன்னுமடப் பூவையுடன்
விள்ளுங் கிள்ளைப் புள்ளும்.” என்ற இவ்வரிய கற்பனை,

“வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறைகாப் பாளர் உறைபதி” என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்
படையுள் கருக்கொள்ளக் காண்கிறோம்.

நாவுக்கரசர் தோன்றிய முனைப்பாடி நாட்டின் வளமுரைக்கப்
போந்த சேக்கிழார் பெருமான், வாவிகளில் கரிய எருமைகள்
படிய, அங்குள்ள வரால்கள் முட்ட, அதனைத் தன் கன்றாகக்
கருதிப் பால் சுரந்து நிற்கும் காட்சியை,

“பருமேனிச் செங்கண்வரால் படிமுட்டப் பால்சொரியும்
கருமேதி தனைக்கொண்டு கரைபுரள்வ திரைவாவி”
எனச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். இவ்வழகினை,

“மந்தமேதி உள்ளே எட்டும் சினை
வரிவரால் எழுந்து முட்டும் போது
மடிசுரந்து கன்று தனைநனைந்து கண்டமட்டும் பாலைக்கொட்டும்”
என்னும் வரிகளிற் கண்டின்புறலாம்.

தென்றற் காற்றும் தேனிலவும் கூடினார்க்கு இன்பத்தையும்
கூடாதார்க்குத் துன்பத்தையும் விளைப்பது இயற்கையே. காதலர்
பிரிந்துள்ளநிலையில் வீசும் மெல்லிய பூங்காற்று சீறிப் பாயும்
புலியாகத் தாக்கவருவதுபோல் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை.
முருகன்மீது காதல்கொண்டு, அவன் கிடைக்காமையின் வருந்தும்
தலைவி, “தென்றலான புலிவந்து கோபமொடு சிறுதே” எனக்
கவலுகின்றாள். இம் மனநிலை குற்றலக் குறவஞ்சியில் காணும்
வசந்தவல்லி, “திக்கெல்லாம் தென்றற் புலிவந்து பாயுதே மன்மதா”
என ஏங்கும் கூற்றிலும் தோன்றுகின்றது. வெண்ணிலா தன்
உடலையும் உள்ளத்தையும் சுடக்கண்ட வசந்தவல்லி, சிறிது நயந்து,

“தண்ணமுதுடன் பிறந்தாய் வெண்ணிலாவே — அந்தத்
தண்ணளியை ஏன்மறந்தாய் வெண்ணிலாவே” என வேண்டி,

“பெண்ணுடன் பிறந்ததுண்டே வெண்ணிலாவே — எந்தன்
பெண்மைகண்டும் காயலாமோ வெண்ணிலாவே”
எனக் கேட்கின்றாள். சிந்தில் வரும் தலைவி சினந்து,

“கொடும்பாவி யானமதி ஆவிசோர வந்து காயுதே.”
எனக் கடித்துரைக்கின்றாள்.

இங்ஙனம் அகப்பொருட்சுவை மலிந்திலங்கும் இந்நூல், “கொண்டுபோகுமோ கிணற்றுநீரை வெள்ளமே” என்பதுபோன்ற பழமொழிகளையும் கொண்டுள்ளது. இந்நூல் எழுந்த காலத்தில் இதன் சுவையிலீடுபடாதவர்கள் இல்லை எனலாம். எனினும், காலப்போக்கில், ஏனைய பல சிற்றிலக்கிய வகைகளைப்போலவே இச்சிறுநூலும், இவ்வகைச் சிற்றிலக்கியமும் வழக்கும் பயிற்சியும் அற்றுவிட்டன. அற்றதேனும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தமிழ்க் கவிதை மறுமலர்ச்சிக்கு இந்நூலும் நல்ல உரமாகவே திகழ்ந்துள்ளது.

சமுத்திரத்தை முட்டி ஆய்விட்டது. மோட்டார் வண்டியைத் திருப்பி, நேரே கழுமலைக்குப் போய் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனைத் தெரிவிக்கலாம். பாடுகிற காவடிப் பாட்டெல்லாம் கழுகு மலை முருகன் மேல்தான். இப்பொழுது வழங்கும் காவடிச் சிதைப் பாடியவர் அண்ணாமலை ரெட்டியார். காவடிப்பாட்டைக் கேட்க வேண்டுமானால், பம்பை, மேளம், ஆட்டம் எல்லாவற்றோடும் கேட்டால்தான் அதன் ரஸமும் சக்தியும் தெரியும். முருகனது அழகில் ஈடுபட்ட பெண், அவனை நினைந்து உருகுகிறதைப் பார்ப்போம்.

“உள்ளம் மெல்ல மெல்ல
முருகன் என்று நினைந்(து)
உருகுதே—முத்தம்
கருகுதே—கண்ணீர்
பெருகுதே—என்தன்
உச்சிக் கேறிக் காம்பு
பித்தம் கிறுகி நென்று
வருகுதே!”

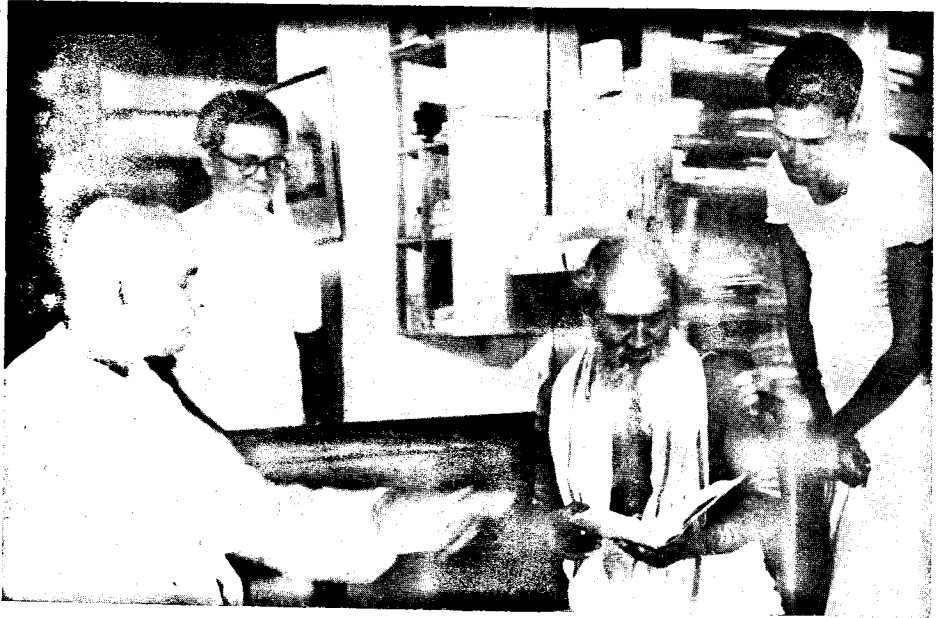
கழுமலையிலே கடைசிச் சுக்கிரவாரந்தோறும் காவடியாட்டமும் காவடிப் பாட்டும் வேண்டிய மட்டும் உண்டு; அனுபவிக்கலாம்.

— டி. கே. சிதம்பரநாதமுதலியார்

‘இதய ஒன்’

சன்மார்க்க சபையிற் குன்றக்குடி அடிகளாருக்குத்
தொல்காப்பியப் பதிப்புக்கள் உபகரித்தமை (11-6-53)

சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் கணைசையர் அவர்கள்

“ஓதும் மறைகளில் ஓங்காரம்”

நீருவாசகமணி, கே. எம். பாலகம்பிரமணியம் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்கத் தமிழ்நாட்டின்கண், நாதன் அருளால் அவதரித்தவர் ஞானபோன கப் பெருமான். அவர் ‘வேதம் தமிழால் விரித்தவர்’ அல்லவா? ஆதலால்தான், “ஓம்என்று மறைபயில்வார் பிரமபுரத் துறைகின்ற காமன்றன் உடல்எரியக் கனல்சேர்ந்த கண்ணானே” என்று சீகாழிச் சிவனைப் பாடுகின்றது அம் மறைச்சிங்கம்.

‘ஓம்’ என்ற பிரணவ மந்திரத்தைக் கூறித்தான் அந்தணர்கள் தமது வேதாத்யயனத்தைத் தொடங்குகின்றார்கள், என்பது மேற்கூறிய சொற்றொடரின் வெளிப்படைப் பொருள். ஆனால் மற்றொரு சிறந்த நுணுக்கமான பொருளும் அதில் மறைந்து கிடப்பதும் ஆராயத்தக்கதோர் உண்மையாகும்.

ஓங்காரமே நம் சமயத்தின் உதிப்பிடம்; அதுவே, நம் வேதத்தின் உயிர்நாடி. சர்வமும் ஓங்காரமயம் ஜகத். இந்த ஓங்காரப் பிரணவத்திற்கு ஆங்காரப் பிரமன் விடையிறுக்கத் தெரியாமல் நீங்காத வடுவுடைய தலைக்குட்டு ஒன்றை முருகவேள் கையிடை வாங்காவின்று வாடினன், என்ற வரலாறும், எவ்வுயிர்க்கும் உயிராகியும் எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்தும் ஐந்தொழில் புரிகின்ற சிவபெருமானுக்கே சுவாமிநாதனும் ஸ்ரீசப்பிரமணியர் இந்த ஓங்காரப் பிரணவத்தின் உட்பொருளை உபதேசித்தார் என்ற கதையும் நம் சமூகத்திடை வழங்கிவருவதொன்றே, ஓங்காரத்தின் உயரிய நிலைமைக்கோர் ஒப்பற்ற விளக்கம் ஆகும்.

உலக சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் தோன்றும் ‘ஓம்’ என்னும் இந்த நாத தத்துவமே உலகத்திற்கோர் பிள்ளையார் சுழி அல்லது உலகத்திற்கு ஊற்றுவாய் வழங்கும் ஒரு தோற்றுவாய். இந்த ஓம் என்னும் ஒலிவடிவின், உருவமே, அல்லது ஒலிவடிவமேதான், யானை உருவின் விநாயகரது வடிவம். ஆதலால்தான் பிரணவத்தை முதன் முதல் வணங்கக் கடமைப்பட்ட நாம் அதன் காட்சி வடிவாகிய விநாயக வணக்கம் செய்கிறோம். இந்த ஆதிவிநாயக வணக்கம் செய்யத் தவறியதனால்தான் முப்புரம் எரிக்கத் தொடங்கிய சிவபெருமானின் சப்பரமும் அச்சுமுறிந்தது என்பது நம் நாட்டுப் புராணங் கூறும் உண்மை. இவ்வுண்மையைக் கோபுரத்தினின்று கூவிக்கொண்டிருக்கும் திருத்தலம்தான் ‘அச்சிறுபாக்கம்’ என்னும் ஊர்.

கிறிஸ்துவர்கள் தம் வேதம் ஒதி முடிந்தவுடன் கூறும் ஆமென் (Amen) என்னும் சொல்லும் ‘ஓம்என்’ என்னும் வார்த்தையின் மருஉவேயாகும். அதே சொல்தான் ஏசுநாதராக அவதரித்தது. ஆதலால், அது முதன்முதலில் பரமண்டலத்துப் பரமனிடம் இருந்தது என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை. இவ்வுண்மையைத்தான் செயின்ட் ஜான் தமது வேதத்தின் முதற்கூறுகத் தொடங்குகிறார் : “In the beginning was the word; the word was with God and the word was God.”

“ஆதியில் இருந்தது ஓம்; அந்த ஓம் இறைவனோடு இருந்தது; அந்த ஓமே இறைவன் தான்.”

திருமூலர் திருமந்திரத்தின் பாடல் ஒன்று கூறுவதைப் பாருங்கள் :

“ஓங்காரத் துள்ளே உதித்தஐம் பூதங்கள்
ஓங்காரத் துள்ளே உதித்த சராசரம்
ஓங்காரா திதத்து உயிர்மூன்றும் உற்றன
ஓங்காரம் சிவ பரசிவ ரூபமே.”

(2628)

புலப்படாது அருவாய்க் கிடந்த விந்து மாயையில் திருவருட் சத்தி தோய்த்து அதனைக் கலக்கிய அளவானே ஆண்டுநின்றும் ஓர் ஓசையுண்டாக, அவ்வோசை கீழ்நின்ற அசுத்த மாயையை

இயக்கி அதனினின்றும் ஒன்றிணைந்து பரியவான பொருள்களையும் இறுதியில் வான், வளி, தீ, நீர், மண் என்னும் ஐம்பொருள்களால் திரண்ட உலகங்களையும் தோற்றுவிக்கும்.

இறைவன் திருக்கரத்தில் உள்ள உடுக்கைச் சிறுபறை தனது வட்டமான வடிவத்தின் காரணமாகவும், தன்னின்றும் பிறக்கும் நாதத்தின் காரணமாகவும் விந்து தத்துவத்திற்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. விந்துவிலிருந்து வரும் ஓசை, உலகத்தைத் தோற்று வித்தலால், அவ்வோசையைக் கிளப்பக்கூடிய உடுக்கை அல்லது துடியும் உலகத் தோற்றத்தின் உறுப்பாகின்றது. ஆதலாலேதான் ‘தோற்றம் துடியதனில்’ என்கிறது சித்தாந்த நூல்.

எனவே, விந்துவிலிருந்து வரும் ஓசையைச் சித்தியார்,

“வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை
முந்திடும்.....” என்று கூறுகிறது.

ஓம் என்னும் ஓசை சூக்ஷ்மம், பஸ்யந்தி, மத்யமம், வைகரி முதலிய நான்குவகை வாக்காகப் பரிணமித்து 51 அக்ஷரங்களாகி விரிகின்றன. அவ்வக்ஷரங்கள் பதமாகிப் பின் மந்திரங்கள் ஆகின்றன.

இதைப்பற்றித்தான் திருமுலர் திருமந்திரம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்துவே தங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்தாக மங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தேயு மாவ தறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தும்போய் அஞ்செழுத் தாமே.” (944)

இந்த ஐம்பது எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அஞ்செழுத்தாகின்றன என்பதையும் திருமந்திரம் விளக்குகிறது.

“அகார முதலாக ஐம்பத்தொன் ருகி
உகார முதலாக ஓங்கி யுதித்து
மகார இறுதியாய் மாய்ந்துமாய்ந் தேறி
நகார முதலாகும் நந்திநா மம்மே.” (2650)

ஆதிமொழியாகிய ஓம் என்னும் சமஷ்டிப் பிரணவம் அகர முதலிய 51 அக்ஷரங்களாகி, அவற்றுள்ளும் அகர, உகர, மகர

மாகிய வியஷ்டிப் பிரணவமாகிப் பின் நந்தியின் நாமமாகிய 'நமசிவாய' என்னும் பஞ்சாக்ஷரம் ஆக மிளிர்கின்றது என்கிறார் திருமூலர். இந்த 'நமசிவாய' என்னும் 'நகராதிதான் மூலமந்திரம் நண்ணுமே' என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

“ஒமேனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழி
ஒமேனும் ஓங்காரத் துள்ளே உருஅரு
ஒமேனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஒமேனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே” (2627)

என்ற இத் திருமந்திரச் செய்யுள் மேற்கண்ட கருத்தை இன்னும் அதிகமாகத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இந்த ஓம் எனும் ஓங்காரமும், இந்த ஓம் எனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழியாகும். 'நமசிவாய' எனும் பஞ்சாட்சரமும் நமது வேதங்களில் எவ்வாறு ஊடுருவி நின்று ஒளிதருகின்றன என்ற உண்மையை ஈண்டு ஆராய்வாம்.

ஈண்டு நாம் வேதம் என்று கூறுவது வடமொழி நால்வேதங்களை மட்டும் அன்று. தென் தமிழ்த் திருக்குறளையும், தேவார திருவாசகங்களையும் சேர்த்தே ஆராய்ந்து இவற்றுள் எத்தகையதோர் ஒற்றுமையை நாம் காணக்கிடக்கின்றது என்று கருதுவோமாக.

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகம்என்றுணர்”

என்ற வெண்பாவின் உயரிய கருத்துண்மையும் ஈண்டு தெளிவாக்கப்படுகின்றதும் காண்க.

சிறப்பாக முதலில் வடமொழி வேதங்களை யாராய்வோம். அதர்மவேதம் வேதங்களுள் வைத்து எண்ணப்படுவதில்லை. எனவே, வேதங்கள் என்பன இருக்கு, எசுர், சாமம் என்பன மூன்றேயாகும். ஓம் என்னும் ஓங்காரத்தின் அங்க எழுத்துக்களாகிய அகர, உகர, மகரம் மூன்றும் இம் மூன்று வேதங்களின் முதல் வேதத்தின் முதல், இரண்டாம் வேதத்தின் இடை, மூன்றாம் வேதத்தின் கடை ஆகிய மூன்று கேந்திரங்களிலும் முறையே நின்று

மிளர்கின்றன. இருக்கு வேதத்தின் முதல் சொற்றொடராகிய ‘அக்னிமீலே புரோகிதம்’ என்பதன் முதல் எழுத்து அகரமாகவும், எசுர் வேதத்தின் நடுமத்தியில் உள்ள ‘பொனிஸமுத் ரோபந்து’ என்ற தொடரின் நடுவெழுத்து உகரமாகவும், சாம வேதத்தின் இறுதித் தொடராகிய ‘ஸமானம்வரம்’ என்பதின் இறுதி எழுத்து மகரமாகவும் முறையே ஓங்காரம் என நின்று ஒளி வீசுகின்றது. எனவே, மூன்று வேதங்களும் அகர, உகர, மகரமாகிய ஓங்காரத்தின் விரிவு, விளக்கம், வியாக்கியானம் என்னலாம். இந்த ஓங்காரத்தின் மத்திய எழுத்தாகிய உகரம் தோன்றும் எசுர் வேதத்தின் நடு இதயத்துள், பொன்முடியின் நடுவிலங்கும் பொற்புமிகும் கோகனூர் வயிரம்போன்று திகழ்கின்றது நமசிவாய என்னும் பஞ்சாட்சர மந்திரம். “நமசிவாயச; சிவதராயச.”

இப்பொழுது,

“அகார முதலாக ஐம்பத்தொன் ருசி

.....
நகார முதலாகும் நந்திநா மம்மே.” (2650)

“மேலைப் பிரணவம் வேதாந்த வீதியே” (2626)

“பழுத்தன ஐந்தும் பழமறை யுள்ளே” (2673)

என்ற திருமந்திர வாக்கியங்களும், “வேதநான்கினும் மெய்ப் பொருளாவதும், நாதநாமம் நமச்சிவாயவே” என்ற ஞானசம் பந்தர் வாக்கும் நமக்குத் தெளிவாகப் புரிகின்றனவல்லவா?

அடுத்தபடி, தமிழ்ப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளை ஆராய்வாம். கடந்த யுகத்தில் ‘திரிசர்க்கம்’ என்ற வடமொழி முப்பாலை யாத்த பிரமதேவனே இந்த யுகத்தில் வள்ளுவராய் வந்து தமிழ் முப்பாலை வகுத்தார் என்பது ஒருசிலர் கொள்கை.

“கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅர் எனின்”

என்னும் சமயக்கொள்கையாகிய வீடுபேற்றையே விளக்கும் இத் தமிழ்மறை ஓங்காரத்தைப் போற்றுவதில் வடமொழி வேதத்திற்கு ஒருசிறிதும் பின்வாங்கவில்லை என்பது கண்கூடு.

“அகர முதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்னும் கடவுட் பிரமாணம் காட்டும் முதற் செய்யுளிலேயே அகர உகர மகரத்தை வள்ளுவர் தெள்ளிதின் வைத்துள்ளார். ‘அகர’ என்பதில் அகரமும், ‘உலகு’ என்பதில் உகரமும், ‘எல்லாம்’ என்பதில் மகரமும் முறையே போற்றப்பெற்றுள்ளமை கண்கூடன்றோ?

இப்போது மூவர் தமிழாகிய தேவாரத்தைப் பார்ப்பாம். முதல் திருமுறையின் முதல் பாட்டில் முதல் எழுத்து “தோ” என்பதாகும். இது த்+ஓ என்பது வெளிப்படை. தகரோபாஸனத்தைக் காட்டுவது தகரஓற்று. அதன் ஓங்காரம் சூக்ஷ்ம ஓங்காரம் எனப்படும். எனவே, ‘தோடுடைய செவியன்’ என்ற சொற்றொடரின் ‘தோ’ என்னும் முதல் எழுத்து, சூக்ஷ்ம ஓங்காரம் ஆகும். இதைக்கொண்டு முதல் திருமுறை தொடங்குகின்றது. அத்துடன் ‘சேவி’ என்ற சொல்லால் ஓங்கார வடிவத்தையும் (சேவி ஓ என்ற வடிவினது என்பது கண்கூடு.) ஓங்கார ஒலியை நுகரும் கருவியையும் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். பஞ்சேந்திரியங்களுள் செவியானது பஞ்சபூதங்களுள்ளே ஓசையொவியின் இருப்பிடமாகிய ஆகாசமாகிய பூதத்தின் சம்பந்தமுடையது என்பதோர் உண்மையும் ஈண்டு கருதற்பாலது. எனவே, ‘தோடுடைய செவியன்’ கொண்டுள்ள ஓங்கார சம்பந்தத்தை இதுவரை கண்டோம்.

“மேலைப் பிரணவம் வேதாந்த விதியே” என்ற திருமந்திர வாக்கியமும் இதனைக் குறிப்பிடுவது வெள்ளிடை. வடமொழி வேதங்களிற் கண்ட பல பொருத்தங்களும் இத் திருமுறையிலும் காணக்கிடக்கின்றன. “ஓமேனும் ஓங்காரத்துள்ளே ஒருமொழி” என்னும் வாக்கியப்படியும், “பழுத்தன ஐந்தும் பழமறையுள்ளே” என்னும் வாக்கியப்படியும் இந்த முதல் திருமுறையின் இறுதிப் பதிகம் நமச்சிவாயப் பதிகம் ஆகும். இந்த நமச்சிவாய என்ற ஐந்தெழுத்து ஞானசம்பந்தரின் முதல் கூற்றாகிய ஓங்காரத்தினின்று விரிந்து வந்து விளங்கும் விளைவு. ஓம் எனும் ஓங்காரத்துள்ளே யுள்ள ஒருமொழியாகி, இப் பழமறைதன்னுள் பழுத்ததோர் பழம் தான் இப் பஞ்சாட்சரக் கணி.

இந்த உண்மையை விளக்குவதுதான் நாம் மேலே கண்ட இத் திருமந்திரப் பாடல்.

“அகார முதலாக ஐம்பத்தொன் ருகி

.....
நகார முதலாகும் நந்திநா மம்மே.”

(2650)

முதல் மூன்று திருமுறைகளையும்போலவே, மூவர் தமிழாகிய முதல் ஏழு திருமுறைகளையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து நோக்கினும் இதே உண்மை புலப்படும். சுந்தரமூர்த்திப் பெருமானின் ஏழாம் திருமுறையில் மிகச் சிறப்பாகப் பாடப்பெற்றுள்ள நமசிவாயத் திருப்பதிகத்தைக் கருதுவோமாகில், ஞானசம்பந்தரின் முதற்கூற்றுக் குரிய ஓங்காரம் சுந்தரரின் நமசிவாயமாக முடிவுபெறுகின்றது என்று காணலாம். எனவே, மூவர் தமிழாகிய தேவாரம் என்னும் சிறப்புத் தமிழ்மறையும் பிரணவம் தொடங்கி ஐந்தெழுத்தில் முடிகின்ற நூலாக மிளர்கின்றது கண்கூடு.

முதல் எட்டுத் திருமுறைகளையும் ஒரு தொகுதியாக (Unit) வைத்தும் பார்ப்போமாக. ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தின் முதற்பதிகத்திற் காணப்படும் ஓங்காரம் திருவாசகத்தின் இறுதிப் பதிகத்தில் (அச்சோப்பதிகம்) காணப்படும் ஓங்காரத்தில் முடிகிறது. “உய்யுநெறி காட்டுவீத்து ஓங்காரத் துட்பொருளை, ஐயன் எனக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.”

திருஞானசம்பந்தரது தேவாரம் ஓங்காரத்தில் தொடங்கி ஐந்தெழுத்தில் முடிவது ஒரு பாங்கு. அதற்கு மாறாகத் திருவாசகம் ஐந்தெழுத்தில் தொடங்கி ஓங்காரத்தில் முடிவது மற்றொருபாங்கு. முதல் திருமுறை உலக சிருஷ்டியைக் குறிக்கும். எட்டாம் திருமுறை உலக ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும். ஓங்காரம் விரிந்து ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமாகி உலக இன்பத்தைக் கொடுப்பது முதல் திருமுறை. ஸ்தூல பஞ்சாட்சரம் தரும் உலக இன்பத்தினின்றும் பிரித்து ஓங்காரம் பேரின்பத்திற் புகுத்துவது எட்டாம் திருமுறை. இதுவே அவ்விருவரது காலத்தையும் காட்டுவதற்குச் சான்றாகும். கிரியைக் குரியவரான சம்பந்தர் முன்னும், ஞானத்துக்குரியவரான மணிவாசகர் பின்னும் தோன்றியிருத்தல் தர்க்கப்படிக்கும் தர்மப்படிக்கும் பொருத்துவ தொன்றல்லவா? விரிவிற்கஞ்சி இவ்வாராய்ச்சியை ஈண்டு விடுத்தாம்.

திருவாசகமான ஞானப்பனுவல் முதலில் தூலபஞ்சாட்சரமாகிய நமசிவாயத்தை வைத்து, இடையில் சூட்சும பஞ்சாட்சரமாகிய சிவாயநமவை இட்டு (நானேயோ தவம்செய்தேன் சிவாய நம எனப்பெற்றேன்) இறுதியில் அச்சோப் பதிகத்தின் ஓம்காரப் பிரணவத்தில் முடிவது மிகச் சிறந்ததோர் அம்ஸமாகும். இதன் நயமும் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்.

இறுதியாகப் பன்னிரு திருமுறைகளையும் ஒரு தொகுதியாக நோக்கின், முதல் திருமுறையின் 'தோடுடைய' என்பதின் 'ஓ' வில் தொடங்கி அது பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய 'உலகெலாம்' என்பதின் மகரத்தில் முடிவது தெளிவாகும். அதனால் பன்னிரு திருமுறைகளும் 'ஓம்' என்பதனுள் அடக்கம் என்பது போதரும். அவைகளை அடங்கல்முறை என்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாமோ?

பஞ்சாக்ஷரமே வேதங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆகமங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே புராணங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே அருவுருவம் உருவம் என்னும் திருமேனிகள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆனந்த நடனம்; பஞ்சாக்ஷரமே மௌனமுத்தியாம். ஆதலின், வேதாகமபுராணாதிகளுள் ஒன்றேனும் அறியாதவராயினும், நோயாளி மருந்துண்ணற்கு அவபத்தியங்களை நீக்குமாறுபோல, பொய் கொலை களவு காமம் கள்ளுண்டல் முதலிய பாவங்களை நீக்கி, கண்களினின்றும் ஆனந்தநீர் பொழியச் சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளை மனதில் தியானித்துக்கொண்டு, சிவ பெருமான் ஆண்டவன், தான் அடிமையென்னும் சிந்தையோடு, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி மெய்யன்போடு செபித்துவரின், அவருள்ளத்திலே சிவபெருமான் பிரகாசித்து, மும்மலங்களும் நீங்கும்படி ஞானானந்தத்தைப் பிரகாசித்தருளுவர்.

சிவஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள்
'மும்பெருள்' விளக்கம்

தமிழிலக்கிய மரபும் பத்திப் பாடல்களும்

தீரு. வி. செல்வநாயகம் அவர்கள், எம். ஏ.

உலகிலே கவிவளமுள்ள மொழிகள் பலவுளவெனினும், தமிழ் மொழியைப்போலக் கனிவுள்ள பத்திப் பாடல்களைப் பெருந்தொகையாகக் கொண்டுள்ள மொழி வேறில்லை என்றே கூறலாம். அது தமிழ்மொழிக்குள்ள ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பல்வேறு சமயத்தினரும் தத்தம் கடவுளரையும் சமய குரவர்களையும் போற்றிப் பாடிய பாடல்கள் தமிழிற் பலவுள. எனினும், சைவம் வைணவம் ஆகிய இரு பத்திமார்க்கங்களுக்கும் உரிய பத்திப்பாடல்களே அவற்றுட் பெரும்பாலானவை. அவற்றுள்ளும் பல்லவர் காலப் பிரிவில் எழுந்த பத்திப்பாடல்களைப் போன்ற சுவைமிக்க பாடல்கள் ஏனைக் காலப் பிரிவுகளில் எழவில்லையென்றே கூறலாம். அங்ஙனம் அவை பெருந்தொகையாக அக்காலத்தில் எழுந்தமைக்கு அக்காலச் சூழ்நிலையும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். அக்காலத்திலேதான் சைவம், வைணவம் ஆகிய இருசமயங்களும் பத்திமார்க்கங்கள் என்ற பெயரைப் பெற்றன. இச்சமயங்கள் தமிழ்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு மக்களாற் போற்றப்பட்டு வந்தவை; எனினும், அவை பல்லவர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் பத்திமார்க்கங்கள் என்று அழைக்கப்படவில்லை. சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் இருந்த அச்சமயங்கள் பல்லவர் காலத்தில் ஒரு புத்துயிர் பெற்று விளங்கலாயின. அங்ஙனம் விளங்கியமையால் அவை தமிழ்நாட்டின் சரித்திரப் போக்கினையே மாற்றி வைத்தன எனலாம். பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பத்திப்பாடலை

ஒரு வெள்ளப் பெருக்கிற்கு ஒப்பிடலாம். சோழப் பெருமன்னர் காலத்துப் பண்பாடு, கலைச்செல்வம், பேரிலக்கியங்கள் இவை யெல்லாம் பல்லவர் காலத்துப் பத்திவெள்ளத்தால் தழைத்த பயிர்களாகும். அக்காலத்தில் எழுந்த பத்திப்பாடல்கள் தமிழிலக்கிய மரபினை மாற்றி, அதனை ஒரு புதுவழியிற் செலுத்தியன என்று சொல்லலாம். உதாரணமாக, தமிழிலேயுள்ள பேரிலக்கியங்கள் நால்வகைப் பாவுள் யாதேனும் ஒன்றில் அமைதல் வேண்டும் என்பது தமிழ்மரபு. மரபு அவ்வாறிருக்கவும், நாயன்மார்களும் ஆழ்வார் களும் கையாண்ட விருத்தம் முதலிய பாவினங்களைத் தழுவிச் சிந்தா மணி முதலிய காவியங்களைச் சோழப் பெருமன்னர் காலத்துப் பெரும்புலவர்கள் இயற்றினர். இதுவொன்றே பல்லவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்களின் பெருமைக்குத் தக்க சான்றாகும். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பத்திப் பாடல்களின் பண்புகள் சிலவற்றையும் அப்பாடல்களுக்குரிய பொருள்மரபு, செய்யுள்மரபு முதலியவற்றையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கடவுட் பாடல்கள் தமிழிலே எல்லாக் காலங்களிலும் இருந்திருக்கின்றன. சிவபெருமான், முருகன், திருமால் ஆகிய தெய்வங்களைப்பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் சங்ககாலத்திலும் இருந்தன. அவற்றுக்கு உதாரணங்களைச் சிலப்பதிகாரத்திலும் பரிபாடலிலும் காணலாம். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலுள்ள சில சூத்திரங்கள் அக்காலத்துக் கடவுட் பாடல் மரபினைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அவற்றைக்கொண்டு சங்க காலத்திருந்த கடவுட் பாடல் மரபினை ஓரளவிற்கு அறிந்துகொள்ளலாம். அம்மரபிற்கும் பல்லவர் காலத்திலெழுந்த பத்திப் பாடல் மரபிற்குமிடையே வேறுபாடு உண்டு. பழைய மரபிலிருந்த பல்லவர் காலத்துக்குரிய புதிய மரபு எப்படி உண்டாயிற்று என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் எமக்குக் கிடைத்தில. சங்க காலத்திற்கும் பல்லவர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பிரிவில் எழுந்த கடவுட் பாடல்கள் எமக்குக் கிடைத்திலாமையால், கடவுட் பாடல் மரபு வளர்ந்தவாற்றைச் செவ்வனே கண்டுகொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. மரபு என்பது தொன்றுதொட்டு வருவதொன்று. அது காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடும் இயல்பினது. அங்ஙனம் மாறும்போது அது ஒரேமுறையில் முற்றாக மாறிவிடுவதில்லை. மரபில் மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது அது சிறிது சிறிதாகவே ஏற்படு

கின்றது. புதிய மரபு தோன்றும்பொழுதும் அது சிறிது சிறிதாகவே தோன்றுகின்றது. மரபில் மாற்றம் உண்டாதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவற்றுட் சூழல் ஒன்று. மக்கள் வாழ்க்கையிலே மாற்றம் உண்டாக, அம்மாற்றம் இலக்கிய மரபிலும் மாற்றத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றது. இத்தகைய காரணங்களினால் சங்க காலத்து மரபு அழிந்துபோகப் பல்லவர் காலத்தில் ஒரு புதிய மரபு உண்டாயிற்று. அப் புதிய மரபும் சங்க காலத்துப் பழைய மரபிலிருந்து உருவாயது என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் பல்லவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்களிற் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் காலத்துக் கடவுட் பாடல்கள் இரண்டுவகைப் படும். அவற்றுள் ஒன்று, கடவுளைப் படர்க்கையாக வாழ்த்துதல்; மற்றது, கடவுளை முன்னிலையாகப் பரவுதல். கடவுளைப் படர்க்கையாக வாழ்த்தும் பாட்டு கடவுள் வாழ்த்து எனப்பட்டது. அது நால்வகைப் பாவிற்கும் உரித்தாகக் கொள்ளப்பட்டது, என்பது 'வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, ஐங்குறு நூறு என்னும் ஐந்து தொகைநூல்களுக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்களும் திருக்குறளிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அதிகாரமும் சங்க காலத்துக் கடவுள் வாழ்த்துக்கு உதாரணங்களாகும். தொகைநூல்களில் உள்ளவை அகவற்பாவாலும் திருக்குறளிலுள்ளது குறள்வெண்பாவாலும் ஆனவை. அவற்றை ஆராயின் அக்காலத்துக் கடவுளை வாழுமாறு வாழ்த்தியனவாக இல்லை. கடவுளின் குணச் சிறப்புக்களையே அவை கூறுகின்றன. புறநானூற்றிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்து வருமாறு:

“ கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் ருருங் கொன்றை
ஊர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே ரென்ப
கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை
மறைநவி லந்தணர் நுவலவும் படுமே
பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் றவ்வுருத்

தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்
 பிறைநுதல் வண்ண மாகின் றப்பிறை
 பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே
 எல்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
 நீரற வறியாக் கரகத்துத்
 தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.”

இப்பாடலிலே தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத்தோனாகிய சிவபிரானுக்கு உரிய கண்ணி, தார், ஊர்தி முதலியனவும் அவனுடைய திருமேனியழகும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. இப்பாட்டிலே புலவன் ஒன்றை நச்சிக் கூறியதாக யாதுங் குறிக்கப்படவில்லை. அதேபோல ஐங்குறுநூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்திலும் அவன் திருமேனி அழகு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பாட்டு வருமாறு:

“நீல மேனி வாவிழை பாகத்
 தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
 மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே.”

இப்பாடலிலே அவன் திருமேனி அழகு குறிக்கப்படுதலோடு அவன் மூவகையுலகுக்கும் காரணனாயிருக்கும் பண்பும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“அகர முதல எழுத்தெல்லா மாதி
 பகவன் முதற்றே யுலகு”

என்பது முதலாகவுள்ள கடவுள் வாழ்த்துக் குறட்பாக்கள் இறைவனுடைய குணச் சிறப்புக்களையே எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு இறைவனைப் படர்க்கையாகப் புகழ்ந்து கூறும் பண்பினவாக அவை அமைந்துள்ளனவேயன்றி அவனை வாழ்த்திக் கூறுவனவாக இல்லை யென்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இறைவனுடைய குணச் சிறப்புக்களைக் கூறி, அவனைப் படர்க்கையாகப் பரவுதலே சங்க காலத்தில் கடவுளைப் பாடும் மரபாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

மேலே கூறிய கடவுள் வாழ்த்துக்களிலே இன்னும் ஒரு சிறப்பைக் காணலாம். புலவன் ஒரு செய்யுளை இயற்றும்பொழுது, ஒரு நோக்கங்கொண்டே இயற்றுகிறான். சங்க காலக் கடவுள் வாழ்த்துக்களை நோக்கும்பொழுது, அவற்றைப் புலவர்கள் என்ன நோக்கங்கொண்டு இயற்றினார்கள் என்பதை நாம் வெளிப்படை

யாகக் கண்டுகொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துக்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர் புலவனுடைய நோக்கத் தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது பின்வருமாறு குறிக்கின்றனர். “இப் பெரியோனை மனமொழி மெய்களான் வணங்க அறமுதல் நான்கும் பயக்கும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.” அவ்வாறு கொள்ளுதற்கு வேண்டிய குறிப்பு யாதும் பாட்டிலே வெளிப்படையாகக் குறிக்கப்படவில்லை. திருக்குறளிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்திலும் புலவனுடைய நோக்கம் வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை. அதற்கு உரை கூறிய பரிமேலழகர் “சத்துவ முதலிய குணங்களான் மூன்றாகிய உறுதிப் பொருட் கவற்றான் மூவராகிய முதற் கடவுளோ டியைபுண்டாகலான், அம்மூன்று பொருள் களையும் கூறலுற்றுர்க் கம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறையாகலின், இவ்வாழ்த் தம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறின ரென வுணர்க்” என்று உரைத்தாரன்றி நூலாசிரியருடைய நோக்கம் எது என்பதை விளக்கினரில்லை. பண்டைக்காலத்தில் எழுந்த கடவுள் வாழ்த்து எதிலும் வாழ்த்தின் நோக்கம் குறிக்கப்படவில்லை. இறைவனுடைய குணச் சிறப்புக்கள் முதலிய வற்றைக் கூறிப் படர்க்கையாற் பரவுதலே அமையும் எனக்கொண்டு பண்டைக் காலப் புலவர்கள் கடவுள் வாழ்த்துக்களைப் பாடினர் எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்தாகும்.

சங்க காலத்துக்குப்பின் வாழ்ந்த புலவர்கள் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியபோது தம் முன்னோரைப்போலவே கடவுளைப் படர்க்கையாகப் பரவினர்; எனினும், தம்முடைய நோக்கம் வெளிப்படையாகத் தெரியக்கூடிய வகையிலே கடவுள் வாழ்த்துக் களை அமைத்தனர் என்பது தெரிகின்றது. அதற்கு உதாரணமாகக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஐந்திணையெழுபது என்னும் நூலிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்தைக் கூறலாம். அது வருமாறு:

“எண்ணும் பொருளினிதே யெல்லா முடித்தெமக்கு
நண்ணுங் கலையனைத்து நல்குமால்—கண்ணுதலின்
முண்டத்தா னண்டத்தான் மூலத்தா னுலஞ்சேர்
கண்டத்தா னீன்ற களிறு.”

புலவர் தாம் பாட எடுத்துக்கொண்ட பொருளெல்லாம் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கடவுளை வாழ்த்துகின்றார் என்பது பாட்டிலே

தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் ஒன்றை நச்சிக் கூறுதல் பிற்காலத்து மரபாகும்.

சங்க காலத்திலே கடவுள் வாழ்த்தை விட, முனிவர், பார்ப்பார், அரசர், பசு, நாடு, மழை என்னும் ஆறினையும் வாழ்த்தும் அறுவகை வாழ்த்தும் புறநிலை வாழ்த்து முதலியனவும் செய்யுள் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன என்பது, தொல்காப்பியத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

“ வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக ”

என்னும் தேவாரத் திருப்பாசுர அடிகள் அறுவகை வாழ்த்தை ஞாபகப்படுத்துகின்றன. அறுவகை வாழ்த்திலும் பிற வாழ்த்துக்களிலும் நீடு வாழ்க என வாழ்த்துதல் மரபாக இருந்திருக்கிறது.

ஆனால், கடவுள் வாழ்த்து மட்டுமே கடவுளைப் படர்க்கையாகப் புகழ்ந்துகூறும் பான்மையில் அமைந்துள்ளது. அந்த மரபைப் பின்பற்றி நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம்முடைய திருப்பாசுரங்களிலே கடவுளைப் படர்க்கையாகப் பரவியிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் பரவிய பதிகங்கள், இறைவனுடைய நாமங்களைக் கூறுவன, அவனுடைய அருட்செயல்களைப் புகழ்வன, உருவத்திருமேனியை வருணிப்பன, அவன் வீற்றிருக்கும் கோயிலைப் பாடுவன எனப் பலவகைப்படும். அவை யாவும் பண்டைக்காலத்துக் கடவுள் வாழ்த்தினைத் தழுவிப் பாடப்பட்டன எனலாம். நால்வகைப் பாவிலே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடப்படல்வேண்டும் என்பது பண்டைக்காலச் செய்யுள் மரபு. அதை மாற்றி, நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாவினங்களில் இறைவன் புகழைப் படர்க்கையாகப் பாடினார்கள். இதுவொன்றே அவர்கள் செய்த மாற்றமாகும்.

“ வேத நாயகன் வேதியர் நாயகன்
மாதின் நாயகன் மாதவர் நாயகன்
ஆதி நாயகன் ஆதிரை நாயகன்
பூத நாயகன் புண்ணிய மூர்த்தியே ”

என்னும் திருப்பாசுரம் இறைவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறுகின்றது.

“என்பு பூண்டெரு தேறி யிளம்பிறை
மின்பு ரிந்த சடைமேல் விளங்கவே
நன்ப கற்பலி தேரினும் நாரையூர்
அன்ப னுக்கது அம்ம அழகிதே”

என்னும் திருப்பாசரம் அவனுடைய உருவத் திருமேனியை வருணிப்பதோடு அவன் அருட்டிறனைக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு இறைவனைப் புகழும் திருப்பாசரங்கள் பலவுள். நாயன்மார்கள் இறைவனை அவ்வாறு புகழ்ந்தபோது, ஒன்றை நச்சிப் புகழ்ந்ததாகக் காணப்படவில்லை. பழைய மரபும் அதுவேயாகும்.

சங்ககாலத்திற் கடவுளைப் படர்க்கையாக வாழ்த்துதல், முன்னிலையாகப் பரவுதல் என்னும் இருவகை மரபு இருந்தமைக்குத் தொல்காப்பியத்திலே சான்றுகள் உள. கடவுளைப் படர்க்கையாக வாழ்த்துதற்கு நால்வகைப் பாவும் உபயோகிக்கப்பட்டமைபோல முன்னிலையாகப் பரவலுக்கு ஒத்தாழிசைக் கலி என்னும் செய்யுள் வகை பயன்படுத்தப்பட்டது. இங்ஙனம் முன்னிலையாகப் பரவும் மரபினைத் தழுவினமூந்த தேவாரப் பதிகங்களும் பலவுள்.

அகவல், வஞ்சி, வெண்பா, கலி யென்னும் நால்வகைப் பாக்களே சங்ககாலத்தில் வழங்கிவந்தன. அகவல், வெண்பா என்னும் இருவகைப் பாவிலிருந்தும் முறையே வஞ்சி, கலி என்னும் இருவகைப் பாக்கள் தோன்றின என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. வெண்பாவிலிருந்து கலிப்பா தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றைக் கலித்தொகையிற் கண்டு தெளியலாம். கலிப்பா பலவகைப்படும். அவற்றுள் ஒத்தாழிசைக்கலியே அக்காலத்திற் பெரிதும் போற்றப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. அது தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்களையுடையது. அவற்றுள் தாழிசையே மிக்க சிறப்புடையது. அது ஒரு பொருள்மேல் மூன்று அடுக்கிவரும் பண்பினது. அத்தாழிசை பாட்டுக்கு உயிராகவுள்ள உணர்ச்சியோடு கூடிய அனுபவப் பொருளைத் தாங்கிநிற்கும் இயல்பினது. அதற்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தைத் தரும் தரவு என்னும் உறுப்பு பாட்டின் முகமாக முதலில் நிற்கின்றது. அது முகநிலையென்றும் சொல்லப்படும். அதைத் தொடர்ந்து தாழிசை வருகின்றது. தாழிசையிலுள்ள பொருளின் முடிபைச் சுட்டுதற்குத் தாழிசைக்குப்பின் தனிச்சொல் வைக்கப்படுகிறது. ஈற்றிலுள்ள

சுரிதகம் என்னும் உறுப்புப் பாட்டுக்குரிய சந்தர்ப்பத்தை முடித்துக் காட்டுதற்கும் பாட்டின் பயனைக் குறித்தற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வமைப்புமுறையினைக்கொண்ட ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா அகத்திணைப் பொருளைக் கூறுதற்கு மிக்க சிறப்புடையதாக முற் காலத்திற் கருதப்பட்டது. அகத்திணைப் பொருள் மரபு தமிழ் மொழிக்கே உரியதொன்று. அப்பொருளைக் கூறும்பொழுது ஒருவர் கூற்றில் அமைத்துக் கூறுதலுண்டு. அவ்வாறு கூறுதற்கும் அதனைப் பிறர் கேட்பதற்கும் மேற்கூறிய ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா மிக்க வாய்ப்புடையது. ஓசையும் பொருளும் ஒத்த, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முன்று தாழிசைகள் வருதல் உணர்ச்சித் தொழிற்பாட்டிற்கு மிக்க வாய்ப்புடைத்தாகும். இங்ஙனம் கவிச்சுவைக்குப் பல்லாற்றானும் சிறப்புடைய ஒத்தாழிசைக்கலி கடவுளை முன்னிலையாகப் பரவுதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. கவித்தொகையிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்து இதற்கு ஒரு தக்க உதாரணமாகும். அது வருமாறு :

“ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுந் தீமடுத்துக்
கூறும்ற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாருப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி.

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துந்
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகலக்குற்
கொடிபுரை நுசப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ.

மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்
வண்டாற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ.

கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்புரளத்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கான்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ.

எனவாங்கு

பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி.”

இதனை எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகவொரு போகு என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். இவ் வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவி லிருந்து தோன்றிய வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா, கொச்சக

வொருபோகு முதலியன முன்னிலைக்கண் தேவரைப் பராவுதற்கு உரியன என்பர் தொல்காப்பியர். அவற்றிலிருந்தே முத்தமிழுக்கு முரிய தேவபாணிகள் தோன்றலாயின. அக்காலத்து வழக்கிலிருந்த வரிப்பாட்டுக்களும் மேற்கூறிய கொச்சகவொருபோகு என்னும் செய்யுள் வகையினை ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுந்தவை யென்பது தெரிகிறது. அவை யாவும் பல்லவர் காலத்தில் வழக் கொழிந்துபோக, அவற்றிலிருந்து பதிகம் என்னும் பிரபந்தவகை தோன்றலாயிற்று

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடியருளிய பத்துச் செய்யுள் களைக் கொண்டுள்ள பிரபந்தவகை பதிகம் என்று அழைக்கப் படுகின்றது. பத்துப் பத்தாக உள்ள செய்யுட்டொகுதிகள் பதிற்றுப் பத்து, திருக்குறள் முதலிய சங்க நூல்களிலும் உளவெனினும், அவற்றைப் பதிகம் என்று கூறும் வழக்கு இல்லை. பல்லவர் காலத் தில் வாழ்ந்த பெரியார்கள் பாடியருளியவற்றையே திருப்பதிகங்கள் என்று கூறுகின்றோம். பதிகம் என்னும் இப் பிரபந்த வகையினைத் தொடக்கிவைத்த பெருமை காரைக்காலம்மையாருக்கே உரியது. அவர்கள் பாடியருளிய திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டுமே தமிழில் முதன்முதல் எழுந்த பதிகங்களாகும். அவை மூத்த திருப்பதிகங்கள் எனப்படுதலால், அவை ஏனைப் பதிகங் களுக்கெல்லாம் முன்வந்தவை என்பது பெறப்படுகின்றது. அவை திருவாலங்காட்டையும் அக்காட்டிலே சிவபெருமான் ஆடும் திருக் கூத்தையும் வருணித்துக் கூறுகின்றன. அவை பதிகம் எனப்பட்ட போதும் அவற்றின்கண் பதினொரு செய்யுள்கள் இருத்தலைக் காண லாம். பதிகத்தின் ஈற்றிலுள்ள செய்யுள் முத்திரைக் கவி எனப் படும். அம்மையார் தாம் கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முதற் பத்துச் செய்யுள்களிற் கூறப்படுகின்றன. பதினொராவது செய்யு ளாக வுள்ளது முதற் பத்துச் செய்யுள்களிலும் உள்ள பொருளை முடித்துக்காட்டுவதாகவும் அம்மையாரின் நோக்கத்தைப் புலப் படுத்துவதாகவும் உள்ளது. அப்பதிகங்களிலுள்ள முதற் பத்துச் செய்யுள்களை நோக்கும்போது, அவை ஒரு பொருள்மேல் பத்துச் செய்யுள்கள் அடுக்கி வந்திருப்பனபோலக் காணப்படுகின்றன. ஒத்தாழிசைக் கலியிலும், தேவபாணி வரிப்பாட்டுக்கள் முதலிய வற்றிலும் ஒரு பொருள்மேல் மூன்று தாழிசைகள் அடுக்கி வருதல் போலவே அப்பதிகங்களிலும் ஒரு பொருள்மேற் பத்துச் செய்யுள் கள் அடுக்கிவந்துள்ளன. ஒத்தாழிசைக் கலியிலே சுரிதகம் எவ்

வாறு அமைந்துள்ளதோ அதேபோலப் பதிகத்தின் இறுதியில் முத்திரைக் கவி அமைந்துள்ளது. அப்பதிகத்தின் பண்புகள் இவ்வாறு நுத்தலை நோக்கும்பொழுது, சங்க கால வழக்கிலிருந்த கலிப்பாவகைகளே பதிகம் தோன்றுதற்கு ஆதாரமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

காரைக்காலம்மையார் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி நாயன் மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம்முடைய தெய்வானுபவங்களை வெளிப்படுத்தப் பெரும்பாலும் பதிகத்தையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். அப் பதிகங்களுட் பல படர்க்கைப் பரவலாகவும் சில முன்னிலைப் பரவலாகவும் வந்துள்ளன. தாழிசைக்கு உரியது முன்னிலைப் பரவல் எனினும், படர்க்கைப் பரவலே கடவுள் வாழ்த்துக்கு உரியதாகலின், அம்முறை பற்றிப் பதிகங்களுட் பெரும்பாலானவற்றின்கண் படர்க்கைப் பரவல் வந்துள்ளது. சங்க கால வழக்கிலிருந்த வரிப்பாட்டுக்களிலும் குரவைப்பாட்டுக்களிலும் உள்ள ஒத்தாழிசைகள் பல, படர்க்கைப் பரவலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, கடவுள் வாழ்த்து என்பது படர்க்கைப் பரவலாக வருதல் வேண்டும் என்னும் மரபு நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றிருந்திருக்கிறது.

பதிகத்தின் ஆரம்ப நிலையினைத் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப் பதிகங்களிற் கண்டோம். அது ஏறக்குறைய முந்தாறு ஆண்டுகளாக வளர்ந்து, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காலத்தில் அது ஒரு பூரண நிலையினை அடைகின்றது. நம்மாழ்வார் பாடியருளிய பதிகங்களிலும் அப் பூரண நிலையினைக் காணலாம். அத்தகைய பதிகங்களுக்கு ஓர் உதாரணமாகத் திருவாசகத்திலுள்ள ஆசைப்பத்தைக் கூறலாம். அதன்கண் ஓசைமட்டுமே பத்துச் செய்யுள்களிலும் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றது. அவ்வாறு திரும்பத் திரும்ப வரும் தன்மை கூறப்படும் பொருளுக்கு இல்லை. மாணிக்கவாசகர் தாம் கூற எடுத்துக் கொண்ட உணர்ச்சியனுபவத்தைப் பத்துச் செய்யுள்களிலும் படிப்படியாக அமைத்துச் செல்லுகின்றனர். முதலாவது செய்யுளிலிருந்து ஏழாவது செய்யுள் முடியும் வரையும் அந்த உணர்ச்சியனுபவம் படிப்படியாக ஏறிச்சென்று, எட்டாவது செய்யுளில் அது உச்ச நிலை அடைகின்றது. அதன்பின் அது ஒன்பதாம், பத்தாம் செய்யுள்களில் விரைவாக இறங்கிவிடுகின்றது. இத்தகைய பதிகங்களிலே கவிதையின் பூரண நிலையியுங் காணலாம்.

‘சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்’ என்றதின் ஆராய்ச்சி

தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ப. சோதிமுத்து அவர்கள், M. A., B. D.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு படிக்க நேர்ந்தபோது, பூரணலிங்கம்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள ‘தமிழ் இலக்கியம்’¹ என்னும் நூலைப் படிக்கலானேன். சைவசமயாசாரியர் நால்வரைப் பற்றிய பகுதியில், ‘என்னப்பன் என்னைப் பாடினான்’, ‘சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்’, ‘சுந்தரன் பெண்ணைப் பாடினான்’ என்று கண்டிருந்தது. மேலும் சம்பந்தர் பதிகம் ஒவ்வொன்றிலும் பதினென்றாவது செய்யுளில் அவரது பெயர் காணப்படுகின்றது என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தது.²

பல்வேறு சமயநூல்களில் எனக்கு ஈடுபாடு உண்டு. எனவே, சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். அச்சமயம் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தார் சைவ நூல்களை மிகவும் அழகாக அச்சிட்டு, அடக்க விலைக்கே அருளி வந்தனர். முதலில் நான் சுந்தரர் தேவாரங்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.³ அ. சோமசுந்தரம் செட்டியார் M. A. அவர்கள் பதிப்பில் இரண்டாம் பதிக இறுதிச்செய்யுளை⁴ நான் படித்தபோது, அதற்குப்

1. Tamil Literature (Revised and Enlarged) 1929

2. பக். 171

3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரப் பதிகங்கள் 1935

4. பக். 10, 13. திருத்துறையூர்ப் பதிகம் II.

பக்கத்தில் ‘இது சுந்தரர் பாடியதன்று’ என்று குறித்துக்கொண்டேன். இவ்வண்ணமே, ஏனைய பதிகங்களின் இறுதிச் செய்யுள்கள் பெரும்பாலானவற்றிலும் கேள்விக் குறியொன்று போட்டுக் கொண்டே சென்றேன். சுந்தரர் தேவாரங்களை முடித்தபின்னர், அப்பர் பதிகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். அவருடைய பதிகங்களில் உள்ள இறுதிச் செய்யுள்களில் எந்தவிதமான கேள்விக்கோ ஐயத்துக்கோ இடமில்லையென்ப தறிந்தேன். இப் பதிகங்களை நாடோறும் காலையில் மட்டும் நான் படித்து வந்ததினால் இவ்விருவர் திருமுறைகளையும் படித்து முடிக்க ஆண்டுகள் இரண்டு கடந்தன. பின்னர் சம்பந்தர் தேவாரங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். முதற் பதிகத்தின் இறுதிச் செய்யுளைப் படித்தபோது, ‘இது சம்பந்தர் பாடியதா?’ என்ற வினா எழலாயிற்று.¹ இவ்வினா ஏறக்குறைய இவரது பதிகங்கள் எல்லாவற்றின் ஈற்றுச் செய்யுளிலும் எழும் பியது. இவ்வினாவுக்கு ஒரு விடைகாணவுந் தூண்டப்பெற்றேன். அவ்விடையே இக் கட்டுரைப் பொருளாகும்.

சம்பந்தர் தேவாரப் பதிகங்களின் இறுதிச் செய்யுள் திருக்கடைக்காப்பு எனப் பெயர்பெறும். எனவே, இத் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்கள் சம்பந்தப்பெருமானால் இயற்றப்பெற்றவை தாமா என்னும் வினாவுக்கு விடை காணுமுன்னர், உடன்பாட்டு விடைகொண்ட சைவப் பெரியார் எவரும் உளரோ என ஆராயத் தொடங்கினேன். ஞானசம்பந்தரைப்பற்றி எழுதப்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் ஆவலாய்த் தேடிப் படித்தேன். எனக்குக் கிடைத்த கட்டுரை, நூல்களின் ஆசிரியர் எல்லாருமே திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்கள் எல்லாமே, சம்பந்தராலேயே பாடப்பெற்றவை என்றே கொண்டுள்ளதாகக் கண்டேன்.

யாழ்ப்பாணத்து வண்ணைநகர்ச் சுவாமிநாத பண்டிதர் தாம் பதிப்பித்த தேவாரத் திருமுறையின் முகவுரையில் திருமுறைப் பெருமைபற்றிக் கூறுகையில், “‘பாமரு செந்தமிழ்மாலை பத்திவை பாட வல்லார்’ (1-43-11) எனவும், ‘பண்ணேடிசை பாடிய பத்தும் வல்லார்’ (1-32-11) எனவும், ‘பாடல் பத்தும் பாட வல்லார் பாவம் பறையுமே’ (1-52-11) எனவும் வருஉம் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவாக்குக்களான் உணர்க” என்று திருக்

1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் 1937. பக். 3

கடைக்காப்புச் செய்யுள்களையே சுட்டுகின்றார்.¹ பிற இடங்களிலும் இவ்வாறே எடுத்துக் கூறுகின்றார்.²

செந்தமிழ்ச்செல்வி இரண்டாஞ் சிலம்பில் சாழித் தேவாரச்சிறப்பு எடுத்துக் கூறப்படுகையில், ‘அன்றியும் இவற்றை ஓதுவார்க்கு இன்னபயன் கிடைக்குமென்று நாயனார்கள் திருக்கடைக் காப்பில் திருவருள்செய்கின்றார்கள்’³ எனவும், ‘சம்பந்தர் ஒவ்வொரு பதிகத் திருக்கடைக் காப்பிலும் சொல்லியுள்ள பலன் கிடைக்கும் என்பதற்கு யாது சந்தேகம்?’⁴ எனவும் வருகின்றவற்றைக் காண்கின்றோம்.

கா. நமச்சிவாய முதலியார் தாம் எழுதியுள்ள ‘திருஞானசம்பந்தர்’ என்னும் சிறுநூலில் “பிள்ளையார் அவ்வடியாரது வேண்டு கோளுக்கு இரங்கி, ‘பூத்தேர்ந்தாயன’ என்னும் திருப்பதிகம் தொடங்கி, ‘குரும்பை யாண்பனை ஈன்குலை யோத்தார்.....’ என்று முடித்தருளினர்” (1-54-11)⁵ எனவும், “.....பத்தாந் திருப் பாடலைப் பாடியருளும்பொழுது அப் பூம்பாவை பன்னீராண்டுள்ள பருவத்தினளாய் எழிலுடன் எழுந்தாள். பிள்ளையாரும் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தினர்” (2-47-11)⁶ எனவும் கூறியுள்ளார்.

செந்தமிழ்ச்செல்வி ஐந்தாம் சிலம்பில் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை யவர்கள் சம்பந்தர் தேவாரம்பற்றி யெழுதுகையில், “தாம் பெற்ற பேரின்பத்தினை வையகமனைத்தும் பெற்றுய்யவேண்டுமென்ற பெருங்கருணையினாலே, மன்னுயிர்களுக்கு உறுதி கூறுதற்பொருட்டுத் தமது திருப்பெயரைத் திருக்கடைக் காப்பிலே அமைத்துப் பாடியுள்ளார் நமது காழியர்கோன்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மறைமலையடிகள் எழுதி வெளியிட்டுள்ள அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி நூலாகிய ‘மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்’ என்பதில், “இன்னும் திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களின் இறுதிச் செய்யுட்கடோறும் தம் பெயருள் தம் ஊர்ப்பெயருங் கூறித் தாம் சிவபிரான் மேற் பாடிய அப்பதிகங்களை அன்புடன் ஓதுவார் இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெற்றுச் சிவபிரான் திருவடியை அடைகுவார்

1. தேவாரத் திருமுறை 1911. பக். 21; 2. பக் 35; 3. பக். 185; 4. பக். 186; 5. பக். 100; 6. பக். 111.

எனப் பயன் உரைத்து வாழ்த்துமாறு போலவே” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹

கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள ‘திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சரிதம்’ என்னும் நூலில், ஞானசம்பந்தரே திருக்கடைக் காப்புப் பாடியதாகப் பல்வேறிடங்களில் மீண்டும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²

திரு. வி. க. அவர்கள் தாம் 1934இல் பதிப்பித்த பெரிய புராணத்தில் வரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் புராணம் வசனப்பகுதியிலும், ஆராய்ச்சிக்குறிப்பிலும், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்கள் சம்பந்தர் பாடியன என்றே கொண்டுள்ளார்.³

கோவைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர், வழக்கறிஞர், சிவக்கவிமணி C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார் B. A. அவர்களது உரையுடன் வெளியிடப்பெற்றுள்ள பெரியபுராணத்தின் நான்காம் பகுதியில் வரும் திருஞானசம்பந்தர் புராண உரையிலும், சரிதச் சுருக்கத்திலும், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்கள் சம்பந்தராற் பாடப்பெற்றவையே என்று பல்வேறிடங்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.⁴

சைவசித்தாந்த மகா சமாஜப் பதிப்பில், ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் பி. ஏ., பி. எல். அவர்கள் தொகுத்துள்ள அரும்பொருள் அகராதியில், ‘சம்பந்தர் தமது திருவாக்கைக் கூறும்வகை’, ‘சம்பந்தர் தம்மீது ஆணைவைக்கும்படங்கள்’, ‘சம்பந்தர் தம்மைக் கூறும்வகை’ என்ற தலைப்புக்களிலெல்லாம், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்களிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டுத் தந்துள்ளார்கள்.⁵

தணிகைமணி, ராவ்பகதூர் வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளை எம். ஏ. வெளியிட்டுள்ள ‘தேவார ஒளிநெறி’ என்னும் ஆராய்ச்சி நூலின் முகவுரையில், “ஸ்ரீ சம்பந்தர் தமது பதிகங்களைப் பின்வரும் அருமைப் பெயர்களாற் குறிக்கின்றனர்” என்று கூறிவிட்டு, எடுத்துக்காட்டுக்கள், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்களிலிருந்தே தருகின்றார்.⁶

1. பக். 413; 2. பக். 29, 41, 46, 51, இன்னும் பல; 3. பக். 835, 855, 857, மேற்கோள் 557-859; 4. பக். 94, 120, 151, 690-1, 816, 919, 1322, 1426, 1583, 1586; 5. பக். 67-68; 6. முகவுரை, 7ஆம் 8ஆம் பக்கம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் 1950இல் வெளியிட்டுள்ள ‘நாவலர் வரலாறு’ என்னுந் தொடரில் திருஞானசம்பந்தரைப் பற்றிக் கூறுங்கால், ‘இதைப்போலப் பதினொரு பாட்டுக்கள் பாடினார்’ (1-1-11) என்றும், ‘அப்போது பாடிய பதிகத்தின் முதற்பாட்டையும் கடைசியிலுள்ள பாட்டையும் இதோ படித்துப் பழகுங்கள்’ என்றும் (1-23-1, 11) வருவதைக் காண்கின்றோம்.¹

1950இல் மாசித் திங்களில் வெளிவந்த கலைமகளில் ‘தேசிய இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் அ. ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கின்றார். அதில், “‘சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்’ என்று பாட்டி கூறும் பழமொழி ஒன்றுண்டு. தம்மைப் பாடும் அப்பெருந்தகை தம்மை எப்படிக் குறிக்கிறார் என்று காணல் வேண்டும். ‘பெருகிய தமிழ் விரகினன்’, ‘தமிழ் விரகன்’ (3 இடங்கள்), ‘நற்றமிழ்க்கு இன்துணை ஞானசம்பந்தன்’, ‘தமிழ் ஞானசம்பந்தன்’, ‘தலைமகனாகி நின்ற தமிழ் ஞானசம்பந்தன்’..... காழி வேந்தர் என்று தம்மையே கூறும் அவர்” என்று அவர் குறிப்பிடுவதெல்லாம் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுட் பகுதிகளேயாம்.²

செந்தமிழ்ச்செல்வி 29ஆம் சிலம்பு, பரல் 11, பக்கம் 505இல் “இத் திருமுறைகள் முழுமுதல்வன் அருள்மொழிகளே. அவ் வுண்மை ஆளுடையபிள்ளையார், ‘எனதுரை தனதுரையாக’ (1-76-8) எனவும், ‘பழுதிவிறை எழுதுமொழி தமிழ்விரகன் வழி மொழிகள்’ (3-67-12) எனவும் அருளிச்செய்கின்றமையால் விளங்கும்” என்று கூறியுள்ளார் சித்தாந்தபண்டிதர், கழகப்புலவர், திரு. ப. இராமநாதபிள்ளை யவர்கள்; இரண்டாவதாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பது திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்.

பன்மொழிப் புலவர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், எம். ஏ. பி. எல்., எம். ஓ. எல். அவர்கள், ‘பிறந்தது எப்படியோ’ என்னும் தமது நூலில் “கணபதிச்சரம் என்பது திருச்செங்காட்டங்குடியில் உள்ளதொரு கோயில். இக் கோயிலைக் கட்டிய சிறுத்தொண்டரே ஞானசம்பந்தரைப் பாடுமாறு கேட்டுக்கொண்டாராம். இதனை ஞானசம்பந்தரே நமக்குத் தெரிவிக்கின்றார்” என்று கூறிவிட்டு,

1. பக். 3, 5; 2. பக். 188.

அதற்குச் சான்றாகத் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுளையே தருகின் றார்கள் (3-63-10).¹

1954-1-31இல் வெளிவந்த தமிழ்நாடு-ஞாயிறு மலரில் பேராசிரியர் அ. சி. பரந்தாமனார், எம். ஏ. அவர்கள் “நாயன்மார்கள் தாங்கள் பாடிய நாந்திச் செய்யுட்களில் தங்கள் பெயர்களைக் குறிப் பிட்டதினாலே இன்று அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இவை இவை என அறிகிறோம். ‘நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்’ என்பது போன்ற குறிப்புக்கள் நாந்திச் செய்யுள் என்னும் திருநாமப் பாக்களில் இருக்கக் காணலாம்” என்று கூறுவதிலிருந்து திருக் கடைக் காப்புச் செய்யுள்கள் சம்பந்தராலேயே பாடப்பெற்றன என்பது அவர்க்கு உடன்பாடெனத் தெரிகின்றது.²

பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமிநாட்டார் அவர்களும் தாம் எழுதிய கபிலர் என்னும் நூலில், ‘ஞானசம்பந்த னுரைசெய் சங்கமலி செந்தமிழ்கள் பத்தும்’ (3-74-11) என்னும் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுளைச் சம்பந்தர் பாடியதாகவே குறிப்பிட்டுள்ளனர் (பக். 14).

இத்துணை ஆசிரியர்களும் இங்ஙனம் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்களைச் சம்பந்தரே பாடினார் என்று துணிந்து கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆராயுங்கால், இவர்களுக்கும் வழி காட்டிச் சென்றுள்ளார் சேக்கிழார் பெருமான் என்பது போதரும். அன்றாது திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரியபுராணத்திலுள்ள சம்பந்தமூர்த்தி புராணத்தை ஆராயுங்கால், சம்பந்தர் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தியதாக இருபத்தொரு இடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பது தெரியவரும்.³ ஈண்டு இன்னொரு செய்தியும் மனதிற்கொள்ளவேண்டும். சுந்தரமூர்த்தி தேவாரப் பதிகங்களின் ஈற்றுச் செய்யுளில் அவர் பெயரும், பாடற்றொகையும், பதிகப் பயனும் கூறப்பட்டிருப்பினும், அச்செய்யுளைத் திருக்கடைக் காப்பு என்று எங்குமே கூறிற்றிலர் சேக்கிழார் பெருமான். இதற்குக் காரணம் அவர்க்குக் கிடைத்த சுந்தரமூர்த்தி தேவாரப் பதிக ஏடுகளில், இப்பொழுது காணப்படும் இறுதிச் செய்யுள் இல்லையென்பதேயாம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவையாற்றுப் பதிகத்தின் எடுப்பும் முடிப்பும் கூறுவதையே கொள்ளலாம்.

1. பக். 9, 2ஆம் பத்தி, இரண்டாம் பதிப்பு 1952; 2. பக். 3, பத்தி 1;
3. திருஞா. புரா. 80, 115, 123, 162, 175, 319.

“பரவும் பரிசென்” றெடுத்தருளிப் பாடுந் திருப்பாட் டின்றுடிவில்
அரவும் புனைவார் தமை “ஐயா றுடைய அடிக ளோ” என்று
விரவும் வேட்கை யுடனழைத்து விளங்கும் பெருமைத் திருப்பதிகம்
நிரவும் இசையில் வன்தொண்டர் நின்று தொழுது பாடுதலும்

என்பது அச்செய்யுள்.¹ இப்பதிகத்தின் இறுதியிற் காப்புச் செய்
யுள் கிடையாது. இவ்வாறே முதலில் எல்லாப் பதிகங்களுக்கும்
காப்புச் செய்யுள் இல்லா திருந்திருத்தல் வேண்டும். இருந்திருந்தால்
சேக்கிழாரும் சுந்தரர் திருக்கடைக் காப்புச் சாற்றியருளினார் என்றே
பாடியிருப்பார்.

இனி, திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள் சம்பந்தர் பாடியவை
தாமா என ஆராய்வோம். உடன்பாட்டு விடை கூறுவோருடைய
சியாயம், அச்செய்யுளின்கண் சம்பந்தர் பெயர் காணப்படுவது
என்பதாம். அவருடைய பெயர் ஆங்குப் பெற்றிருந்தமையினு
லேயே அச்செய்யுள் அவருடையதாகிவிடமாட்டாது.

சம்பந்தர் பதிகங்கள் பதினாறுபிரம் என்று நம்பியாண்டார்
நம்பியும்,² உமாபதி சிவாச்சாரியாரும்³ கூறியிருப்பினும், இப்
போது நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை 384 பதிகங்களேயாம். இவற்
றில் திருக்கடைக்காப்பு இல்லாதவை மூன்று, சிதைந்தவை நான்கு.
இவைகளைத் தள்ளிவிடின், ஏனையவற்றில் சம்பந்தர் பெயர்
படர்க்கையிலேயே வழங்கப்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு
இடத்தில் மட்டும் சம்பந்தப் பெயரோடு, “நானுரைத்தன செந்
தமிழ் பத்துமே” என வந்துள்ளது.⁴ இதில் பாடவேறுபாடு
ஏதேனும் உண்டோ என்னும் ஐயம் எழ இடமுண்டு. சம்பந்தர்
பெயர் படர்க்கையில் இருப்பதுபற்றி அச் செய்யுள் அவர் இயற்
றியது அன்று என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. இம்
முடிவு மறைமலைஅடிகளுக்கும் உடன்பாடுதான் என்பது அவர்
கூற்றாலேயே விளங்குகிறது. “பாயிரத்துட் ‘குருமடவரலாறு’
விளம்பும் செய்யுள்கள், ‘மூலன்.....சுந்தரஆகமச் சொல்மொழிந்
தானே’ எனத் திருமூலரைப் படர்க்கையிடத்து வைத்து உரைத்
தலின் அவ்விரண்டும் பிறராற் செய்யப்பட்டமை திண்ணமாம்”⁵.

1. பெரி. புரா. கழ. 134; 2. ஆளு. பிள். திருவந்தாதி 15,
திருத்தொகை 22; 3. திருமுறைகண்ட புராணம் 14; 4. 3. 115.
11. திருஆலவாய்; 5. பக். 191.

இம் முடிவைத் திருமுலரைப் பற்றிக்கொண்ட அடிகளார், சம்பந்தரைப் பற்றிக்கொள்ளத் தவறியது வியப்பாக விருக்கின்றது.¹

ஒரு சிலர் இத் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுள்கள், 'பாயிரநாந்தி பதிகமென்ப' என்னும் விதிப்படி, பாயிரமாகவும் நாந்தியாகவும் பதிகமாகவும் கருதப்படலாம் என்றும், நாந்திச்செய்யுளில் தம்மைப் பிறர்போற் பாவித்துப் பாடலாம் என்றும் கூறுவர்.² ஆனால் சம்பந்தர் பதிக இறுதிச் செய்யுள்களைத் துருவி ஆராயுங்கால் அவை அவர் இயற்றியன அல்ல என்பது நன்கு புலப்படும். சம்பந்தர் பெயர் ஆங்குக் காணப்படுவதாலேயே 'சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்' என்ற ஆராய்ச்சியற்ற சொல் எழுவதாயிற்று.

இறுதிச்செய்யுளில் சம்பந்தர் சிறப்புப் பலவாக எடுத்துப் பேசப் படுகின்றது. 'காழியர்கோன்'—'நான்மறை'—'தமிழ்ஞான'—'இசைஞான'—'கேள்விஞான'—'அடிபரவுஞான'—'புகழார் ஞான'—'பழுதில்'—'இணையில்'—'திரு'—'நல்ல'—'பொய்யார்' முதலிய சிறப்பு அடைகள் தரப்பெற்றுள்ளன. சம்பந்தர் தம்மை இங்ஙனம் குறிப்பாரா? இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றமாகாதா? ஆகா தென்பர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள்.³

பதிகச் சிறப்பும் இவ்வாறே ஏற்றமுறப் பேசப்படுகின்றது. தமிழ்பற்றியும், பாடல்பற்றியும், இசைபற்றியும், சந்தம்பற்றியும், மாலை, பனுவல்பற்றியும் புகழுரை மிகுந்து காணப்படுகின்றது. சம்பந்தர் தமது பாக்களை அவ்வாறு ஏற்றிப் புகழ்ந்து கூறார்.

பதிகப்பயன் கூறுமிடத்தும், வினைதீர்தல், பாவம் அகல்வது, பழி துன்பம் இன்மை, வானவர் இமையவர் ஆவது, சிவனடி, சிவகதி பெறுவது, இணையன ஏற்றமாக உரைக்கப்பெறுகின்றன. இவை சம்பந்தர் பாடியவையாயின் தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்துக் கிடமாகும்.

திருக்கடைக் காப்பில் பொருள் விதந்து கூறப்படுகின்றது.⁴ முன்னுள்ள பாக்களிற் கூறப்படும் பொருள் இதில் விதந்து கூறப்

1. பக். 413; 2. தேவாரத் திருமுறை - சுவாமிநாத பண்டிதர் பக் 21; 3. திருஞா. சரித்திரம் பக். 46; 4. 3. 2. 11.

படுங்கால், அது, பிறர் ஒருவரால் சொல்லப்படுவதுதான் பொருத்தமாகக் காணப்படும்.

‘பாடலிவை பத்தும்’ என்பது போன்ற பாடல் எண்கள் திருக்கடைக் காப்பில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களிற் குறிக்கப்பெற்றிருப்பதால், பதினென்றும், பன்னிரண்டாம் பாடல்களைப் பாடியவர், முதல் பத்துப் பாடல்களைப் பாடியவர் அல்லர் என்பது தெளிவாம்.

ஒரு பதிகத்திலுள்ள முதற் பத்துப் பாக்களுக்கும் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்களுக்கும் பொருளில் வேறுபாடு காணப்படுவது மல்லாமல், செய்யுள் யாப்பிலும் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.¹ மேலும் பதிகத்தில் தன்மை ஒருமை பயின்றுவந்திருக்க, திருக்கடைக் காப்பில் தன்மைப் பன்மையே வழங்கப்பெற்றிருக்கின்றது.² திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள் ஒன்றை யெடுத்துக்கொள்வோமாயின், அச் செய்யுளாசிரியர் தம்மைச் சம்பந்தரினின்றி வேறுபடுத்திக் காட்டியிருப்பதும் நன்கு புலனாகும். எடுத்துக்காட்டாக,

“மந்த மாம்பொழில் சூழ்மங்க லக்குடி மன்னிய
எந்தை யையெழி லார்பொழிற் காழியர் காவலன்
சிந்தை செய்தடி சேர்த்திடு ஞானசம் பந்தன்சொல்
முந்தி யேத்தவல் லாரிமை யோர்முத லாவரே”³
எனவரும் செய்யுளில் எந்தையை என்ற சொல், ஞானசம்பந்தனின்னும் ஆக்கியோனைப் பிரித்துக் காட்டுகின்றதல்லவா?

இவைபோன்ற அகச் சான்றுகளால் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள் சம்பந்தர் பாடியனவல்லவென்று துணிந்து கூறலாம். பின்னர் அவற்றின் ஆசிரியர் யார் என்னும் வினாவும் எழற்பாலதே. திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள் சேக்கிழார் காலத்திலேயே காணப்பட்டமையின், அவற்றை ஆக்கியோன் அவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தவராதல்வேண்டுமன்றோ! எனவே, திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார்நம்பி, சம்பந்தர்பால் தாம் கொண்டுள்ள பற்றின் மிகுதியால், இச் செய்யுள்களை யாத்திருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் உதிக்

1. 3. 4. 11, 3. 5. 11, 3. 6. 11, 3. 108. 11 பார்க்க.

2. 3. 24. 11 - எண்பாண்டவன், எம்பிரான்னை

3. 2. 10. 11.

கலாம். ஏனெனில், அன்றார் சம்பந்தரைப்பற்றி ஆறு பிரபந்தங்கள் பாடியிருக்கின்றனர். இவற்றையும் காப்புச் செய்யுள்களையும் ஆராயுங்கால், பின்னவற்றை நம்பிகள் இயற்றியிருக்க முடியாது என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில், தமது பிரபந்தம் ஒன்றில் திருக்கடைக் காப்புப் பொருள் ஒன்றினை விதந்து கூறியுள்ளார்கள்.

“முத்திப் பகவ முதல்வன் திருவடியை
அத்திக்கும் பத்தர்எதிர் ஆணைநம தென்னவலான்”¹

என்ற அடிகளில், ‘ஆணை நமதே’ என்னும் சொற்கள் திருக்கடைக் காப்புச் செய்தியை நினைவூட்டுகின்றன.² அதுவுமன்றி, திருக்கடைக் காப்புப் பாடியவரும் சம்பந்தரே என்ற கொள்கையும் நம்பி கொண்டுள்ளார் என்பதும் இதனால் போதரும். மேலும் திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுளிற் காணப்பெறும் காலக் குறிப்புக்களை ஆராயின், ஆண்டு நிகழ்காலமும், நிகழ்காலப் பொருளில் வரும் எதிர்காலமும் குறிக்கப்பெற்றிருப்பதைக் காண்போம். ‘ஞானத்துயர்கின்ற நலங்கொள் சம்பந்தன்’³ ‘நாளும் பணிகின்ற’⁴ நம்பானடிபுரவும்⁵ என்றவை போன்ற பல சான்றுகள் காணக்கிடக்கின்றன. எனவே, சம்பந்தரது சங்க காலப் புலவர் ஒருவரே இத் திருக்கடைக் காப்புக்களைப் பாடியிருத்தல் வேண்டும்.

மேலும், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள்களை ஆராயுங்கால், அவற்றில் சீகாழிச் சிறப்பு மிகுதியாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்றது. 384 பதிகங்களில் 254 பதிக ஈற்றுச் செய்யுள் சீகாழியின் சிறப்பைக் குறிக்கின்றன. இதை நோக்கும்போது, சீகாழியைத் தமது ஊராகக் கொண்டவரும், ஊர்ப்பற்று மிகுந்தவருமான புலவர் ஒருவர் இச் செய்யுள்களை யாத்திருத்தல்வேண்டும் எனத் துணியலாம். அன்னவர் யார் என்ற வினாவிற்கு, “சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளும் பதிகங்களை அவ்வப்போது ஏட்டிலெழுதும் அன்பர் (இவர் சுவாமிகளின் நல்லம்மானாகிய) சம்பந்தசுரனுலயர்⁶ என்னும்

1. ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை, 22-23

2. 2. 84. 11, 2. 85. 11, 3. 78. 11, 3. 118. 11

3. 1, 82. 11; 4. 1. 97. 11; 5. 2. 71. 11

6. சம்பந்தர் தேவாரம்-சமாஜப்பதிப்பு, 1937 பக். 28

திருஞானசம்பந்தர்-கா. நமச்சிவாய முதலியார் பக். 94

விடை கிடைக்கின்றது. இவரது தமிழ்ப் புலமையும், இசை ஆற்றலும், சிவபக்தியும், திருக்கடைக் காப்புச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றிலும் மிளிர்வதைக் காண்கின்றோம். ‘ஆணை நமதே’¹ என்று உறுதிகூறக் கூடிய அளவுக்கு அவரது பக்திப் பெருமை சிறந்து விளங்குகிறது.

இனி, ‘சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான்’ என்ற சொல், எக் காலத்து, எவரால் முதலில் வழங்கப்பெற்றது என ஆராயவும் விருப்பம் உண்டாயிற்று. ஒரு சில சைவப்பெரியாரையும் இதுபற்றி வினவலானேன். அவர்கள் கூறியதிலிருந்து, ‘இச்சொல் பதினான் காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர், தலபுராணகாலத்தில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். சோழர் கால இலக்கியங்களிலோ, கல் வெட்டுக்களிலோ இந்த வழக்கு இல்லை, எவர் கூறியது என்பதும் தெரியவில்லை’ என்னுஞ் செய்திகளே கிடைத்தன. மேலும் இச்சொல் சிவபிரான் வாக்காகவும் அமைந்திருப்பது வியத்தற்குரியது.

இந்த ஆராய்ச்சிமுறையைக்கொண்டு ஏனைய சுந்தரர், காரைக்காலம்மையார், திருவிசைப்பா ஆசிரியர், திவ்யப்பிரபந்த ஆசிரியர் இவர்களின் பதிக இறுதிச் செய்யுள்களையும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இவற்றின் பதிகங்களையும் ஆய்வோமாயின், அச் செய்யுள்களும் அவ்வவ் வாசிரியர்களால் இயற்றப்பட்டவையல்ல என்பது தெளிவாம். இவ்வாறு நான் கூறுகின்றமையால், அப்பெரியார் பெருமையை எவ்வாற்றானும் நான் குறைத்துக் கூறிவிட்டேன் என்று எவருங் கொள்ளலாகாது. அவரவர் பதிகப் பாசுரங்களும், நூல்களும் அவரவர் பெருமைக்குச் சிறந்த சான்றுகளாம். ஆராய்ச்சிக் கலையின் ஆர்வமே இந்த முடிவுக்கு என்னை ஈர்த்துவந்துள்ளது. நான் கண்டுள்ள முடிவுகள் தவறாயின் அதனை யெடுத்துக்கூறும் அறிவுடைய அன்பருக்கு எனது நன்றி மிகவும் உரித்தாகும். சமயம் வாய்க்குமாயின், இங்குக் கூறியுள்ள கருத்துக்களை இன்னும் சற்று விரிவாக எடுத்து எழுதி, சிறுநூலாக வெளியிடவும் எண்ணியுள்ளேன்.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்னும் வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வழியினைக் கடைப்பிடிக்க.

1. பெரிய புரா. திரு. வி. க. பதிப்பு, பக். 763, உரை 914

சீகாழிச் சேயும் திருமங்கை மன்னனும்

திருமதி மகேஸ்வரி மகாதேவா அவர்கள், B. A. (HONS.) (LOND.)

வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யாத காவிரி நதியின் தண்புனல் பாய்தலினால் நீர்வளமும் நிலவளமும் பெற்றுக் கவினுற்று விளங்குவது சோழநாடு. காவிரிக்கரைக்கண் தோன்றி வளர்ந்த ஊர்களுட் பல அறிவு வளத்திலும் பக்தி வளத்திலும் சிறந்து விளங்கின. ஏறக்குறைய 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே நாட்டுக்குப் புகழீட்டிக் கொடுத்த பதிகளுட் சீகாழி, சிறப்பிடம் பெற்றது. தமது மூன்றாம் வயதிலேயே உமையம்மையாராற் சிவஞானம் என்ற பாலமிர்தம் ஊட்டப்பெற்று,

“சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினி லோங்கிய ஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்”

எனப்பட்ட ஞான உணர்வெல்லாம் வரப்பெற்று, ஞானசம்பந்தன் என உலகினராற் பாராட்டப்பட்டு நின்ற ஞானச் சேயை ஈன்ற மையாற் சீகாழி நகரம் சிறப்புற்றது. ஞான உணர்வு பெற்ற அன்று தொட்டே அக்குழந்தை தெய்வகானம் பாடத் தொடங்கியது. உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனாகிய பிரமபுரம் மேவிய பெருமானைப் பாடி, அதன்பின் சிவத்தலங்கள் தோறுஞ் சென்று பண்குமந்த பதிகங்கள் பலவற்றைப் பாடியது.

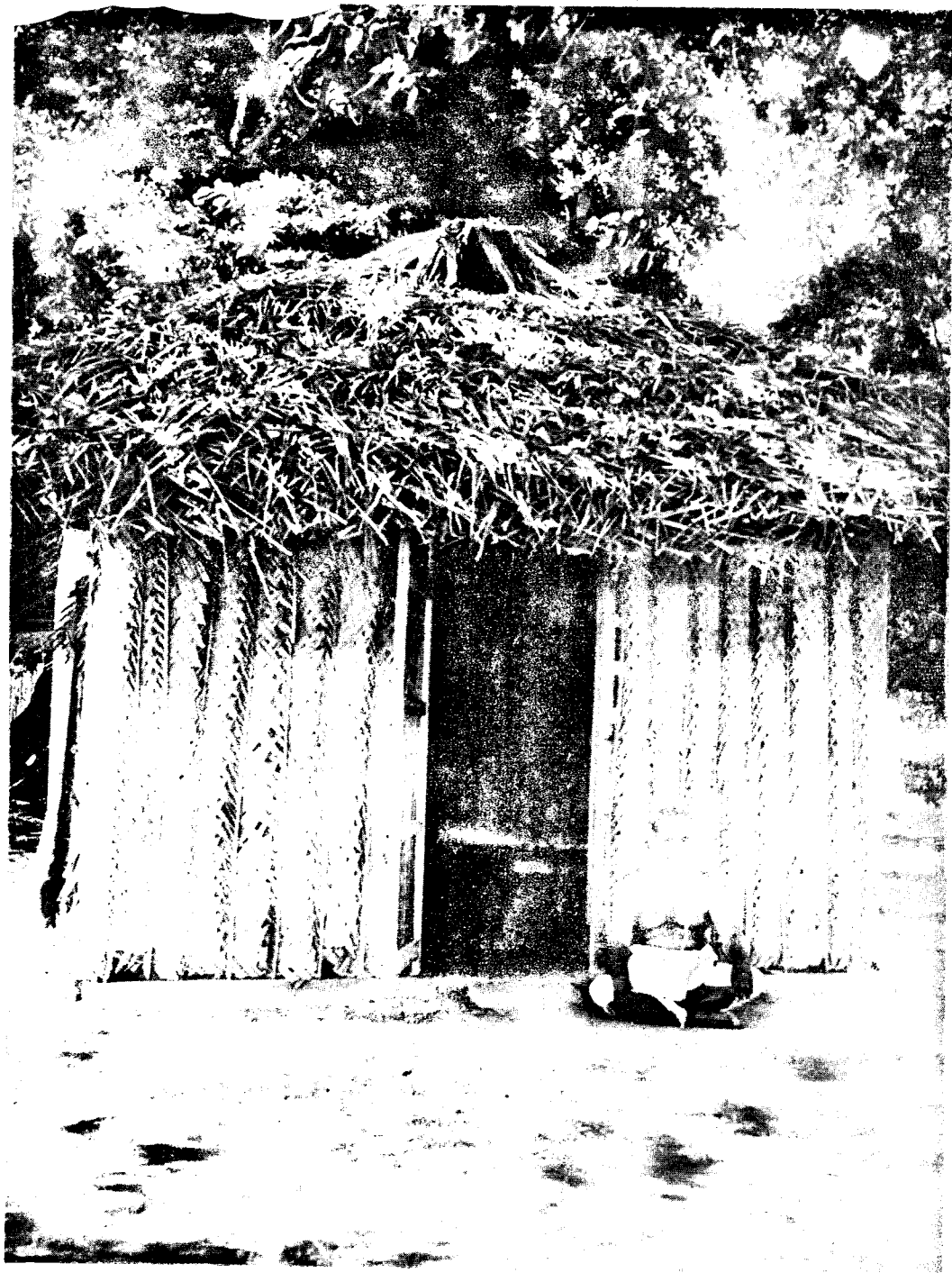
சீகாழிப் பதிக்கு அணித்தாக உள்ளது திருக்குறையலார். சோழ மண்டலத்திலே உள்ள திருமங்கை நாட்டிலே திருவாவி

என்னும் நகரத்துக்கு அருகிலுள்ளது இவ்வூர். இவ்வூரிற் தோன்றியவர் நீலன் என்னும் இயற்பெயர்கொண்ட திருமங்கை மன்னன் தனது வீரச் செயல்களினூற் சோழ மன்னனின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுத் திருமங்கை நாட்டின் குறுநில மன்னகை வாழ்ந்தவர் அவர். தன் மனையாளின் விருப்பப்படி திருமாவின் தொண்டர்களுக்குத் திருவமுதிடும் பணியை மேற்கொண்டு, அதனூற் தன் பொருள் முழுவதும் அழிந்துவிட, அப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டிக் களவுத் தொழிலை மேற்கொண்டார் எனவும், ஒருமுறை திருமாலும் திருமகளும் மணமக்கள் வடிவோடு செல்ல அவர்கள் அணிகலன்களைப் பறித்ததாகவும், திருமால் அப்பொழுது அவருக்குத் திருமந்திர உபதேசஞ் செய்ததாகவும் வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன. உபதேசம்பெற்ற அன்று தொட்டே அவரும் பாசரங்கள் பாடத் தொடங்கினார். வட நாட்டிலும் தென்னாட்டிலுமுள்ள திருமாலுக்குரிய திருத்தலங்கள்தோறும் சென்று வழிபட்டுப் பக்திச்சுவை பொருந்திய பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடினார். அவரை அருள்மாரி என வைணவ உலகம் போற்றிநின்றது.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே பல்லவ மன்னர் தென்னாட்டிலே அரசு செலுத்தினார்கள். அக்காலத்திலே சமணம் பௌத்தம் ஆகிய மதங்கள் (நாட்டில்) பல இடங்களிலும் பரவி இருந்தன. அரசரும் மக்களும் அம்மதங்களை ஆதரித்தனர். அறிவு வளர்ச்சியை நோக்கமாகக்கொண்டு, ஒருயிர்க்குந் துன்பஞ் செய்தல் தகாது என்னும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, ஒழுக்கமே தலைசிறந்ததென உபதேசித்து நின்ற அம்மதங்கள் மக்கள் மனதை வசீகரித்ததில் வியப்பில்லை. அம்மதத்தினர் தமிழ்மொழியில் நூல்கள் பல இயற்றித் தமிழிற் கலைவளம் பெருகச் செய்தனர். ஆயினும் கடவுள் நம்பிக்கையும் பக்தியுணர்வுங் கொண்ட தமிழ் மக்களின் உள்ளங்களுக்கு அச்சமயங்கள் நிரந்தர திருப்தியை அளிக்கவில்லை. அறிவு வளர்ச்சியையும் ஒழுக்க நெறியையும் போதித்த அம்மதங்கள் மக்களின் ஆத்ம தாகத்தைத் தணிக்கவில்லை. இறைவன் ஒருவன் உளன் என்ற நம்பிக்கையும், அவனைப் பாடிப் பரவுதலினாலேயே உயர்நிலை அடையலாம் என்ற கொள்கையுமே பொது மக்களின் மனதுக்கு ஆறுதல் அளித்தன. இத்தகைய கொள்கைகள் பொதிந்த பாடல்களே சைவ நாயன்மார் வைணவ ஆழ்வார் ஆகியோரது உள்ளங்களினின்றும் உதித்தெழுந்தன. உணர்ச்சிப்

பெருக்கோடு அப்பக்தமணிகள் பாடிய தெய்வீகப் பாடல்களினால் தமிழலகம் புத்துணர்வு பெற்றது. பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒழுக்கநெறியைப் போதித்த அவரது கொள்கைகள் சமண பௌத்தர்களது தர்க்கத்தையும் நோன்பையும் மந்திர தந்திரங்களையுந் தோற்கடித்துச் சைவ வைணவ சமயங்களுக்குப் புத்துயிர் அளித்தன. சமண பௌத்த மதங்களின் சிறந்த கொள்கைகள் பலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டே பக்திவளத்தோடு சைவமும் வைணவமும் வளரலாயின.

சைவத்துறை விளங்கப் பாடிய நாயன்மார் நால்வருள்ளும் அதிக தொகையினதான தேவாரப் பதிகங்கள் பாடியவர் ஞான சம்பந்தர். அதனாற் போலும் சைவத்திருமுறைகளிலே அவர் தேவாரம் முதல் இடம்பெற்று முதல் மூன்று திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. வைணவ சமயத்தை வளர்த்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள்ளும் பெருந்தொகையான பாசரங்களைப் பாடியவர் திருமங்கையாழ்வார். பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருவெழுகூற்றிருக்கை என்பன அவர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள். திருஞானசம்பந்தரும் திருமங்கை ஆழ்வாரும் அருகருகே உள்ள ஊர்களிலே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்; காவிரி நதியின் இணையிலா அழகிலே ஈடுபட்டவர்கள்; அந்த அழகிலெல்லாம் இறைவனது வடிவையே கண்டு வழிபட்டவர்கள். இவர்களிருவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களென்றும் இருவரும் ஒருகாற் சந்தித்து அளவளாவினர் என்றும் வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆயின் சைவ நூல்களிலோ பிறநூல்களிலோ அவர்களிருவரும் ஒரேகாலத்தினர் எனக் கூறுவதற்கு எவ்விதச் சான்றும் கிடைக்கவில்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டிலே சம்பந்தரும் அப்பரும் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கும் அவர்கள் இருவரும் சந்தித்தனர் என்பதற்கும் சான்றுகள் உள். திருமங்கையாழ்வாரின் செய்யுள்களை ஆராய்ந்தால் அவர் அப்பர் சம்பந்தருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்றே கருதுவதற்கு இடமுண்டு. சம்பந்தர் பாடலுக்கும் இவர் பாடலுக்கும் படிப்போர் அதிசயப்படக்கூடிய ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இவருடைய பக்திக் கொள்கைகளிலும் நாம் ஒற்றுமையையே காண்கிறோம். ஒருவனை நன்னெறிக்குய்ப்பது, அவன் இடர் கெடுப்பது, வல்வினை தீர்ப்பது, அவனுக்குச் செல்வம் மல்கச் செய்வது, முத்தி

கணேசையர் அவர்கள் ஆச்சிரமம் — வர்த்தலைவிளான்

கொடுத்து ஈறிலா இன்பம் அளிப்பது திருவைந்தெழுத்து என்பது சம்பந்தர் கொள்கை. அதேபோலத் திருமங்கை ஆழ்வாருக்கு நாராயண என்னும் நாமமே,

“குலந்தரும் செல்வம் தந்தும் அடியார் படுத்துய ராயினவெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்தும் பெற்ற தாயினும் ஆயினசெய்யும்
நலந்தரும்” சொல்லாக விளங்கிற்று.

நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கும் இறைவனருள்பெற்று முத்தியின்பம் அடைவதற்கும் பக்தி இன்றியமையாததென்பதே இருவர் கொள்கையுமாம்.

அகப்பொருளையும் பக்தி மயமாகப் பாடுகின்றனர் இருவரும். அகப்பொருளிலே தலைவனுக்கும் தலைவிக்குமிடையே காணப்படும் காதல் இவர்கள் பாட்டுக்களிலே இறைவனாகிய தலைவனுக்கும் ஆன்மாவாகிய தலைவிக்குமிடையே உண்டாகுந் தெய்வீகக் காதலாக மாறுகிறது. பிரமபுரம் மேவிய பெம்மான்மேற் காதல் பூண்டு அவனை, “என் உள்ளங் கவர் கள்வன்” எனப் பாடினார் ஞானசம்பந்தர். “காதல் செய்தென் உள்ளங்கொண்ட கள்வனை இன்று • கண்டுகொண்டேனே” எனத் திருமாலைப் பாடினார் திருமங்கை ஆழ்வார். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இயற்கைப் பொருள்களை அவனிடம் தூது விடுவதாக அமைந்துள்ள பாடல்களை இருவரும் பாடியுள்ளார்கள்.

“வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினோடும்
ஒண்டரங்க இசைபாடு மளியரசே ஒளிமதியத்
துண்டரங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் சென்நிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே”

எனச் சீகாழிப் பிரானிடம் வண்டினைத் தூதுபோக வேண்டுகிறார் சம்பந்தர்.

“தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே
பூவிரிய மதுநுகரும் பொறிவிரிய சிறுவண்டே
தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி
ஏவெரிவெஞ் சிலையானுக் கென்நிலைமை உரையாயே”

எனத் திருவாலிப் பிரானிடம் தன் நிலைமையை உரைக்குமாறு வண்டினை வேண்டி நிற்கிறார் திருமங்கை ஆழ்வார்.

இயற்கையழகின் இன்பமெல்லாம் நுகர்ந்த இப்பெரியார் இருவரது பாடல்களிலே காணப்படும் இயற்கை வருணனைகளிலும் ஒற்றுமையைக் காண்கிறோம். ஒரு பாடலின் முதல் இரு அடிகளிலும் இறைவன் சிறப்பினைப் பாடி ஏனைய இரு அடிகளிலும் அவன் அமர்ந்துறையும் பதியின் இயற்கை வளத்தை அழகொழுக வருணிக்கும் பண்பு இருவரிடமுங் காணப்படுகிறது. இயற்கையும் இறைவனும் என்றுமே பிரிக்க முடியாத தன்மையோடு இவர் உள்ளங்களில் உறைந்துவிட்டதனால்தான் இப்பண்பு உண்டாயதோ !

காவிரி நதியின் வளத்தை இருவரும் ஒரேவிதமாகப் பாடுகிறார்கள் :

“ சலசலசந் தகிலோடும் உந்திச் சந்தனமே கரைசார்த்தி எங்கும் பலபலவாய்த் தலையார்த்து மண்டிப் பாய்ந்திழ்”யும்

காவிரியைப் பாடுகின்றார் சம்பந்தர்.

• “ மலைத்திகழ் சந்தகில் கனகமணி யுங்கொண்டு வந்துந்தி வயல்கள்தோறும் மடைகள் பாய அலைத்துவரும் பொன்னி ”

வளத்தைப் பாடுகிறார் திருமங்கை ஆழ்வார்

இயற்கையழகுகளையும் ஒரேவிதமான கண்கொண்டு இருவரும் பார்க்கிறார்கள் :

“ செறியிழத்தா மரைத்தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும் இலைக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்

வெறிகதிர்ச்சா மரைஇரட்ட இளஅன்னம் வீற்றிருக்கும் மிழலை யாமே ”

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

“ அன்னமென் கமலத் தணிமலர்ப் பீடத்து

அலைபுன லீலைக்குடை நீழல்

செந்நெல்லொண் கவரி யசையவீற் றிருக்குந்

திருக்கண்ணங் குடியுள்ளின் றுனே ”

என்பது திருமங்கையாழ்வார் வாக்கு.

“வாவிதொறும் வண்கமலம் முகங்காட்டச் செங்குமுதம்
வாய்கள் காட்டக்
காவியிருங் கருங்குவளை கருநெய்தல் கண்காட்டும்”

என்னும் சம்பந்தர் வாக்கோடு,

“நெல்லில் குவளை கண்காட்ட நீரில் குமுதம் வாய்காட்ட
அல்லிக் கமலம் முகங்காட்டும் கழனி”

எனக் கூறும் திருமங்கை யாழ்வார் வாக்கு ஒத்து நோக்கற்பாலதாகும்.

கமுகு, குரவு, பலா, வாழை, மா முதலிய மரங்களோடு, முல்லை, மல்லிகை, சண்பகம், மாதவி, புன்னை முதலிய மலர் மரங்கள் நிறைந்த சோலைகளை இருவரும் பாடுகிறார்கள். கான மயிற் கணங்களின் ஆடலிலும் வேதங்கள் ஒதும் கிள்ளைகளின் மழலை மொழியிலும், மலர்கள்தோறும் சென்று முரலும் வண்டுகளின் இன்னிசையிலும் இருவரும் ஈடுபடுகிறார்கள். துள்ளிவிளை யாடும் மந்திகளையும் மான்களையும் இருவரும் கண்டு களிக்கிறார்கள். மாறாப் பெருஞ்செல்வம் பொருந்திய மனைகளையும், மறைபயிலும் அந்தணர்களையும், ஏழிசையும் நல்லுணர்வும் பொருந்திய பெருங்குணத்தாரையும், குன்றாப் புகழ்பெறும் வண்மையாளரையும், அழகும் அறனும் பொருந்திய மங்கையரையும் இருவரும் ஒரே பண்போடு பாடுகிறார்கள்.

இவைமாத்திரமன்றி, இருவரும் சமண பௌத்த மதங்களைக் கடிந்துள்ளனர். கூன் பாண்டியனது நோய் தீர்த்துச் சமண சமயத்தைத் தழுவி இருந்த அவனைச் சைவனாக்கினார் சம்பந்தர் எனக் கூறுகிறது பெரியபுராணம். சம்பந்தர் தம் தேவாரப் பதிகங்கள் பலவற்றுள்ளும் பத்தாம் செய்யுளிலே சமணரையும் பௌத்தரையும் கண்டிக்கிறார். திருமங்கை ஆழ்வார் சோழ அரசன் முன்னிலையிலே பௌத்தம் முதலான சமயத்தினரை வாதில் வென்றனரென்று வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன.

“புந்தியில் சமணர் புத்தர்” எனவும்,

“பிச்சச் சிறுபீலிச் சமண்குண்டர் முதலானோர்
விச்சைக் கிறையென்னும் அவ்விறையைப் பணியாதே”

எனச் சமண பௌத்த மதத்தினரைத் திருமங்கையாழ்வார் இழித்
துரைத்தபோதிலும் சம்பந்தர்போல அதி தீவிரமாக அவர்களைத்
தாக்கவில்லை.

“ ஊன்வாட உண்ணுது உயிர்காவ லிட்டு
உடலில் பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து
தாம்வாட வாடத் தவம்செய்ய வேண்டா ”

எனச் சமணர் நோன்பைக் கண்டிக்கிறார் திருமங்கை யாழ்வார்.
திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் திருப்பதியிலே சமணர்கள் வசித்து
அங்கே கோயில்கொண்ட திருமாலை இகழ்ந்தனரென்பது திரு
மங்கையாழ்வார் திருப்பதிக மொன்றிலிருந்து அறியப்படுகிறது.

இவற்றைத்தவிர, இருவரது செய்யுள்களின் யாப்பமைதியிலும்,
சொல்வளத்திலும், செய்யுள்நடையிலுங்கூடப் பல ஒற்றுமைகளைக்
காண்கிறோம். திருவெழுகூற்றிருக்கை என்ற செய்யுள் வகையை
இருவரும் பாடியுள்ளார்கள். இருவர் நடையிலும் கம்பீரமும் ஓசை
நயமும் கவிவளமும் காணப்படுகின்றன. இருவரும் தமிழ்மொழியில்
மிகச் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்.
சம்பந்தர் தம்மைத் தாமே முத்தமிழ் விரகனென்றும், நற்றமிழ்
வல்ல ஞானசம்பந்தனென்றும் கூறிக்கொள்கிறார். திருமங்கை
யாழ்வார் பாடல்களின் சிறப்பு நோக்கி அவரை நாலுகவிப் பெரு
மாள் எனத் தமிழுலகம் பாராட்டியது. தமது பக்தியுணர்வையும்
உயர்ந்த கொள்கைகளையும் அழகாக வெளியிடுவதற்கு அவரது
தமிழ்ப்புலமை ஏற்ற கருவியாக அமைந்தது. இருவரும் பதிகத்தின்
இறுதியிலே தம்மைப்பற்றிக் கூறிக்கொள்கின்றனர். சம்பந்தர் தமது
தமிழை ஞானத் தமிழென்றும், திருநெறிய தமிழென்றும், குன்றாத
தமிழென்றும் கூறுகிறார். “ தலைமகனாகி நின்ற தமிழ் ஞானசம்பந்தன்,
கழுமலமாநகர்த் தலைவன், புகலி மன்னன், பூசரன், நல்ல கேள்வி
ஞானசம்பந்தன் ” என்றெல்லாம் தம்மை அறிவித்துக்கொள்கிறார்.

“ அங்கமலத் தடவயல்கூழ் ஆலி நாடன்
அருள்மாரி அரட்டமுக்கி அடையார் சீயம்
கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன்
கொற்றவேற் பரகாலன் கலியன் ”

என்று திருமங்கையாழ்வார் தம்மைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்.

இவ்வாறாகச் சம்பந்தர் தேவாரத்துக்கும் திருமங்கையாழ்வாரின் பாசுரங்களுக்குமிடையே பற்பல ஒற்றுமைகள் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆனால், அப்பர் தேவாரத்தோடு ஒற்றுமையுள்ள பாடல்களுக்கு சில திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தங்களிலே காணப்படுகின்றன. அப்பருடைய திருத்தாண்டகத்தைப்போலவே திருமங்கையாழ்வார் பாடிய திருநெடுந்தாண்டகம் அமைந்துள்ளது.

“ வடமொழியும் தென்தமிழும் மறைகள் நான்கும்
ஆனவன்காண் ”

என இறைவனை அப்பர் பாடுகிறார்.

“ செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல் லாகி ”

எனத் திருமங்கையாழ்வார் திருமாலேப் பாடுகிறார்.

“ பொன்னுனாய் மணியானாய் போக மானாய்
பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே யுன்னை
என்னுனாய் என்னுனாய் என்னி னல்லால்
ஏழையேன் என்சொல்லி ஏத்து கேனே ”

என்ற அப்பர்சுவாமிகளின் வாக்குக்கும்,

“ பொன்னுனாய் பொழிலேழும் காவல் பூண்ட
புகழானாய், இகழ்வாய தொண்ட னேன்யான்
என்னுனாய் என்னுனாய் என்னி னல்லால்
என்னறிவேன் ஏழையேன் ”

என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாடலுக்குமிடையே எத்தகைய ஒற்றுமை!

இதேபோல மணிவாசகர், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளது பாடல்கள் சிலவற்றிற்கும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களிற் சிலவற்றிற்குமிடையேயும் ஒற்றுமை காணலாம். மணிவாசகரின் திருவாசகத்திற் காணப்படும் திருக்கோத்தும்பி என்னும் பதிகத்தைப்போன்ற கருத்தும் உருவமும் உள்ளது திருமங்கையாழ்வாரின் “கோல்தும்பி” என முடியும் பதிகமொன்று. இருவரும் திருச்சாழல் பாடியுள்ளனர். ‘அந்தணானுன்’ எனத் தொடங்கும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளது திருப்பதிகத்தைப் போன்றது, “ஏழை ஏதலன்” எனத் தொடங்கும் திருமங்கையாழ்வாரது திருநாகூர்ப் பதிகம். இங்ஙனம் சிற்சில ஒற்றுமைகள் காணப்பட்டபோதிலும் திருமங்கை

யாழ்வார் சுந்தரமூர்த்திகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவர் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதவில்லை. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே சுந்தரர் வாழ்ந்தனர் என்பது இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. திருமங்கையாழ்வார் எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்தார் எனக் கருதுகின்றனர் அறிஞர் பலரும். 8ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த இரண்டாம் நந்திவர்மனால் அமைக்கப்பட்ட பரமேச்சுர விண்ணகரத்தை இவர் பாடியுள்ளன ரென்பதைக் கொண்டே இம்முடிப்புக்கு வருகின்றனர். இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் இதையே வலியுறுத்துகிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த சீகாழிச்சேயும் 8ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்த திருமங்கை மன்னனும் தம் திருநெறிய தமிழினால் பக்தி மதத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே பரவச் செய்தனர். தமது மெய்யுணர்வினால் அறிந்து அனுபவித்த உண்மைகளையெல்லாம் இனிமை மிகுந்த செஞ்சொற் கோவைகளாக அமைத்துத் தமிழ்மொழியை வளம்படுத்தினர். படிப்பார்க்கும் கேட்பார்க்கும் இன்பமளிக்கும் பண்பொருந்திய பாடல்களைப் பாடி இசைத் தமிழையும் வளர்த்தனர். வேதநெறி தழைத்தோங்கவும், மிகு சைவத்துறை விளங்கவும் தோன்றிய ஞானசம்பந்தரை ஞானத்தின் திருவுருவென்றும், கானத்தின் எழுபிறப்பென்றும் சைவ உலகம் பாராட்டுகிறது. வைணவத் துறைவிளங்கத் தொண்டு புரிந்த திருமங்கை மன்னனை 'அருள்மாரி' என்றும், 'கலிகன்றி' என்றும் வைணவ உலகம் பாராட்டுகிறது. இருவரும், வண்டமிழ்ச் சொற்களால் இறைவனுக்குப் பாமாலைகள் சாத்தி நற்றமிழுக்கு இந்துணையாகி, இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பி நின்றமையால் இருவரையுந் தமிழுலகம் என்றென்றும் போற்றிநிற்கிறது.

தொண்டரஞ்சு களிறும் மடக்கிச் சுரும்பார்மலர்
இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்யுமிட மென்பரால்
வண்டுபாட மயிலால மான்கன்று துள்ளவரிக்
கெண்டைபாயச் சுனைநீல மொட்டலருங் கேதாரமே.

— திருஞானசம்பந்தர்

குமரகுருபர சுவாமிகள்

திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L.

திமிழ்வளந் தந்த அருட்பெருஞ் செல்வர் மூவர். அவர் தென்னாட்டிற் குமரகுருபரரும், சோனாட்டில் ஞானசம்பந்தரும், தொண்டைநாட்டில் மெய்கண்டாருமாவர். இம் மூவரும் கருவிலே திருவுடையார்; சிவம் என்னும் செம்மையிலே அருள் தழைத்தோர்.

இளங் குமரகுருபரர் ஐந்தாம் ஆண்டிலே மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப்பெற்றார். பால்மணம் மாருத ஞானசம்பந்தன் மூன்றாம் ஆண்டில் ஞானப்பால் அருந்தி அமரர்க்கும் ஆரமாகும் தம் பாடல் களைச் சூட்டினார். மெய்கண்டாரும் தமது ஐந்தாட்டைப் பருவத்தில் ஞானமாகிய சிவஞானபோதத்தை ஈந்தருளினார்.

குமரகுருபரர் பாடியருளிய பிரபந்தங்கள் பதின்மூன்றில் பதினொன்று மாத்திரமே முழுதுங் கிடைத்துள்ளன. கந்தர் கலிவெண்பாவும், முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளைத்தமிழும் அவர் வழிபடு தெய்வமாம் முருகனை வியந்தவை.

குமரகுருபரர், 17ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில், தாமிரபரணியாற்றின் வடகரையிலுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில், சைவ வேளாள மரபில், முருகனே சிந்தையாகக் கொண்ட சண்முகசிகாமணிக் கவிராயருக்கும், சிவகாமசுந்தரி யம்மையாருக்கும் மகவாகப் பிறந்தவர். பிள்ளை ஐந்தாண்டுவரை ஊமையாகவிருக்க, பெற்றோர் நடுநடுங்கிச் செந்தில் ஆண்டவன் செயலே என, அவரது

சந்நிதியிலே பிள்ளையைக் கிடத்திப் பாடு கிடந்தனர். நாட்கள், மாதங்கள் சென்றன. பெற்றோர் மனம் பொருது, ஒருநாளைக் குறித்து, அவ்வெல்லைக்குள் பிள்ளை பேசாதொழியில், தாம் அலைவாயில் உயிர் நீத்தலே கருமமெனத் துணிந்தனர். குறித்த நாளும் உதித்தது. பிள்ளையும் பேசவில்லை. பெற்றோரும் பிள்ளையும், அவனருளே துணையென நீரில் இறங்கினர். தோள்வரையும் சென்றனர். அதன்மேலும் மூழ்கும் நிலையில், ஒரு பெரியார் தோன்றி—கையிற் பூ ஏந்தி, பிள்ளையை விளித்து, அதனை யாதென வினவப் பிள்ளையும் வாய் திறந்து,

“பூமேவு செங்கமலப் புத்தேழுந் தேறிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்—தேமேவு”

எனத் தொடங்கும் கந்தர் கலிவெண்பாவைப் பாடத்தொடங்கிற்று என்பார். பெற்றோர் செந்தில் பெருமானின் திருவருளிற் றிழைத்தனர். பிள்ளையும், நாளும் வளர்ந்து, பெரும் புலவராக விளங்கிற்று. பின்னர்ப் பல தலங்களைத் தரிசிக்க விரும்பி மதுரையிலே திருமலை நாயக்கரது பேரவையிற் பெருமை பெற்றார்.

இவ்வாறிருக்குநாளில் திருமலைநாயக்கர் ஒருசமயம், உண்ணாதும் உறங்காதும் உன்மத்தனான். அரசியும், அரண்மனையிலுள்ளாரும் நகரிலுள்ளாரும் மனங்கலங்கினர். அரசனை அணுகவும், நல்லுரை கூறவும் தக்கவர் குமரகுருபரரே எனத் துணிந்து அதனை அவருக்குக் கூற, அவரும் ஒப்புக்கொண்டு, மன்னனைக் காணச்சென்றனர். தூதுவர் அதனை அரசனுக்குக் கூற, திருமலையும் எதிர்சென்று அவரை அழைத்துவந்து ஆசனத்து இருத்தி வெகு நேரம் உரையாடினர்.

குமரகுருபரர் தாம்வந்த காரியத்தை நிறைவேற்ற நினைந்து,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது”

என்ற திருக்குறளை ஓதினார். ஓதி “இறைவன் கட்டளையால் அல்லாது, கோடி பொருளைத் தேடி வைத்திருந்தபோதிலும், அதனை அவன் நுகர முடியா”தென்ற உண்மையை விளக்க—அதன் குறிப்பை அரசன் உணர்ந்து, உணவு கொண்டு உரையாடி, பின்னர் திருக்குறளின் சிறிய கருத்துக்களை யாவரும் எளிதில் உணரும்படி, மற்றொரு நூல் செய்துதருமாறு புலவரைத் வேண்ட அதற்காக

நீதிநெறி விளக்கம் என்ற நூலை ஆக்கினார். குறளின் காரணமாக இந்நூல் எழுந்ததாகலின், திரிசிரபுரம் வித்துவான் தியாக ராசச்செட்டியார் நீதிநெறி விளக்கத்தை, ‘திருக்குறள் பருவத்திலே பெற்ற பிள்ளை’ எனப் பாராட்டுவர்.

இந்நூல் சமயச் சார்பின்றி நீதிகளை, தெள்ளிய நடையில், யாவரும் எளிதில் உணருந் தன்மைத்தாய், 101 வெண்பாக்கள் மூலம் கூறுகிறது. காப்புச் செய்யுளில் ஆசிரியர், இளமை, செல்வம், யாக்கை என்பவற்றின் நிலையாமையை,

“நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காள் என்னோ
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று” என்கின்றனர்.

இதிலே எட்டுச் செய்யுள்களால் கல்வியின் இயல்பை வற்புறுத்துகிறார்.

“அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியின் ஊங்கில்லை
சிறுயிர்க் குற்ற துணை”

என்பது புலவரது திண்ணிய எண்ணம். அதனையே பல தடவையும் வலியுறுத்துவதோடு, இறைவழிபாட்டின் அவசியத்தை,

“என்னே வழுத்தாத தென்பிரான் மன்று” எனவும்,

“இறைவனை வணங்காத தலை-எதற்காக” எனவும் அறிவுறுத்துகிறார். இதிற்பல அறிவுரைகள் காணப்படுகின்றன.

“கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே—கலனல்லால்
மற்றோ ரணிகலம் வேண்டாவாம்.”

“முற்றும் உணர்ந்தவ ரில்லை முழுவதாடும்
கற்றன மென்று களியற்க.”

வறியார்க்குக் கொடுப்பதில்லை; நல்ல சொல் சொல்வதிலும் தரித்திரம். இதனை,

“ஈகை யரிதெனினும் இன்சொலினும் நல்கூர்தல்
ஒ ஓ கொடிது கொடிதம்மா” என்பார்.

‘என்ன பித்துடைய உலகம் இது’ என, புலவர் கவலைப்படுகிறார். என்ன உலோபியானாலும் செல்வரை உலகம் பொருட்படுத்துகிறது; அவன் சொல்வது கடுஞ் சொற்களையாயினும், அவன் காற்கீழ் ஒதுங்குகிறது. பணிந்த ஒழுக்கம், இன்சொல் என்பன இருப்பினும் பொருள் இல்லாத குற்றத்தால் அவரிடத்தே கடுஞ் சொற்களே சொல்லுவார். இதனை,

“இன்சொல்லன் தாழ்நடையன் ஆயினும்ஒன் றில்லானேல்
வன்சொல்லின் அல்லது வாய்திறவா—என்சொலினும்
கைத்துடையான் காற்கீழ் ஒதுங்கும் கடல்ஞாலம்
பித்துடைய வல்ல பிற.”

மற்றொன்று; பிறிது மொழி அணி; அதாவது, உவமானத்தை மாத்திரம் சொல்லி, அதன் கருத்தைச் சொல்லாது, அதை விளக்கும் வெண்பா ஒன்று இங்கு உணர்த்தப் பொருந்தும்.

“வாங்கும் கவளத்து ஒருசிறிது வாய்தப்பின்
தூங்கும் களிஞ்ரே துயருரு—ஆங்கதுகொண்டு
ஊரும் ஏறம்பிங்கு ஒருகோடி உய்யுமால்
ஆருங் கிளையோ டயின்று.”

செல்வர்கள் தாம் அனுபவிப்பதில் ஒரு சிறிதளவேயாயினும் வறியார்க்கு ஈவார்களானால், தாம் அதனால் சிறிதும் தளர்வடையார். ஏழைமக்கள் பலர் அதுகொண்டு வாழ்வார்; என்பது இதன்கருத்து.

மதுரையில் தங்கியபோது புலவர் பெருமான் மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ் பாடியருளினார். அரங்கேற்றம் திருக்கோயில் அவையில் நிகழ்ந்தது. அரசன் திருமலைநாயக்கரும் வீற்றிருக்கின்றான். புலவர் பாடி உரையாற்றுஞ் சமயம் ஒரு அருட்சிறுமி வந்து அதன் வளத்தைத் தானும் துய்க்கின்றான். புலவர் முத்தப்பருவத்தை ஒதுகின்றார். குழந்தை தன் கழுத்திருந்த முத்துமலை யொன்றை எடுத்துப் புலவருக்கு அணிந்து மறைந்தது. யாவரும் திகைத்தனர். இதனை ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மையே வந்து திருவீற்றிருந்து பெருமைப்படுத்தியது என்பர். திருமலைநாயக்கர் இப் பிள்ளைத்தமிழை வியந்து அகமகிழ்ந்து புலவருக்குப் பெருமை செய்தார். அப்பாக்களில் ஒன்று:

“தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற் றெடையின் பயனே நறைபழுத்த
துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகுநறுஞ் சுவையே அகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
தெடுக்குந் தொழும்பர் உளக்கோயிற் கேற்றும் விளக்கே வளர்சுமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும் இளமென் பிடியே, யெறிதரங்கம்
உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற ஒருவன் திருவுள் ளத்தில்அழ(கு)
ஒழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்
மடுக்கும் குழற்கா டேந்தும்இள வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
மலையத் துவசன் பெற்றபெரு வாழ்வே, வருக வருகவே.” என்பது.

புலவர், மதுரையில், மதுரைக் கலம்பகத்தையும் பாடினார்.
திருவாரூரில், திருவாரூர் நான்மணிமாலையும், வைத்தீஸ்வரன்
கோயில் ஈசனுக்கு முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றும்
பாடினார்.. அம்புலிப்பருவத்தில் ஓர் அமிழ்தமொத்த பாட்டு:

“ஒழியாத புவனத்து உயிர்க்குயிர தாய்நிற்ப
தொருதெய்வ முண்டெனவெடுத்த
துரையால் உணர்த்துவதை யொழிய,எவ ரெவர்கட்கும்
ஊன்கண் உளக் கண்ணதாம்
விழியாக முன்னின்று தண்ணளி சுரந்தவர்கள்
வேண்டிய வரங்கொடுப்பான்
மெய்கண்ட தெய்வம்துத் தெய்வமல் லாற்புவியில்
வேறில்லை யென்றுணர்தியாற்
பொழியாத புயல்தங்கு புவனமும் திசைமுகப்
புத்தேள் பெரும்புவனமும்
பொன்னுலகு மண்ணுலகு மெவ்வுலகு வேண்டினும்
பொருளன் றிவற்குமற்ற
அழியாத வீடுந் தரக்கடவன் இவனுடன்
அம்புலீ யாடவாவே
அழகுபொலி கந்தபுரி தழையவரு கந்தனுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.”

பிறகு, குமரகுருபரர் தருமைக்கு எழுந்தருளுகிறார். சைவத்திலே
பிறந்து சித்தாந்ததூற் பயிற்சியிற் திளைத்த அவர், சைவ ஞானசிரி
யரை அடைய விரும்பினார். அங்கு ஆதினத்தில் குருமூர்த்தியாக
விளங்கிய ஸ்ரீ மாலாமணி தேசிகரைத் தமது குருவாகக் கொண்
டார். அவர் ஆணைப்படி, சிதம்பரம் சென்றார். அங்கிருக்குமளவில்
ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைத் தரிசித்துச் சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை,
சிதம்பரம் செய்யுட்கோவை என்னும் அருள் நூல்களை இயற்றினார்.

சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை ஓர் அருள் விருந்தாகும். அது நேரிசை யாசிரியப்பா, வெண்பா, கலித்துறை என்பன அந்தாதியாக அமைந்த தெய்வமணம் கமழும் பாடல்கள் பொருந்தியது ; தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் அருட்கூத்தனின் ஐவகைத் தொழிலைச் சித்திரிப்பதோடு ஆரம்பிப்பது. அதனுள் அமைந்த கருத்துக்கள் பல். அதனுள் ஒன்று :

“ அருட்கூத்தனின் மருவகு சிவகாமவல்லி யிருத்தல்
பாலுண் குழவி பசங்குடர் பொருதென
நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகுதிக் கின்னருள் கிடைப்ப.”

அதில் ஒரு சில வரிகளிற் செல்வம் எனப்படுவது யாது என்பதை விளக்குவது. அதில்,

“ செல்வ மென்பது சிந்தையின் நிறைவே ”

“ அல்கா நல்குற வவாவெனப் படுமே ” என்ற இவ்விரு அடிகளும் பொன்னெழுத்துக்களாற் பொறித்து வைக்கத்தக்கவை. பின்னும் சிதம்பரத்தில் உறை அன்பர்கள், ‘ யாப்பிலக்கணமாகிய யாப்பருங்கலக்காரிகை உதாரணச் செய்யுள்கள் பெரும்பாலும் ஜைனசமயச் சார்புடையன ஆதலால் அந்நூலில் இலக்கணத்திற்கு உதாரணமாக, ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் விஷயமாகப் பாவினங்களை இயற்றித் தருமாறு ’ விண்ணப்பிக்க — சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையை இயற்றினார். இஃதொரு தமிழ் இலக்கியச் செல்வம். ஈரடிக் குறள் வெண்பா முதல் எத்தனை விதமான பா இனங்கள் உண்டோ, அத்தனையிலும், பாக்களை நடராஜனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது.

இக்கோவையில் உள்ள ஒரு செய்யுள் :

“ வாழி திருமன்றங் கண்ட மலர்க்கண்கள்
வாழி பெருமான் புகழ்கேட்ட வார்செவிகள்
வாழி யவனை வணங்கு முடிச்சென்னி
வாழியவன் சீர்பாடும் வாய்.”

சிதம்பரமிருந்து, பின்னரும் திருத் தருமபுரம் சென்று ஞான சிரியரை அடைந்து, அவரிடம் காஷாயம் பெற்று முற்றுந் துறந்த முனிவரானார். அப்போது, தான் சைவசித்தாந்தத்தின் நிலைகண்டதன்

பயனாகப் பண்டார மும்மணிக்கோவையை அருளிநார். தமது குருவை நினைந்து பாடுகிறார். அதில் ‘மாசிலாமணி ஞானசம்பந்த— ஞானதேசிக - நல்லருட்டிறத்தால் நம்பி, ரீயே பல்லுயிர்த்தொகுதியும் பயங்கொண்டு உய்கென அருள்வித்திட்டு, கருணை நீர்ப்பாய்ச்சி வேதம் என்னும் (மரத்தை) வளர்த்தனை—அதனைச் சார்ந்தவருள் பலர் இலகொண்டு வந்தனர் ; பலர் தளிர்கொண்டு வந்தனர். ஏனையோர் அரும்பும் மலரும், பிஞ்சும் காயும் கொணர்ந்து உவந்தனர். இங்ஙனம் இருப்ப, வேதாந்தமென்னும் உச்சியிலே பழுத்த இன்பந்தரும் அருங்கனி பிழிந்து அதன் சாரங்கொண்ட சைவ சித்தாந்தமாகிய தேனை நுகர்ந்தனர் சிலரே’ என்று இவர் சைவ சித்தாந்தின் மாட்சியை விளக்கியிருக்கிறார்.

பின்னர் சுவாமிகள் காசிக்குச் செல்கின்றார்—அங்கு டில்லி பாதுஷாவின் நட்பையும் பெருமதிப்பையும் பெறுகிறார். அவருடன் உரையாட, சகலகலாவல்லிமாலை என்ற சரஸ்வதி தோத்திரமாலை பாடி—இந்துஸ்தானி பாஷையில் விற்பன்னராகிறார்.

கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களால் அமைந்த சகலகலாவல்லி மாலை இனிய எளியநடையில் அமைந்தது. சொற்சுவை, பொருட்சுவை, அருட்சுவையோடு கூடியது. அதில்,

“நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்வாய்”

என்பது போன்ற அருட்சொற்கள் மலிந்துள்ளன.

பங்கயச்செல்வி துணைநிற்க, தமது தவவலியால் சுவாமிகள் டில்லி பாதுஷாவினால் உதவப்பெற்ற, கேதார கட்டத்தில் குமார சாமி மடமொன்று நிறுவி, அருள் ஆட்சி செய்தும், பின்னர் தருமைக் கேகி, தம்மை ஆட்கொண்ட ஞானாசிரியரை வணங்கி, மீண்டும் காசியிற் சென்று, இறைவனருளிற் கலந்தார்.

தென்னாட்டில் திருப்பனந்தாள் காசி மடம் என்பது சுவாமிகள் ளது கிளை மடமாகும். இப்போது சுவாமிகளின் அருள் ஆட்சியில் 20ஆவது பட்டந்தாங்கிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருள்நந்தி சுவாமிகள் அவர்கள் ஆதி ஸ்தாபகரின் அருளுக்கு இலக்காகித் தமிழும், சைவமும் வளர்த்து வருகின்றனர்.

குமரகுருபர சுவாமிகள், சங்கப் புலவரைப்போன்று சீரிய நுண் கருத்துடையவர்; செழுந்தமிழ்ப் பண்புடையவர்; யாவரும் எளிதில் உணரும் சொற்பான்மையுடையவர். இவரது பிரபந்தங்களை ஊன்றி நோக்குபவர், திருக்குறள் முதலாக 17ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழுலகம் சேமித்த அருட்குவை யாவையும் தமது நூலில் ஆட்கொண்டு நமக்கு நயம்படத் தந்த தமிழ்க் களஞ்சியம் என்பதை உணர்வர். சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை யொன்றுடன் இதனை முடிக்கின்றேன்.

“ வாழ்த்துமின் தில்லை நினைமின் மணிமன்றம்
தாழ்த்துமின் சென்னி தலைவற்கு—விழ்த்த
புறநெறி யாற்றாது, அறநெறி போற்றி
நெறிநின்று ஒழுகுதிர் மன்ற
துறையறி மாந்தர்க்குச் சூழ்கட னிதுவே.”

அருவருக்கும் உலகவாழ் வடங்க நீத்தோர்க்
கானந்தப் பெருவாழ்வா மாடல் காட்ட
மருவருக்கன் மதிவளிவான் யமானன் றீநீர்
மண்ணெனுமென் வகையுறுப்பின் வடிவு கொண்ட
ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உருவமொன் ருல்அவ்
வுருவையிஃ தொருத்தனென்கோ ஒருத்தி என்கோ
இருவருக்கு முரித்தாக ஒருவ ரென்றோர்
இயற்சொலில தெனியான்மற் றென்சொல் கேனே.

—குமரகுருபர—சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை.

சிதம்பரம்

தீரு. மு. ஞானப்பிரகாசம், B. Sc. அவர்கள்

தமிழகத்தின் முக்கியமான சமயங்கள் இரண்டு. ஒன்று சைவம்; மற்றையது வைஷ்ணவம். அவை மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தன. சரித்திர காலங்கள் புராண இதிகாச காலங்களுக்கு மிகவும் முற்பட்டன. அவற்றுள் சைவம் சிவ வணக்கத்தையே முதன்மையாகக் கொள்வது. வைஷ்ணவம், திருமால் வணக்கத் தையே முதன்மையாகக் கொள்வது. அவை இரண்டுமே தமிழகத் தில் வேதாகம நெறியையும் பழைய தர்மத்தையும் பாதுகாத்துவந்த இரு பெரும் நெறிகள். சைவ வைஷ்ணவக் கோயில்களே உண்மையில் பழைய தர்மத்தைப் பாதுகாத்து வந்த நிலையங்கள். அந்தக் கோயில்களுள், சைவர்களைப் பொறுத்தவரையில், மூலஸ்தானமாக விளங்கும் கோயில் சிதம்பரமாகும். சிதம்பரம் ஒருகாலத்தில் சைவ இராசதானி. அங்குதான் இறைவனின் இயக்க நடனம் நடைபெறுகின்றது. 'தென்னாடுடைய சிவனின் நாதாந்த நடனக் காட்சியை அங்கு நாங்கள் காண்கின்றோம்' எனச் சைவ நூல்கள் கூறும்.

சிதம்பரத்திலே காட்சிதரும் மூர்த்தி ஆகம சாஸ்திர ரீதியில் தடஸ்தமெனக் கூறப்படும். அருவ மூர்த்தியென்றே, அருவுருவ மூர்த்தியென்றே, உருவ மூர்த்தியென்றே நாங்கள் கருதுவதில்லை. அவ்வாறு கருதுவதற்கு எங்கள் மனம் ஒருப்படுவதுமில்லை. அதை ஞானானந்த அதீத மூர்த்தியெனவே கருதுகின்றோம். தமிழ்நாட்டில் தொன்றுதொட்டுச் சைவ தரிசனத்தை விளக்கிவந்த பரம்பரைகள்

மூன்று. திருக்கைலாய மரபில்வந்த ஞான பரம்பரை ஒன்று. திரு மூலர் மரபில்வந்த யோகசித்தர்கள் பரம்பரை வேறொன்று. சைவ சமயாசாரியர் வழிவந்த சிவபக்த - தொண்டர்கள் பரம்பரை இன்னொன்று. இந்த மூன்று பரம்பரையிலும் வந்துதித்த சிவஞானச் செல்வ ரனைவரும் தாம் பெற்ற ஞானானந்த அநுபவத்தின் அற்புத வடிவமாகவே சிதம்பரத்திலே காட்சி தரும் ஆனந்த நடராஜ வள்ளலாரைக் கண்டு தினைத்து இன்புற்றுச் சென்றனர்.

ஞானானந்த அநுபவத்தை விளங்குவது அரிது. விளங்கினாலும் அதனைச் சொற்கள்மூலம் விளக்குவது அரிதினுமரிது.

“ ௩ வித்ம : ௩ வியாநீம்: யதா ஏதத் அனுசிஷ்யாத் ”

எனக் கூறி அந்த அநுபவத்தை ‘எம்மால் விளங்கவும் முடியாது ; எம்மால் சொல்லவும் முடியாது ; எம்மால் விளக்கவும் முடியாது’ எனச் சுருதியே கைவிரித்து நிற்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட அதிதமான ஓரநுபவத்தை உயர்ந்த சிற்பவடிவத்தில் வடித்து உலகிற்கு வழங்கிய பெருமை தமிழ்நாட்டிற்கே உரியதாகும். மிகவும் பழைய காலத்தில் திருக்கூத்துத் தரிசனம் பெறுவதற்கென்று எத்தனையோ முனிவர்கள் வடதிசையிலிருந்து தமிழ்நாடு வந்து சென்றிருக்கின்றனர். அதனால் வடநாட்டில் ஆதிகாலத்திலிருந்த தெய்வக் கொள்கைகளும் சமய ஞானக் கருத்துக்களும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுதலடைந்து வந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது வடநாட்டில் நிலவும் சமயம், திருவருட் கொள்கை, பக்திசாதனை முதலியன பொருந்திய பெருநெறியாகக் காட்சியளிக்கிறது என ஆராய்ச்சியாளர் பலர் கருதுகின்றனர். ‘எல்லாம் அவன் செயல்’ என்றும், ‘பஞ்ச கிருத்தியம் அவன் செயல்’ என்றும், ‘இவையனைத்தும் அவனிடத்தில் தோன்றி நிலை பெற்று ஒடுங்குகின்றன’ என்றும், அவன் ‘பரமவியோமரூபி’ என்றும், அவன் ‘பொன்மயமான கூடத்தில் வீற்றிருந்தருளுகின்றான்’ என்றும், இவ்வாறான கருத்தோடு வரும் மந்திரஸ்லோகங்களெல்லாம் சிதம்பரத்திற்கு வந்து திருக்கூத்துத் தரிசனம் பெற்ற ஞான யோக ரிஷி கூட்டங்களின் வாக்கிலுதித்த மந்திர விசேடங்கள் எனக் கருதுவது பிழையாகமாட்டாது.

பஞ்சேந்திரிய இன்பங்களை வென்று, மனோ விகற்பங்களை ஒழித்து, மெய்ச்சார்பை உணர்ந்து பரவசப்பட்டு நிற்கும் உள்ளம்

எப்பொழுதும் ஒரு சக்தி பீடமாகும். அது ஞானாகாசம் என்றும் சிதம்பரம் என்றும் பொதுவென்றும் சைவபரிபாஷையிற் சொல்லப்படும். அந்த நிலையத்திலேதான் ஆனந்த நடராஜ வள்ளலாரின் அற்புதத் திருக்கூத்துத் தரிசனம் வாய்க்கிறது. ஆனந்த வள்ளலாரின் ஊன்றிய பாதம் மலசக்திகளை எழுப்பித் தொழிற்படுத்தி வரும் அற்புதக் காட்சியையும், அவர்தம் திருக்கரங்கள் அந்த மலசக்திகள் எழுப்பித் தொழிற்படுத்தற்குரிய தனுக்ரண புவனங்களைப் படைத்துக் காத்து உபகரித்து வருவதையும், ஆட எடுத்த அவர்தம் குஞ்சித பாதம் அந்த மலசக்திகளுக்கு ஓய்வினைத் தந்து உள்ளத்தை ஈர்த்துப் பரவசப்படுத்திப் பேராவியற்கைப் பெருவாழ்வில் நிறுத்தி யருள்வதையும் சைவ ஞானிகள் நிதர்சனமாகக் காண்கின்றனர். சைவ ஞானிகள் தமது அநுபவ நிஷ்டையில் காணும் இந்த நடனம், பரநடனம் எனப் பெயர்பெறும். ஓரறிவும் ஒரு செயலுமின்றி முழுதும் இருளிலே அழுந்திக்கிடக்கும் உள்ளத்தில் தோன்றும் நடனம், அதிசூக்தம் நடனம் எனப் பெயர்பெறும். பிரபஞ்ச வாழ்விலே அழுந்திச் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் பொருந்தி நிற்கும் உள்ளத்தில் தோன்றும் நடனம், சூக்தம் நடனம் எனப் பெயர்பெறும். நடனம் ஒன்றே, உள்ளங்கள் பலவாகலின் பல பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது.

சிதம்பரத்திலே நடைபெறும் திருக்கூத்துத் தரிசனப் பேறு பெற்றவர்களே உண்மைச் சைவர்களாவார். அப்படிப்பட்ட உண்மைச் சைவர்கள் மிகவும் பழையகாலந்தொடக்கம் தமிழ்நாட்டிலே வாழையடி வாழையாய் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். வியாக்கிரபாதர், பதஞ்சலிமுனிவர், உபமன்யமுனிவர், திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், சமயாசாரியர் நால்வர், திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், சேக்கிழார்சுவாமிகள், அருணகிரிநாதர், தாயுமான அடிகள், குமரகுருபரசுவாமிகள், இராமலிங்கசுவாமிகள் ஆகிய இவர்களெல்லாம் திருக்கூத்துத் தரிசனப்பேறு பெற்றுச் சிதம்பரதலத்தின் மகிமையை எமக்கு உணர்த்திச் சென்ற சைவ ஞானிகளாவர். சென்ற 19ஆம் நூற்றாண்டிலே சிதம்பரதல மகத்துவத்தைத் தமிழ் நாடெங்கணும் பரப்பிய பெருமை நந்தனார் கீர்த்தனைப் பாடல்கள் பாடிய கோபாலகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்களைச் சார்ந்ததாகும். அவர்கள் பக்தி நெறிக்கும் சிதம்பரதலத்திற்கும் செய்த தொண்டு அளவிடற்கரியது.

ஈழநாட்டிலே வாழும் சைவ மக்களாகிய எங்கள் சரித்திரம் சிதம்பர தலத்தோடு மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. முன்னொரு காலத்திலே எங்கள் நாட்டிலிருந்து ஓரரசனும் மந்திரிமாரும் சிதம்பரஞ் சென்றார்களென்றும், அங்கு ஒரு பெரிய சமயவாதம் மணிவாசகப் பெருமானுடன் நடைபெற்றதென்றும், சமயவாதத்தின் பின்னர் அந்த அரசனும் அவன் குடும்பத்தினரும், மந்திரிமாரும் சைவத்தைச் சார்ந்து சிவதீட்சை பெற்று சிவவேடப் பொலிவின ராய்த் திகழ்ந்தனரென்றும், அவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் சிதம்பர தலத்தையே தமது வாசஸ்தலமாக மேற்கொண்டார்களென்றும் வருகின்ற பழைய வரலாறு எங்கள் ஈழநாட்டுச் சைவசரித்திரத்தையுஞ் சைவக் கொள்கைகளையும் உருவாக்கியிருக்கிறது. சைவசமயிகளாய் வாழ்ந்துவந்த எங்கள் முன்னோருக்கென்றாலென்ன, எங்களுக்கென்றாலென்ன கோயிலென்றால் சிதம்பரமேயாகும். சமயாசாரியர் என்றால் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளேயாகும். வேதம் என்றால் திருவாசகமேயாகும். இந்த ஈழநாட்டிலே எங்கள் மத்தியில் நிலவிவரும் திருவாசகப் பயிற்சியும், மணிவாசகர் விழாக்களுமன்றோ, எங்களை ஓரளவிலாயினும் இந்நாளை விபரீத அரசியல் ஞானக் கருத்துக்களிலிருந்தும் பாதுகாத்து வருகின்றன.

16ஆம் நூற்றாண்டிலே பறங்கியரின் கொடுங்கோலாட்சி இங்கு ஆரம்பித்த காலத்தில் இங்கிருந்து பெரியோர் பலர் சிதம்பரம் சென்றிருக்கின்றனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் திருநெல்வேலியூர் ஞானப்பிரகாச முனிவர் அவர்களும், அளவெட்டியூர் வைத்தியநாதத் தம்பிரான் அவர்களும் ஆவர். அவர்களிருவருமே சிதம்பரத்திற்குச் சென்று ஞானப்பிரகாசத் திருக்குளத் திருப்பணியை ஆரம்பித்து, தமது ஆயுட்காலத்திலேயே அதனை நிறைவேற்றி வைத்த பேசியோராவர். அவர்கள் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நூற்றுக்கணக்கானோர் இங்கிருந்து சிதம்பரம் சென்று, கோயிற்றெண்டு, திருவீதித்தொண்டு, பாடற்றெண்டு, ஞானத் தொண்டு முதலியன செய்துகொண்டும், மடங்கள் கட்டிப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டும் சிதம்பர தலத்தோடு உள்ள தொடர்பையும் உரிமையையும் வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர். ஆறுமுகநாவலர், சபாபதிநாவலர், அம்பலவாணநாவலர், மட்டுவில் வேற்பிள்ளை ஆசிரியர், செப்பறைச்சுவாமிகள், இலக்கணச்சுவாமிகள், தட்சிண

மூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய தவச்செல்வர்கள் வருடக்கணக்கில் சிதம்பரத்தில் இருந்து ஆற்றிய தமிழ்ப்பணி, சமயப்பணி, ஞானப்பணி முதலியவற்றைத் தமிழ்நாட்டு அன்பர்கள் பலர் இன்றைக்கும் நினைந்து நினைந்து மனம் உருகி வருகின்றனர்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், இந்த ஈழநாட்டிலே வாழ்ந்துவந்த சைவ மக்களின் மனோபாவத்திற் பற்பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. தர்யகத்தின் தொடர்பும், ஆத்மீகநெறிச்சார்பும் சிறிது சிறிதாக அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து நழுவத் தொடங்கின. தொன்றுதொட்டு அவர்கள் சிதம்பரத்திலேயே சாதித்த எத்தனையோ ஆத்மீக சாதனைகள் கைவிடப்பட்டு வந்தன. சிதம்பர தல சேவையிற்கூட அவர்கள் சென்ற இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளாக மிகுந்த அலட்சிய புத்தியினராகவே மாறி வந்திருக்கின்றனர். அதன் காரணமாக, சிதம்பரத்திலே தம்முன்னோர் அரும் பாடுபட்டுக் கட்டிய மடங்கள் யாவும் (சிவபுரிமடம், செவ்வாய்க் கிழமை மடம் நீங்கலாக) மிகுந்த பழுதுற்று அழிந்து ஒழிந்து போவதைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும் வாளா இருக்கப் பழகிக் கொண்டனர். சிதம்பர தர்மத்திற்கெனத் தம் முன்னோர் ஒதுக்கிப் பேணியவைத்த, எத்துணையோ நன்செய்நிலங்களும், புன்செய்நிலங்களும், காணி பூமிகளும் தாய்நாட்டிலும் தம்நாட்டிலும் சில சுய நலப்புலிகளால் விழுங்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருந்தும் கேட்டிருந்தும் கண்மூடிக்கிடக்கப் பழகிக்கொண்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு சிந்தித்து ஈழநாட்டிலுள்ள சைவக் கனவான்கள் சிதம்பர தல சேவைக்கென ஒரு சபையை நிறுவுதல் வேண்டும். அதன்மூலம் இந்த நாட்டினர்க்குச் சிதம்பரதலத்தோடு தொன்றுதொட்டு வளர்ந்துவந்த ஆத்மீகத்தொடர்பை உருவாக்கித் தருதல்வேண்டும். அந்த ஆத்மீகத்தொடர்பினால் மட்டுமே, இந்த ஈழநாட்டுத் தமிழர்கள் மத்தியில் அறநெறி நிலவும்; அரசியலில் அமைதியும் வாய்க்கும். சிதம்பர தலமே எங்கள் பாரம்பரியமான சக்திபீடம் என்பதையும், அதுவே சேர் பொன். இராமநாதன், ஆறு முகநாவலர் ஆகிய ஈழநாட்டுப் பெரியார் இருவரையும் உருவாக்கித் தந்த மூலநிலையம் என்பதையும் நாங்கள் மறக்கவொண்ணாது.

“தென்றில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக்கு ஆரமுது ஆனாய் போற்றி.”

—திருவாசகம்

சிவாநுபூதிச் செந்நெறி

கலைபுலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள்

மேல்நாட்டில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி தலைசிறந்து விளங்குவதால் எமது நாட்டிற் பலர், அங்கு சமயசம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் மக்கள் ஆர்வங்கொள்வதில்லையெனக் கருதுவது வழக்கம். இது தவறான கருத்தாகும். இந்தியநாட்டில் எவ்விதம் பல ஞானிகளும், அடியார்களுந் தோன்றி மக்களுக்கு ஆத்மீகத்துறையிற் சிறந்த பணிகளை ஆற்றினார்களோ அவ்விதமே, மேல்நாட்டிலும் காலத்திற்குக் காலம், பல ஞானிகளும் அடியார்களுந் தோன்றி மக்களைக் கடவுள் நெறியில் நிலைநாட்டிச் சென்றுள்ளார். மனித சமூகத் தோற்றிய காலந்தொடக்கம் சமயத்தை மக்கள் நல்வாழ்வுக்குச் சாதனமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். சமயக் கொள்கை இல்லாத சமூகம் உலகில் இல்லையென்றே கூறிவிடலாம்.

மேல்நாட்டு அறிஞர், அடியார்களது அநுபவங்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் தன்மைகளை அறிய முயல்கின்றனர். இவ்வழியில் முதல் முதலாகச் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலை வெளியிட்ட பெருமை அமெரிக்க நாட்டு அறிஞர் வில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பவருக்கே உரியதாகும். அவர் வெளியிட்ட 'பலவித சமய அநுபவங்கள்' (Varieties of Religious Experience) என்னும் நூலை, இத்துறையிற் புதிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு வழிகாட்டியது. இவரைப் பின்பற்றிப் பலர் சிறந்த நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். இன்று 'பேரின்ப அநுபவ மார்க்கத்' (Mysticism) தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒரு சிறந்த அறிவுத்

துறையாக மேல்நாட்டில் விளங்குகின்றது. கிறிஸ்தவ ஞானிக ளதும், அடியார்களதும் அநுபவங்களைப் பற்றிய சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்கள் அங்கு வெளிவந்துள்ளன. முஸ்லீம் அடியார்களின் அநுப வங்களைப்பற்றிய நூல்களும் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால், சைவசமய அடியார்களைப்பற்றி இக்காலமுறையில் எழுதப் பெற்ற ஒரு நூலாவது, ஆங்கிலத்தில் வெளிவரவில்லை. விபுலாந்த அடிகள் இறப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன், தாம் தமது பேரா சிரியர் பதவியிலிருந்து விலகியவுடன் சைவ அடியார்களது அநுபவச் சிறப்புக்களைத் தொகுத்து, ஆங்கிலத்தில் ஒரு நூல் எழுதவேண்டு மெனக் கருதியிருந்தார். ஆனால், அவ்வெண்ணம் நிறைவேறாது விட்டது எமது தவக்குறையேயாகும். இவ்வழியில் ஆங்கிலங் கற்ற சமயப் பற்றுடைய அறிஞர் பணியாற்ற முன்வருவது விரும்பத் தக்கதாகும். மேல்நாட்டிற் சமய அநுபவங்களைப் பெறும் மார்க் கத்தை (Mystic way) ஆராய்ந்துவரும் விதத்தைப் பின்பற்றிச் சைவ சமய அநுபூதி மார்க்கத்தி லமைந்துள்ள சாதனங்களை விளக் குவதே, இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சமயம்

சமயம் என்னுஞ் சொல்லால் நாம் குறிக்கும் பொருள் யாது என்பதை முதற்கண் ஆராய்வாம். சமயம் என்பதன் பொருள் மார்க்கம் அல்லது வழி என்பதாம். விரும்பிய ஒரு பொருளைப் பெறுவதற்கு மக்கள் உபயோகிக்குஞ் சாதனம் அல்லது கருவியே மார்க்கமாகும். சமயத்தால் மனிதன் அடைய விரும்பும் பொருள் கடவுள் அல்லது பேரின்பநிலை. உலகப் பொருள்களுக்கும், நிலை களுக்கும் அதிதமாக நிற்கும் அல்லது விளங்கும் பொருளே கடவுள் என்று சமய நூல்கள் கூறும். கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையே பேரின்ப நிலையாகும். இந்நிலையை அடையும் மார்க்கமே பேரின்ப அநுபவ மார்க்கம், அல்லது சமயம் எனப்படும்.

சமயம் எனக் கூறும்பொழுது சமயத்தால் அடையும் அநுபவ மும் அவ்வநுபவத்திற்குத் துணையாகிய புறப் பொருள்களும் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றன. பசி வேறு; உணவு வேறு. உண வைப் பாகம்பண்ணும் உபகரணங்கள் வேறு; உணவினாற் பசி தீரும்பொழுது ஏற்படுகின்ற இன்பநிலை வேறு. உண்ணுதல் எனக் கூறும்பொழுது, நாம் மேலே காட்டிய யாவும் அதனுடன் தொடர்பு

பட்டிருப்பதைக் காண்போம். உணவையும் அதனை ஆக்குவதற்குத் துணையாகவுள்ள உபகரணங்களையும் எவரும் ஒன்றெனக் கூறுவதில்லை. உணவின் தன்மையும் உணவை ஆக்குவதற்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களும், காலத்திற்குக் காலம் மாறுதல் அடைகின்றனவென்பது மக்கள் அநுபவம். உணவை விரும்பும் நிலையும் (பசியும்) உண்பதினால் ஏற்படும் இன்ப அநுபவமும் எப்பொழுதும் ஒரேதன்மைத்தாகவே விளங்குகின்றன.

இவ்வுதாரணத்தைச் சமயம் என்பதுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வாம். பொதுவாகச் சமயம் எனக் கூறும்பொழுது பேரின்ப அநுபவ விரும்பம், அதை அடைவதற்குச் செய்யுந் தவம், தவ வாழ்க்கைக்குச் சாதனமாகவுள்ள ஆல்யவழிபாடு முதலிய கிரியைகள், சமய வாழ்க்கையின் பயனாய் ஏற்படும் பேரின்பம் முதலிய யாவும் அச்சொல்லில் அடங்கி விளங்கும். இவற்றுள் பேரின்ப அநுபவ விரும்பமும் பேரின்ப அநுபூதியால் ஏற்படும் பரமாநந்தப்பேறும் நித்தியமான உண்மைகளாகும். மற்றையன யாவும், சாதனங்களானவைபற்றி, காலதேசத்திற்குள் அடங்கி மாறுந் தரத்தனவாகும். ஆகவே, சமயத்தால் நாம் அடையும் அநுபூதி வேறு; அதனைப் பெறுவதற்குத் துணையாக அமைந்துள்ள சாதனங்கள் வேறு. சமய அநுபூதியையுஞ் சமய சாதனங்களையும் ஒன்றாக மதிப்பதினாலேதான், உலகத்திற் சமயத்தின் பெயராற் சண்டைகளும் வாதங்களும் ஏற்படுகின்றன. பசியுள்ளவர்கள் எந்நாட்டவராயினும், அந்நாட்டிலே தமக்குப் பொருந்திய உணவை ஆக்கி, உண்டு பசியைத் தீர்க்கலாம். அதுபோலவே, பேரின்பக் காதலுடையோர், எச்சமயத்திற் காணப்பட்டபோதிலும், அச்சமயத்தி லமைந்துள்ள சாதனங்களை அநுட்டித்துப் பேரின்பப் பேற்றை அடையலாம், என்பதுவே சமரசஞானிகள் கூறும் உண்மையாகும்.

“ பலபல மதமு மீற்றி நெருவழிப் படலும் போலும் ”

என்னும் சிவஞான சுவாமிகள் வாக்கு நாம் கூறுவதை வலியுறுத்தல் காண்க.

சமயத்தின் உண்மையான கருத்தும் நோக்கமும் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவதேயாயினும், மக்கள் அதனை அந்நோக்கோடுதான் அநுட்டிக்கின்றனரென நாம் கூறிக்கொள்ள முடியாத

நிலையில் இருக்கின்றோம். ஏனெனில், இலௌகிக இன்ப நுகர்ச்சி களுக்காகச் சமய சாதனங்களை உபயோகிக்கும் வழக்கமுங் காணப் படுவதால் என்க. திருக்கோயில் வழிபாடு, மூர்த்தி உபாசனை, விரதம் ஆகிய கிரியைகளை மக்கள் இரண்டுவிதமான நோக்கத் தோடு செய்யலாம். சிவாநுபூதியை மாத்திரம் விரும்பிச் செய்வது ஒருவிதம் ; உலக வாழ்வில் இன்ப நுகர்ச்சி பெறுவதற்காகச் செய்வது மற்றொருவிதம். முன்னையது சிவபுண்ணியமாகும்; பின்னையது பசுபுண்ணியமற்கும். இவ்விரண்டிற்கும் ஆலயவழிபாடு முதலியன சாதனங்களாக அமைந்துள்ளன.

ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடுவோரெல்லாம் சமய வாழ்வுடையோராவரென நாம் கருதுகின்றோம். அது தவறு. சிவாநுபூதியை விரும்பிச் சமய சாதனங்களை அநுட்டிப்பவர்களே உண்மைச் சமயிக ளாவர். ஏனையோர் இலௌகிகர்களேயாவர். உலக இச்சைகளைப் பூர்த்திபண்ணிக்கொள்ளும் நோக்குடன் ஆலயத்திற்குச் செல்வோரது உள்ளம் சமய வாழ்க்கைக்கு வேண்டப்படும் பண்பை யடைவதில்லை. மண், பொன், பெண் ஆகிய நலன்களைப் பெற்று வாழ்வதற்காக நாள்தோறும் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபட்டால் அது சமய வாழ்வாகுமா? உலகப் பொருள்களை விரும்பி இறை வழிபாடு இயற்றும் மக்கள் கடவுள் பக்தியுடையோரல்லர். கடவு ளிலும் பார்க்க உலகப்பொருள்களிலேதான் அவர்களுக்குப் பற்று அதிகம். எதைச் செய்தும் எவ்வழியில் வழிபட்டும் உலக சுகங்களைத் தேடிக்கொள்வதே அவர்கள் நோக்கம். சமயம் அவர்களின் உடம்பிலேதான் விளங்குமன்றி உள்ளத்தில் நிலைபெறுவதில்லை.

சமய நூல்களையும் அடியார் வரலாறுகளையும் ஆராயும் நோக் குடையோர், சமயத்தின் உண்மைக் கருத்தை நன்கறிதல்வேண்டும். ஆலயத்திற்குச் செல்வோர் உண்மைச் சமய நோக்கோடுதான் செல்கின்றாரெனின், இன்று எமது நாட்டில் எத்தனையோ சிவனடி யார்கள் தோற்றியிருப்பார்களன்றோ!

அதிகாரித்துவம்

சமய சாதனங்களை அநுட்டிப்பதற்கு ஒருவருக்கு அதிகாரமிருத் தல் வேண்டும். எல்லாச் சமய நூல்களிலும் அதிகாரி இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது ; நூல் செய்வோர் எவர் பொருட்டு அந்

நூலைச் செய்கின்றாரெனக் கூறுதல் சைவ சமய மரபாகும். சிவஞான சித்தியார் எவர்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதென அருணந்தி சிவாச் சாரியார் பின்வரும் பாவில் விளக்குகின்றார்:

“ பண்டைநற் றவத்தாற் றேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றெகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி விடு காதலிப் பவர்கட் கீசன்
புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசுனைப் புகல லுற்றும்.”

— சித்தியார்: சுப. பாயிர. 3

இப்பாவில் மக்களைச் சாமுசித்தர், வைநயிகர், பிராகிருதர் என மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கின்றார். முன்செய் தவவிசேடத் தாற் சாமுசித்தராய்ப் பிறந்து வீடு காதலிக்குஞ் சிவ பத்தரை, இறைவன் தானே சிவகதியில் சேர்த்துவன். அவர்க்கு நூல் வேண்டியதில்லை; ஆற்றலும் அறிவும் இறைவனிடத்திலே அன்பும் இல்லாத பிராகிருதருக்கு நூல் வேண்டியதில்லை; ஏனெனில், அவர்கள் உலக இன்பத்திற் பற்றுடையோராதலால். ஆகவே, இரண்டாம் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாய், சத்திநிபாதமுடையோராய், நூல்வழியாலும், சாதனைவழியாலும் முத்திபெற விரும்பும் வைநயிகர்களுக்கே நூல் செய்யப்பட்டதென்பது அறியற்பாலது. நாம் இதனால் அறியக்கிடக்குமுண்மை எதுவெனில், சத்திநிபாத நிலையடைந்து முத்தியில் இச்சைபெற்றுள்ள ஒருவரே சிவஞானசித்தியார் முதலிய ஞான சாத்திரங்களைக் கற்று, அதன்கண் கூறப்பட்டுள்ள சமய சாதனைகளைச் செய்ய உரிமையுடையோராவர் என்பதே. ஏனை யோர்க்கு அந்நூல் பயனளிக்காது.

சத்திநிபாதம்

இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம் வந்தவர்களுக்கே சத்திநிபாதம் ஏற்படும் என்பது சித்தாந்ததூற் துணிபு. நன்மை தீமை, சுக துக்கம், விருப்பு வெறுப்பு ஆகியனவற்றை ஒரே தன்மையாக மனத்திற் கொள்ளும் நிலை இருவினையொப்பு எனப்படும். கர்மத்தின் பயனாக ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களைப் பல பிறவிகளில் அநுபவித்ததின் பயனாக ஒருவரின் மனதில் இங்கிலை ஏற்படுகின்றது.

மலபரிபாகம் என்பது ஆணவமலம் வலி குன்றி, ஆன்மாவை மயக்குந்தன்மை இழந்து நிற்கும் நிலையாகும். எனவே, இருவினை

யொப்பும் மலபரிபாகமும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய நிலைகளாகும். மலபரிபாகம் ஏற்பட்டால் இருவினையொப்புத் தானே அமையும்.

விடயப் பொருள்களின் நிலையாமையை உணர்ந்து, அவற்றி னிடத்தே விருப்பு, வெறுப்பு அற்று நிற்கும் ஆன்மா, தான் பற்றுவதற்கு ஒருநிலையான பொருளை நாடும். அப்பொழுது திருவருள் ஆன்மாவைப் பொருந்தி, அதனைச் சிவனை அடையும் மார்க்கத்திற் செலுத்தும். திருவருளின் செயல் ஆன்மாவிலே தொழிற்பட ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதைச் சத்திநிபாதம் பதிதல் எனக் கூறுவர். திரோதான சத்தியாகவிருந்து உலக அநுபவங்களில் ஆன்மாவை அழுத்திக் கர்மத்தைப் புசிப்பித்த சத்தியே பின் திருவருட் சத்தியாக மாறி ஆன்மாவைச் சிவத்துடன் சேர்க்குந் தொழிலைப் புரியுமென்பது சித்தாந்த நூற் கருத்து. ஆதலின், இறைவன் கருணாதான் ஆன்மாக்களை உலக வாழ்வில் அழுத்துவதும், பின், வீடுபேற்றைத் தருவதும் என்பது அறியற்பாலதாம்.

சத்திநிபாத நிலையை மேல்நாட்டுச் சமய நூல்கள் ‘அருள் வீழ்ச்சி’ (Descent of Grace) என்றும், ‘ஞான எழுச்சி’ (Awakening) என்றும் கூறும். உலகபரிபாஷையில் இந்நிலையை ‘பக்குவப்படுதல்’ (attaining the age of maturity) என ஆங்கில நூல்கள் கூறும். பக்குவமடைந்த கன்னிதான் காதலனை அடைதற்குத் தன்னை எல்லா விதத்திலும் தகுதியாக்கிக்கொள்ள முயல்வாளென்பது நாமறிந்த உண்மை. பக்குவமடையாத பெண் காதல் வாழ்க்கையைக் கனவிலும் நினையாள். கதைகளில், பொழுதுபோக்கிற்காகப் படித்தாலும், விளக்கம் பெறாள். கணவனோடு ஒன்றுபட்டு வாழத் தனக்கு வேண்டிய தன்மைகளை, இரவு பகலாக, ஒரு பருவ மங்கை தேடி அமைத்துக்கொள்வது போலவே, சத்திநிபாத மடைந்த ஆன்மா இறைவனோடு தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமாகிய சாதனங்களை இடைவிடாது செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபடும். இதுவே, தவ வாழ்வெனப்படும். ஆங்கில நூல்களில் இக்கருத்து மிக நயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘ஆன்மா அருள்வீழ்ச்சி பெற்றவுடன் தெய்வத் திருமணத்திற்கு (Spiritual Marriage) வேண்டிய பக்குவநிலையை அடைகின்றது. உடனே அது தனது தலைவனின் வருகையை

எதிர்பார்த்து, சமய சாதனங்களடங்கிய தவ வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும்.’

இறைவனைத் தலைவனாகவும் ஆன்மாவைத் தலைவியாகவும் பாவனை செய்யுந் தவ வாழ்க்கை சைவ, வைஷ்ணவ சமயங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கங்களிலொன்று. இத்தகைய தலைவன் தலைவி சாதனைமுறை, மேல்நாட்டுக் கிறித்தவ அடியார்களாலும் கையாளப் பட்டது. இதைத் ‘தெய்வக் காதல் நெறி’ (Erotic Mysticism) என நூல்கள் கூறும். புலனடக்கம், அகப் புறத் துறவு, இறைவனிடத்திலே இடையரு அன்பு முதலிய குணங்கள்தான் தலைவியின் ஆபரணங்கள் (Ornaments of the Bride) என்பது கிறித்தவ அடியார்கள் கருத்து. இக்குணங்கள் யாவும் இந்தியநாட்டு அடியார்களிடத்தும் பெருமளவிற்கு காணப்படுகின்றன.

சரியை, கிரியை, யோகங்களின் பின்தான் சத்திநிபாதம் ஏற்படுகின்றதெனக் கருதுவாருமுளர். சாதாரண மக்கள் தங்கள் உலக வாழ்க்கை விருத்தியின்பொருட்டு, ஆலயங்களுக்குச் சென்று வழிபடுதலைச் சமய சாதனமெனக் கொள்வதாலேதான் இவ் விபரீதக் கருத்து ஏற்பட்டது. முத்தியை விரும்பி இயற்றப்படும் சரியை, கிரியை, யோகந்தான் உண்மைச் சமய சாதனமாகும். சத்திநிபாதம் பொருந்தாதவர்களுக்கு முத்தியில் இச்சை ஏற்படாது. இது மேல்நாட்டுச் சமய நூல்களிலுங் கூறப்படும் உண்மையாகும். இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம் அமையாதவர்களுக்குச் சத்திநிபாத நிலை ஏற்படாது. எனவே, உலகப் பொருள்களின் பொருட்டு வழிபாடு செய்வோர், சமயசாதனஞ் செய்வோரெனக் கொள்ளல் பொருத்த மற்ற முடிபாகும். சத்திநிபாதத்தின் பின்பே உண்மைச் சரியை, கிரியை, யோகங்கள் நிகழும் எனக் கொள்வதே பொருத்த முடைத்து. இவ்வுண்மையைப் பட்டினத்தடிகள் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

“மாயநட் போரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளார்
தாயுடன் கூடி”

எனக் கூறுவது காண்க. உலகவாழ்க்கைப் பற்றை விட்டபின் தான் மெய்ப்பொருளார் தாயுடன் சேரும் நிலையை (சத்திநிபாதம்) ஆன்மா பெறுகின்றது.

சமய சாதனைகள் : சரியை

சைவ சமயத்திற் கூறப்பட்ட சமயசாதனைகள் நான்கு. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். கர்மத்தின் பயனாய்த் தோன்றிய தேகத்தையும் மனதையும் இலகுவிற் கடவுள் வழிப்படுத்துவது சுலபமன்று. எத்தனை விதத்தில் முயன்றாலும், அவை ஆன்மாவைப் பூர்வ வாசனைவழியேதான் இழுத்துச்செல்ல முயலும். எனவே, மன அமைதி பெறுவதற்குப் புலனடக்கம் வேண்டும். புலனடக்கம் பெறுவதற்கு ஒழுக்கம் இன்றியமையாச் சாதனமாகும். தேகத்தை உணவினாலும் புனிதமான பழக்க வழக்கங்களாலும் தூய்மையாக வைத்து, ஒழுக்க நெறியில் வாழப் பயிற்றல் சரியையாகும். ஆலயசேவை, மூர்த்தி வழிபாடு, பொது சன சேவை முதலியன சரியையாளருக்கு விதிக்கப்பட்ட சாதனங்களாகும்.

“எளியனல் தீப மிடல்மலர் கொய்தல்
அளிதின் மெழுக லதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிமணி பற்றல் பன்மஞ் சனமாதி
தளிதொழில் செய்வது தான்ருச மார்க்கமே.”

—திருமந். 5 தந். 12-1

புறத்தொழின் மாத்திரையானே உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு சரியையெனப்படும்.

ஆலய வழிபாடு செய்யாது, பொதுசன சேவை செய்வது, சரியை யாகாதோவென இக்காலத்திற் சிலர் கேட்கின்றனர். பொதுசன சேவையைக் கடவுள் வழிபாடாகச் செய்யின் அது சரியையாகும். ஆனால், சுயநலத்திற்கும், புகழுக்கும், பாராட்டுக்கும், தலைமைக்கும் விரும்பிச் செய்யும் சமூகசேவை சரியையாகா. எப்பணியையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யின் அது சித்த சுத்தியை ஏற்படுத்துஞ் சமய சாதனமாக அமையும். சிவாநுபூதியை நாடிச்செய்யும் செயல்களே சமய சாதனமாகும். பெரியபுராண நாயன்மார் சரித்திரங்கள் நாம் கூறுவதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். சமூக சேவையைச் சமய சாதனமாகச் செய்து எம் கண்முன் வாழ்ந்தார் மகாத்மா காந்தியடிகள்.

காலத்திற்கேற்ற முறையிற் சரியைத் தொண்டுகளை மக்கள் அமைத்துக்கொள்ளலாம். கர்மயோக சாதனையைக் காலத்திற்கேற்ற முறையில் இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த சந்நியாசிகள் செய்துவருவது உலகப் பிரசித்தம். கத்தோலிக்கக் கிறித்தவ சந்நியாசிகள், காலத்திற்கேற்ற முறையில், தங்கள் தவ வாழ்க்கையை நடாத்தி வருவதை நாம் நன்கு அறிவோம். செயல்—தவம்—எந்த உருவத்திலும் அமையலாம். ஆனால், செயலைச் செய்யும் நோக்கம் சிவப்பேருக விருத்தல் வேண்டும். இதுவே, சமய சாதனைகளின் இலக்கணமாகும். மக்களின் நலத்திற்காக உழைத்தல் சுயநல வாழ்விலு முயர்ந்ததேயாம். ஆனால், பொதுநல சேவையையும் சமய அடிப்படையிற் செய்வதுதான் சைவசமய நூல்கள் கூறும் சாதனை. இந்து கலாசாரத்தில் எடுத்து விளக்கப்பெற்றுள்ள வாழ்க்கை முழுவதும் சமய அடிப்படையிலேதான் நிகழ்த்தப்படல் வேண்டும். சுயநலப்பற்றின்றி, இறைபணியாகப் பொதுநல சேவையைப் புரியின், அதனால் சித்த சுத்தி ஏற்பட்டுச் சிவாநுபூதியில் விருப்பு உதயமாகும். வெறும் பொதுசனசேவை கட்டாயமாக ஒருவனைச் சிவாநுபூதி மார்க்கத்திற் செலுத்துமெனச் சிலர் சமாதானங் கூறுகின்றனர். ஆன்மா, கடவுள், சிவாநுபூதி என்ற நம்பிக்கையில்லாத பலர் நல்ல வாழ்வு வாழ்ந்து, பல அரிய பணிகளைச் செய்துள்ளார்கள் ளென்பதும் உண்மையே. ஆனால், அவர்களுக்குப் பேரின்பப்பேறு கிடைத்ததாக நாமறியவில்லை. சாதாரண அறிவோடுங்கூடிய நல்வாழ்வு (Good Life) சிவாநுபூதியை அளிக்குமாயின், அவர்கள் அந்நிலையை அடைந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ! எனவே, வெறுஞ் சமூகசேவையிற் சமயத்தொடர்பிருத்தல்வேண்டுமெனக் கொள்ள இடமில்லை. சமூகசேவையுஞ் சமயசாதனந்தானெனக் கூறுவார் பலர், இன்று எமதுநாட்டிலுண்டு. இது காலத்திற்கேற்ற கோட்பாடன்றி உண்மையின்பாற்பட்டதன்று.

மனிதாயதம்

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் முடிபுகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுவரும் உலகம் சமயத்தை வேண்டாநிலைக்கு வந்து விட்டதெனலாம். கடவுள் சேவையிலும் உயர்ந்தது மக்கள் சேவை என்னுங் கொள்கை இன்று எங்கும் பரவியுள்ளது. மக்கள்

சேவையை உயர்ந்த இலட்சியமாகக் கருதி வாழ்வது ஒருசமயமாக இன்று கருதப்படுகின்றது. அதுவே 'மனிதாயதம்' (Humanism) எனப்படும். மனிதாயதம் தெய்வமென்னும் ஒரு பொருளில் நம்பிக்கை வேண்டுமென்னும் நியதியற்ற கொள்கை. அது மனித நலன்களையே முக்கியமெனக் கருதும் (Religious Humanism is any view which does not consider belief in a deity vital to religion, a view in which interest in human values is central).¹

சமயத்தின் பெயரால் மக்கள் மத்தியில் நிகழும் அநாகரிகச் செயல்களுந் தீமை பயக்குங் கொள்கைகளுமே, மனிதாயதத்தில் அறிஞரின் கருத்தைச் செலுத்தத் தூண்டுகின்றது. சமயத்தில், மனிதாயதத்திற்கு இடமுண்டெனக் கண்டால் இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை ஏற்படும். சமய அடிப்படையில், மனிதாயதம் வளர வேண்டும். தனி அறிவுவளர்ச்சியால் தோற்றுவது மனிதாயதம். அறிவும் அருளும் நிறைந்த வாழ்வின் பயனே சமயம். சைவ சமூகம் இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை கண்டது. பெரியபுராணங் கூறும் சைவநாடே இதற்குச் சான்றாகும்.

மனிதாயதத்தையே இலட்சியமாகக்கொண்டு வாழ விரும்பு வோர் அவ்விதஞ் செய்வதில் எதுவித தவறுமில்லை. ஆனால், அதுவே சமயம் எனவும், கடவுட் கொள்கையும் சிவாநுபூதிப்பேறும் மூடநம்பிக்கைகள் எனவுங் கூறுவதுதான் தவறு. தூய்மையான சமயநெறி எதுவென ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டால், இவ்விபரீதக் கருத்துக் கிடமில்லை. சமயத்தின் உண்மையை அறிந்தோர் தனி மனிதாயதத்திற்குத் தானும் எக் குறையையுங் காணார்; ஆனால், அதைச் சிவாநுபூதிப்பேற்றை அளிக்குஞ் சாதனமாகக் கருதார்.

சைவசித்தாந்த ஞானசாத்திரங்கள் சமயத்தைச் சமூக சாதனங் களிலொன்றாகக் கொள்ளவில்லை; சமயத்தை முத்திசாதனமாகவே கூறுகின்றன. இலௌகீக சம்பந்தமான சமயநெறிகளிலே பிறந்திருந்து, பின் புண்ணியமிகுதியால், முத்திப்பேற்றை அளிக்குஞ் சைவத்தில் ஒருவன் பிறக்கின்றான் எனச் சித்தியார் கூறுவதின் உண்மைக் கருத்து மிதுவேயாம். சைவத்திற் சமயச் சண்டைக்கும்,

1. The Dictionary of Philosophy

சாதிச் சண்டைக்குமிடமில்லை. எவ்வுயிரும் நீங்காதுறையும் இறை சிவனென்று எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிருக்கப் பழகும் மார்க்கமே சைவநெறி. இனிச் சாதனைகளில் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ள கிரியையை ஆராய்வாம்.

கிரியை

தேகசுத்தியோடு அந்தக்கரணசுத்தியை ஏற்படுத்தும் முயற்சியே கிரியை எனப்படும். சமயநூற்பயிற்சி, தேவார திருவாசக பாராயணம், அடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படித்தல், செபம் முதலியனவற்றைச் செய்தல், வாய்மை, அழுக்காறின்மை, அவா வின்மை, நடுநிலைமை, அன்பு, தியாகம் ஆகிய குணங்கள் பொருந்துதல் அந்தக்கரண சுத்திக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகும். அன்பும் சமரசநோக்கும் தாழ்மையும் அவாவின்மையும் தியாகமும் இல்லாத வாழ்வையுடையோர் தம்மைச் சமய வாழ்வுடையோராகக் கருதினால், அவர்களது சமய வாழ்வு போலி வேடமேயன்றி வேறன்று.

“பூசுத்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்திடல்
ஆசற்ற நற்றவம் வாய்மை அழுக்கின்மை
நேசித்திட டன்னமும் நீசுத்தி செய்தல்மற்று
ஆசற்ற சற்புத் திரமார்க்க மாகுமே”

— திருமந். தந். 5-11-1

எனக் கிரியையாளர்கள் கடமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. புறத் தொழில் அகத்தொழிலென்னும் இரண்டானும் அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு கிரியையெனப்படும்.

சரியை, கிரியைகளை மேல்நாட்டு நூல்கள் ‘சுத்திகரிப்பு’ (Purgation) எனக் கூறும். சுத்திகரிப்பு ஒரு சாதனையாளரிடங் காணப்படவேண்டிய சாதனையாகும். சுத்திகரிப்புக்கு வேண்டப்படுவன பற்றின்மை (Detachment) அல்லது தனித்தல், வறுமை (Poverty), கற்புநெறி (Chastity), கீழ்ப்படிவு (Obedience) என்பனவாம். எல்லா விடயப் பொருள்களிலும் உள்ள விருப்பை மனதிலிருந்து நீக்கி வாழ்தல் பற்றின்மையாகும்; பொருள்களின் மீதுள்ள உடைமைத்தன்மையை நீக்கி, எனது என்னும் எண்ண மின்றி வாழுதல் வறுமையாகும்; இறைவன் திருவடியை அன்றி

மனத்தில் எதையும் காதலியாது வாழ்தல் கற்பு நெறியாகும்; இறைவனின் செயலுக்குத் தன்னை முற்றாய் ஒப்புக்கொடுத்து வாழ்தல், கீழ்ப்படிவு எனப்படும். மேல்நாட்டுச் சாதனை நூல்கள் தவ வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய குணங்களை இவ்விதமாகவே விளக்கி யுள்ளன. அவர்கள் வகுத்துள்ள தவ வாழ்க்கையிற் பக்தியும் (Devotion), தியானமும் (Contemplation) முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன.

துறவுநெறி யுடையோருக்கே யோக சாதனை பொருந்தும். உள்ளத் துறவு அற்றவர்கள் மன அமைதிபெறவியலாது. எனவே சரியை, கிரியையாகிய துறவு மார்க்கத்தாற் பக்குவமடைந்தவர்களுக்கே யோக மார்க்கம் பயனளிக்கும்.

யோகம்

சரியையாலும், கிரியையாலும் தூய்மையாக்கப்பட்ட உள்ளத்தை இறைவன் திருவடியில் நிறுத்துதல் யோகமெனப்படும். சலனப்படும் மனதை ஒருவழிப்படுத்தப் பழகுதல் சமய வாழ்வை விரும்பியவர்கள் கடமை. எல்லாவிதமான சித்திகளையும் ஒருவன் பெறலாம். ஆனால், சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாவிருத்தல் அரிதாகும். சும்மாவிருக்க வகையறியாமலேதான் மக்கள் அல்லற்படுகின்றனர். ஆசைகளைப் பெருக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள இக்கால உலகம் ஆசையால் மடியுங்காலம் நெருங்கிவிட்டதுபோலத் தோற்றுகின்றது. “ஆசை ஒழிமின், ஆசை ஒழிமின், ஈசனோடாயினும் ஆசை ஒழிமின்” எனக் கூறினார்கள் எம்நாட்டு உத்தம ஞானிகள். அப் பேருண்மையைச் செவிசாய்த்து, எம் மக்கள் வாழ்ந்த காலமுமுண்டு. அத்தகைய வாழ்வு அநாகரிக வாழ்வேனக் கூறும் காலத்தில் நாம் இன்று வாழ்கின்றோம்.

“சினமிறக்கக் கற்றலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே”

என்றார் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள். மன அடக்கம் இல்லா வாழ்வு மிருக வாழ்விலுந் தாழ்ந்ததாகும். மிருகங்கள் தமது இயற்கை உணர்ச்சிகளுக்கு மாறுபட்ட எச்செயலும் செய்யா. ஆனால், சுதந்தர உணர்ச்சி பெற்ற மக்கள் ஆசையால் உந்தப்பெற்று இழிவான செயல்களையுஞ் செய்ய அஞ்சார்கள். இதற்குக் காரணம் மனம்

போன வழிகளில் வாழ்க்கையை ஆராய்வின்றி நடத்துவதேயாம். சிவாநுபூதி மார்க்கத்தின் மூன்றும்படி மனத்தை அடக்கி இறைவனின் அருவத் திருமேனியை வழிபடுவதாகும். அறிவு வளர்ச்சியாலும், விசாரணையாலும், சித்த சுத்தியாலும், கடவுள் பக்தியாலும், தியானத்தினாலும் மனமிறக்கக் கற்கலாம்.

பதஞ்சலி முனிவர் கூறிய யோகநெறியே சைவசாதனங்களிலொன்றாகிய யோகமெனக் கருதுவாருமுளர். யோகாசனங்களைப் பற்றிப் பேசுவதும், யோகசம்பிரதாயங்களில் ஆர்வங் கொள்வதும் நாட்டில் மலிந்து காணப்படுகின்றன. பதஞ்சலியின் யோகநெறிக்கும் சைவ சித்தாந்த சாதனமாகிய யோகத்திற்கும் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகள் உண்டு. அவற்றை ஆராய்ந்தறிவது சைவமக்கள் கடமையாகும். அகத்தொழில் மாத்திரையாலே, சிவத்தின் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடே யோகம் என்பது சித்தாந்த நூற்கருத்து. சிவத்தின் வியாபகத்தன்மையே அருவத் திருமேனியாம்.

ஞானமார்க்கம்

இனி, சிவாநுபூதி மார்க்கத்தின் நான்காம்படியாகிய ஞான சாதனையை ஆராய்வாம்.

“சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத
சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து
பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம்
பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு
நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான
ஞேமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்
பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றி ஞானப்
பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே”

--சித்தியார்: சுப. 8ஆம் குத். 22

என ஞானமார்க்கத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகமாகிய சாதனைகளை முறையாக அநுட்டித்துப் பக்குவ மடைந்த ஆன்மாவுக்கு இறைவனைப்பற்றிய பரிபூரண அறிவு ஏற்படுவதற்குக் குரு உபதேசம் வேண்டும். எனவே, இறைவன்

கணேசையர் அவர்களின் இறுதி யாத்திரை

குருவாகத் தோன்றி உண்மைநிலை எதுவென உபதேசித்து ஞான சாதனையாகிய கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என்பன வற்றில் நிலைக்க அருள்வார்.

புறத்தொழில், அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத் தொழின் மாத்திரையானே உருவம், உருவாருவம், அருவம் ஆகிய மூன்று திருமேனிக்கும் மேலாய் அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சி தாந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவத்திற்குச் செய்யும் வழிபாடு ஞானம் எனப்படும்.

ஞான சாதனை பத்துவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை : தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பனவாம். இவற்றை ஆராய்வாம் :

தத்துவரூபம்

சிவ தத்துவந் தொடங்கிப் பிருதிவி தத்துவம் வரையுமுள்ள தத்துவங்களின் தோற்றத்தைப்பற்றி, ஆன்மா அறியும் அறிவே தத்துவரூபம் எனப்படும்.

தத்துவ தரிசனம்

தத்துவங்கள் யாவும் சடப்பொருள்களென அறிதல் தத்துவ தரிசனம் எனப்படும்.

தத்துவ சுத்தி

ஆன்மா, தத்துவங்கள் யாவும் தனக்கு அன்னியமான புறப் பொருளென உணர்ந்து நிச்சயமான தனது ஆன்மத்தன்மையில் நிலைத்தல் தத்துவ சுத்தியாகும்.

முன்னர் கூறப்பட்ட சரியை, கிரியை, யோகமாகிய சாதனைகளோடுங் கூடிய அறிவாராய்ச்சியால் ஆன்மா தத்துவங்களின் கட்டிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் பெலனையடையும். தன்னையறிவதற்கு இம்மூன்றும்:—தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி—இன்றியமையாச் சாதனங்களாகும். இது ஞான சாதனையின் முதற்படி.

ஆன்மரூபம்

ஆன்மா, தத்துவங்கள் யாவும் தனக்கு அன்னியமான சடப் பொருள்களென்றும், தான் அறிவுடைய சித்துப்பொருளென்றும், அநுபவத்தில் உணர்ந்து, அறிவு வடிவாக விளங்குதல் ஆன்மரூபம் எனப்படும்.

ஆன்மதரிசனம்

வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்கள், தத்துவங்களுக்கும் விடயப் பொருள்களுக்குமுள்ள தொடர்பினால் ஏற்படுகின்றனவென்றும், தான் சுத்த அறிவுப்பொருள் என்றும் ஆன்மா அறிதல் ஆன்ம தரிசனம் எனப்படும்.

ஆன்மசுத்தி

ஆன்மா, தத்துவங்களையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய பொருள்களையும் விட்டுத் திருவருளுடன் சேர்ந்து அதன் மயமாய் விளங்குவது ஆன்மசுத்தி எனப்படும். சத்திநிபாதநிலை ஏற்பட்டபொழுது ஆன்மாவில் அருள்பதிகின்றதெனினும், ஆன்மாவுக்கு அத்தொடர்பு நன்கு புலனாவதில்லை. ஆன்மசுத்தி நிலையிலேதான் ஆன்மா திருவருளுடன் ஐக்கியப்பட்டு அவ்வைக்கியத்தை உணர்கின்றது.

மேலே கூறிய—ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி ஆகிய மூன்று சாதனைகளாலும் ஆன்மா தன்னை உண்மையில் அறிந்து, தனக்கு ஆதாரமான திருவருளுடன் சேரும் பேற்றைப் பெறுகின்றது. இந்நிலையைத்தான் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் “தன்னையறிந் தருளே தாரகமாய்” நின்றல் எனக் கூறினார். சிவ ஐக்கியம் பெறுவதற்கு இந்நிலை இன்றியமையாததாகும். இந்நிலையைப் பெற்றவர்களுக்குக் கடவுளிடத்தில் மாத்திரமே இடையறாக் காதல் ஏற்படும். அதுபற்றியே,

“தன்னை அறிந்தால் தலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே”

என்றார் ஸ்ரீ தாயுமானவரும்.

சிவரூபம்

பரமபதியாகிய சிவமே, பராசக்தியின்மூலம் பஞ்சகிருத்தியங்களை, ஆன்மாக்கள் முத்தி இன்பத்தை அடைவதற்காக, செய்கின்றார் என்றும் அப் பரம்பொருளே தன்னுள் உயிரினுக் குயிராய் விளங்குகின்றார் என்றும் அனுபவ ரீதியாக அறிவது சிவரூபம் எனப்படும்.

சிவதரிசனம்

நான், எனது என்னும் மயக்க அறிவு முற்றாய் நீக்கப்பெற்றுச் சிவனது வியாபகத்தையே எங்குங் கண்டு பரமாநந்தப் பரவசப்பட்டு நிற்பல் சிவதரிசனமாகும். இந்நிலையில் சிவம் அநுபவிக்கப்படும் பொருளாக விளங்கும்.

இந்நிலையில் அடியார்கள், இன்பநுகர்ச்சி (Ecstasy), பரவசம் (Rapture), காட்சி, தெய்வகானம் ஆகிய அநுபவங்களைப் பெறுவதோடு சித்திகளையும் பெறுவரென மேல்நாட்டு நூல்கள் கூறும்.

மேல்நாட்டு நூல்களில் ‘சிவதரிசனம்’ ‘கடவுள்தரிசனம்’ (Illumination) எனக் கூறப்படும். ஆன்மா கடவுட் காட்சியை இந்நிலையில் பெறுகின்றது. சைவ நூல்கள் இதைக் ‘காட்சி கொடுக்கும் நிலை’யெனக் கூறும். இறைவன் தன்னைக் காட்டி மறைத்தல், ஆட்கொள்ளப்படல் எனவுங் கூறப்படும். காட்டி மறைத்தலாற் தான் ஐக்கிய நிலைக்கு அதி தீவிர காதல் ஏற்படுகின்றது. கண்ட இன்பக்காட்சி நிலைக்காததினால் ஆன்மாவிடத்தே ஒரு துன்பநிலை ஏற்படுகின்றது. இந்த நிலையை ஆன்மாவின் இருண்ட இரவு (Dark night of the soul) என்று மேல்நாட்டு அடியார்கள் கூறுவர். பெற்ற பேறு நிலைக்கவில்லை என்னும் துன்பம்; இறைவனைப் பிரிந்து நிற்கும் நிலையில், கர்மவினைப்பயனா லேற்படும் இன்ப துன்பங்களால் மறுபடியும் அல்லற்படும் துன்பம்—இறைவனுடன் ஐக்கியப்பேறு பெறவில்லையென்னும் துன்பம்—ஆகிய பல துன்பங்களோடு கூடிய வாழ்க்கைக் காலந்தான் இருண்ட இரவு எனப்படும். மேல்நாட்டு நூல்கள் இவ்வநுபவத்தைப் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளன : “கடவுட் காட்சி மறைந்து, சாதாரண உணர்ச்சிகள் தோன்ற, மனம் இருளுக்கும், தாழ்விற்கும் அடிமைப்படுகின்றது. இவ்வுணர்ச்சி அதிக பெலனாகவும், ஆழமாகவுயிருப்பதினால், அது

ஆன்மாவுக்கும் அதீதப்பொருளுக்கு மிருந்த தொடர்பை முறித்துக் கடவுட் காட்சியைச் சதகலாக்கி, ஆன்மாவை இன்மையுள்ளும், பேசொணாத் துன்பமாகிய இருண்ட இரவினுள்ளும் அமிழ்த்து கின்றது.”

“The state of illumination begins to break up, the complementary negative consciousness, appears and shows itself as an overwhelming sense of darkness and deprivation. This sense is so deep, and strong that it breaks all communication set up between the Self and the Transcendent; swamps its intuitions of reality, and plunges that Self into the state of negation and unutterable misery which is called the Dark night.”

இப் பிரிவுநிலையில் ஏற்படும் துன்பங்கள்தான் சிவ ஐக்கிய பேற்றுக்கு வேண்டப்படும் இடைவிடாச் சாதனைகளை ஏற்படுத்து கின்றது. திருவாசகத்தில் ‘புணர்ச்சிப்பத்திலும், வாழாப்பத்திலும்’ இந்நிலையின் தன்மையைக் காணலாம்.

“ ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்தைப் புலனாய்
சேற்றி லமுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமான் என்றேத்தி
ஊற்று மணற்போல் நெக்கு நெக்
குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

“ பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கு யல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவ்வே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டு நீ யளித்த
அருளினை மருளினால் மறந்த
வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.”

சிவயோகம்

ஆன்மா தன் செயலெல்லாம் சிவன் செயலாகக் கண்டு நன்மை, தீமை யாவுக்கும் அவனே கார்த்தாவென்றும், இவ்வுலகில் அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதென்றும் அநுபூதியிற் கண்டு சுகித்தல் சிவயோகமாகும்.

சிவயோக சாதனைக்குப் பின்பே, 'சிவோகம்' பாவனையில் அடியார்கள் ஈடுபடுவார்கள். சிவோகம் பாவனையின் முதிர்ச்சியே சிவபோகமாகும்.

சிவபோகம்

சிவமே தானாய், தானே சிவமாய், இரண்டற்ற பரமாநந்த சிவபோக வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திச் சுகித்திருக்கும் நிலையே சிவ போக மெனப்படும்.

இந்நிலையில் காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்னுந் தன்மைகள் இல்லை. இதுவே சீவன்முத்தி, பேரின்பப்பேறு; பேசுதற்கும், எழுதுதற்கும் இயலாதநிலை.

இந்நிலை மேல்நாட்டு நூல்களில் ஐக்கியம் (Union) என்றும், அநுபூதி வாழ்க்கை—'ஐக்கிய வாழ்வு' (Unitive Life) என்றும் கூறப்படும். இந்நிலையை விளக்குவதற்கு இரும்புக்கும் நெருப்புக்கு முள்ள தொடர்பு உவமானமாக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. எவ் விதம், நெருப்பிலிடப்பட்ட இரும்பு, தன் நிறம் மாறி நெருப்பாகி ஒளியைப் பெறுகின்றதோ, அவ்விதமே ஆன்மா கடவுள் மயமாகின்றதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நெருப்பின் அதிகரிப்பினால், இரும்பு கனத்தன்மையையும் இழந்து திராவகத்தன்மையையும் சிலகாலத்தில் பெறுகின்றதெனக் கூறும் அடியார்களும் அங்குண்டு. தன்மை எதுவானாலும், இரும்பு இரும்பாகவேதான் இருக்கும் என்பதையும் அறிவுறுத்தியுள்ளார்கள், (The Iron doth not cease to be, it is still iron). சைவசித்தாந்த நூல்களும் இவ்வவமானத்தை ஆண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிவாநுபூதி நிலையை அருணகிரிநாதர்,

“ போக்கும், வரவும், இரவும், பகலும், புறம்பு முள்ளும்,
வாக்கும், வடிவும், முடிவுமில் லாதொன்று, வந்து, வந்து
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமனைத் தன்வசத் தே
ஆக்கு மறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த வானந்த மே” என்றும்,

அப்பர்சுவாமிகள்,

“ இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண் ணத்தன்
இவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே” என்றும்,

திருமூலநாயனார்,

“ உரையற்ற தொன்றை உரைசெய்யு முமர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ” என்றும்,

தாயுமானவர்,

“ ஆங்கென்று, மீங்கென்று முண்டோ—சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்
ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற்—பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திட லாமோ”

என்றும் பாடிப் பரவசமுற்றனர்.

ஞானசாதனையின் முடிவே சிவாநுபூதி; இதுவே சமயத்தால் அடையும் பயன். இவ்வநுபூதியைப் பெற்றவர்களே சீவன்முத்தர். “சீவன்முத்தர் சிவமேயாவர்” எனச் சித்தியாரும், “சிவமாக்கி எனையாண்ட” என மாணிக்கவாசகரும் கூறுவதுங் காண்க. சீவன் முத்தர்களாகிய சிவஞானிகளது வாழ்க்கையும், பொன்னுரை களுமே சைவநெறிக்குப் பிரமாணமாகும். மக்களைச் சீவன்முத்த ராக்கும் நெறியே சிவாநுபூதிச் செந்நெறியாகிய சைவசித்தாந்தம் என்பது நாம் இதுகாறும் விளக்கியனவற்றால் அறியற்பாலதாம்.

கொங்குநாட்டிற் சைவம்

கோவை, திரு. ம. இராமச்சந்திரன் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்.

நாடு

கொங்குநாடென்பது தமிழகத்தின் ஒருபகுதி. ஈழநாட்டார் இதனை நன்கு அறியமாட்டார்கள். ஆகவே, அதன் எல்லை விபரங்களை இங்கு தரவேண்டியது முறையாகும். அது தற்போதுள்ள பிரிவுகளாகிய கோயமுத்தூர் வட்டம் முழுவதும், சேலத்தில் தென்பகுதியும், திருச்சியில் மேல்பகுதியும், மதுரையில் ஒருபகுதியும் கொண்ட சமவெளி நிலமாகும். வடக்கே தலைமலை, தாளவாடி மலைகளும், கிழக்கே தோப்பூர் சேர்வராயன் மலைகளும், கொல்லி மலைகளும், தெற்கே பழனி என்ற வராகமலை, ஆனைமலைத் தொடர்களும், மேற்கே வெள்ளிமலை நீலகிரித் தொடர்ச்சிகளும் எல்லைகளாக உள்ளன. நாட்டின் நடுவிற்காவிரியாறு ஓடுகிறது. பவானி, நொய்யல், ஆன்பொருளை என்ற ஆம்ராவதி குழகனாறு என்பவைகளை மேற்கிலும், தோப்பூராறு மணிமுத்தாறுகளைக் கிழக்கிலும் உபநதிகளாகப் பெற்று நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து எங்குஞ் செழிப்பை உண்டாக்குகிறது. நாடு சமவெளியானாலும் சிறு சிறு குன்றுகள் ஆங்காங்கு அமர்ந்து, முருகப்பிரான் திருவடிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றன.

பிரிவுகள்

தமிழ் வழங்கும் நாடு பண்டைக்காலத்தில் மூவேந்தர் ஆண்ட வகையில் சேர சோழ பாண்டி மண்டலங்களாகப் பிரிந்திருந்தது. பிறகு இலக்கணங்கள் வகுத்த காலத்திற் செந்தமிழ்ப் பாண்டி

நாடு, தென் பாண்டிநாடு முதலான பன்னிரண்டு நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோழ பாண்டிய வளமைக் காலங்களில் பற்பல அரசியல் நாடுகளாக, வளநாடு, நாடு, கோட்டம் என்ற வகையிற் பிரிவினைகள் ஏற்பட்டன. சைவசமய மேம்பாட்டுக் காலத்திற் சமயத் தொடர்பு பெற்ற 9 நாடுகளாக அது பிரிக்கப் பட்டு வழங்கப்பட்டது. சைவசமயாசாரியர்கள் புனிதத் தலங்களுக்குச் சென்று தேவாரங்களை அருளிச்செய்த வகையில் நாடுகளை அடிப்படையாக வைத்துப் பாடினார்கள். அவர்கள் பதிகங்கள் பாடிய தலங்களுக்குப் பாடல் பெற்ற தலங்கள் என்று பெயர். பதிகத்தில் பெயர்மட்டும் குறித்த வகையில் வைப்புத்தலங்கள் என்றும் வழங்குகின்றன. அவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ள நாடுகளின் பெயர்கள் பாடின தலங்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு:

நாடு	தலங்களின் எண்
1. சோழநாடு—காவிரியின் வடபால்	— 63
சோழநாடு—காவிரியின் தென்பால்	— 127
2. ஈழநாடு	— 2
3. பாண்டிநாடு	— 14
4. மலைநாடு	— 1
5. கொங்குநாடு	— 7
6. நடுநாடு	— 22
7. தொண்டைநாடு	— 32
8. துளுவநாடு	— 1
9. வடநாடு	— 5
	<u>274</u>

இப்பிரிவுகள் திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திலேயே உருவாகி இருக்கின்றன. அதாவது நம்பியாண்டார்நம்பி காலத்திலேயே நிலையுன்றிவிட்டன. இவைகள் ஒன்பதில் கொங்குநாடு ஒன்று என்றும் அதில் பாடல் தலங்கள் 9 உண்டு என்றும் அறிந்து சைவமக்கள் வழிபடுவார்கள். இவைகளையன்றி வைப்புத்தலங்கள் பல உண்டு. மற்றும் சோழன் திருப்பணித் தலங்கள் 36ம்,

புராணத்தலங்கள் முப்பதிற்கு மேலும், கல்வெட்டுத் தலங்கள் கணக்கற்றவையும் இந்நாட்டிலே உள்ளன. இவையேதவிர கொங்கு நாட்டில் உள்நாடுகள் என்ற பெயரில் இருபத்திரண்டு நாடுகள் உண்டு.

கொங்குநாட்டின் பண்டைய நிலை

(1ஆம் நூற்றாண்டு, 2ஆம் நூற்றாண்டு)

கொங்குநாடு மிகப் பழமைவாய்ந்தது. அதன் மக்கள் கொங்கர் எனப்பட்டார்கள். அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்களிற் கொங்கர்கள் வலிமை வாய்ந்தவர்கள் என்று பேசப்படுகின்றார்கள். பதிற்றுப்பத்தில் கொங்குநாட்டவர் வீரத்தன்மை பேசப்பட்டுள்ளது. சங்க நூல்களிற் பேசப்படும் முதுமக்கள் தாழிகளும் அவைகளில் இறந்தவர்களைக் கவிப்பது முதலிய பண்டைய வழக்கங்களும் இந்நாட்டில் வெகுவாய் இருந்தன. இங்கே காட்டார்த நிலங்களில் வசித்த பண்டைக் குடிகள் இப் பழக்கங்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். திருப்பேருருக்கருகில் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் இச்சின்னங்கள் இன்றுங் காணப்படுகின்றன. 20ஆம் நூற்றாண்டுகளின்முன் உரோமானியர்கள் இந்நாட்டுடன் செய்துவந்த வாணிபத்தின் பலனாக சீசர் முதலிய அரசர்களின் நாணயங்கள் இங்கே கிடைத்திருக்கின்றன. பத்தினிக்கடவுளைக் கோயிலில் நிறுத்தி வழிபட்ட காலத்தில் (சிலப்பதிகாரம்) கொங்கு நாட்டரசன் இளங்கோசன் ஒரு கோயில் எழுப்பி வழிபட்டான்.

இடைக்காலம்

(3 முதல் 6ஆம் நூற்றாண்டு)

கொங்குநாட்டிற்குரியார்களான கொங்கு வேளாளர்கள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். நாள்தோறும் கோவிலுக்குச் சென்று வழிபட்டுவிட்டுத்தான் உழவுத் தொழிலுக்குச் செல்வார்கள். தொன்றுதொட்டு வந்த திருவிழாக்கள் எல்லாம் உழவுப் பருவங்களை ஒட்டியே வந்தவை. ஆடித் திங்களில் பருவ மழையை ஒட்டி ஆடிப் பதினெட்டை விழாவாகக் கொண்டாடுவார்கள். வேளாண்மை எடுத்து வீடுகளுக்குக் கொண்டுசெல்லும்போது தைந்நோன்பு, மாட்டுப் பொங்கல் முதலியவைகளை வைத்து

இறைவனைத் தொழுதுவிட்டே உண்பார்கள். இவைகளிற் சைவ முறையையே அனுசரிப்பார்கள். சங்க காலத்திற்குப்பின் சில நூற்றாண்டுகள் கங்க அரசர்கள் ஆண்டபோது கொங்குநாட்டின் இடைப்பகுதியிற் பெருங் காடுகள் படர்ந்து ஆலயங்கள் மூடப்பட்டன. அவைகளைப் பழுதுபார்த்துக் கோட்டை, பேட்டை, கோயில் முதலியவைகளைக் கட்டினான் கரிகாற்சோழன். ‘இதனைச் சோழன் பூர்வ பட்டயம்’ கூறியது. இப்படிக் கட்டப்பட்டவை 36 கோயில்கள்.

சைவ மேம்பாட்டுக்காலம்: மூவர் வருகை

7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத் திலே சைவம் தழைத்து உயர்ந்தோங்கியது. மூவர்கள் தோன்றிச் சைவப் பயிர் விளைவித்தார்கள். அந்தப் புனிதத் தொழிலிற் கொங்கு நாடும் பயனடைந்து ஏழாம் நூற்றாண்டிற் சம்பந்தரும் அப்பரும் நாடெங்கும் விஜயம் செய்தார்கள். சம்பந்தர் திருச்செங்கோடு என்னும் கொடிமாடச் செங்குன்றாரில் “வெந்த வெண்ணீர் ணிந்து” என்னும் பதிகம் பாடியும், அடியார்களிடையே நளிர்கரம் தோன்ற “அவ்வினைக்கு இவ்வினை” என்ற திருநீலகண்டத் திருப்பதிகம் பாடியும் சுரத்தை நீக்கினார். பிறகு பவானிக்கூடல் என்னும் திருநாடு சென்று “பந்தார் விரல்மடவார்” என்னும் பதிகம் அருளிச்செய்து திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி சென்று “பெண்ணமர் மேனியினரும்” என்ற பதிகத்தையும், கருவூரில் சென்று “தொண்டரெலா மலர் தூவியே” என்னும் அரிய பதிகத்தையும் அருளினார். அப்பர்சுவாமிகள் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் “சிட்டனைச் சிவனை” என்னும் பதிகம் பாடிப் பேரூர் தரிசித்து, “பேரூர் பிரமபுரம் பேராலும்” என்று கூறி அதனை வைப்புத்தலமாக்கியும் சென்றார். ஒரு நூற்றாண்டுக்குப்பின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சேரமான் பெருமானுடன் நட்புக்கொண்டு மூன்றுமுறை கொங்குநாடு வந்தார். அப்போது அவிநாசியில் முதலைவாய்ப் பிள்ளையை அழைத்து “எற்றான் மறக்கேன்” என்ற பதிகமும், திருமுருகன்பூண்டியில் வேடர்க்குப் பறிகொடுத்து அதனை மீட்க “கொடுகு வெஞ்சிலை” என்ற பதிகமும், திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியில் “மற்றுப்பற்”றெனும் நமச்சிவாய பதிகமும், வெஞ்சமாக்கூடலில் “எறிக்கும் கதிர்வேய்” என்ற பதிகமும் பாடினார். மற்றும் திருப்பேரூரில் கூத்தப்பெருமானை

வணங்கிப் பெருங்கோயில் சென்றபோது “மீகொங்கின் காஞ்சி வாய்ப் பேரூர்ப் பெம்மானைப் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றும் அன்றே” என்று நினைவூட்டினார். மேலும் “பேரூர் உறைவாய் பட்டிப்பெருமான் பிறவா நெறியானே” என்றும் பாடுகின்றார். இதனால் பேரூர் வைப்புத்தலம் ஆயிற்று. அதுபோல் “குரக்குத்தளி” என்ற பெரியபாளையம் “கொங்கில் குறும்பில் குரக்குத்தளியாய்” என்றவகையில் வைப்புத்தலம் ஆயிற்று. இதுபோலவே சேலூர், அரைப்பள்ளி முதலிய வைப்புத்தலங்கள் ஏற்பட்டன.

வாதவூரடிகள்

சைவ மேம்பாட்டை உலகிற்கு அறிவித்தற்குத் திருவாசகம் ஒன்றே போதும். அதனை அருளிய வாதவூரடிகள் தான் சென்று வணங்கிய மொக்கணீசுவரத்தின் பெருமையை,

“மொக்கணி அணிந்த முழுத்தழன் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தன்மையும்”

என்ற அடிகளிற் குறிக்கின்றார். இந்தத் தலம் அவிநாசிதாலுக்காவில் சேலூர் என்ற வைப்புத்தலத்திற்கு நான்கு கல்லில் உள்ளது. மொக்கணி என்ற குதிரைக் கொள்ளுப்பை சிவலிங்கமாகிய ஐதீகம் இங்குண்டு. (கொங்கு மண்டல சதகம்) மேலும் அவிநாசியின் பெயரை “அவிநாசியப்பா” என்ற சொற்றொடரில் அவருடைய பதிகத்தில் நினைவூட்டுகிறார்.

மற்ற சிவனடியார்கள்

பல்லடம் தாலுகாவில் களந்தை என்ற ஊரிற் பண்டைக் கல்வெட்டுக்கொண்ட சிவாலயம் ஒன்று இருக்கிறது. இதுதான் கருவூர்த் தேவர் பாடிய களந்தை ஆதித் தேச்சரம் என்று கருத இடம் உண்டு. இவ்வூர்க் கோயிற்பெருமானை ஆதித்தேசுவரர் என்று கல்வெட்டுக் கூறும் (10ஆம் நூற்றாண்டு). மேலும் கருவூர்த் தேவர் என்ற திருவிசைப்பா அருளிய அடியார் திருக்கருவூர் ஆநிலை என்ற கருவூரில் அவதரித்த பெருமான். அவருக்கு ஒரு தனிச்சன்னிதி, பசுபதிச்சரம் வெளிச்சுற்றில் தென்கீழ்ப்பகுதியில் இருக்கின்றது. இப்பெரியார் பல அற்புதங்களைச் செய்து இராசராச சோழன் தஞ்சையிற் கட்டிய பிரகதிச்சரம் என்ற

பெரியாவுடையார் கோவிலிற் குடமுழுக்குச் சடங்குகளிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர் (1004 கி. பி.). அக்கோவிலிலும் அவருடைய சன்னிதி ஒன்று மேல்புறம் இருக்கின்றது.

அரசர்களின் கோயிற் திருப்பணிகள் : (8-12 நூற்றாண்டு)

சேரர், சோழர், கொங்கு சோழர் முதலியோர்கள் கொங்குநாட்டிலே திருப்பணி செய்து சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள். கோவைக்குக் கிழக்கே 5 கல்வில் காஞ்சிநதியின் கரையில் உள்ள வெள்ளலூர் தேனீசுரர் கோவிலில் சேரர்களால் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டில் அக்கோயில் வழிபாட்டிற்குத் தானம் வந்த செய்தி தெரிகின்றது (8-9 நூற்றாண்டு). கொங்கு சோழர்கள் கி. பி. 1000 முதல் கி. பி. 1250 ஆண்டுகள் வரை ஆண்டனர். அக்காலத்தில் ஆன்பொருளை ஆற்றங்கரையிலும் நொய்யல் ஆற்றங்கரையிலும் அனேக கோயில்களுக்குத் திருப்பணி செய்து தானஞ் செய்திருக்கிறார்கள். குமரலிங்கம் முதலிய நன்செய் ஊர்களில் கொங்கு சோழர்கள் தம் பெயரினாற் சோழீசுரமுடையார் என்று பெயர் வைத்துப் பல கோயில்களைக் கட்டியுள்ளார்கள். அவர்களுடைய கல்வெட்டுக்களினால் அக்காலத்து அரசியல்முறை, வாணிபம், ஆலயத்திருப்பணி, சமய முன்னேற்றம், கல்வி, கேள்வி முதலிய பல விவரங்களையும் அறியலாம். அக்காலத்தில் மேற்கே வெள்ளிமலைமுதல் கிழக்கே காவிரிவரை எங்கு பார்த்தாலும் கோயில்களுக்குத் தானங்கள் செய்யப்பட்டன. மக்களின் சமய வாழ்வு இதனால் நல்ல நிலையில் இருந்தது எனத் தெரியவருகிறது.

விஜயநகர ஆதிக்கம் (1335-1667 கி. பி.)

தமிழ்நாட்டில் தாயாதிச் சண்டையினால் தன்னுரிமை தொலைந்த பிறகு விஜயநகரத்துக் கருநாடகத்தார் தமிழ்நாட்டைத் தங்கள் பிரதிநிதிகள்மூலம் ஆண்டார்கள். தமிழ்நாட்டோடு கொங்குநாடும் அவர்கள் கைக்குட் சென்றது. ஆனால், விஜயநகரத்தார் இந்து தருமத்தைக் காத்த மன்னர்கள் ஆனதினாற் சைவம் தழைத்தது. அவ்வாட்சிகளில் தேவராயன் (1406-1444) காலத்தில் அருணகிரிநாதர் கொங்குநாட்டிற்கு வந்து 30 குன்றுதோருடல்களிலும் சைவாலயங்களிலும் அனேக திருப்புகழை அருளிச்செய்தார். அவற்றில் 67 திருப்புகழ் தற்போது கிடைத்திருக்கின்றன. கொங்கு

நாட்டில் அப்போது முருகன் உபாசனை மிளிர்ந்தது. அவைகளில் பழனி, மருதமலை, சென்னிமலை, திருச்செங்கோடு மிகப் புகழ் பெற்றன.

பிறகு பிரதிநிதி மன்னர்களாக இருந்த உம்மத்தூர் தெற்கணம்பி (1489—1517)த் தலைவர்களில் ஒருவனான நஞ்சைராயன் என்பவன் வைப்புத்தலமாகிய குரக்குத்தாளியில் ஒரு பெரிய நீர்ப் பாசனக் குளத்தைக் கட்டிச் சிவாலயத்திற்குத் தானம் செய்தான். கொடுவாலியில் ஒரு சிவாலயங் கட்டினான். தெற்கணம்பி மாதையன் பேரூர், அவிநாசிக் குளங்களை அமைத்து ஆலயத் திருப்பணி செய்தான். தற்போது பேரூரில் உள்ள திருக்குளமும் அதனை அடுத்த மாதவேசுரமும் அவனுடையதே.

நாயக்கர் ஆதிக்கம் (1559—1670)

விசயநகரத்தார் இராடித தகடிப்போரில் முறிபடவே, மதுரை நாயக்கர்கள் தன்னுரிமைவகித்துக் கொங்குநாட்டை ஆண்டார்கள். அவர்களிற் சிறந்த மன்னன் திருமலைநாயக்கன் (1623—1659). அவன்காலத்திற் பேரூர்க் கனகசபை கட்டப்பட்டது. இச் சபைத் தூண்களில் தென்னாட்டிலேயே சிறந்த சிற்பங்கள் உள்ளன. தாரமங்கலத்திற் கெட்டி, முதலிமார்களாலே கைலாசநாதர் கோவில் கட்டப்பட்டது. இதில் உள்ள சிற்பங்கள் நுட்ப வேலைகள் அமைந்தன. அருகே ஏழூர்க் கோவிலில் உள்ள பரதநாட்டியச் சிற்பங்கள் மிக அழகானவை. அக்காலத்திற் சைவசமயமும் நற்கலைகளும் போற்றப்பட்டன.

மைசூர் உடையார்கள் ஆட்சி (1650—1750)

பிறகு கொங்குநாட்டை ஆண்டவர்கள் மைசூர் கன்னடிய அரசர்கள். அவர்களிற் சிறந்தவனான சிக்கதேவராசன் காலத்தில் சத்தியமங்கலத்தில் தவளகிரிக் குமரக்கடவுள் கோவில் கட்டப்பட்டது. தளவாய் தேவராசன் பிரதிநிதியான சங்கரையன் அவிநாசியில் பல மண்டபங்களையுங் கோயில்களையுங் கட்டினான்.

பிற்காலம் (1750—1900)

மைசூர் அரசை ஹைதர்திப்பு என்ற முகம்மதியர்கள் ஆக்கிரமித்து ஆண்டபோது கொங்குநாடும் அவர்கள் கையிற் சிக்கியதில்

கோவில்கள் மிகத் துன்பம் அடைந்தன. எடுத்துக்காட்டாகப் பேரூர்க் கோவிலிற் பாதி வருவாய் அவர்கள் கவர்ந்துகொண்டார்கள். ஆங்கிலர் வந்தபிறகு (1800) அவைகள் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன. முதலில் வந்த சில ஆங்கில அதிபர்கள் கோவில் களுக்கு வெகுமதியும் தந்திருக்கிறார்கள். பவானிக் கோவிலுக்கு கேரோ (Garro) என்ற கலெக்டர் ஒரு தந்தப் பல்லக்கும் தந்திருக்கிறான்.

சாந்தலிங்கர் மடம்

விர சைவப் பெரும்புலவர் சிவப்பிரகாச அடிகள் மாணாக்கரான சாந்தலிங்க அடிகள் (250 ஆண்டுகளுக்குமுன்) பேரூரில் எழுந்தருளி ஒரு மடம் அமைத்து 'கொலைமறுத்தல்' முதலிய நான்கு நூல்களை அருளினார். அவருடைய ஒடுக்கமும் அங்கே சிறப்புச் செய்கின்றது. அவர்களுடைய நூல்களுக்குத் திருப்பேரூர் சிதம்பர முனிவர் உரை வகுத்திருக்கிறார். தற்போது அம்மடத்து ஆதரவில் சாந்தலிங்கர் தமிழ்க் கல்லூரி வெகு சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. வித்துவான் தேர்தலும் வார வழிபாடும் குருபூசை முதலிய சைவப் பணிகளும் நன்கு நடைபெறுகின்றன.

சைவ நூல்கள்

பண்டைக் காலம் முதல் பல சைவப் புலவர்கள் கொங்குநாட்டில் தோன்றி அரிய நூல்களைச் செய்திருக்கின்றனர். சங்கத்தார்பாடல்களும் உண்டு. சமணப் புலவர்களும் கொங்குவேள்மாக்காதை, கொங்குமண்டல சதகம், நன்னூல் முதலியவைகளை இயற்றியுள்ளார்கள். சைவநூல்களில் இலக்கியப் பொலிவும் சைவ நெறி விளக்கமுங் கொண்டது பேரூர்ப் புராணம் ஆகும். இதனைச் சிவஞானமுனிவரின் மாணவர் கச்சியப்பமுனிவர் இயற்றினார். பேரூர்ப் பிரபந்தங்களில் கோவை, பிள்ளைத்தமிழ், சதகம் முதலியவை பல உண்டு. இளையான் கவிராயர் எழுதிய அவிநாசிப் புராணம், வாசுதேவ முதலியார் எழுதிய திருமுருகன்பூண்டி பவானிப் புராணங்கள் முதலான கணக்கற்ற புராணங்கள் உண்டு. பழனிப் புராணம் (திருவாவின்ன்குடி), தீர்த்தகிரிப் புராணம், கரூர்ப் புராணம் முதலியன சிறந்தவை. பிரபந்தங்களில் பழனிப்பள்ளூர், அவிநாசியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மருதாசல சதகம், அறப்பள்ளீசுர

சதகம் (கொல்லிமலை) முதலியவைகளும் இருக்கின்றன. இச் சைவ நூல்களாற் கொங்குநாட்டிற் சைவம் மிகப் பொலிந்து நிற்கிறது.

தற்காலம்

கோவைக்கடுத்த சிரவணம்பட்டி என்ற சேவணன்பட்டியில் கௌமார மடாலயம் தோன்றிச் சுற்றுவட்டாரங்களில் சைவநெறியைப் பரப்பி வருகின்றது. அதில் நூறு ஆண்டுவரை சேவைசெய்து அண்மையிற் சிவபதம் அடைந்த இராமானந்த அடிகளும் அவருடைய சீடர் கந்தசாமி அடிகளும் சைவம் பொலிவதற்கும் நூற்றுக் கணக்கான நூல்கள் தோன்றுவதற்கும் காரணபூதர்களாக இருந்தனர். தற்போது அவர்களுடைய சீடர்கள் கல்விச்சாலைகள், கிளை மடங்கள் முதலியவைகளை அமைத்துச் சைவ நெறியைப் போற்றி வருகின்றனர். இதுதவிரக் கணக்கற்ற சன்மார்க்க சங்கங்களும், கல்விச் சங்கங்கள் முதலியன தோன்றிப் பல நாட்டுப் புறங்களிலும் வாரந்தோறும் சமயக் கூட்டங்கள் நடப்பித்துத் திருவிழாக்களில் சைவச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தி வருகின்றன. இந்த முறையிற் கொங்குநாட்டிற் சைவம் தழைத்து வருகின்றது.

சிவபெருமானின் வேறுகாத திருவருளே சிவசத்தி; அந்தச் சிவசத்தியே பார்வதிதேவியார் என்று சொல்லப்படும். சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யும்பொருட்டுக் கொண்டருளிய மூர்த்தங்கள்: விநாயக்கடவுள், சுப்பிரமணியக்கடவுள், வைரவக்கடவுள், வீரபத்திரக்கடவுள். இவர்களுக்குச் செய்யும் வணக்கம் சிவபெருமான் ஒருவரைக் குறித்தவணக்கமேயாம்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களைப் பரம் என்று கொண்டு வணங்குகிற மார்க்கஞ் சைவசமயம் என்று முடர்கள் பலர் சொல்லுகிறார்கள். மனிதர்களைப் போலவே பிறந்தும் இறந்தும் உழலுகிற தேவர்களைப் பரம் என்று கொள்வது சைவசமயத்துக்கு முற்றும் விரோதம்.

— நாவலர்

சமந்தகூடம் அல்லது சிவனொளிபாதம்

திரு. கே. வி. எஸ். வாஸ் அவர்கள், M. A.

ஒவ்வொரு சமயத்தவர்களுக்கும் விசேஷ புனிதத்தன்மை வாய்ந்த கேஷத்திரங்கள் என்று உலகிற் சில இடங்கள்தானுண்டு. ஒரே கேஷத்திரத்திற் பல சமயத்தவர்களும் பக்தி பரவசத்துடன் வழிபாடு நடத்துவதென்பது அபூர்வமானது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்தலங்களிலுஞ் சரித்திர காலத்துக்கு முன்பிருந்து பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகப் பல சமயத்தவர்களது பக்தியையும் உலகின் கவனத்தையும் கவர்ந்துவந்திருக்கும் மத, சரித்திர, கலாசாரப் பெருமைவாய்ந்த ஸ்தலங்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். இமயத்தின் சிகரமாகவும் உலகின் கூரையாகவும் பண்பட்ட பாரதத்தின் பண்பாடுகளுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாகவுமுள்ள கைலையங் கிரியைப்போல இலங்கையிலும் எம்மதமும் சம்மதமென ஆயிரம் ஆயிர மாண்டுகளாக அனைவரது பக்திக்கும் பாத்திரமான ஒரு புண்ணிய கேஷத்திரம் இருக்கிறதென்றால் அதைச் சிவனொளிபாதம் என்றே சொல்லல்வேண்டும். சிவனொளிபாதமலையின் சரித்திரம் ஆச்சரியமானது. அதை நடுநாயகமாகக் கொண்டு கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்துவந்திருக்கும் கதைகளும் நம்பிக்கைகளும் இந்நாட்டுப் பூர்வீக குடிகளைப்பற்றிய பல அதிசயமான விபரங்களை நமக்கு வெளியிடுவனவாயிருக்கின்றன. இத்துடன் ஆராய்ச்சி ஆர்வமும் அடுத்தவர் வாதத்தைக் கேட்கும் பொறுமையுமின்றி, புதுமை மோகத்திற் பழமையை எள்ளி நகையாடும் விபரீதப் பண்பு பலமடைந்து வரும் இந்நாளில் சிவனொளிபாதத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட கவர்ச்சியிக்க பூர்வீக

வரலாறுகள் சர்வ சமய சமரச மனப்பான்மையை வளர்க்கவும் நல்லெண்ணத்தையும் நம்பிக்கையையுந் தோற்றுவிக்கவும் உதவி புரிவதாயிருத்தல்வேண்டும்.

சிவனொளிபாதமலையின் உச்சியிலிருக்கும் பவித்திரமான அடிச் சுவட்டைப் பற்றிய வரலாறே இந்தச் சிகரத்துக்குச் சரித்திர முற் காலத்திலிருந்து பெருமையும் புனிதத்தன்மையும் ஏற்படக் காரணமா யிருந்துவந்ததென்று கூறலாம். இந்தப் புனிதச் சிகரத்துக்குப் பலசமயத்தவர்களும் பலமாதிரியான பெயர் கொடுத்துவந்திருப்ப தற்கும் அந்த அடிச்சுவடுகளே காரணம். புத்தபகவான் தமது ஜீவியகாலத்தில் இலங்கைக்கு மும்முறை விஜயஞ் செய்ததாயும் தமது இரண்டாவது விஜயத்தின்போது தமது சீடர்கள் வழிபடு தற்காகத் தமது அடிச்சுவட்டைச் சிவனொளிபாதமலையீது வைத்து விட்டுச் சென்றதாயும் பௌத்தர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்த நம்பிக் கையைத் தழுவி 'ஸ்ரீபாதம்' அதாவது புனிதமான பாதம் என்ற பெயர் இந்த மலைச் சிகரத்துக்கு வழங்கி வருகிறது. ஆதாம் என்ற ஆதிமனிதன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தலைகுப்புறத் தள்ளப்பட்டுக் கீழே பூமியில் விழுந்தபோது அவன் இந்த மலைச்சிகரத்தின்மீது முதலில் ஒருகாலே ஊன்றிக்கொண்டு விழுந்ததாக முஸ்லீம்கள் கூறுவர். இந்த வரலாற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஆங்கிலத் தில் 'ஆடம்ஸ் பீக்' அதாவது ஆதாம் சிகரம் என்ற பெயர் இதற்கு வழங்கிவருகிறது. வெளிநாட்டவர்கள் எழுதிய ஆங்கிலநூல்களி லும் சரித்திர நூல்களிலும் இந்தப் பெயரையே நாம் காண்கிறோம். கைலையங்கிரியில் நடந்த சிவசக்தி தாண்டவத்தின்போது உலகம் நிலை தடுமாறியதாகவும் சிவபெருமான் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அகத்தியர் தென்னகத்தை யடைந்து பூபாரத்தைச் சமப்படுத்திய தாகவும் அவருக்காகச் சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதமலையின் சிகரத்திலே தோன்றித் தாண்டவம் புரிந்து பக்தனைப் பரவசப்படுத்தியதாகவும் ஒரு ஐதீகமுண்டு. இதை அடிப்படையாகக்கொண்டே மலைச் சிகரத் தின் மீதுள்ள அடிச்சுவடு சிவபிரானுடைய அடிச்சுவடென்ற நம்பிக்கை பிறந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறுவர். சிவனொளிபாதம் என்ற பெயர் இந்த மலைச்சிகரத்துக்கு ஏற்பட்டதற்கும் இதுவே காரணமாயிருத்தல்வேண்டும். ஸ்ரீ என்றால் விஷ்ணுவைக் குறிப்ப தாலும் இலங்கையின் பழங்குடிமக்கள் விஷ்ணுவை வழிபட்டு வந்திருப்பதற்குப் பல சரித்திர சமய ஆதாரங்களிருப்பதாலும்

ஸ்ரீபாதமலைமீதுள்ள அடிச்சுவடு விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடுதானென்பதற் சந்தேகமில்லையென்று ஒருசாரார் வாதிப்பர். ஸியாமில் எழுதப்பட்ட ஜினகலமாலினி என்ற 16ஆம் நூற்றாண்டின் பாவி கிரந்த மொன்றில் இலங்கையைக் காக்கும் தெய்வங்களிலே இலக்ஷ்மணனும் ஒருவராகக் குறிப்பிடப்பட்டு அவரது புனித அடிச்சுவடுகளிலொன்று பூமியிலும் மற்றொன்று விண்ணிலுமிருப்பதாயும் பூமியிலுள்ள அடிச்சுவடு ஒரு மலைச்சிகரத்தின்மீது இருப்பதாயும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பொருத்தமாக இலங்கையின் பழங்குடிமக்கள் தொழுதுவந்த சாமன் என்ற தெய்வத்துக்குச் சப்ரகமுவையிலிருக்கும் தேவாலயத்தில் நான்காவது பராக்கிரமபாகு மன்னரின் காலமான பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதி வைக்கப்பட்ட ஒரு சிலாசாஸனத்தில் அந்தக் கடவுளின் பெயர் லக்ஷ்மணன் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, ஸ்ரீபாதமலைச் சிகரத்தின் மீதுள்ள அடிச்சுவடு இராமன் தம்பி இலக்ஷ்மணனுடையதென்று சிலர் கூறுவர்.

இவைக ளெல்லாவற்றையும் விட்டு முன்னாள் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக் கமிஷனரும் தற்சமயம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தற் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியராகப் பதவி வகிப்ப வருமான டாக்டர் எஸ். பரனவிதார்ட் என்பவர் ஒரு நூதனமான புதிய தத்துவத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆதாம் சிகரத்தின் தெய்வம் என்ற தலைப்புடன் அவர் சமீபத்தில் வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு நூலில் இலங்கையின் பழங்குடிச் சிங்களவர்கள் வேதகாலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு குடியேறினவர்களென்றும் அவர்களுக்கு வேதகாலக் கடவுளைத் தவிரப் பிற்காலத் தெய்வங்களான விஷ்ணு, சிவன் முதலியவர்களைத் தெரியாதென்றும் வேதகாலத்திய தெய்வமான யமன் அல்லது தர்மராஜனின் அடிச்சுவடே ஸ்ரீபாதமலை மீதிருக்கும் அடிச்சுவடென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இ. எப். ஸி. லுடொவைக் என்பார் ‘ஆதாம் சிகரத்தின் அடிச்சுவடு’ என்ற தலைப்புடன் வெளியிட்டுள்ள ஒரு நூலில் இந்த வாதங்களையெல்லாம் புறக்கணித்துப் பகுத்தறிவுக்கும் சரித்திரத்துக்கும் பொருத்தமான ஒரு புதிய கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். புத்தர் இலங்கைக்கு விஜயஞ் செய்ததாகக் கூறப்படுவது கட்டுக்கதையெனவும் அவர் தமது ஜீவியத்தில் இந்த நாட்டுக்கு வந்ததில்லையெனவும் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கருதுவதைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டுப் பாளி

மொழி கிரந்த கர்த்தாக்கள் ஸ்ரீபாதமலைமீதுள்ள அடிச்சுவடு புத்தரின் அடிச்சுவடு என்று தவறாக எழுதிவைத்திருப்பினும் புத்தி சாலித்தனமாகவே இந்தத் தவறைச் செய்திருக்கிறார்களென்றும் ஆயிர மாயிர மாண்டுகளாக இலங்கையின் கலாசாரத்தில் அழியாமல் மறையாமற் சுவடோடி ஆழப் பதிந்துபோயிருக்கும் பண்பட்ட புராதன பாரதப் பண்பாட்டின் ஆத்மீகப் பிரதிபலிப்பே ஸ்ரீபாதமலைமீதுக்கும் அடிச்சுவட்டின் தத்துவமென்றுங் கூறுகிறார்.

இப்படிப்பட்ட முரண்பட்ட பலதிறப்பட்ட கருத்துக்களில் எந்தக் கருத்து சமய சரித்திர வரலாறுகளுக்கும், புராதன அனுஷ்டானங்கள், நம்பிக்கைகள், பிறநாடுகளிலே கிடைக்கும் ஆதாரங்கள், பழம் பெரும் இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் பொருத்தமாயுள்ளதென்பதை ஆராய்ந்தறிய முற்படுவது ஸ்ரீபாத சிகரத்தின் அடிச்சுவட்டைப்பற்றிய பூர்வீக விருத்தாந்தங்களை வெளிப்படுத்துவதுடன், பழங்குடிமக்களின் சமய நம்பிக்கைகளையும் கலாச்சார நிலைமையையும் பற்றிய பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவதாகவு மிருக்கும்.

இற்றைக்குச் சுமார் இருபத்தைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் விஜயனும் அவனது சகாக்களும் பாரதத்திலிருந்து பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டு இலங்கைக்குவந்து சிங்களவம்சத்தைத் தோற்று வித்ததாகக் கூறும் மகாவம்சம் என்ற பாளி மொழி நூலில் கடலில் வெகுதூரத்துக்கப்பால் வருகையிலேயே ஸ்ரீபாதமலைச் சிகரத்தை விஜயன் கண்டு வியந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இச் சிகரத்தைப் பௌத்தசமயத்துடனும் புத்தருடனும் சம்பந்தப்படுத்திப் பௌத்தர்களின் புனிதக்ஷேத்திரமாக்கியிருப்பதைக் கவனிக்கையில் ஓர் உண்மை நமக்குப் புலனாகிறது. பௌத்தசமயத்தை இலங்கையில் பரப்பியவர்கள் அந்தக்காலத்தில் இலங்கைமக்கள் கொண்டிருந்த மத நம்பிக்கைகளையும் தெய்வங்களையும் அலட்சியம் செய்து ஒதுக்காமல் அவற்றுக்கும் பௌத்தத்தில் இடமளித்து வந்துள்ளதைச் சரித்திரவாயிலாக நாம் அறிகிறோம். விஷ்ணுவும் முருகனும் பத்தினியும் விபீஷணனும் பல இந்துசமய அனுட்டான முறைகளும் பௌத்தத்தில் இன்றைக்கும் இடம்பெற்றிருப்பது இவ்விதமாகத் தான். ஸ்ரீபாதமலைக்குப் பௌத்தத்தில் இடமேற்பட்டதையும் அதன் மீதுள்ள அடிச்சுவடு புத்தரின் அடிச்சுவடாக வழிபடப்பட்டு

வருவதையுங் கவனிக்கையில் பௌத்தம் இலங்கைக்கு வந்த தேவனும்பியதீசன் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே ஸ்ரீபாத சிகரம் இந் நாட்டு மக்களின் புண்ணியக்ஷேத்திரமாக இருந்து வந்துள்ள தென்று முடிபு கட்டுவது தவருகாது. புத்தர் தமது ஜீவியகாலத்தில் இலங்கைக்கு மட்டுமன்று வந்தியமலைக்குத் தெற்கே தென்னிந்தியா வைக்கூட எட்டிப்பார்த்ததில்லையென்பது மஜும்தார், ராய்சௌத்ரி, ஹேவல் முதலான இந்திய சரித்திர ஆராய்ச்சி மேதைகள் கண்டறிந்த முடிபு. இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர்களுக்குள்ளேயும் இந்தச் சரித்திர சம்பவத்தைப் பற்றி அனேகமாகக் கருத்து வேற்றுமைகளில்லை. எனவே, ஸ்ரீபாதமலேமீதுள்ள அடிச்சுவடு புத்தரின் அடிச்சுவடு என்ற நம்பிக்கை பிற்காலத்தில் தோற்று விக்கப்பட்டதென்றும் உள்நாட்டுச் சமய நம்பிக்கைகளைத் தழுவிக்கொண்டு போவதற்காகப் பௌத்தர்கள் ஜோடித்த சரித்திர ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதையென்றும் நாம் ஒதுக்கிவிடலாம். ஆயினும் கல்யாணி நகரை யாண்டுவந்த மாணிக்கரக்ஷிதன் என்ற தமிழ் மன்னனின் அழைப்புக்கிணங்க இரண்டாவது முறையாக இலங்கைக்கு விஜயஞ்செய்த புத்தர் தமது அடிச்சுவட்டை ஸ்ரீபாதமலேமீது விட்டுச் சென்றாரென்று கூறும் மகாவம்சக் கதை, அந்தக்கால முதற்கொண்டு ஸ்ரீபாதமலே வழிபாட்டிற்குரிய ஸ்தலமாயிருந்து வந்ததை அறிவுறுத்துவதாயிருப்பதால் அந்தமட்டும் இந்தக் கட்டுக்கதையும் வரவேற்கத் தகுந்ததே. இந்த அடிச்சுவடு எமனுடைய அடிச்சுவடு என்றும் எமன் அல்லது தர்மராஜன் இலங்கை மக்கள் பழங்காலத்தில் தொழுதுவந்த தெய்வங்களில் முக்கிய ஸ்தானம் பெற்ற தெய்வமென்றும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதிப் பேராசிரியர் டாக்டர் எஸ். பர்னவிதார்னே கூறுகிறார். இதற்கு அவர் சுட்டிக்காட்டும் ஆதாரங்களை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்வதன்மூலம் நாம் ஒரு சரியான முடிபுக்கு வருவது கடினமாகாது.

ஸ்ரீ என்ற வடமொழிச் சொல் விஷ்ணுவின் பத்தினியான லக்ஷுமியைக் குறிப்பதாலும் ஸ்ரீபதி என்றால் ஸ்ரீயின் பதியான விஷ்ணுவென்று கருதப்படுவதாலும் ஸ்ரீபாதமலேச் சிகரத்திலுள்ள அடிச்சுவட்டை விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடென்று பலரும் நினைப்பதாகக் கூறும் டாக்டர் பர்னவிதார்னே, ஸ்ரீயின்பதி உண்மையில் எமனேயன்றி விஷ்ணுவல்ல என்பதற்கு மகாபாரதத்திலிருந்த ஒரு சுலோ

கத்தைக் கையாண்டு அதற்கு நூதனமான வியாக்கியானம் கொடுத்திருக்கிறார். மகாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு சுலோகம் வருகிறது.

‘ விஷ்ணோர் லலாடாத் கமலம் செளவர்ணம் அபவத்ரதா
ஸ்ரீஸவ்யூதா யதோ தேவிபத்னி தர்மஸ்ய தீமஹி
ஸ்ரீயாத் ஸாக்ஷாத் அர்த்தாஸ்ச ஜாதோ தர்மேன பாண்டவ
அர்த்தா தர்மாஸ் ததைவார்த்தா ஸ்ரீஸ்ச ராஜ்யே பிரதிஷ்டதா”

இந்த ஸ்லோகத்தின் உண்மையான கருத்தை அறியவேண்டுமாயின் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதைப் பீஷ்மன் யுதிஷ்டிரனுக்குச் சொல்லுகிறுனென்பதை முதலில் அறிவது அவசியமாகிறது. ‘ அரசனென்பவன் எல்லாச் சாதாரண மனிதர்களையும்போலிருக்கையில் அவனுக்கு மட்டும் மகத்தான அதிகாரங்களிருப்பானேன்? அவனிடம் மற்றவர்கள் ஏன் அஞ்சி நடத்தல்வேண்டும்? இந்த அதிகாரமும் மற்றவர்களைக் கட்டியானும் உரிமையும் அரசனுக்கு எப்படி வந்தன?’ என்று யுதிஷ்டிரன் கேட்கும் தத்துவ விசாரணைக்குப் பீஷ்மன் அளிக்கும் பதில்தான் பேராசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கும் ஸ்லோகம். இதற்கு அவர் கொடுக்கும் விநோதமான வியாக்கியானம் என்னவெனில் ‘ விஷ்ணோர் லலாட கமலம் செளவர்ணம் அபவத் ததா’ அதாவது ‘விஷ்ணுவின் முகத்திலிருந்து ஒரு தங்கத் தாமரை மலர் தோன்றி அதிலிருந்து தர்மராஜனின் பத்தினியான ஸ்ரீ உதயமானாள். ஸ்ரீயும் தர்மராஜனும் தம்பதிகளாகியதில் அந்தத் தம்பதிகளுக்கு அர்த்த - அதாவது செல்வம் ஒரு செல்வனாகப் பிறந்தது. எனவே, அரசனிடம் தர்மா, அதர்மா, ஸ்ரீ ஆகிய மூவரும் குடிக்கொண்டிருப்பதால் அரசன் சக்திமிக்கவனாயிருக்கிறான்.’ இது தான் பேராசிரியரின் வியாக்கியானம். இந்த வியாக்கியானத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, ‘ ஸ்ரீ என்பவள் முகத்திலிருந்து தோன்றியவள். ஆகையால் அவள் விஷ்ணுவின் புதல்வியேயன்றிப் பத்தினியல்லள். ‘ பத்னீ தர்மாஸ்ய தீமஹி’ என்ற வாசகம் அவள் தர்மராஜனின் பத்தினி என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறது. எனவே ஸ்ரீபாதம் அல்லது ஸ்ரீபதி என்பது எமனைக் குறிப்பதால் ஸ்ரீபாதமலைச் சிகரத்திலுள்ள அடிச்சுவடு எமதர்மராஜனின் அடிச்சுவடேயாகும். செல்வம் சாதாரணமாக எவரிடமும் நிலைத்து நிற்பதில்லை. அதேபோலச் செல்வத்தின் தேவதையான ஸ்ரீயும் சபலசித்தம்

படைத்தவள். முதலில் எமதர்மராஜன் பத்தினியாகக் கொண்டிருந்த அவள் பிறகு விஷ்ணுவை வந்தடைந்ததால் ஸ்ரீபதி என்றால் விஷ்ணு என்ற பொருளும் ஸ்ரீபாதம் என்றால் விஷ்ணு பாதம் என்ற பொருளும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டவை. இதுவே பேராசிரியர் வாதம்.

முதலாவதாக, சிவனொளிபாதத்தை ஸ்ரீபாதம் என்று அழைக்கிறோமேயன்றி, ஸ்ரீபதியென்று எந்த இடத்திலும் அந்தப் புனித சிகரம் அழைக்கப்படவில்லை. எனவே பேராசிரியரின் கருத்துப்படி அம்மலைச்சிகரத்தின் மீதுள்ள அடிச்சுவடு ஸ்ரீயின் அதாவது லக்ஷுமியின் அடிச்சுவடென்பது பொருந்துமேயன்றி ஸ்ரீயின் பதியாக பர்னவிதார்னே கருதும் எமதர்மனின் அடிச்சுவடென்று கூறுவது சற்றும் பொருந்தாது. இரண்டாவதாக, ஸ்ரீ என்ற லக்ஷுமி விஷ்ணு பத்தினியென்பது உலகப்பிரசித்தம். இதற்கு மாறாக அவளை எமபத்தியென்று கருத இந்திய புராண இதிகாசங்களிலே எங்கும் எவ்வித ஆதாரங்களும் இல்லை. எமதர்மனின் பத்தினி யமி என்று பல இடங்களில் அழைக்கப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். மூன்றாவதாக, பாரதநாட்டுப் பழங்குடிமக்களின் பொருளாதாரத்தை நூனத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு சுலோகத்துக்குத் தவறான வியாக் கியானம் கொடுத்ததே பேராசிரியர் தடுமாற்றத்துக்குக் காரணம். ஸ்ரீ, தர்மா, அர்த்தா ஆகிய மூன்றும் உயிரற்ற மூன்று சக்திகளைக் குறிக்கையில் அவற்றை உயிருள்ள மூன்று நபர்களாகப் பொருள் படுத்தி அம்மூன்று நபர்களும் அரசனிடம் குடிகொண்டிருப்பதாகக் கூறுவதில் அர்த்தமில்லை.

நிற்க, எவ்விதம் சட்டமும் சட்டத்தைப் பரிபாலிப்பவரும் வெவ்வேறே அதேபோலத் தர்மம் வேறு; தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பவர் வேறு. இவையிரண்டும் ஒன்றாகமாட்டா; சட்டத்தைப் பரிபாலிக்கும் பலரில் நீதியரசர் ஒருவர் என்பதற்காக உயர்திணைப் பொருளான அவரை, உயிரற்ற அஃறிணைப்பொருளாக்கி அவரையே சட்டமென்றழைப்பதில்லை. தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்புடைய எமனுக்குத் தர்மராஜன் என்ற பெயர் இருப்பினும் அவனே தர்மமாகிவிடமாட்டான். தர்மம் என்று சாந்திபர்வத்தில் பீஷ்மர் குறிப்பிடுவது அறத்தையெயன்றி அறத்தின் பரிபாலகர்களிலே ஒருவரான எமதர்மனையன்று. அஃறிணைப் பொருள்களுக்கு உயர்

திணைப் பொருளாக வியாக்கியானம் கொடுக்காத பட்சத்தில் பர்னவிதர்னேக்கு இத்தகைய தடுமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்காது.

உலகிலே பாதபூஜைக்குத் தங்களது மதக்கோட்பாடுகளிலே விசேஷ முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிடுபவர்கள் எந்தச் சமயத் தவர்கள் என்பதை ஆராய்வது இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் பயனுள்ளதாயிருக்கும். பன்னெடுங் காலமாக, புராதன இதிகாச காலந்தொடங்கி விஷ்ணுவை வழிபடும் வைஷ்ணவர்களைப்போல பாதபூஜையை மத அனுஷ்டானமாகக் கொண்டவர்கள் வேறு யாருமில்லையென்று சுலபமாகக் கூறலாம். வால்மீகிராமாயணத்திற் காடேகிய இராமனை நாடு திரும்புமாறு பரதன் மன்றாடிக் கேட்பதையும் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட இராமன் பதினான்கு வருட வனவாசத்தை முடிக்காமல் அயோத்திக்குத் திரும்பக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிடவே இராமனின் பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு பரதன் தலைநகருக்குத் திரும்பி, பாதுகைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பாதுகையின் பெயரினால் இராமன் சார்பாக ஆட்சிநடத்தி வந்ததையும் அனேகர் படித்திருப்பார்கள்.

வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்குச் சென்று பார்த்திருப்பவர்கள் கர்ப்பக்கிரகத்தில் உற்சவமூர்த்தியின் காலடியில் கிரீடம் போன்ற ஒரு பொருள் வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானியாமல் இருக்க முடியாது. சடகோபம் என்றழைக்கப்படும் கிரீடம்போன்ற இப் பொருளைச் சகல விஷ்ணுகோயில்களிலும் காணலாம். இறைவழி பாட்டுக்கு வரும் பக்தர்களுக்குப் பூஜை முடிந்ததும் சடகோபம் என்னும் இப்பொருளைச் சிரத்தின்மீது வைத்து ஆசீர்வதிப்பார்கள். சடகோபத்தை நெருங்கிப் பரிசோதனைசெய்து பார்த்தால் அதன்மீது இரு அடிச்சுவடுகள் பொருத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அவை ஆலயத்தில் எந்தக் கடவுளை வழிபடச் செல்கிறோமோ அந்தத் தெய்வத்தின் அடிச்சுவடுகள்தாம். விஷ்ணுகோயில் பூஜைகளிலே முதற்பூஜை இந்தச் சடகோபத்துக்குத்தான். சடகோபபூஜை நடந்து முடிந்தபின்பே சொருபங்களுக்குப் பூஜை நைவேத்தியங்கள் எல்லாம் நடக்கும். சிறுகோயிலாகட்டும் பெரியகோயிலாகட்டும் சடகோபமே அது விஷ்ணு கோவிலென்பதற்கு அடையாளம். சரணுகதி தத்துவத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்களான வைஷ்ணவர்கள் பகவானின் பாத கமலங்களை அடைவதையே ஜீவிய லட்சியமாகக்

கொண்டவர்கள். இதை அறிவுறுத்தும்முகமாகவே விஷ்ணு ஆலயங்களில் அங்குள்ள சொருபங்களை விட அந்தச் சொருபங்களின் பாதாரவிந்தங்களுக்கு அதிக மதிப்பும் மரியாதையும் பக்தியும் காண்பிக்கப்பட்டு வழிபட வரும் பக்தர்களின் சிரங்களிலே அதை வைத்து ஆசி கூறுகிறார்கள்.

வைஷ்ணவ சமய குரவர்களில் தலைசிறந்தவரும் வைஷ்ணவ சமய அனுட்டானங்களின் மூலபுருஷருமான ஸ்ரீ ராமானுஜரை ஸ்ரீ சடகோபராமானுஜர் என்று அழைப்பது வழக்கம். பாதபூஜைக்கு வைஷ்ணவர்கள் அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தை வைஷ்ணவ சமயாசாரியாரின் பெயரிலேயே நாம் காண முடிவது கவனிக்கத்தகுந்த இன்னொரு அம்சம்.

ஸ்ரீ ஜயந்தி என்றும் ஜன்மாஷ்டமி என்றும் கோகுலாட்டமி என்றும் அழைக்கப்படும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜயந்தி தினத்தன்று வைஷ்ணவர்களின் இல்லங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் ஒரு விசேஷ அம்சத்தைக் காணலாம். பகவான் வீட்டு வாசலிலிருந்து கால்கடையாக நடந்து வீட்டினுட் பிரவேசித்துப் பூஜை அறைக்குள் வந்து வீற்றிருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஜயந்தி தினத்தில் வைஷ்ணவர்களும் சில இடங்களிற் சைவர்களும் வெள்ளைநிற மாவினால் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் பாதங்களைத் தரையிற் கோலம் போடுவதுபோலப் போட்டு வைப்பார்கள். இந்தக் கோலம் வீட்டு வாசலிலிருந்து பூஜை அறைவரையிற் போடப்பட்டிருக்கும். வைஷ்ணவர்கள் பாதபூஜைக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்துக்கு இது மற்றொரு உதாரணம்.

வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்துக்கு இருக்கும் மதிப்பு வேறு எதற்கும் இல்லையென்று சுலபமாகச் சொல்லிவிடலாம். ஸ்ரீபாத தீர்த்தமென்றால் பாதத்திற் பட்ட அல்லது பாதத்தைக் கழுவிய தீர்த்தம் என்று பொருள். வைஷ்ணவர்களின் சிரார்த்தம் முதலான வைதீகச் சடங்குகளின்போது பெரியார்களின் பாதங்களை நீரினாற்கழவி அந்த நீரைக் கங்கா தீர்த்தத்தையும் விடப் புனிதமானதாக மதித்து உட்கொள்வர். பாதபூஜைக்கு வைஷ்ணவ சம்பிரதாயங்களில் அளிக்கப்பட்டுவரும் முக்கியத்துவத்தையே இதுவும் குறிப்பதாகும்.

நிற்க, ஸ்ரீபாதமலைமீதுள்ள அடிச்சுவடு விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடு என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுவதற்கான சில ஆதாரங்களை இனி ஆராய்வாம். புத்தர் பரிநிர்வாணம் எய்துகையில் தமது கோட்பாடுகள் இலங்கையில் நிலைபெற்றிருக்கப்போவதை ஞான திருஷ்டியினால் அறிந்து இலங்கையை அடுத்த ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்குக் காத்து இரட்சிக்கும் பொறுப்பை உபலவன் என்னும் கடவுளிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றதாக மகாவம்சம், ராஜவழி முதலான நூல்கள் கூறுகின்றன. உபலவன் என்றால் உத்பலவன், நீலத் தாமரையின் நிறமுடையவன் என்ற பொருளாதலால் நீலமேகச் சியாமளவர்ணன் என்று புராண இதிகாசங்கள் வர்ணிக்கும் விஷ்ணுவையே இது குறிப்பதாயும் புத்தர் வேண்டுகோளுக்கிணங்க விஷ்ணு பகவான் இலங்கைக்கு வந்திருப்பதன் அடையாளமே ஸ்ரீபாதமலைமீதுள்ள அவரது அடிச்சுவடு என்றுங் கருதப்படுகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் சில முக்கியமான சரித்திர உண்மைகளை நாம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும். புத்தரின் காலமே இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சரித்திர ஆரம்பகாலம். புராதன இதிகாசகாலம் முடிந்து சரித்திரகாலத்தின் தொடக்கமென்று சரித்திர நூலாசிரியர்கள் பொதுவாக வரையறுத்துக் கூறும் பிம்பிசாரன், அஜாதசத்துரு ஆகியவர்களின் காலத்திலேயே புத்தர் வாழ்ந்தார். இன்றைக்கும் இந்துக்களிடையிற் பக்திக்குரியதாயிருக்கும் இராமாயண காவியம் புராதன இதிகாசகாலம் அஸ்தமித்த தருணத்திற் பன்மடங்கு செல்வாக்கி விருப்பின் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இலங்கையை நினைத்ததும் இராமாயணத்தை நினைவுபடுத்திக்கொண்ட புத்தருக்கு அசுரத்தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் இராவணனைக்காட்டிலும் இராமனின் பாதாரவிந்தங்களிலே சரணாகதியடைந்து, சரணாகதித் தத்துவத்தின் மாண்பை உலகுக்கு உணர்த்தித் தர்மத்துக்குத் துணையாக நின்ற விபீஷணனின் ஞாபகமே முதலிலே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இராமனின் பாதங்களிலே சரணடைந்து சர்வநாசத்திவிருந்து இலங்கையை விபீஷணன் காத்ததுபோல வருங்கால இலங்கையும் விஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தங்களிற் சரணடைந்து சுபீட்சமாயிருக்கவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடனேயே உபலவன் என்ற நீலமேகச் சியாமளவர்ணனிடம் இலங்கையைக் காக்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருத்தல் வேண்டும்.

இதைக் கட்டுக்கதையென்று கருதுவதானாலுங்கூட இந்தக் கட்டுக்கதை வேறு கடவுள்களைச் சம்பந்தப்படுத்தாமல் விஷ்ணு

வைச் சம்பந்தப்படுத்துவானேன்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. இலங்கையிற் புத்தசமயத்தை நுழைத்தவர்கள் அக்காலத்தில் இங்கு பக்திசிரத்தையோடு வணங்கப்பட்டுவந்த தெய்வங்களைப் புறக்கணித்து ஒதுக்கிவிடத் துணியாமல் அந்தத் தெய்வங்களுக்கும் பௌத்தத்தில் இடமளித்து இந்நாட்டு நிலையைத் தழுவிப் பௌத்த சமயப் பிரசாரம் செய்ததை நாம் அறிவோம். பௌத்தர்கள் விஷ்ணு, முருகன், விபீஷணன், பத்தினி ஆகிய நான்கு தெய்வங்களையும் இந்நாட்டைக் காக்குந் தெய்வங்களாக இன்றைக்கும் வழிபட்டுவரக் காரணமாயிருப்பது இதுவேயாகும். இதிகாசகாலத்தின் இறுதிப்பகுதியான பௌத்த சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் வழிபாட்டுத் தெய்வங்களிலே விபீஷணனுக்கு முதலிடம் இருந்திருப்பதும் விபீஷணனின் சரணாகதித் தத்துவத்தைத் தழுவிச்செல்ல இலங்கையைக் காக்கும் பொறுப்பை விபீஷணனிடம் புத்தபகவான் ஒப்படைத்ததாகப் பௌத்த நூலாசிரியர்கள் கதை எழுதி வைத்ததும் பலவிதங்களிலும் பொருந்தும். ஸ்ரீபாத மலையிலுள்ள அடிச்சுவட்டை விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடென்று நம்பி வந்தவர்கள் முக்கியமாகக் கீழ்க்குறிப்பிட்ட காரணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்:

1. சமயத்திற் பாதபூஜைக்கு முதலிடங் கொடுத்திருப்பவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்.
2. பாதுகா பட்டாபிஷேகம் புராணகாலத்திலிருந்தே பாதபூஜை வைஷ்ணவ சம்பிரதாயமாக இருந்து வந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது.
3. வைஷ்ணவ ஆலயங்களில் பகவானின் பாதங்கள் பொருந்திய சடகோபத்துக்கு விசேஷ முக்கியத்துவங் கொடுக்கப்பட்டு வருவது.
4. கிருஷ்ண ஜயந்தியின்போது வீடுமுழுவதும் கண்ணனின் அடிச்சுவட்டைப் போடுவது.
5. வைஷ்ணவ சமய குரவரான இராமானுஜர் தமது பெயரையே பரமனின் அடிச்சுவட்டை நினைவுறுத்தும்படி சடகோபராமானுஜர் என்று வைத்துக்கொண்டிருப்பது.

6. ரிக் வேதத்தில் விஷ்ணுவைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போதெல்லாம் ழுவடியளந்த பெருமானென்று அவரது திருவடிப் பெருமைக்கே முக்கியத்துவம் அளித்திருப்பது.
7. ஸ்ரீபாதமலேமீது ஒரேயொரு அடிச்சுவடு தென்படுவதற்குப் பொருத்தமாகப் பூமிமீது விஷ்ணுவின் ஒரேயொரு காலடிச் சுவடு இருப்பதாயும் மற்ற இரு அடிச்சுவடுகளும் பாதாளத்திலும் விண்ணுலகத்திலும் இருப்பதாகவும் ரிக் வேதம் கூறுகிறது.
8. இலங்கையில் இன்றைக்கும் இருந்துவரும் விபீஷண வழிபாடு விஷ்ணு அம்சமான இராமனின் பாதாரவந்தங்களில் விபீஷணன் சரணாகதியடைந்ததையும் சரணாகதித் தத்துவத்தின் மேன்மையையுணர்த்த ஸ்ரீபாதமலையில் விஷ்ணுவின் அடிச் சுவட்டைப் பொருத்தியதையும் நினைவூட்டுகிறது.
9. புத்தர் பரிநிர்வாணமடைந்த தருணத்தில் இலங்கையைக் காக்கும் பொறுப்பை விபீஷணனிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றதாகப் புராதன பாளி கிரந்தங்கள் கூறுவது புராதன இலங்கையில் விஷ்ணு வழிபாடு பிரபல்யமாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதால் ஸ்ரீபாதமலையுள்ள அடிச் சுவடு விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடாகவே ஆதிகாலத்திற் கருதப்பட்டு வந்திருத்தல்வேண்டும்.
10. தேவேந்திர முனையிலுள்ள மகாவிஷ்ணு தேவாலயம் காணப்படுவதும் புத்த கோவில்களில் விஷ்ணுவுக்கும் பன்னெடுங்காலமாக ஒரு முக்கிய இடம் இருந்துவருவதும் இலங்கையிற் பௌத்தம் பிரவேசித்தபோது அப்போது அனுஷ்டானத்தில் இருந்துவந்த சமய தத்துவங்களைத் தழுவியவாறு பௌத்தக் கோட்பாடுகளை வகுத்ததும் புத்த முற்காலத்தில் வைஷ்ணவம் இங்கு செல்வாக்கிலிருந்ததைக் குறிப்பிடுவதால் ஸ்ரீபாதமலை அடிச்சுவடு விஷ்ணுவின் அடிச்சுவடாகவே கருதப்பட்டு வந்திருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவாகிறது.

ஆயினும் இதுசம்பந்தமாக மேலுந் தீவிரமான ஆராய்ச்சிகள் நடத்துவது முற்காலத்தில் இலங்கையின் சமயநிலை, சமூகக் கலாசாரநிலை, பழங்குடி மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்களது நம்பிக்கைகள் ஆகியவைகள் பற்றிய பல உண்மைகளை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதாக இருக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

மொழிபெயர்ப்புஞ் சொல்லாக்கமும்

தஞ். ச. பேர்ப்பநாயகம் அவர்கள், B. A.

தும் மொழியிலுள்ளவற்றைப் பிறமொழியாளருக்கு எடுத்துக் கூறவும், பிறமொழியிலுள்ளவற்றைத் தம்மொழியிற் கூறவும் மொழிபெயர்ப்பு உபயோகமாகின்றது. இவ் இரண்டும் என்றும் எங்கும் யாவருக்கும் வேண்டியவையே. ஒருமொழி எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்திருந்தபோதும் — அதன் பொருள்நிறைவும் நூல் நிறைவும் உச்சநிலை யடைந்திருந்தபோதும் — அம்மொழிக்குரியோர் பிறமொழிகளில் வெளிவரும் நூல்களைப் புறக்கணிக்கவோ அவற்றிலுள்ள பொருள் தமக்கு வேண்டியனவல்ல என்று ஒதுக்கிவிடவோ முடியாது. இங்ஙனம் ஒருபோதும் நடந்ததில்லை; நடக்கப்போவது மில்லை. பொருள்நிறைவுஞ் சொல்கிறையும் நூற்பெருக்கமும் உள்ள எந்த மொழியை நோக்கினும் அந்த மொழிக்குரியவர்கள் பிறமொழிகளில் வெளிவந்த நூல்களைக் கற்று வேண்டியவற்றைத் தம்மொழியிற் பெயர்த்தெழுதித் தம்மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்திருக்கின்றனர். பிறமொழிநூல்களில், சிறந்த பொருளோ சுவையோ இருக்கிறதென்று உணரும்போது, அவற்றி னின்பத்தைத் தம் மொழியினரும் நுகரல்வேண்டும் என்னும் ஆவல்கொண்டு பல அறிஞர்கள் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். போப் (Pope) பாதிரியார் திருக்குறள், திருவாசகம், நாலடியார் போன்றவற்றின் சிறப்பை உணர்ந்து அதே சிறப்பைத் தமிழறியாத ஆங்கிலேயரும் ஆங்கிலம் அறிந்த மற்றவர்களும் அறியும்பொருட்டு அந்நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தெழுதினர்.

இதைப்போலவே கிருஷ்ணபிள்ளைப் புலவர் 'Pilgrim's Progress' என்னும் ஆங்கில நூலைத் தமிழில் 'இரட்சணிய யாத்திரீகம்' என்னும் பெயருடன் பெயர்த்தெழுதியுள்ளார். சமயப்பிரசாரத்திலும் மொழிபெயர்ப்புப் பெரிதும் இடம்பெறுகின்றது. பல சமயங்களின் ஆதார சுருதிகள் இறந்து வழக்கொழிந்த மொழிகளில் இருக்கின்றன. கிறித்தவர்களுடைய மூல கிரந்தங்களான பழைய ஏற்பாடும் புதிய ஏற்பாடும் முறையே எபிரேய மொழியிலும் கிரேக்க மொழியிலும் இருக்கின்றன. இந்துக்களுடைய வேத உபநிடதங்கள் வட மொழியில் இருக்கின்றன. புத்தருடைய பிடகநூல் பாளி மொழியிலே தோன்றியது. மேலும் சமயங்களை வழிபடுவோர் அவை ஒரு குறித்த இனத்திற்கோ நாட்டுக்கோ உரியன என்று கொள்வதில்லை. தம் சமயம் மனிதகுலத்திற்கே ஈடேற்றம் தருமென்று ஒவ்வொரு சமயத்தையும் வழிபடுவோர் நம்புகின்றனர். ஆதலால், ஏதோ ஒரு சமயத்தை உலகிற்குப் பரப்ப விரும்புவோர் கையாளக்கூடிய வழிகள் இரண்டுள : ஒன்று, உலக மக்கள் யாவருக்கும் தம் சமயநூல்களின் மொழியையோ மொழிகளையோ கற்பித்தல் வேண்டும்; அல்லது வேண்டிய சமய கிரந்தங்களைப் பல்வேறு மொழிகளிற் பெயர்த்தல்வேண்டும். முந்தியது எண்ணவுங் கூடாத ஒன்று. கிறித்தவர்கள் தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பும்முதமாக இம்முயற்சிக்கு அடிகோலும் நோக்கத்துடன் உலக மக்கள் யாவருக்கும் எபிரேய, கிரேக்க மொழிகளைக் கற்பிக்க முயன்றார்கள் என்றால் இதுவரையில் உலகில் மிக மிகச் சிறுபகுதியினருக்கே இம்மொழிகளைக் கற்பித்திருக்க முடியும். ஆனால், கிறித்தவர்களோ மற்றும் எச் சமயத்தவர்களோ தம் சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு இந்த முறையைக் கையாளவில்லை.

மதப் பிரசாரகர்கள் தங்கள் சமயத்தை எந்தெந்த நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றனரோ அந்தந்த நாட்டின் மொழியை நன்றாகக் கற்றுத் தமது கிரந்தங்களையும் வேறு வேண்டிய துணை நூல்களையும் அம்மொழியிலே பெயர்த்தெழுதி அந்த மொழியிலேயே தமது மதப் பிரசங்கத்தை நடத்தினர். பிறநாடுகளை விட்டு இலங்கை, இந்தியாவை நோக்கினாலேயே, வீரமாமுனிவர் (Constantius Beschi), டெ நொபிலி (de Nobili), பேர்சிவல் (Percival), உவின்சிலோ (Winslow) போன்ற பாதிரிமார் செய்த முயற்சி இம்முறை பற்றியதாதலை நாம் அறிவோம்.

சமயத்துறையில் மாத்திரமன்றி எல்லா அறிவுத்துறைகளிலும் மொழிபெயர்ப்பு இன்றியமையாத ஒன்று; மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுவோர் இது ஓர் இலகுவான வேலையென்று கருதுதல்கூடாது; ஒரு மொழியிலிருந்து பிறிதோர் மொழிக்குப் பெயர்ப்போர் இரு மொழிகளிலும் போதிய அறிவுடையோரா யிருத்தல் வேண்டும். மொழிகள் அவற்றை ஆளும் மக்களுடைய நாகரிகம், பழக்க வழக்கம், தட்ப வெப்பநிலை முதலியவற்றுடன் பெரிதுந் தொடர்புடையன என்பதை மறந்துவிடல்கூடாது. 'A warm welcome' என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடரைச் 'சூடான' அல்லது 'வெப்பமான வரவேற்பு' என்று மொழிபெயர்த்தால் ஆங்கிலக் கருத்துக்கு நேர்மாறான கருத்தே தோன்றும்; 'அகங் குளிர்த் வரவேற்பு' என்பதே பொருத்தமான மொழிபெயர்ப்பாகும்.

மேலும் தமிழர் வழக்கின்படி ஆண்மக்கள் தம்முடைய தமையன் தம்பியுடைய மகனையோ, மகளையோ, 'மகன், மகள்' என்றே கூறுவார். பெண்கள் தங்கள் தமக்கை, தங்கைமாரின் பிள்ளைகளையும் மகன், மகள் என்றே கூறுவார். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் 'Son, Daughter' என்ற சொற்களோ அவருடைய சொந்த மகனையோ மகளையோதான் குறிக்கும். உடன் பிறந்தாரின் பிள்ளைகளைக் குறிப்பதற்கு 'Nephew, Niece' என்ற சொற்கள்தான் ஆளப்படுகின்றன. அங்ஙனமே உடன் பிறந்தாருடைய பேரன், பேர்த்திக்கும் 'Grand nephew, Grand niece' என்ற சொற்களே வழங்குகின்றன. ஒன்று விட்ட 'அண்ணன் தம்பி, தமக்கை தங்கை' 'Brother, Sister' அல்ல 'Cousin' என்பதே சரியான மொழிபெயர்ப்பு; மைத்துன மைத்துனிக்கும் அதே சொல்லே ஆளப்படுகிறது. நுட்பமாகச் சொல்ல விரும்புவோர் 'மைத்துனன், மைத்துனிக்கு' 'Cross cousin' என்ற தொடரை உபயோகிப்பர். 'First' முதலாம், 'Second' இரண்டாம் என்று அடைமொழி கொடுத்து உறவின் அண்மை சேய்மைகளைக் குறிப்பிடுவர். 'Cousin' என்ற சொல்லைத் தமிழாக்குவதற்கு இவையாவும் பிறவும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

வடமொழி வழிவந்த 'சகோதரன், சகோதரி' என்ற சொற்களுக்கு நேரான 'உடன்பிறந்தான், பிறந்தாள்' என்ற சொற்கள் தமிழில் இருந்தபோதும் தமிழர் மூப்பு இளமையைக் காட்டும் 'தமையன் தம்பி, தமக்கை தங்கை'யென்ற சொற்களையே பெரும்

பாலும் ஆளுகின்றனர். யப்பான் மொழியிலே ‘Brother, Sister’ என்ற சொற்களுக்கு நேரான மொழிபெயர்ப்பில்லையாம். மூப்பு இளமை குறிக்கும் சொற்களே இருக்கின்றனவாம். ஆதலால் ‘Brother, Sister’ என்ற சொற்களை மொழிபெயர்க்குமுன் குறித்த பேர்வழி முன் கூறியவருக்கு மூத்தவரோ இளையவரோ என்று ஆராய்ச்சி நடாத்தவேண்டிய கிர்ப்பந்தம் இருக்கிறதாம். இவற்றிலிருந்து சொற்கள் தான்தோன்றித் தனிப்பொருள்களல்ல என்பதும், ஒருநாட்டு மக்களின் நாகரிகம், சமயம், குடும்ப ஒழுங்கு என்பவற்றுடன் பிணிக்கப்பட்டவையென்பதும் இவற்றை யறிந்தவர்கள்தான் பிழையறச் சொல்லின் பொருளையும் அறியமுடியும் என்பதும் அங்ஙனம் அறிந்தவர்கள்தான் பிழையற மொழி பெயர்த்தல் முடியும் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

மரபுத்தொடர்க்களையோ பழமொழிகளையோ மொழிபெயர்க்கும் போது எப்போதுஞ் சொல்லுக்குச் சொல்லாய் நேர் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தல் முடியாது. அங்ஙனம் செய்யின் விபரீதப் பொருள் தோன்றவுங்கூடும். ‘Getting Round’ என்ற தொடருக்கு யாழ்ப்பாண நாடோடி மரபில் ‘வளைப்பது’ என்ற சொல் வழக்கிலிருக்கிறது. ஒருமுறை ஒரு பெண்கடத்து வழக்கில் எதிரியை நீதிபதி ‘How did you get round the girl?’ என்று கேட்டாராம். ‘பெண்ணை நீ எங்ஙனம் சுற்றிவந்தாய்’ என்று மொழிபெயர்த்தாராம் சட்டமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர். ‘இந்தப் பெண்ணை எப்படி வளைத்தாய்?’ என்ற மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும் என்பது என் கருத்து. ‘Snow white’ என்ற தொடரைப் ‘பனி வெள்ளை’ அல்லது ‘உறைபனி வெள்ளை’யென்று மொழிபெயர்த்தால் அதன் பொருள் தமிழருக்குப் புலப்படுதல் அரிது. ‘பால் வெள்ளை’ யென்பதே பொருத்தம். ‘கால் கழுவுதல்’ என்ற தமிழ்த்தொடர் இடக்கரடக்கல் வழக்குகளுள் ஒன்று. ‘Washing one’s feet’ என்று இத்தொடரை மொழிபெயர்த்தால் தமிழர் கருதும் பொருள் வெளிவராது.

இனி, இன்று வழக்கிலிருக்கும் சில ஆங்கில—தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்களை ஆராய்வாம்: ‘Public Works Department’ என்ற தொடருக்குப் ‘பகிரங்கவேலைப்பகுதி’ யென்ற மொழிபெயர்ப்பு வழங்கிவந்தது. ‘Public’ என்ற சொல்லுக்குப் ‘பகிரங்கம்’ என்ற

சொல் நேர்மொழிபெயர்ப்பாக ஆளப்பட்டது. பகிரங்கம் அந்தரங்கத் தின் எதிர்மறை. பகிரங்க வேலைப்பகுதி என்ற தொடரில் இப் பொருள் பொருத்தமற்றது. 'ஆட்சியுற் கட்டிட—தெருவேலை' கூடிய பொருத்தமுடையது. கணக்கு நூல்களில் 'L. C. M'—'Lowest Common Multiple' என்ற தொடருக்குச் 'சிறு சாதாரண முற்றுப் பெருக்கம்' என்றதன் குறுக்கமாய் 'சி. சா. மு.' ஆளப்படுகிறது. இங்கு சாதாரணத்திலும் 'பொது' பொருத்தமுடையது. 'Honorary Secretary, Honorary Treasurer' போன்ற தொடர்களில் 'Honorary' என்ற சொல்லைக் 'கௌரவ' என்று மொழிபெயர்க்கிறார்கள். இச் சொல்லிற்குச் 'சம்பளம் பெருத' என்பதே பொருள். 'Honourable' என்ற சொல்லுக்கே 'கௌரவ, மதிப்புக்குரிய' என்ற மொழி பெயர்ப்புப் பொருத்தம். சைவசித்தாந்தக் கழகக் கையகராதி 'Honorary' என்ற சொல்லை 'மதிப்பியலான' என்று மொழிபெயர்த்திருக்கிறது. 'மதிப்பியல்' என்பது 'கௌரவ' என்றதிலும் பொருத்தம் போலத் தோன்றுகிறது. 'Under the auspices, Under the Chairmanship' என்ற தொடர்களுக்கு 'ஆதரவின் கீழ், தலைமையின் கீழ்' என்று மொழிபெயர்த்தல் சொல்லுக்குச் சொல்லான மொழி பெயர்ப்பு; தமிழ்வழக்குக்கு முரணானது. 'தலைமையில்', 'ஆதரவில்' என்பனவே பொருத்தம்.

ஒருவருக்கு அமோகமாக அபிமானம் காட்டுவோரை ஆங்கிலத்தில் 'Fan' என்று சொல்வதுண்டு. இச்சொல் 'எல்லை கடந்த அபிமானம் உடையவர்' என்று பொருள்படும். இது 'Fanatic' என்ற சொல்லின் குறுக்கம். திரைப்பட நடிகருக்கு இத்தகைய அபிமானிகள் இருக்கின்றனர். திரைப்பட நடிகரைப்பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் சஞ்சிகைகள் 'Fan' என்ற சொல்லை 'ஃசிறி' என்று மொழிபெயர்க்கின்றன. 'A place of worship is called a Temple; The witness was called a liar' போன்ற வாக்கியங்களை மொழி பெயர்க்கும்போது 'Call' என்ற சொல் 'அழை' என்று மொழி பெயர்க்கப்படுவதைப் பல இடங்களிற் கண்டிருக்கிறேன். மொழி பெயர்ப்பல்லாத தமிழ் வாக்கியங்களிலும் பொதுவாக ஆங்கிலப் பயிற்சியுள்ளவர்கள் எழுதும்போதும் 'அழை' என்ற சொல் இப் பொருளில் வருவதைக் காணலாம். 'அழை' என்ற சொல்லிற்குக் 'கூப்பிடு' அல்லது 'ஏதோ ஒன்றிற் பங்குபற்றும்படி பரிவுடன் கேள்' என்ற பொருளே உண்டு. நான் கூறிய வாக்கியத்தை

கணேசையர் அவர்கள் ஞாபக சின்னம் — வர்த்தலைவிளான்

‘வழிபாட்டிடம் கோயில், அல்லது கோயிலென்று கூறப்படும்’ என்று மொழிபெயர்ப்பதே தமிழ்வழக்கு. ‘Government’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை ‘அரசாங்கம்’, ‘அரசியல்’ என்று மொழிபெயர்ப்பது இன்று பெருவழக்கு. ‘அரசு’ என்ற சொல் ‘அரசன்’ என்னும் அடியிற் பிறந்தது; ‘அரசாங்கம்’, ‘அரசியல்’ என்ற சொற்களும் அதே அடியிற் பிறப்பதால் இச்சொற்கள் முடியாட்சி, முடியாட்சியியல் (monarchy) என்பவற்றையே வெளிப்படையாயோ தொனிப் பொருளாயோ குறிக்கும். ‘Government’ என்ற சொல்லில் இப் பொருள் தோன்ற இடமில்லை. சொல்லின் பொருளைக் கூட்டியோ குறைத்தோ கூறுது உள்ளபடி மொழிபெயர்ப்பதென்றால் ‘ஆட்சி’, ‘ஆட்சியியல்’ என்பனவே பொருத்தம். சட்டமன்றங்களிற் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர்களை ‘Are you guilty or not guilty’ என்று கேட்டு மறுமொழி பெற்றே விளக்கம் தொடர்ந்து நடக்கிறது. இவ்வாங்கிலச் சொற்களை ‘நீர் குற்றவாளியோ சுற்றவாளியோ’ என்றே மொழிபெயர்க்கின்றனர். ‘சுற்றவாளி’ என்ற சொல்லை எந்த அகராதியிலுங் காணமுடியாது. அங்ஙனம் ஒருசொல்லிருந்தாலும் ‘குற்றவாளியல்ல’ என்ற பொருள் அதற்கிராது; ‘சுற்றம் உடையர்’ என்பதே பொருளாயிருக்கும். ‘சுற்றம்’ என்ற சொல்லுக்குச் சென்னை அகராதி பின்வரும் பொருள்களையே கூறுகின்றது: 1. உறவினர், 2. மன்னரின் நம்பிக்கைக்குரிய ஏவலாளர், 3. நண்பர், 4. ஏவலாளர், 5. கூட்டம்.’

எனது நண்பர் ஒருவர் — தமிழறிஞர், தமிழ்ப்பற்றுள்ளவர் — சட்டமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளராய்க் கடமை பார்க்கும்போது இதைத் திருத்தமுயன்றார். சுற்றவாளிக்குப் பதிலாய்ச் ‘சுத்தவாளி’ என்று சொல்லிவந்தார். அவர் முயற்சி எவ்வளவு கைகூடியதோ தெரியவில்லை. ‘நீர் குற்றவாளியோ அல்லரோ’ என்று இலகுவாய் மொழிபெயர்க்கக்கூடியதாயிருக்க இத்தவருள் மொழிபெயர்ப்பு சட்டமன்றங்களை ஒருபோதும் விட்டகலாதுபோல் தோன்றுகிறது. ‘ஒற்றுமை வேற்றுமை, தட்ப வெப்பம்’ போன்ற எதிர்மறைத் தொடர்களில் உள்ள எதுகையை இங்கும் யாரோ பொருத்தமில்லா முறையில் உபயோகித்துக் குற்றத்தையும் சுற்றத்தையும் ஒன்றிற்கொன்று எதிர்மறையாக்கிவிட்டனர்போலும். மேற்காட்டியவையும் அவற்றைப்போன்ற பிறவும் இன்று தமிழில்

வேருன்றிவிட்டன. இவற்றை இனி யகற்றலாமோ மாற்றலாமோ என்பது ஐயம்.

இனி 'Miss, Mrs.' என்ற இரு ஆங்கிலச் சொற்களைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். இவையிரண்டும் ஆண்களுடைய பெயருடன் சேர்ந்தே வரல்வேண்டும். 'Mrs. Tambiah' என்றால் தம்பையாவின் மனைவி. அவருடைய பெயர் வள்ளியம்மையென்றால் 'Mrs. Valliammai Tambiah' என்று சொல்லலாம். 'Mrs. Valliammai' என்றால் 'வள்ளியம்மையின் மனைவி' என்று பொருள்படும். 'Miss Tambiah' என்றால் 'தம்பையாவின் மணம் முடியாத மகள்' என்பதே பொருள். நுண்மை தேடுவோர் தம்பையாவின் மணமாகாத பெண்பிள்ளைகளில் ஆக மூத்தவள் என்று பொருள் கொள்வர். பொன்னம்மா அவருடைய பெயர் என்றால் 'Miss Ponnammah Tambiah' என்று சொல்லலாம். 'Miss Ponnammah' என்றால் 'பொன்னம்மா என்ற ஆணின் மணஞ் செய்யாத மகள்' என்று பொருள்படும். இடையிடையே 'Miss Lucy, Miss Mary' போன்ற தொடர்கள் பணியாளர் போன்றவர்கள் வழக்கிற் காணப்பட்டனும் இது மரபாகாது. உயர்வு தாழ்வு பார்க்கும் சமூகத்தில் மணமாகாப் பெண் ஒருத்தியுடன் நன்றாகப் பழகிய பணியாளர்போன்றவர்கள் தம் நெருங்கிய பழக்கத்தையும் மரியாதையையும் காட்டுவதற்காக இவைபோன்ற தொடர்களை ஆளுவார்கள். இத்தொடர்பில், தமிழில் 'Mrs., Miss' என்றவற்றிற்கு நடைமுறையிலிருக்குஞ் சொற்களை நோக்குவோம். 'திருவளர்செல்வி, ஸ்ரீமதி, செல்வி' என்பன வழக்கில் இருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து மணமான பெண்ணே, மணம் ஆகாத பெண்ணே, ஒருவருடைய மகளோ, மனைவியோ என்று சொல்ல முடியாது. 'ஸ்ரீமதி செல்லம்மா வடிவேல்' என்றால் வடிவேலுவின் மகளோ மனைவியோ என்று சொல்லமுடியாது. அங்ஙனமே 'செல்வியும் திருவளர்செல்வியும்'. மணமான பெண்ணே, மணமாகாத பெண்ணே, மகளோ, மனையாளோ என்று தெளிவாகக் காட்டுவது நன்றென்று கொண்டால் அதற்கு வழி தேடல்வேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் போன்ற தாபனங்கள் திட்டவட்டமாய் இவை போன்றவற்றிற்கு ஒரு சொற்கோவை ஆக்கிப் பரப்பினால் நன்று.

இதுவரையும் நான் கூறியவற்றிலிருந்து பெறப்படுவது யாதெனில் உண்மையான மொழிபெயர்ப்பு பொருட்பெயர்ப்பா

யிருத்தல்வேண்டும் என்பதே. சொல்லுக்குச் சொல்லாய்ப் பெயர்க் காது ஒரு மொழியிலுள்ளதைப் பிறிதோர் மொழியில் இயன்றளவு வழுவில்லாது கூறல்வேண்டும். நுண்ணிய வேற்றுமைகள் தொனிப் பொருள்கள் ஆகியவற்றை மழுக்காமல் ஒருமொழியிலுள்ளனவற்றைப் பிறிதோர் மொழியிற்கூறும் ஆற்றல் எளிதிற் கைவரக்கூடிய ஒன்றன்று. இருமொழிகளிலும் நிறைந்த பயிற்சியும் பரந்த சொல்லாட்சியு முள்ளவர்களுக்கே இது கைகூடும்.

சிங்களமும் தமிழும் கல்வி மொழியாய் வந்த காலந்தொட்டுச் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் இன்றைய அறிவுத்துறைகளில் வேண்டிய சொற்கள் போதிய அளவு இல்லை என்ற கூக்குரல் கிளம்பி வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. இது மெய்யோ? மெய்யென்றால் எவ்வளவுக்கு மெய்? மெய்யென்றால் இக்குறையை எங்ஙனம் தீர்க்கலாம்? என்ற கேள்விகள் தோன்றுகின்றன.

வேண்டிய சொற்கள் எல்லாம் தமிழில் இருக்கின்றன என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், இருக்கின்றனவோ இல்லையோ என்று சொல்வதற்கு யோக்கியதை இல்லாத பலர் முற்றுமறிந்த ஞானிகள் போல் இல்லையென்று தீர்த்துவிடுகின்றனர்; தமிழின் நூற் பரப்பை அலசி ஆராய்ந்தவர்போல் தீர்ப்புக் கூறிவிடுகின்றனர். தமக்குத் தெரியாதென்றால் தமிழில் இல்லையென்று தீர்த்துவிடல் அறிஞர் மரபன்று. இத்தொடர்பில் ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன், தமிழும் ஆட்சிமொழியென்றிருந்த காலத்தில், ஆட்சிமொழி ஆலோசனைக்குழுவிற்கு கடமை பார்த்தேன். அப்போது 'Documentary evidence' என்ற தொடருக்குத் தமிழ்ச்சொல் தேட நிகழ்ந்தது. நானும் என்னுடன் கடமை பார்த்த மற்றவர்களும் 'எழுத்துச்சான்று', 'சாதனச்சான்று' போன்ற சில தொடர்களை ஆராய்ந்து பிறிதொருமுறை பார்ப்போமென்று விட்டு, வீடு திரும்பினோம். புகைவண்டியிற் காலங் கழிவதற்காக ஒரு 'கல்கி' பிரதி வாங்கி வைத்திருந்தேன். அந்த இதழிற் பெரிய புராணத்திற் சுந்தர மூர்த்தியானார் புராணத்தைப்பற்றி யொரு கட்டுரை இருந்தது. அதைப் படித்தபோது 'ஆட்சி', 'சாட்சி', 'ஆவணம்' என்ற மூன்று சொற்கள் ஆளப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன்: ஆட்சி - 'Prescription', சாட்சி - 'Eye-witness', ஆவணம் - 'Documentary evidence'. வழக்குகளில் வேண்டப்படும் மூன்றுவகைச் சான்று

களைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் இவை. எனக்கும் என்னிலும் பன்மடங்கு தமிழறிவுடைய என் நண்பர்களுக்கும் நாங்கள் வேண்டியபோது இச்சொற்கள் அகப்படவில்லை. எமக்குத் தெரியாதபடியால் தமிழில் இவற்றிற்குச் சொற்களில்லையென்று தீர்த்திருப்போமானால் எம் அறிவின்மையைத் தமிழின் வறுமையாக்கியிருப்போம். தமிழில் யாதேனும் ஒன்றைக் கூறுவதற்குச் சொல் இல்லையென்ற துணிபுக்கு வரமுன் எமது தமிழறிவு அங்ஙனம் முடிவு கட்டுவதற்குப் போதியதோ என்று ஆராய்தல் நன்று.

சொற்கள், தேவைவரும்போதெல்லாம் எடுத்தாள்வதற்கு, அனாதியாய் இறைவனாலோ வேறு யாராலோ ஆக்கப்பெற்றுச் சேமித்து வைத்திருக்கப்படுபவையல்ல. புது உண்மைகள், புதுக் கருவிகள், புதுப்பொருள்கள் தோன்றும்போதும் வேறு நாடுகளில் இருந்து இவை வரும்போதும் இவற்றைக்குறிப்பதற்குப் புதுச் சொற்கள் தேவைப்படும். புதிதாய்த் தோன்றும் உண்மை, முதலியன பெரும்பாலும் முன் இருந்த உண்மை, கருவி ஆதியவற்றுள் ஏதோ ஒன்றுடன் தொடர்புடையனவா யிருக்கும். முன்னிருந்த பொருளினதோ கருத்தினதோ பெயரையொட்டிப் புதுப்பெயர் தோன்றும். 'Motor' என்னும் சொல் 'Moveo' (Latin) என்ற சொல் அடியாய்ப் பிறந்தது. 'ஓட்டு, இயக்கு, செலுத்து' என்பன இச் சொல்லின் பொருள். வண்டியை இயக்கும் ஒரு கருவியைத் தன்னிடத்திற் கொண்டிருந்தபடியால் 'Motor car' என்னும் பெயர் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்; 'Auto mobile' என்ற சொல்லும் 'Auto' (Greek)-moveo (Latin) என்ற இரண்டு சொற்களினின்றும் பிறந்தது. 'Auto' என்றால் 'தானாய்' என்று பொருள்படும். 'தானே இயங்கி' என்பது இச் சொல்லின் பொருள். மிருகமோ, மனிதனோ இழுத்தோ தள்ளியோ, இயக்காது தானே இயங்குவது என்பது பொருள். வேற்றுநாடுகளில் இருந்து, வருவனவற்றிற்குப் பெரும்பாலும் அந்நாட்டினர் வழங்குஞ் சொற்களையே உபயோகிப்பது மக்கள் இயல்பு. இப்படிச் செய்யும்போது, பிற நாட்டுச் சொல்லை ஒரு மாற்றமும் இல்லாமல் எப்போதும் சொல்ல முடிவதில்லை ஒவ்வொரு மொழிக்கும் அதற்குரியோருக்கே இயல்பாய் வரும் ஒலியமைப்பு (Phonetic pattern) உண்டு. சிறப்பான ஒலிகளும் ஒலிக்கோப்புகளும் (Phonemes) உண்டு. இவையெல்லாம் மற்றமொழிகளில் இரா. ஆகையால் பிறமொழிச்

சொற்களைத் தம் மொழியில் எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் தம் ஒலி அமைப்புக்கேற்ப அவற்றைத் திரித்துக்கொள்வார்கள். ஞகர மெய்யைப்போன்ற ஒலி இடையிடை ஆங்கிலத்தில் இருந்தபோதும் இந்த மெய்யடியிற் பிறக்கும் உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் ஒலி ஆங்கிலத்திற் கிடையாது. யகரத்தை அல்லது வடமொழி 'ஜ'வைப் போன்ற ஓர் ஒலியையே உபயோகிப்பர்; தமிழ்ச் சொற்களைத் தம் நாவிற்கு இலகுவான முறையில் திரித்துவிடுவர். 'மிளகுதண்ணீர்' .Mulligatawney' ஆக மாறும். மண்வெட்டி 'Mammotty' ஆக மாறும். 'பக்தி, முக்தி, சக்தி' என்ற வடமொழிச் சொற்களை எம்முன்னோர் 'பத்தி, முத்தி, சத்தி' யென்றே சொல்லியும் எழுதியும் வந்தனர். அவர்கள் பிறநாட்டுச் சொற்களை அம்மொழிக்குரியோர் பேசுவது போலத் தாமும் பேசவும் எழுதவும் வேண்டுமென்று ஆர்வங் கொண்டு தம் நாவையும் உதட்டையும் அண்ணத்தையும் வதைக்கவு மில்லை; அல்லது தம்மொழிக்குரிய நெடுங்கணக்கிற்குப் புது எழுத் துக்கள் சேர்த்து மாற்றியமைக்கவுமில்லை. நாமும் ஆங்கிலத்தி லிருக்கும் 'F, G, H' போன்ற ஒலிகள் தமிழில் இல்லையென்று மனம் நொந்து இக் குறையை எங்ஙனமோ தீர்த்துவிடல் வேண்டுமென்று முயல வேண்டியதுமில்லை. தமிழிலிருக்கும் 'ந, ன, ண' ஆகிய மூன் றிற்கும் ஆங்கிலத்தில் 'N' ஒன்றுதான் உண்டு; 'ர, ற' ஆகிய இரண் டிற்கும் 'R' ஒன்றுதான் உண்டு; 'ல, ழ, ள' ஆகிய மூன்றிற்கும் 'L' ஒன்றுதான் உண்டு.

ஆகையால், பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழிற் சொல்லும் போது தமிழ் ஒலியமைப்புக்கேற்பச் சொல்வதே முறை. பிற மொழியறிவில்லாது தனித்தமிழை யறிந்தவர்கள் இதைத் திறமை யாய்ச் செய்கின்றனர். 'Driver' - இறைவர், 'Rubber' இறப்பர், 'Tea' -தேயிலை, 'Coffee' -கோப்பி (காப்பி), 'Gallon' -கலன், 'Boat' -வத்தை, 'Quart' -கொத்து போன்றவை இக் கூற்றை வலியுறுத்து கின்றன. சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி, 'கொத்து' என்பது ஏறக்குறைய 'Quart' உக்குச் சரி என்றும் யாழ்ப்பாண வழக்கென் றும் கூறுகிறது. வள்ளம் என்ற பொருளில் 'வத்தை' என்ற சொல் லும் யாழ்ப்பாண வழக்கென்று அதேயகராதி கூறுகின்றது. 'வத்தை'யென்ற சொல் 'Boat' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் திரி பென்று எங்கோ படித்தது நினைவாயிருக்கிறது.

மொழியின் முக்கிய நோக்கம் கருத்தைப் புலப்படுத்துவதே. ஆகையால், பிறமொழிச் சொற்களை ஒரு மாற்றமுமின்றித் தமிழ் எழுத்தில் எழுதி விடுவது பிழையென்று கொள்வதற்கில்லை. ஆனால், மக்களுக்கு இலகுவாய் விளங்கக் கூடிய முறையில் தமிழ் மரபிற்கேற்ப மொழிபெயர்த்தல் இதனிலுஞ் சிறந்ததென்றே கொள்ளல்வேண்டும். மொழியின் தனிப்பண்புக்குப் பங்கம் வராத முறையிலே புதுச் சொற்களைச் சேர்த்தல் வேண்டும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதியுஞ் சொல்லியும் வத் ததைவிட அவை குறிக்கும் பொருள்களின் இயல்பையோ பயனையோ நோக்கியும் அப் பொருள்களுக்குத் தமிழ்ப் பொதுமக் கள் தமிழ்ப் பெயர்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர். ‘Tobacco-புகையிலை’ ‘Match-box (Box of Matches) - நெருப்புப்பெட்டி (தீப்பெட்டி)’ ‘Tapioca - மரவள்ளி’ ஆகியவற்றை நோக்குக.

தமிழ்ச் சொற்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதும்போதும் ஆங்கில ஒலி யமைப்பை ஒட்டி யெழுதுவதே முறை. சிறப்பாக ஆராய்ச்சி நூல்கள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதுவோர் இதில் அவதானக்குறைவா யிருத்தல்கூடாது. எழுத்துக்களின் ஒலி, மாத்திரை முதலியவற்றை வரையறுத்துக் காட்டுவதற்கு மேலைநாட்டுப் பன்மொழிப் புலவர் குறியீடுகள் சிலவற்றைக் கையாண்டு வருகின்றனர். உரோம நெடுங்கணக்கென வழங்கும் (Roman Alphabet) எழுத்துக்களில் நெடிலுக்கும் குறிலுக்கும் வேற்றுமை தோன்றாது; ஒரு சொல்லிற் குற்றெழுத்தாயிருக்கும் எழுத்து இன்னொரு சொல்லில் நெட் டெழுத்தாயிருக்கும். இவைபோன்ற விபரங்களை விளக்குங் குறியீடுகள்தான் இவை. கலைஞர் பண்டமாற்றில் இக் குறியீடுகள் உலகில் பலநாடுகளில் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் இவற்றிற்கு ‘Diacritical Marks’ என்று பெயர்.

இத் தொடர்பில் ஒன்று சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது. இந்த நாட்களிற் பலர் ‘தமிழ்’ என்ற சொல்லை ஆங்கிலத்தில் எழுதும்போது ‘Thamil’ என்று எழுதுகின்றனர். ஆங்கிலத்தில் மொழிமுதலில் வரும் ‘Th’ என்ற எழுத்துக்கள் குறிக்கும் ஒலிகள் இரண்டே இரண்டுதான். ‘Thin, Then’ என்ற சொற்களில் வரும் ஒலிகள்தான் அவை. ‘தமிழில்’ வரும் ‘த’ இவ் இரண்டில் எதுவு

மன்று. முற்கூறிய 'diacritical' குறியீட்டில் தனி 'T' ஏ, தமிழில் வரும் 'த' வின் ஒலிக்குரிய குறியாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சென்னையகராதியும் இதையே ஆண்டிருக்கின்றது. இதுவரை பெருவழக்கிலிருப்பதும் அதே. அதைக் கைவிட்டு 'Thamil' என்று எழுதுவது ஏனோ தெரியவில்லை.

இன்று பல அறிவுத்துறைகளில் மின்வேகத்திற் புதுப் புதுக் கொள்கைகளும் உண்மைகளும் உருவாகிக்கொண்டு வருகின்றன. நூல்கள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அறிவுத் துறையிலேயே பெரும் புரட்சி தோன்றும் முறையில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை யாவற்றையும் எம்மவர் அறிவதென்றால் ஆங்கிலத்தையோ அல்லது பிறிதோர் மேனாட்டு மொழியையோ நம்மவர் யாவருங் கற்று அதன் வழியாய் அறிவதற்கு வாய்ப்புண்டாக்கலாம் என்பது பகற்கனவு. இங்ஙனம் உலகில் என்றும் நடந்ததில்லை; இனியும் நடக்கப்போவதில்லை. மொழி பெயர்ப்பின் மூலமே இதைச் செய்யலாம். ஆனால், அதுவும் எளிதாய் முடியக்கூடிய ஒன்றன்று. அறிஞர்கள் பற்பலர் ஆங்கிலத்தை மாத்திரமன்றி ஜெர்மன்மொழி, பிரென்சுமொழி, உருசியமொழி முதலியவற்றையுங் கற்றுத் தாம் கற்றதைத் தமிழ்மொழி ஒன்றையே தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தல் வேண்டும். மொழிக்கலையில் நல்ல ஆற்றல் படைத்தவர்களும், வேண்டிய துறையில் அறிவுடையவர்களுமான ஒரு சிலரே எந்நாட்டிலும் இருப்பர். இவர்களுக்குப் போதிய தமிழ் அறிவும் இருந்தால் இவர்கள் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆவர். இம்மாத்திரம் தகுதிவாய்ந்தவர்களை விரல்விட்டெண்ணலாம். ஆயினும் பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களை நம்மொழியிற் பெயர்ப்பது இன்றியமையாது செய்யவேண்டிய ஒன்றானபடியால் எல்லா நிறைவும் உள்ளவர்கள் தோன்றும்வரையும் பொறுத்திருத்தல் முடியாது. வேண்டிய திறன்களில் ஓரளவிற்குக் கை தேர்ந்தவர்கள் இப்பணியில் ஈடுபடல் வேண்டும். இம் முயற்சியும் ஆரம்பத்தில் வழக்கள் இன்றி நிறைவேறுது. பயிற்சியால் திறமையும் நுண்மையும் கூடும். இவற்றை மறவாது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபடல் வேண்டும். முயற்சியில் வழக்கள் வரும் போதெல்லாம் அவற்றைத் திருத்தக்கூடியவர்கள் பண்பாடுள்ள அறிஞர் செய்யும் முறையில் திருத்தங்களை எடுத்துக் கூறல்

வேண்டும். கண்டனப்போர் தொடுப்பது இன்றைய நிலையில் பயன் அற்றது மாத்திரமன்று; மொழித் துரோகமும் நாட்டுத் துரோகமும் என்றும் சொல்லலாம்.

அறிவியல் - 'Science', ஆட்சியியல் - 'Government', பொருளியல் - 'Economics', கல்வியியல் - 'Education', போன்ற துறைகளிலே மொழிபெயர்ப்புச் செய்வோர், பலர் ஆங்கிலத்திலே இத்துறைகளில் வழங்குஞ் சொற்களை அப்படியே தமிழ் எழுத்தில் எழுதிவிட்டாலென்ன? என்று கேட்கிறார்கள். மொழிபெயர்ப்பின் நோக்கம் ஆங்கிலம் தெரியாதவர்களுக்கு இத்துறைகளில் உள்ளவற்றைத் தெரியச் செய்வதென்றால் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழ் எழுத்தில் எழுதிவிட்டாற் போதும் என்று நம்ப இடமில்லை. நன்றாய் எங்கும் அடிபடும் சொற்களென்றால் அவற்றைத் தமிழில் எழுதுவதிற்பாதகமில்லை. ஆருக்காக நூல் எழுதப்படுகிறதோ அது அவர்களுக்கு விளங்குமோ பயன்படுமோ என்பதே அவதானிக்க வேண்டியது. விவசாயிகள் தொழிலாளிகள் யாவரும் இதன் பயனைப் பெற வேண்டும் என்பதே இம் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியின் நோக்கம் என்றால், இந்நோக்கம் கைகூடக்கூடிய வழியிலே முயற்சி செல்லல் வேண்டும். பொதுமக்களுக்கு விளங்கும் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பாளர் எழுதினால்தான் இவர்கள் பெற்ற அறிவு எளிதாய்ப் பொதுமக்களுக்குச் சேரும். சமூகத்தின் பயன் கருதாக் கல்விக்கு இன்று இடமில்லை. எல்லாரும் உயர்தர ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் என்று நான் கூறவில்லை. எல்லாரும் அங்ஙனம் ஈடுபடல்வேண்டும் என்றும் நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் தகுதியுடைய எவரும் விரும்பினால் ஈடுபடுவதற்குத் தடைகளை உண்டுபண்ணும் முறையிற் கல்விமுறை அமைதல் கூடாது.

மேனாட்டிலே இத்துறைகளுக்குரிய பல சொற்கள் பல மொழிகளுக்குப் பொதுவாய் இருக்கின்றன என்றும், இம் மொழிகளில் எழுதிய நூல்களையே பின்னும் உயர்தரக் கல்விக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பயன்படுத்தவேண்டிவருமென்றும், ஆதலால், இச் சொற்களையே தமிழிலும் எடுத்தாளல் நன்றென்றும் சிலர் கூறுவர். இக் கல்வி ஒரு சிலருக்கே வேண்டியது. அவர்கள் பயனைக் கருதியே இம் முயற்சி நடைபெறுகிறதென்றால் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தையே கற்பித்து அதன்வழி உயர்தர அறிவியற் கல்வியையும் ஊட்டிவிட

லாம். ஆனால், அது போதாது. இக் கல்வி நாட்டில் எங்கும் செறிதல் வேண்டும்; இதன்வழி வாழ்க்கையில் திருத்தம் ஏற்படல்வேண்டும்; இதன் தாக்குதல் மூலை முடுக்கெல்லாஞ் செல்லல்வேண்டும். அதுதான் இல்லாதுபோனாலும் இக் கல்வியால் வரும் பயனாவது யாவருக்குஞ் சேருதல் வேண்டும். இதற்காகத்தான் கூடிய அளவும் தமிழ்மொழியிலே—அதாவது தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்குப் பெரும்பாலும் விளங்கும் மொழியிலே—மொழிபெயர்ப்பு இருத்தல் வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். தமிழென்னும்போது தனித் தமிழை நான் கருதவில்லை. தமிழ் பல்லாயிர ஆண்டா யிருந்து வரும் ஒரு மொழி; பல நாடுகளுடனும் கலைத் தொடர்பு வணிகத் தொடர்பு ஆட்சித் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஓர் இனத்தின் மொழி. சிறப்பாய் இந்திய மக்கள் இனங்கள் யாவற்றிற்கும் ஓரளவிற்குப் பொதுமொழியாய் இருந்து வரும் வடமொழியுடன் தொடர்புடையது தமிழ். பிறமொழிக் கலப்பினறித் தனித் தூய்மையைப் பேணி முன்னேறியமொழி ஒன்றிருந்தால் அதைப்பற்றி நான் இன்னும் கேள்விப்படவில்லை. பிறர் வாழ்க்கையிற் கலந்துகொள்ளாமல், பிறர் நாகரிகம், கலாச்சாரம் முதலியவற்றின் செல்வாக்கைச் சிறிதும் அறியாமல் யாரும் வாழல் முடியாது. அப்படி யாரும் இருந்தால் காட்டுமிராண்டி இனங்களிலேயே இருத்தல்கூடும். கண்டபடி கட்டுப்பாடின்றி எந்த மொழிச் சொல்லையும் தமிழில் எடுத்தாள வேண்டுமென்பது என் கருத்துமன்று. இன்று நேற்றுத் தோன்றிய மொழியன்று தமிழ். எம் முன்னேரும் “பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எடுத்தாளுதல் நன்றே? அங்ஙனம் எடுத்தாள்வதென்றால் என்ன கட்டுப்பாடுகள் இருத்தல்வேண்டும்?” என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து முடிவுகள் கண்டிருக்கின்றனர். மற்ற நாட்டறிஞர் செயலையும் எம்முன்னோர் செயலையும் ஒப்புநோக்கின், பெறப்படும் உண்மை என்னவெனில், யாதேனும் ஒரு மொழிக்குரிய மக்கள் பிறமொழிச் சொற்களைத் தம்மொழியுட் புகுத்தும்போதெல்லாம் தம்மொழியின் ஒலிக்கூறுகளை(Phonemes)யே ஆண்டு தம்மொழியின் ஒலியமைப்பின் (Phonetic pattern) இயல்பிற்கேற்பவே இச் சொற்களைப் புகுத்தியிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பொதுப்படக் கூறலாமே யன்றி ஒவ்வொரு தனித்தனிப் பிரச்சினையிலும் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று வரையறுத்தல் முடியாது. தமிழின் தனிப்பண்பைச் சிதையாமலும் தமிழின் சொல்வளம் அருகிப்போகாமலும் தமிழின்

அறிவு வளர்ச்சியே இத்தொடர்பில் முதன்மைபெற வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடாமலும் ஒழுகுவதே வேண்டியது.

தமிழினம் என்று கூறும்போது யாழ்ப்பாணத் தமிழரையோ இலங்கைத் தமிழரையோ மாத்திரம் நான் கருதவில்லை. தாய்நாட்டிலுள்ள தமிழர், வேற்றுநாடுகளிற் குடியேறி வாழும் தமிழர் எல்லாரையும் மனதில் வைத்தே இக் கட்டுரையை எழுதியிருக்கின்றேனாயினும் தென்னிந்தியாவும் ஈழநாட்டின் தமிழ்ப் பாகங்களுமே பெரிதும் என் கருத்தில் இருக்கின்றன. யார்தான் என்ன சொன்னாலும் தமிழின் வளர்ச்சி தமிழின் வருங்காலப் போக்குப்போன்றவை தென்னிந்தியத் தமிழினத்தின் செல்வாக்கிலேயே தங்கியிருக்கும். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் தூய பழந்தமிழ் மரபைப் பேணுந் தமிழ் என்று பறைசாற்றுவது எமக்கு இன்பத்தை அளிக்கலாம். ஆனால், தமிழின் வருங்காலப் போக்கை வரையறுக்கும் பொறுப்பை எமதென்று கொள்ளல் நகைப்புக்கிடமான செயல். ஆதலால், மொழிபெயர்ப்புத் தொழிலில் ஈடுபடுவோரும் இதை மறவாதிருத்தல் நலம். தென்னிந்தியாவில் இத்துறையில் உழைப்போருக்கும் ஈழத்தில் இதில் ஈடுபடுவோருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருத்தல் வேண்டும். அங்கு நடப்பதை நாம் அறிதல்வேண்டும். எமக்கு உயர்தரக் கல்விக்கு வேண்டிய நூல்கள் யாவற்றையும் நாம் இந்நாட்டில் ஆக்குதல் முடியாது. சிலவற்றையாயினும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பெறல்வேண்டும்.

கலை முயற்சிகளில் ஈடுபடும் நிலையங்கள் குறித்த இடங்களில் நிறுவப்பட்டிருப்பினும் இக் கலைகளில் ஈடுபடுவோர் எங்கிருப்பினும் இம்முயற்சிகளிற் கலந்துகொள்வதற்கு வாய்ப்புக்கள் அமைத்தல் கலைமன்றங்களின் மரபு. கலைகளில் ஈடுபாடுள்ள அறிஞர் தம் முடிபுகளைத் தெரிவிக்கவோ ஐயங்களைத் தெளியவோ குறைகுற்றங்கண்டால் அவற்றைத் தெரிவிக்கவோ ஒழுங்குகள் இருத்தல் இதுபோன்ற முயற்சிக்கு இன்றியமையா ஒன்று. ஒருவருக்குத் தோன்றாதது இன்னொருவருக்குத் தோன்றும். ஏதோ ஒன்றை ஐயந்திரிபற முடிபு கட்டுவதற்கு வேண்டிய நூல் ஓரிடத்தில் இல்லாதுபோனால் இருக்குமிடத்தில் வேண்டியதைச் செய்வதற்கு அவ்விடத்தில் இருக்கும் அறிஞர் உதவி தேவைப்படும். சாமிநாதையர் தமது நூல்களைப் பதிப்புக்கு ஒழுங்குபண்ணும்போது பல

முறை மேல்நாட்டு நூல்நிலையங்களில் வேண்டியவற்றை ஆராய்ந்து தமக்குத் தெரிவிப்பதற்குப் பல அறிஞர் உதவியைப் பெற்றது நாமறிந்த ஒன்றே.

இன்றைய நிலையில் தனித்தனி ஆட்கள் மற்றவர்கள் உதவியின்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒளிவு மறைவாய்க் கலை முயற்சிகளில் ஈடுபடுதல் பயனற்றது. மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் தென்னிந்தியாவில் நடைபெறும் முயற்சிக்கும் ஈழத்தில் நடக்கும் முயற்சிக்குத் தொடர்புண்டாக்கி, செய்யவேண்டியிருப்பதைச் செய்வோரின் திறமை, நூல்நிலையவசதி, பணவசதி முதலியவற்றை ஒட்டி இருநாடுகளும் பங்கிடுபண்ணி, இன்று பெரிதும் வேண்டப்படும் இப்பணியைச் செய்தல் வேண்டும். ஆட்சியாளர் முயற்சி மூலமோ தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம்போன்ற கலைமன்றங்களின் முயற்சி மூலமோ இவ்வகைக் கூட்டு முயற்சிக்கு வழிதேடல் வேண்டும்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்.

—பாரதி

இடையில் நான்கு ஈற்றில் இரண்டும்
அல்லா அச்சை வருக்க முதலீறு
யவ்வாதி நான்மை எவ்வாகும் ஐயைம்
பொதுவெழுத் தொழிந்தநா லேழும் திரியும்.

இவ்வியல் மொழியாக்கமாதவின் ஆரியமொழி திரிந்து
வடமொழியாமாறு உணர்த்துவான் தொடங்கினார்.

— நன்னூல், சிவஞானமுனிவர்

காளிதாசன்

பண்டிதை திருமதி ச. அமிர்தாம்பிகை அவர்கள்,
B. A. (Hons.) (Lond.) Sanskrit, B. A. (Hons.) Tamil

சூழிழ மொழியிற் கம்பன் பெற்ற இடத்தைப்போலவும், ஆங்கி
லத்தில் சேக்ஸ்பியர் பெற்ற மதிப்பை ஒப்பவும், கிரேக்க மொழியில்
ஹோமரின் அந்தஸ்தை ஒப்பவும், வடமொழியிலே காளிதாசன்
மிகப் புகழ்பெற்ற பெரும் கவிஞராய் விளங்கினார். வடமொழியில்
ஆதி காவியங்களை இயற்றிய வான்மீகி, வியாசர் போன்ற
மகா கவிகளின் கூட்டத்தில் இடம்பெறத் தகுந்தவர் காளிதாசர்.

காளியின் அனுக்கிரகத்தாற் புலமை பெற்றவரெனக் கூறப்படும்
காளிதாசர், போசராசனால் கௌரவிக்கப்பட்டவரெனவும், கி. பி.
நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரெனவுங் கூறுகின்றனர்.

வான்மீகி முனிவர் நீண்டதோர் காவியத்தைப் பல்லாயிரக்
கணக்கான சுலோகங்களால் ஆக்கினார். ஆயின், காளிதாசனோ
தமது காவியங்களை இரத்தினச்சுருக்கமாகவும் மிக நுண்மையாகவும்
யாத்துள்ளார். ஆனாலும் அவர் கவிதைகளிற் காணப்படும் இயற்
கையின் உறவும் வருணனை நயமும் மனத்துக்குச் சலிப்புத் தராது
மகிழ்ச்சி தரும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் இவர்
மற்றைய கவிகள் அனைவரிலும் பார்க்கத் தனக்கென ஒரு தனி
இடத்தைப் பெற்றவர் எனலாம். இவர் கவிதையிற் கையாண்ட
ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் உள்ளதாய் அவ்விடத்துக்கு மிகப்
பொருத்தமானதாய் அமைந்துள்ளது.

குப்தவரசர்கள் செல்வம் செல்வாக்கோடு இருந்த காலத்தில்
காளிதாசனும் திகழ்ந்தார். நாட்டில் வழங்கிய செழிப்பும் அமைதி
யும் அவருடைய நூல்களிலும் பிரதிபலித்தன. பெரும்பாலும்

இன்பகரமான வாழ்க்கையையே தம்முடைய நூல்களிற் சித்திரித்தார். வருணாச்சிரம முறைகளை வியந்து போற்றியுள்ளார். இரகுவம்சத்தில் ஒரு சில பாகங்கள் காமம் நிறைந்த பாடல்களாகக் காணப்பட்டாலும் அவைகள் காளிதாசனுடைய ஒழுகலாற்றிற்குச் சான்று பகருவனவல்ல. உபநிடதங்களும் இல்லற வாழ்க்கையைப் புறக்கணிக்கவில்லை. இல்லறக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் பொருந்திய சிற்றின்பம் குறைபாடுடையதல்லவென்று கருதப்பட்டது.

இருதுசங்காரத்திலும் மேகதூதனிலும் பரம்பொருள்களைப் பற்றிய ஒரு சில குறிப்புக்களே காணப்படுகின்றன. குமார சம்பவத்தில் சிவனுடைய மகத்துவத்தைப் பரக்கக் காணலாம். சிவன் நீற்றழற் குன்றம்போல யோகத்தில் அமர்ந்திருக்க உமையம்மையார் வனத்திற் பூக்களைப் பறித்து இருகையிலேந்திவந்து வணங்கிச் சிவனுடைய திருவருட் பார்வையைப் பெறச் செய்யும் தவம் உருக்கமாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணந் தொடுத்துத் தவத்தைக் குலைக்க வந்த மன்மதனும் எதிரே நிற்கப் பயந்து ஓடி ஒதுங்கி ஒரு பக்கத்தில் நிற்கிறான். இவ்வாறு உமையம்மையாரின் தவத்தையும் மன்மதனின் ஒடுக்கத்தையும் அழகாகச் சித்திரிப்பதால் சிவனின் மகத்துவத்தைக் கூறாமலே எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சாங்கியமார்க்கம் யோகமார்க்கம் ஆகிய இரண்டிலும் கூறப்படும் தத்துவக் கொள்கைகளையே பெரும்பாலும் காளிதாசன் தம் மிலக்கியங்களிற் பின்பற்றுகிறார். ஆன்மாக்களும் இயற்கையும் இறைவனினின்றும் வேறுபடாத பொருள்கள் என்ற சாங்கியவாதத்திற்குப் புதியதொரு கருத்தைக் காளிதாசன் அமையுமாறு செய்கிறார். ஆன்மாக்களுக்கும் இயற்கைக்கும் அப்பாற்பட்டது பரம்பொருளாகிய சிவனென்றும் அப் பரம்பொருளை ஆன்மாக்கள் இறுதியிற் சேருகின்றனவென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்.

மேகதூதன் காளிதாசனது சிறந்த தொடரகச் செய்யுள்களில் ஒன்றாகும். இந்திரனுக்குத் திங்கிழைத்தற்காக அவனுடைய வேலைக் காரனாகிய யச்சகனைத் தூரதேசமொன்றிற்கு நாடு கடத்தினான். மழைமுகிலைக் காண அவனுக்கு மனையாளுடைய நினைவுகள் எழுந்தன. அம் மேகத்திடம் தூதுசொல்லி அனுப்புவதாக அமைந்துள்ளது இச்செய்யுள். ‘அன்னம்விடுதூது’, ‘கிள்ளிவிடுதூது’ போல இதுவும் மேகத்தை மனிதனுடைய சுக துக்கங்களில் அனுதாபம்

கொண்டதாக்கி, அதற்கு அதனுடைய இயற்கை மேக வழகோடு மனிதர் பண்பும் பொலியச்செய்து தூதுவனாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேகம் செல்லவேண்டிய வழியைக் காளிதாசன் அழகாக வருணித்திருக்கிறார். இராமகிரியிலிருந்து புறப்படும் முகில், பருவப் பறவைகளாகிய கொக்குகளோடும், இமயமலைச்சாரலில் இருக்கும் மானசம் என்னும் பெயருடைய சுனைநீரை நோக்கிப் பறக்கும் அன்னங்களோடும் கூடச் செல்லவேண்டுமென யக்கன் அதற்கு வழிகாட்டினான். வேத்திரவதியில் தாகத்தைத் தீர்த்து, மகாகாளத் திறைவனை வழிபட்டு, இமயத்தையும் கைலாசத்தையும் கடந்து, அவனுடைய மனையாள் வதியும் அழகாபட்டினத்தை அடையும்படி மேகத்தை வேண்டினான்.

அத் தெய்வ நகரத்தின் இன்பத் தரும் காட்சிகள் அழகாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனையாளுடைய வீட்டுத் தோட்டத்தில் அழகிய மரமொன்று இருக்கின்றது. அது மனையாள் வளர்த்த மரம். பக்கத்தில் உள்ள தாமரைக்குளத்தில் மானசக்குளத்தையே டிறந்த அன்னங்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. கணவனைக் காணாத மனையாள் துன்பத்தால் வளையல் நழுவியவளாய் உலகத்தையே வெறுத்தவளாய் வீட்டிற்குட் படுத்திருக்கிறாள். கருத்தொருமித்த காதலருக்கு இன்பமூட்டும் பொருள்கள் அவளின் தனிமையின் துன்பத்தை அளந்து காட்டுகின்றன. மேகம் மெல்ல அவளை எழுப்பி ஆதரவுள்ள தூதைப் பேசுகிறது. செய்யுளின் அமைப்பும், பொருள் வளமும், இருவுள்ளங்களின் உணர்ச்சிகளையும் ஏக்கங்களையும் காட்டும் முறையும், மேகதூதனைத் தலைசிறந்த நூலாக்குகின்றன.

சாகுந்தல நாடகம் காளிதாசனுடைய தலைசிறந்த கலைத்தேர்ச்சியை உணர்த்துகிறது. துஷ்யந்தன் விதூஷகனுடன் வேட்டையாடச் செல்கிறபொழுது முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைகிறான். அப்போது செடிகளுக்கு நீர்பாய்ச்சுகிறான் சகுந்தலை. தோழி மார்களுக்குச் சேர்ந்து நீர் ஊற்றுகிறார்கள். பூஞ் செடிகளுக்குச் சகுந்தலையுந் தோழிமாருங் காட்டுகிற அன்பும் ஆதரவும் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் இயற்கை அழகுகளோடு இணைந்து அவைகளில் ஒன்றாய் வாழ்கின்றனர் என்பது புலனாகும். சகுந்தலையை வண்டுகள் கலைக்க அவள் கூச்சலிட “நம் நாட்டு அரசன்தான் உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று தோழி பரிகாசஞ்செய்ய

அரசன் அவர்களுடைய உதவிக்கு விரைகிறான். சகுந்தலையும் துஷ்யந்தனும் சந்திப்பது, நாடகத்திற் குறிக்கப்படும் சம்பவங்களின் ஒழுகலாற்றில் ஒன்றாக அமைந்து நாடகப்போக்கின் அம்சமாக அமைகிறது. இச்சந்திப்பு வலிந்துகோடல் அன்று. இது வொன்றே காளிதாசனுடைய கலைத்திறனைக் காட்டுவதற்குப் போதுமானது. இருவருடைய காதலும் மெல்ல வளர்கிறது. காட்டுச் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு வெளிப்படுகின்ற காதல் பண்பாடுடையதாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

பின்பு சகுந்தலையைக் கைவிடுகின்ற துஷ்யந்தனின் ஒழுகலாற்றிற்கு இழுக்கு ஏற்படாவண்ணம், துருவாசமுனிவரின் சாபத்தின் பலனாக அரசனுக்கு மறதி ஏற்படுகின்றது என்று காளிதாசன் பழைய சாகுந்தலக் கதைக்குப் புதியதொரு போக்கைக் கொடுக்கிறார். துஷ்யந்தனுடைய மாளிகைக்குச் சகுந்தலை புறப்படுங் காட்சி மிகவும் உருக்கமானது. தான் வளர்த்த மல்லிகைச் செடிகளுக்கு அன்புருக முத்தமிட்டுப் பிரியாவிடை கூறுகிறான். மான் கன்றுகள் அவளை வழியனுப்பப் பின்செல்கின்றன. வாய்பேசாத இயற்கைக் கூறுகள் சகுந்தலையின் அன்பு கனிந்த உள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டுமாறு காளிதாசன் சாகுந்தலம் எழுதியது வியக்கத்தக்கது.

அரசன் சகுந்தலையை ஏற்க மறுத்தபோது, அவளுடைய பேச்சும் போக்கும் பெண்மையின் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

இரகுவமிசம் திலீபன் என்ற அரசனைப்பற்றிய வரலாற்றிலிருந்து தொடங்கி அக்கினிவருணன் என்ற அரசகுமாரனுடைய வரலாற்றுடன் முடிகிறது. ஒரு வரலாற்றைக் காவியப்பொருளாக்கிய சிறப்பை இதன்மூலம் அறியலாம். திலீபனுடைய ஆட்சியிற் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிய இரகுவமிசம் இராமனுடைய காலத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்து பிறகு சிறிது சிறிதாக மங்கி அக்கினிவருணனுடைய ஆட்சியில் அந்நிலை சிதைந்துபோனதைக் காளிதாசர் வருணித்துள்ளார். அஸ்தமன சூரியனுடைய சிவப்புக் கிரணங்கள் பரவி வானம் இரத்தநிறம் அடைவதை, காமக்கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டுச் செங்கோல் முறை தவறிய அக்கினிவருணனது ஆசை எங்கும் படர்ந்திருந்த நிலைக்கு உவமை காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு காளிதாசனுடைய பலவகைப்பட்ட சாதுர்யங்களை அவரது நூல்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

இ ர கு வ ம் ச ம்

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் அவர்கள், B. O. L.

பாரத நாடு பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அரசியற் சிறப்பினாலும் பண்பாட்டினாலும் மிக மேம்பாட்டை எய்தியிருந்தது.

“தீரத்தி லேபடை வீரத்திலே — நெஞ்சில்
ஈரத்தி லேஉப காரத்திலே
சாரத்தி லேமிகு சாத்திரங் கண்டு
தருவதி லேஉயர் நாடு”

எனப் பாரதியார் வீறுகொண்டு பாடுகின்றார். அத்தகைய பாரத நாட்டின் பழம்பெருமையினை இன்றும் நாம் அறியும்வண்ணம் எத்தனையோ காவியங்களும் இதிகாசங்களும் பறைசாற்றுகின்றன. வரலாற்றுக்கெட்டாத காலந்தொட்டே பாரதநாடு பண்பட்ட வாழ்வு கண்டது. அவ்வாழ்வை நிலைபெறுமாறு செய்தவர்கள் அந் நாட்டை யாண்ட அரசர்களேயாவர். அவ் வரசர்களுடைய வாழ்வைப் புனைந்து பாடுவதிலே புலவர்கள் அடங்காத ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்; காவியங்களாக வளைந்து வளைந்து இன்பம் ஆராமை கண்டார்கள். கவிஞர்களுக்கெல்லாம் மகாகவியாய் ஒரு காளிதாசர் தோன்றினார். ‘இருதுசங்காரம்’ என்னும் வருணனை நிறைந்த கவிதைநூலையும், ‘மேகசந்தேசம்’ என்னும் காதற் சுவை ததும்பும் நூலையும், ‘சாகுந்தலம்’ என்னும் நாடகக் காப்பியத்தையும் பாடிய அவரே பாரதநாட்டு மன்னர்களின் வரலாற்றைப் படைத்தளிக்க விழைந்தார். இராமனது உத்தம கதையை

அறிந்த பாரதநாட்டார்க்கு அவன் முன்னோர்களது தீரச்செயல்களையும் பின்னோர்களது பெரும் பண்புகளையும் எடுத்துரைக்க எண்ணினார். வரலாற்று வடிவில் அவர் வழங்கிய ‘இரகுவம்சம்’ அவரது வாக்கின் மேன்மையால் இன்னோர் மகாகாவியமாகத் திகழ்கின்றது. அந்நூல் இரகு என்னும் மன்னன் பெயரால் அமையினும் அவன் மூதாதையருள் ஒருவனாகிய திலீபனது வாழ்வைக் கூறுவதிலே தொடங்கி, இராமன் உட்படப் பலருடைய செய்திகளையுந் தொடர்பாக உரைத்துச்சென்று ஈற்றில் அக்கினிவருணன் என்பானுடைய வரலாற்றுடன் முடிவடைகின்றது.

வடமொழியில் சொல்லமுதமென விளங்கிய அவ்விரகுவம்சத்தைத் தமிழர் தம்மொழியிற் கற்க நெடிதுநாள் ஆவலுற்றிருந்தனர். அவ் விருப்பத்தை நமது ஈழத் தமிழகமே பூர்த்திசெய்தது. யாழ்ப்பாண நாட்டின் வரலாற்றிலே பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து ஒரு பொற்காலம் ஆரம்பமாயிற்று. அது தமிழ்மொழி மீண்டும் தழைத்துப் பொலிதற்கு ஒரு நற்காலமுமாயிற்று. கி. பி. 1302இல் செகராசசேகரன் என்னும் பட்டப் பெயருடன் வுரோதய சிங்கையாரியன் மணிமுடி சூடினான். * “இவ்வரசன், தமிழை வளர்க்கும் பெரு விருப்புடையவனாய், தன் தேசத்திலும் தென்னிந்தியாவிலு மிருந்து தமிழ்ப் புலவர்களையும் பண்டிதர்களையும் வரவழைத்துக் கழகமொன் றமைத்து, அவர்களாற் புதிய நூல்களை ஆக்குவித்துவந்தான். அவனமைத்த கழகம் பின்வந்த அரசர்களாலும் பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்தது”. சிங்கைநகரில் அமைத்த கழகத்தால் செந்தமிழானது யாழ்ப்பாணநாடு முழுவதும் நறுமணம் வீசியது. தமிழ்மொழியில் இலக்கிய இலக்கணங்களையன்றி கணிதம், சோதிடம், வைத்தியம் என்னும் கலைகளும் பலவாகி வளர்ந்தன. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தை யாண்ட மற்றோர் செகராசசேகரன் என்பான், செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலையும் செகராசசேகர மாலை யென்னும் சோதிட நூலையும் காரிவையாவின் கணக்கதிகாரம் என்னும் கணிதநூலையும் இயற்றுவித்தான். தக்ஷிணகைலாச புராணமும் அவன் காலத்திலேதான் இயற்றப்பட்டது. அவனுக்குப் பின்

* யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் — பக். 62. முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் எழுதியது.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் பரராசசேகரன் என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசாண்ட குணவீர சிங்கையாரியன் என்பான் தன் முன்னோர் பேணிய தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பொன்போலப் போற்றி வளர்த்தான். பரராசசேகரம் என்னும் மிகச் சிறந்த வைத்திய நூல் இவன் காலத்தில் எழுதப்பட்டதே. சிங்கைநகரில் இவ்வாறு சிறப்புற்றிருந்த தமிழ்ச்சங்கம் செண்பகப்பெருமாள் என்னும் மன்னன் படையெடுப்பாற் சிதைவுற்றது. யாழ்ப்பாண ஆட்சிப் பீடம் சிங்கைநகரிலிருந்து நல்லூருக்கு மாற்றப்பட்டது. அரியாசனத்தில் இருந்து அரசு செலுத்திய தமிழன்னை சிறிதுகாலம் புகலிடம் அறியாது அல்லலுற்றாள். அவள் துயரைத் துடைக்கச் சிங்கைப் பரராசசேகரன் என்பான் விரைந்தான். அவன் கி. பி. 1478இல் அரசனாகித் தமிழ்மொழியை மீண்டும் அரியணை யேற்றினான். தன் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே இரண்டாம் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவி, புலவர்களையும் வித்துவான்களையும் ஆதரித்துப் போற்றினான். அவனது மைத்துனரான அரசகேசரி என்பார் மகாவித்துவானாயிருந்தார். வடமொழியும் தமிழ்மொழியும் தமிழ் மக்களின் இரு கண்களென மதிக்கப்பட்ட அந்நாளில், வடமொழியிற் சிறந்து விளங்கிய மகா காவியமாகிய இரகுவம்சத்தைத் தமிழிற் கேட்டின்புறவேண்டுமெனப் பரராசசேகரன் ஆசைப்பட்டான். அவன் விருப்பிற் கிடைத்து அரசகேசரி என்பார் அந்நூலைத் தமிழிற் பாடி அவனது அவைக்களத்தே அரங்கேற்றினார். வாழையடி வாழையாய்ச் சிங்கைநகர் மன்னர்களாற் புரக்கப்பட்ட தமிழணங்கு 'இரகுவம்சம்' என்னும் புதுக்கலன் பூண்டு பொலிவு பெற்றாள்; யாழ்ப்பாணநாடு புகழ்பெற்றது. 'இரகுவம்சம்' என்னும் அத் தமிழ்க் காப்பியம் ஆயிரத்தைநூற்றெட்டுச் செய்யுள்களாலானது. அந்நூலானது முதற்கண் கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரம் என்பவற்றையும் பின்னர் ஆற்றுப்படலம் முதலாக இந்துமதி பிறப்புநீங்கு படலம் இறுதியாகப் பதினாறு பட்டங்களையுந் தன்னகத்தே கொண்டது; சொல்வளத்திலும் பொருள்வளத்திலும் முதல்நூல் போற் சிறந்து விளங்குவதாயுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழரசு மறைந்த பின்னர் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி தடைப்படலாயிற்று. அந்நியராட்சிக் காலத்தே தாழ்வுற்று நலிவெய்திய தமிழுக்கு நாவலரவர்கள் தோன்றிப் புத்துயிர் கொடுத்தார்கள். வீதிகள்தோறும், வீடுகள்தோறும் தமிழ்மொழியும்

வடமொழியும் முழங்கலாயின. இலக்கியமும் இலக்கணமும் வல்லார் பற்பலர் தோன்றினர். ஒரு விளக்கிலிருந்து பல விளக்குக்களும், அப் பல விளக்குக்களிலிருந்து பற்பல விளக்குக்களும் பிரகாச மடைதல்போல நாவலரவர்களைச் சார்ந்து வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை, உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் முதலானோரும், அவர்களைச் சார்ந்து மகாவித்துவான் கணேசையர் முதலானோரும் அறிவு விளக்கம் எய்தினர். கந்தபுராணம், இராமாயணம், இரகுவம்சம் ஆதியாம் இலக்கியங்கள் உரைவளம் பெற்றன. வித்துவசிரோமணி அவர்களின் கரத்தாலும் உரைப்பெருக்காலும் இரகுவம்சத்தின் புகழும் பெருமையும் நாற்றிசையும் பரவவே, கற்றாரும் கல்லாரும் அதனை விரும்பிக்கேட்டு ஆர்வம் தழைத்தனர். வித்துவசிரோமணி அவர்களுக்குப் பின் இரகுவம்சத்தின் செவிலித் தாயாகப் புலவரவர்கள் விளங்கினார்கள். அவ்விரு தமிழ்க்கடல்களிடத்திலிருந்தும் தாம் பெற்ற அமுதத்தைத் தமிழலகிற்கு அள்ளி வழங்கினார் மகாவித்துவான் கணேசையரவர்கள். நச்சினர்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திலுள்ள மூன்றதிகாரங்களுக்கும் உரையெழுதிய தோடு பத்துப்பாட்டு, கவித்தொகை முதலாம் இலக்கியங்களுக்கும் சிறந்த உரை வகுத்தனர். அவர்போல் மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்கள் தொல்காப்பிய முழுவதற்கும் விளக்கவுரை வரைந்து பதிப்பித்ததோடு இரகுவம்சம் முதலிய இலக்கியங்களுக்கும் அரிய உரை யெழுதி உதவினார்கள்.

இக்காலத்தில் இலகுவான நூல்களையே பயில விரும்பும் மாணவர்க்கு இரகுவம்சம் மிகவும் கடின நடையுடையதாயே தோன்றுகின்றது. அதனை நன்குணர்ந்து ஐயரவர்கள் அந்நூலுக் கெழுதிய உரை, தமிழ்ச் சுவை தேரும் மாணவ உலகிற்கு ஒரு பேருபகார மென்றே கருதத்தக்கது. கடினமான நூலொன்றினைப் பிறர் கற்பதற்கு எளிதாம்வண்ணம் உரை யெழுதுவோமெனத் துணிந்து, பின்னர் அரும்பதங்களுக்கு மாத்திரம் விளக்கம் தர எண்ணி, ஈற்றில் அரும்பதங்கள் ஒன்றற்கும் உரை கூறுது எளிய சிலபதங்களுக்குக் கருத்தெழுதி உள்ளத்திருப்பியடையும் உரைகாரர் சிலர்போலல்லாது ஐயரவர்கள் இரகுவம்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் பதவுரை, விளக்கவுரை, சொன்முடிபு, இலக்கண முடிபு, உவமை முதலிய அணிகளின் விளக்கம் ஆதியனவற்றை

எல்லாம் அயராது எழுதிச் செல்வதை நோக்குங்கால் ஐயரவர்களின் உரைத்திறமையும் தமிழ் கற்போர்பால் அவர் வைத்த பெருங் கருணைத் திறமும் நன்கு புலனாகும். செய்யுளில் அமைந்த உவமைகளை விரித்து விளக்கியிருப்பது கற்போருள்ளத்திற் செய்யுளின் சுவையை மிகுவிப்பதாயுள்ளது. உதாரணமாக, ஒன்று பின்வருமாறு :

“தோடுலாம் குமுதச் செவ்வாய்ச் சுந்தரி இரவிற் றெக்க
மாடுசா லரச விதி வயின்வயின் ஒருவிச் செல்லும்
விடிலா தெரிசெஞ் சோதி விளக்கம் தொத்தாள் வேந்தர்
நீடுகா லிருள்சேர் மாட நிரையினை நிகர்த்திட் டாரே.”

இந்துமதியானவள் தனது சுயம்வரத்திற்கு வந்த மன்னர்கள் சபையில் ஒவ்வொரு அரசரைப் பற்றிய சிறப்புக்களையும் தோழி கூறக்கேட்டு அவர்க்கு மாலையிடாது அப்பாற் செல்லுதலையும் தமக்கு மாலையிடாது அவள் செல்லுதலைக்கண்டு ஏமாற்றமடைந்த அவ்வரசரது மனநிலையையும் இப்பாடல் கூறுகின்றது. ஐயரவர்கள் இப்பாடலுக்குப் பதவுரை எழுதியதோடு, “இரவிலே கையிற் கொண்டு செல்கின்ற விளக்கானது அரசவீதியிலுள்ள ஒவ்வொரு மாடத்தையும் நீங்கிச் செல்லும்பொழுது பின் கழிந்துபோகின்ற அந்த ஒவ்வொரு மாடமும் இருளடைவதுபோல் இவளும் ஒவ்வொரு அரசரையும் விட்டுவிட்டுச் செல்ல இவளால் விடப்பட்ட ஒவ்வொரு அரசரும் முகம் வேறுபட்டு இருள் முடினவர்போலப் பொலிவிழந்து இருந்தார்கள்” என விளக்கியுள்ளார்கள்.

இரகுவம்சம் கம்பரது இராமாவதாரத்தைப்போல் அமைய வேண்டும் என்று கருதிச் செய்யப்பட்டதென்பது கன்னபரம்பரை. அரசகேசரியார் தாமிந்நூலை இயற்றுமுன் கம்பரது நூலை நன்கு கற்றுச் சுவைத்திருப்பார் என்பது உறுதி. இரகுவம்சச் செய்யுள்களிற் பல, கம்பர் கருத்துக்களையும் அவர் கையாண்ட உவமைகளையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வொப்புமைகளை ஐயரவர்கள் ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள்.

இவ்வெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்நூலுக்கு உரையெழுதப் புகுமுன் ஐயரவர்கள் மூலநூலாகிய வடமொழியிலுள்ள இரகு

வம்சத்தை நன்கு கற்று அந்நூற் கருத்துக்கிசைய இந்நூற் செய் யுள்களின் பொருள் அமைந்திருத்தலை நுனித்துணர்ந்து உரை யமைத்திருக்கின்றார்கள்.

இந்நூலுரையைக் கற்போர் நூலின் நன்றாய பயனை அறிந்து மகிழ்தலோடு ஐயரவர்களின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையுங் கற்ற துணர விரித்துரைக்கும் நலத்தையுங் கண்டு வியத்தலுஞ் செய் வர். அதுமட்டுமன்றி, “ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களின் மருக ரும் மானாக்கரும் வித்துவசிரோமணியுமாகிய ஸ்ரீமத் ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்களிடத்தும், சுன்னாகம் வித்துவான் ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களிடத்துங் கேட்டறிந்த வாறே யான் இதற்கோருரை எழுதி வெளிப்படுத்தலாயினேன்” என முகவுரையில் ஐயரவர்கள் கூறியிருத்தலால், இவ்வுரையின் வளத்தைக்கொண்டு மேற்கூறிய இருபெரும் புலவர்களது புல மைச் சிறப்பையும் உரைகூறுந் திறனையும் ஒருவாறு அறிந்து இன்புறமுடியும்.

வன்றிசைக் காளி தாசன் வடமொழி
தென்றி சைத்தமி மூலநனி செப்புகேன்
நன்றி சைக்கு முரைவழி நன்னெடுங்
குன்றி சைப்பது போலும் குறிப்பரோ.

— இரகுவம்சம் - பாயிரம்

காளிதாசன் வடமொழியிற் செய்த காவியத்தைத் தமிழால் நான் பாடுவேன். அஃது ஓர் ஒலியை நெடியமலை தடுத்து எதிரோலி செய்ததுபோலும்.

எங்குருவின் இணையடிகள் ஏத்தி வாழ்வாம்

பண்டிதர் இ. நமசிவாய தேசிகர் அவர்கள்

புன்னைநகர் வாழ்கின்ற பூசுரர்கள் தம்மரபிற்
புனித ரான
சின்னையர் புரிதவத்தின் பயனாக அவதரித்த
சேயாய் நல்லூர்
மன்னியபொன் னம்பலப்பேர் வித்வசிரோ மணிதனக்கும்
வளமை சாலும்
சுன்னைவரு புலவர்மணி குமாரசுவா மிப்பிள்ளைத்
தூயோ னுக்கும்

நன்றியறி மாணவனாய் நற்றமிழும் வடமொழியும்
நவின்ற நூல்கள்
தொன்றுதொடு வரன்முறையிற் றுகளறவாய்ந் தருள்நூலின்
தொகையு மோதிக்
குன்றனைய திறனுடைய குருவாகி மாணவருட்
கோட்ட நீக்கித்
துன்றுமதி மதிவித்வ சிரோமணியென் றுலகுபுகழ்
சொல்ல நின்றான்.

தோல்காப் பியமுனிவன் சொன்னூலின் றுகடர்த்துத்
 தூய்மை கண்டான்
 வெல்காப் பியமான ராமாவ தாரவியல்
 விளங்கச் செய்தான்
 ஒல்காப் பொருளிரகு வமிசத்துக் கோரரிய
 உரையுங் கண்டான்
 அல்காப் புகழ்கத்தின் முற்பகுதிக் கரியவுரை
 ஆக்கித் தந்தான்.

ஆருகு வதனியல்பும் ஆகுபெய ரிலக்கணமும்
 முதலா ஆன்றோர்
 வேருக வுரைகண்ட பலவரிய விலக்கணத்தின்
 மெய்ம்மை நாடிப்
 பாருமை நிலைநாட்டிப் பண்டிதர்கள் முடிமணியாய்ப்
 பகர வாழ்ந்தான்
 நீருடி முதற்பிள்ளை நீங்காது தங்கநெகிழ்
 நெஞ்சந் தந்தான்.

தாமரையி னிலைநீர்போற் றுங்குலக பற்றின்றித்
 * தவவாழ் வுற்று
 மாமறைசொன் முதற்பொருளாம் மகேசுவரன் மலரடியே
 பற்று மன்னிச்
 சேமமுற வவ்வடிக்கட் சென்றடைந்தான் எங்குருவாய்த்
 திகழ்ந்து நின்ற
 ஏமமுறு கணைசையன் இணையடியுள் ளிடையிருத்தி
 ஏத்தி வாழ்வாம்.

ஈழத்துப் புலவர் சரிதைதனை யாத்த மூர்த்தி

பண்டிதர் ச. பொன்னுத்துரை அவர்கள்

செந்தமிழைச் சிவனருளாற் செவ்வனுணர்ந்
திவ்வுலகம் செழிப்பா நெண்ணி
அந்தமிலாக் குறுமுனிதா நளித்ததன
தகத்தியத்தின் வழிநூல் கண்டு
முந்துகுறை தான்முடிப்பான் முன்னியொரு
கணேசைய மூர்த்தி யாகி
நந்தலித்தொல் காப்பியத்திற் கோர்விளக்கம்
நயந்தளித்தான் நவிலு மாறே.

1

கவியரசு கேசரிமுன் தருமிரகு
வங்கிசத்தின் கவினா ராய்ந்து
புவியுறையும் புலவரெலாம் புகழுமுரை
யினிமைசாலப் புதிதா யீந்தோன்
கவிமணியென் றொருபுலவன் கழறியதற்
கிலக்கியமாய்க் கவிஞ்சார் புள்ள
செவியமுத கவிபலவுஞ் செப்பியவன்
கணேசையச் செம்ம லன்றே.

2

அந்தணார்தம் குலதிலக னுன்றமைந்த
அறிவுடையோ னவனி போற்றும்
பந்தமிலா னருள்பொன்னம் பலபிள்ளை
மாணவனாய்ப் படித்த மேதை
செந்தமிழான் புலவர்பிரான் குமாரசாமிச்
செம்மலுளம் சிறக்க வன்னேன்
தந்தபெருஞ் சீடனெனத் தகுதியுள்ளோன்
கணேசைய கவிஞன் றுனே.

3

நாவலரைப் பெற்றதமிழ் நல்லுலகில்
நவிலரிய புலவ ராக
யாவருமொத் தேத்தெடுப்ப யாணகரிற்
றலைமைசான்ற குரவோ னாகிப்
பாவினுள்ளே நயம்படைத்த ராமவதா
ரத்துரைதான் பரித்த மேலோன்
காவினுயர் புன்னைநகர்க் கணேசைய
கலைவல்லோன் கருதின் மாதோ.

4

ஆகுபெய ரன்மொழியோ டளபெடையும்
போலியுடன் தொகையும் போன்ற
மாகடனேர் விடயமெலாம் மலர்ந்திடநற்
செந்தமிழில் வரைந்த ஞானி
பாகனைய செஞ்சொலிள மாணவர்க்காம்
பலநூல்கள் பகர்ந்து நின்றோன்
மோகமுனி தவக்கடலாம் முத்தமிழான்
கணேசைய முனிவன் றுனே.

5

யாணகரும் தாயகமும் யாங்கணுமே
தமிழொளியைப் பரப்ப வெண்ணி
வாழ்புவியில் மாணவராய் வந்தவர்கட்
கியற்றமிழை வழங்கி நின்றோற்
கேழ்தலத்தி விணையுளரோ எழிவிதழாம்
செந்தமிழி லெழுதி வைத்த
ஆழ்புலத்தின் கட்டுரைகண் டார்நயவா
ரார்புகழா ரறியுங் காலே.

6

மருதடியில் விநாயகரின் மலரடியை
 மனத்திருத்தி மறவா நின்றே
 கருதரிய கல்வியின்பாற் கழித்துவிட்டேன்
 பலகாலம் கவலை யின்றிப்
 பொருவரிய பேறெதுவும் போற்றுகிலே
 னெனப்பலகாற் புகன்ற அண்ணல்
 தெருளறிஞர் கணேசைய தேசிகனார்
 தெய்வநிலை தெரிக்க லாமோ.

நாவலரின் பரம்பரையில் நல்லவொரு
 மாணவனாய் நலஞ்சார் நூல்கள்
 தாவகலப் பதிப்பித்தோன் தகுபொன்னம்
 பலபிள்ளை தனைநேர் செய்ய
 பாவகன்ற வுரையாளன் பாவலராம்
 குமாரசாமிப் புலவ ரொத்த
 பாவரையுங் கவிஞரேறு பண்புநிறை
 கணேசைய படிமை யோனே.

ஐயரவர் மாணவர்க ளநேகம்பே
 ருளரெனினு மவர்தம் சேவை
 வையகத்திற் கிடைப்பரிது வசனநடை
 கைவந்த வன்மை சான்றோன்
 செய்யபெருங் குசேலரது சரிதமொடு
 செந்தமிழ்சேர் புலவர் தங்கள்
 மையகன்ற சரிதைபல யாத்தபெரும்
 மூர்த்தியவர் மகிமை மன்றோ.

ஆழத்திற் கிடந்தமணி கண்டெடுத்தே
 யதையுலகுக் களித்த வாறே
 ஈழத்தின் கேசரியாய் வெளிவந்த
 இதழினிலே இலக்கி யத்தேன்
 வேழத்தி னிரசமொடு வழங்குவபோல்
 வேண்டுவன வழங்கி வந்தோன்
 வாழத்தன் புகழென்றும் வைத்தமணி
 கணேசைய வள்ள லன்றே.

மங்கல வாழ்த்துப் பா *

. நவாபியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள்

திணை: பாடாண்டிணை

துறை: வாழ்த்தியல்

வெண்பா

வாழி கருவிமழை வாழி பலவளங்கள்
வாழி தமிழ்த்தெய்வம் வள்ளன்மார்—வாழியரோ
பீடா ரறிஞர் பெருமான் கணேசையன்
நீடுழி காலம் நிறைந்து.

நேரிசையாசிரியப்பா

- நீடுவாழியரோ! நீடுவாழியரோ!
கோடுயர் நெடுவரை மாடுறப் பொலியும்
மணிதிகழிலங்கை வடபா லணிபெறுஞ்
செல்வயாழ்ப் பாணத் திருநக ரொருசார்
- 5 செல்லூர் பூம்பொழிற் றிருவருட் பெருமை
நல்லூர்த் தோன்றிய ஞானத் தனிச்சுடர்
நாவலர் பெருமான் கால்வழி தழையப்
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புலவர்தம் பிரானும்
மன்னிய மதுர வண்டமிழ்ப் புலவர்
- 10 சுன்னைக் குமார சுவாமியு மென்னு
மந்தமில் சீர்த்தித் தந்தைய ரிருவர்

* 1938ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த பொற்கிழி விழாவின்போது கணேசையர் அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணமக்கள் சார்பில் வாசித்தளிக்கப்பட்ட வாழ்த்தியல்.

- மண்ணுமங் கலநீர் வார்த்தினி தளிக்க
 எண்ணு மெழுத்து மாமிரு சேல்விழி
 பாற்கடற் பிறவாப் பண்ணவ ருண்ணு
 15 நூற்கடற் பிறந்த நுண்ணமு தின்மொழி
 அஞ்சலென் றெவரையு மன்புட னணைக்குங்
 கஞ்ச மென்மலர்க் காமரு செங்கை
 இருபாற் பெயரிய திருவமுது சுரந்து
 பெருவாழ் வருளும் மருமவி கொங்கை
 20 பற்றுநர் நெஞ்சினும் பரவுநர் நாவினுங்
 கற்றுணர்ந் தடங்கிய கலைவலோர் தலையினும்
 பொய்யறி யாத புலவர்தம் பாவினும்
 மெய்பெற நடக்குஞ் செய்யபொற் சேவடி
 யெழுமையுந் தொடரு முழுவ லன்பிற்
 25 றிண்ணிய கற்புடைப் புண்ணிய முதல்வி
 கல்வி யென்னுஞ் செல்வியை மணந்தே
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மென்ற
 வழுத்திடு யாப்பு மணியு மென்ற
 வைம்புல மோம்பிடு செம்புலச் செல்வ!
 30 தலையிடை கடையெனு மியல்புடை மூவர்
 கல்லா மடமைக் கலிபுறங் கொடுக்க
 நல்லாற் றெழுந்த வொல்காத் துணையே!
 பாவு முரையு மாமிரு வகையில்
 தூவமர் மதுரத் தொன்மொழிக் குதலை
 35 நாமவர் நன்னடை நகைமதி முகத்து
 மைந்தர்கள் பலரைத் தந்தருள் வள்ளால்!
 அதாஅன்று;
 நூல்வழி நுவன்ற கால்வழி தலைக்கொளும்
 மாணவ மைந்த ராயிரம் பெற்றேய்!
 பல்காப் பியரும் பணிந்து தலைக்கொளுந்
 40 தொல்காப் பியமெனுந் தூராப் பாற்கடல்
 நல்லுரைப் புணைமே னடந்துகீழ்த் துருவி
 மல்லல் வான்பொருள் மலிசுடர் மாமணி
 நுண்மதிக் கரத்தால் வாரி யண்மையிற்
 கணிப்புற வளித்த மணிக்கா லறிஞ்!
 45 பன்னரும் புலமை மன்னவர் மடங்கல்

- விருந்தினி லளித்த வருந்தமிழ் நூற்கு
நற்சுவை யூட்டிச் சொற்பொருள் விரித்தோய்!
ஆடகக் குடுமி மாடக் கூடல்
நான்காஞ் சங்கத் தோங்கிய புலவ!
- 50 சீரியாழ்ப் பாண வாரிய திராவிட
நற்கழ கத்து வித்துவ முதலே!
மன்னிய சிறப்பிற் கன்னலுங் கதலியும்
அன்ன வாழ்க்கைச் செந்நெற் கழனியுந்
தண்டேன் பிலிற்றும் வண்டிசை சோலையுஞ்
- 55 செந்நூற் புலமையுஞ் சேர்ந்துநனி விளங்கும்
புன்னைமா நகரிற் பூசுரர் புகழுஞ்
சின்னைய நாமச் செம்மலை யன்றியு
மிந்நகர் நோற்ற விருந்தவப் பயனே!
வேண்டுநர் வேண்ட மெய்ப்பொரு ளருளுங்
- 60 காண்டகு தெய்வக் கலைக்கற் பகமே!
புகுமறி யாமைப் பொங்கிரு ளகல
அகவிழி திறக்கு மலரிவா னவனே!
பவநெறி மாற்றுஞ் சிவநெறிச் செல்வ!
நன்முக வெருவிட் டின்சொனீர் பாய்ச்சி
- 65 அன்பு வித்தி யறமுதல் விளைக்கும்
எஞ்சாப் பெருமைச் செஞ்சொலே ருழவ!
வழிவழித் தழைக்க! நின் மரபே; கொழிதமிழ்ப்
பாவழிப் பொலிக! நின் சீரே; நாவலர்
நூல்வழிச் சிறக்க! நின் பெயரே; பூமிசைக்
- 70 கால்வழி தழைய! நின் கற்பே; நீயும்
செந்தமிழ்ச் சொல்வள நந்தா வெறுக்கை
முந்துற நிரம்பினை யெனினு மிந்தநாள்
கடல்கு ழிலங்கை நெடுநிலச் செல்வர்
புலமைக் களிக்கும் பொற்கிழி பெற்று
- 75 நீடுவா ழியரோ! நீடுவா ழியரோ!
பாடல்சே ரண்ண மலையினிற் கூடிய
கார்த்திகைத் திங்கள் கார்த்திகை நாளிற்
சேர்த்திடு தெய்வத் திருச்சுடர் போல
பீடுசால் பேரொளி பெருக்கி
- 80 நீடுவா ழியரோ! நிலமிசை யானே.

வெள்ளணி மங்கலம் *

பண்டிதர் சே. இளமுருகனார் பாடியது

திணை : பாடாண்டிணை

துறை : வெள்ளணிவாழ்த்தியல்

ஆசிரியப்பா

- நீடுவா ழியரோ! நீடுவா ழியரோ!!
பீடார் தண்பிறை யாயிரங் கண்டு
நீடுவா ழியரோ! நீடுவா ழியரோ!!
பருவக் கொண்மூ மழைவளஞ் சுரக்க!
5 இருநிலம் புரக்குநர் அறநெறிப் படர்க!
மணிரீ ரிலங்கையில் வண்டமிழ் மடந்தை
அணியார் பீடத் தரியணை யேறுக!
வைதிக சைவம் வழிவழித் தழைக!!
பொய்திச் கேள்விப் புலத்துறை யோங்குக!!
10 நீடுவா ழியரோ! நீடுவா ழியரோ!!
தவனாதா லாட்டத் தாமரைப் பாயலிற்
குருகுப் பார்ப்புக் குறுந்துயில் கொள்ளும்
பொய்கையுங் கழனியும் பொலிந்தழ கூட்டத்
தீம்பழக் கதலியும் மாம்பழ மரங்களும்
15 விண்ணுயர் பூகமுங் கண்ணுடைக் கரும்பும்

* ஐயர் அவர்களின் 80ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவுக்கென ஏழு தப்பட்ட இவ் வாழ்த்து, இந் நினைவுமலரில், அவர் புகழ் நீடுவாழ வேண்டுதலை நினைவுறுத்தி நிற்கிறது.

- நெடுத்தாட் பெண்ணையுங் குறுந்தாட் பலவும்
 ஆய்வை பழுதிய பூமலி சோலையிற்
 கிஞ்சக மணிவா யஞ்சக மிருந்து
 செஞ்சொற் சூத்திரஞ் சீருறச் செப்ப
- 20 வன்னப் பூங்குயி லதற்குரை வகுப்பப்
 பொன்னங் கோட்டினிற் புவைகேட் டுவக்கும்
 புன்னையம் பதியெனும் பொற்கொடி யாட்டி
 மேவரப் பயந்த வித்தக மணியே!!
 மாசில் கேள்வி மறைநெறி யோம்பிய
- 25 காசிப வேதியன் கால்வழி வந்த
 முந்நான் மார்பன் சின்னைய மறையோன்
 ஏன்றமெய்த் தவத்திற் றேன்றிய குரிசில்!!
 பாற்கடல் நாண நூற்கடல் கடைந்து
 சீர்க்கலை யமுதந் திருவெனத் தந்த
- 30 வித்துவ சிரோமணி தத்துவக் கலைஞன்
 பொன்னம் பலவன் சந்நிதா னத்துஞ்
 சுன்னைக் குமார சுவாமியென் றேதும்
 மன்னிய புலவன் மாசில்முன் னிலையினுங்
 கலையு முதருந்தி நிலைபெற வளர்ந்தோய்!
- 35 அங்கயற் கண்ணி யரசவீற் றிருந்து
 பொங்குநான் கெட்டுப் புகலறம் வளர்த்த
 மங்குல் துயில்கொளும் மாடக் கூடலிற்
 காண்டகு நல்லிசைப் பாண்டித் துரைவளர்
 மாண்டகு நான்காம் வண்டமிழ்ச் சங்கமும்
- 40 ஐம்முகன் பெயர்கொ ளந்தணர் மாமணி
 நேரது வாக நெறிப்பட நிரீஇய
 ஆரிய திராவிட வருந்தமிழ்ச் சங்கமும்
 பீடுபெற் றேங்கப் பிறங்குமெய்ப் புலவ!!
 செந்தமி மென்னுந் திருவள ரேட்டினும்
- 45 நந்தா நல்லிசை நானிலம் போக்கிய
 பொன்னையப் புரவலன் போற்றிய வீழ்
 கேசரி யென்னும் மாசறு தாளினுஞ்
 சீரிய விலக்கணத் திறந்தெரி முடிபும்
 நேரில் நெடுந்தொகை நூனயத் திறமும்

- 50 காப்பியக் கருத்துங் கட்டுரைக் கோவையும்
யாப்புற நிறுத்தி யுளங்கொளத் தெரித்துச்
செவ்விய தமிழகச் சீர்ப்புல வோரும்
அமுதென வாரிச் செவியகந் தேக்க
உண்ணுபு தருஉம் புண்ணியச் செல்வ!!
- 55 பாட்டின் நிறனு முரையின் செப்பமுங்
காட்டிய நிறுத்துங் கன்மாப் பலகை
இன்றெமக் கில்லா வறுமையைப் போக்கக்
கன்றிய செஞ்சொற் கலைப்பெரு மாட்டி
சிந்தைபூத் தளித்த செழுஞ்சுடர் விளக்கே!!
- 60 கடலகங் கிடந்த கதிர்மணி யெடஇக்
கரையகம் வைத்த காட்சிய தொப்ப
அரசகே சரியெனு முரைசால் புலவன்
மொழிபெயர்த் தருளிய முட்டாச் சிறப்பின்
இரகு வமிச மெனுந்தனி நூற்கு
- 65 நுட்பமுந் திட்பமு மொட்பமுஞ் சான்ற
பெட்புறு நல்லுரைப் பெருநிதி தந்தோய்!
ஐஞ்ஞா நிரட்டி யைம்முறை யுறழ்ந்த
வத்துணைப் பல்லாண் டடைவுறக் கழிந்தும்
இத்திரை ஞாலத்து விளியா திலங்கித்
- 70 தமிழ்தரு நூற்கலைத் தனிப்பெரு விசம்பில்
அறிவொளி பரப்பித் திருவுற விளங்கும்
ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியமாம்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென் ருங்கு
வழுத்திடு முக்கதிர் வளர்முழு மணிக்குத்
- 75 தோலா நாவின் மேலோர் முன்னுள்
வாலிதின் மண்ணிய வளந்தரு விளக்கம்
சாலா தென்றே தனித்தனி யெடுத்து
நுழைபுல நுண்மதித் துலைமுகத் திட்டும்
உரைகற் போக்கி விலைவரைந் தளந்தும்
- 80 வடபாற் கலைஞரும் செவிமடுத் தார்ப்ப
விளக்கப் பேருரை விதிமுறை தந்தோய்!!
வெறுத்த கேள்வி வித்தகர் வதிதரும்
வறுத்தலை விழானிற் றிருத்தளி கொளீஇப்

- பொய்தீ ரடியவர் புன்மைகள் போக்கும்
 85 ஐங்கரன் சேவடி நெஞ்சகத் திருத்திப்
 பொங்குமா தவங்கள் புரிந்திடு பெரியோய் !!
 கண்ணார் புலமைக் கணைசைய ரென்னும்
 புண்ணியத் திருப்பெயர் பொவிதரப் பெற்றோய் !!
 நின்,
 90 வெள்ளணி மங்கல மாயிர மாகு !!
 செந்தமிழ்ப் புலமைத் திருவுடன் பிறந்தனை;
 செந்தமிழ் வாழ்க்கைச் செம்மையொடு வளர்ந்தனை;
 செந்தமிழ் வளர்க்குஞ் சிந்தனை யறுது
 பல்லா யிரர்க்குப் பசுந்தமிழ் முணர்த்திச்
 95 செல்லா நல்விசைச் சீரொடு கலந்தனை;
 மங்கலச் சிவநெறி வாழ்க்கையிற் றழைத்துப்
 பீடார் நலத்தொடும் பிறங்கி
 98 நீடுவாழியரோ! நிலமிசை யானே.

வித்துவசிரோமணி
 சி. கணேசையர் அவர்கள் ஜாதகம்

[26-3-1878 — 8-11-1958]

ஜனனம்: ஈசுவரஸ்ர பங்குனிமீ 15வ (26-3-1878) செவ்வாய்க்கிழமை
 பிற்பகல் 1 மணி 20 நிமிஷம். நட்சத்திரம்: பூராடம் 3ஆம் கால்.

சூரி. புத சனி	குஜ	லக்		குரு கேது	குஜ		லக்
சுக்	இராசி நிலை	கேது			நவாம்ச நிலை		சனி
குரு ராகு							
சந்				புத	சுக்	சூரி சந்	ராகு

அயனும்சம் 22 பா. 7 க. 56 வி.

தொல் – சொல்லதிகாரச் சிறப்புப்பாயிரம்

‘வித்தகப்’ பத்திராசிரியர்

தென்கோவை, பண்டிதர் ச. சுந்தையபிள்ளை அவர்கள்

ஆசிரியப்பா

- பூநீர் தீவளி வானெனப் புகலும்
ஐந்திணை மயக்கா னமைந்ததிவ் வுலகே!
ஓங்காரி யான வுமையவ ளன்றோ
ஆங்காரி யாகி ஐவரைப் பெற்றனள்!
- 5 “அந்தணர் மறை”யெனு மரியதத் துவமாய்
வியாப்பிய மாகி மேவுமா ரியமாம்
மகாரத்து நின்று விசர்க்கமென மரீஇ
மாவென விரிந்து மலர்ந்தவிப் பவஞ்சம்
சொற்பொருள் வடிவாய்த் துலங்கிடு மன்றோ!
- 10 வியாப்பிய ஆரியங் கௌணமாய் மேவிட
வியாபக மாகி மிளிருமற் றிதுவே
தமிழ்எனச் சாற்றினர் தத்துவப் பெரியார்
இயற்கைநன் னெறியா வியம்புகுரு நெறியால்
கிறைமுறை தழீஇ நின்றுழி யிதுவே
- 15 அமிழ்த மாகி யமைதரு மன்றோ!
தமிழ்அமிழ் தேயெனச் சாற்றுபொரு ளிதுவே!

- ஒலிகட் கெல்லா மொருபிறப் பிடமாய்
நாத பீடமெனும் வேத வந்தமாய்
அன்னதை யணவு மாரிடர் தம்மால்
- 20 அறிந்திடு மறையாய்ச் செறிந்துள தடமாம்
“அந்தணர் மறை”யை யநுபவத் துணர்ந்து
வேத வந்தமாய் விளங்குமெய் யீறும்
சித்தி னந்தமெனத் திகழயி ரீறும்
சமரச மாகத் தமிழை யமிழ்தாக்கி
- 25 வேதாந்த சித்தாந்த சமரச மிளிர்தர
அமிழ்த வடிவென வருமறை முழங்கும்
முன்னிலைப் பிரமந் தன்னிலை யாக
நித்தியம் பெறீஇய தத்துவப் பெரியராம்
அகத்தியர் அனைய வருந்தவச் சித்தரே!
- 30 வியாப்பியம் பிரதம கலையென மேவ
உபய கலையா யொலிவரி வடிவாய்
வியாபக மாகி விளங்குதமிழ் கண்டு
எழுத்துச் சொற்பொரு ளியலுற வுணர்ந்தோர்!
ஆதலி னன்றோ மேதகு புலவனும்
- 35 ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனும்
எழுத்தி னிலக்கணம் வழுத்தப வுணர்த்துதல்
தனக்கிய லாதெனத் தன்மதிப் பொலிவால்
“அந்தணர் மறைத்தே”யென் றமைந்தனன் மன்னே!
“மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்ஔுரு”வென
- 40 உரைத்தது மீங்கிதற் குறுசான் ருமே!
எல்லாச் சொல்லும் பொருளுடைத் தெனினும்
வாய்மையே போலி யாகிமன் னிடலால்
வாய்மையின் பெயரே போலியும் பெறலால்
மாயையி னீர்மையு மதுவா தவினால்
- 45 மாவெனப் பூத்த ஐயெனு மாயையின்
மாழாந்து நாளும் வருந்துபு மாளும்
சீவர்கள் வாய்மையின் றிறன்றெரி கிலரே
எழுத்திய லதனிற் பழுத்தகல் லறிவால்

- மெய்யுயி ரொருமை கைவரத் தெரித்தே
 50 ஏனைய வோத்தினும் யாமினி துணை
 இந்துமத வுண்மை யியல்பெற வுணர்த்திய
 புலவன் மாண்பு புகலவும் படுமோ !
 இன்னன 'வேத' வுண்மைகள் மலிந்தவித்
 தொல்காப் பியமெனுந் தொல்லிய இாலுக்
 55 குலகியற் கொப்பக் குலவுநல் லுரைகள்
 கண்டனர் பலரே ! பண்டைய விந்நூற்
 சொல்லதி காரக் கொல்லும் வகையால்
 சேன வரையனார் செய்திடு முரையே
 திப்ப நுட்பந் திகழுநன் னடையான்
 60 இயன்றதெனப் போற்றுவ ரியற்றமிழ் வாணர் !
 அன்னபே ருரையி லமைந்தநுண் பொருளை
 மயக்கமற விளக்கி மற்றையோ ருரைகளும்
 ஒப்பு நோக்கி விகற்பமு முணர்த்தி
 ஒருதலை துணிந்துந் தன்மத நிறுவியும்
 65 குறிப்புரை யறிஞர் குறிக்கொள வரைந்தே
 மாணவர் குழாமு மருவுமா சிரியரும்
 யாவரு மெளிதி னுணர்தர விரிவான்
 உதவிய புலவ னுவன்யா ரெனினே !
 புனிதஐ இலங்கும் புகலிடந் தெரிக்கும்
 70 இலங்கைப் பெயரிய வீழமண் டலத்தின்
 சிரமெனத் திகழ்ந்து பரவுசெந் தமிழின்
 யாணர ருதயாழ்ப் பாணமாந் தேத்துப்
 புன்னையம் பதியினன் ; மன்னிய காசிப
 கோத்திரத் துதித்த குலநல முடையோன் ;
 75 இத்தலம் புகழும் வித்துவன் மணிகளாம்
 நல்லூர் ஆறுமுக நாவலன் மருகன்
 பொன்னம் பலவனும் புலவன் பாங்கரும்
 என்போல் வார்பலர்க் கியற்றமிழ் தெரித்த
 சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவனும்
 80 தோன்றறன் பாங்கருந் தொன்மைசா லிலக்கண

- இலக்கிய நூல்பல வினிதுகற் றுணர்ந்தோன் ;
 தொல்காப் பியமுந் தொல்காப் பியங்களும்
 மாணவர் பலர்க்கு வரன்முறை பயிற்றிய
 பீடுசா லநுபவப் பெற்றிகை வந்தோன் ;
- 85 இலக்கண வுணர்ச்சியி னித்தமி மிகத்தே
 இணையிலா துயர்ந்த வியற்றமிழ்க் குரிசில் ;
 தமிழொடு சமக்கிருத சாகரங் கடந்த
 புரசை மால்களிற் றரசுகே சரியெனும்
 அரசிளங் குமர னமைத்தகாப் பியமாம்
- 90 இரகுவம் மிசத்துக் குரைகண்ட விபுதன் ;
 மதுரைச் சங்க மருவுசஞ் சிகையாம்
 “செந்தமிழ்” இதழிலுந் திருநந்தி யாணையால்
 புதுவையிற் றேன்றிப் புராதன சைவ
 முத்திநிலை நாட்டும் “வித்தக” விதழிலும்
- 95 தமிழறி வோங்கத் தன்மதிப் பொலிவால்
 கட்டுரை வரைந்த கல்வி யாளன் ;
 என்பா னண்பு பண்புறக் கொண்டோன் ;
 விழுப்பமார் குணனு மொழுக்கமு மமைந்து
 முத்தி வாயிலென வேதநூன் முழங்கும்
- 100 விக்கிந விநாயக விழுப்பே றளிக்கும்
 கணேச னடிமலர் கனவினு மறவாக்
 கணேசையப் பெயர்கொளுங் கவிஞ ரேறே
 இன்னகுறிப் புரையோ டிந்நூ லுரையினை
 எழிலுற வச்சிட் டியாவர்க்கு முதவும்
- 105 “ஈழ கேசரி” யிதழுக் கதிபனும்
 பொன்னைய நாமன் புகழுமருங் குரைத்தே !

தொல் – சொல்லதிகாரச் சிறப்புப்பாயிரம்

மட்டுவில், பண்டிதர் வே. மகாலிங்கசுவம் அவர்கள்

பதினான்குசிராசிரியவிருத்தம்

மணிவளர் மிடற்றுக் கடவுள்பொன் னடியை
மறக்கலாக் காசிப முனிவன்
வழிவரு புனிதச் சின்னைய சுகுணன்
வளர்தவத் தருள்புரி மறையோன்
அணிவளர் தமிழ்நூற் பரப்பெலாங் குசைநுண்
மதியினு னாய்ந்தமிழ் தெனவே
அருந்தமிழ்ப் புலவோர் விருந்தென நுகர
வளவிலாப் பொருளுரை வரைந்தோன்
கணிவளர் புலமை யீழநாட் டறிஞர்
நமக்கொரு நாயக மெனவே
நயந்தினி தேத்தும் பருணித கணேச
ஞானஞ ரியனிலக் கணநூற்
றுணிவளர் தருதொல் காப்பிய வுரையிற்
றுறுமுநுண் பொருளிரு ளகன்று
துலங்குற விளங்கிச் செம்மைசெய் தனன்பொன்
னையனந் தோன்றல்வேண் டிடவே.

செந்தமிழ்த் தீஞ்சுவை

வித்துவசிரோமணி, பிரமபூதி சி. கணேசையர் அவர்கள்

செந்தமிழ் என்பது செம்மையான தமிழ் என விரியும். கொடுத்தமிழின் நீங்குதற்குச் செந்தமிழ் எனப்பட்டது. திரிபுரமேரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமேறிந்த குமரவேளும், பொதிய முனிவனும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின்கிழவனும் முதலாய சங்கப் புலவர்களால் ஆராய்ந்து செம்மை செய்யப்பட்ட தமிழ் என்பது பொருள்.

“கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து, பண்ணுறத் தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசந்தமிழ்” என்றார் பிறரும். யாண்டிருந் தாராய்ந்தாரோவெனின் பாண்டிநாட்டின்கணிநுந் தாராய்ந்தோரேயாவர். அது,

“செந்தமிழ்நாடே,—

“சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்
சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு
மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப”

என்பதன லறியப்படும். பாண்டிநாட்டினுள்ளுங் கடல்கொண்ட மதுரையேயாம். அது, இறையனாகப்பொருளுரையா னறியப்படும். இதனற் செந்தமிழ் நிலம் பாண்டிநாடென்பது அறியப்படும்.

இனித் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம், வைகையாற்றின் வடக்கும், மருதையாற்றின் றெற்கும், கருவூரின்

கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என்ப. அதனாற் செந்தமிழ் நிலம்
சோழநாடென வுணரக்கிடக்கின்றது. பிறரும் செந்தமிழ்நாடே,—

“ மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளாற்
றென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனுஞ்
சைவ மாதவருந் தழைத்தினி தோங்கு
மையறு சோழ வளநா டென்ப ”

எனக் கூறுப. சிலர் “செந்தமிழ்க்கு வரம்பெனச் செப்பிய—
முந்து காஞ்சியின் ” எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கூறியவாறு
தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சிபுரம் என்ப. எனினும் உண்மையை
நோக்குமிடத்துச் செந்தமிழ்நாடு பாண்டிநாடேயாம். அது, எதனா
லறியப்படுமெனின் ?

“ தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழ்
பன்றி யருவா வதன்வடக்கு—நன்றய
சேம லாடு புனனாடு செந்தமிழ்சே
ரேதமில் பன்னிருநாட் டெண் ”

என்னுஞ் செய்யுளிலே கொடுத்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டனுள்
புனனாடு (சோழநாடு) மொன்றாகச் சொல்லப்பட்டமையானும்,
முச்சங்கமும் பாண்டியநாட்டி லிருந்ததாகவே இறையனாகப்பொரு
ளுரை கூறலானும், முதற்சங்கத் திறுதியிற் செய்யப்பட்டதாக
எண்ணப்படும் தொல்காப்பியம், “நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய
னவையத்” தரங்கேற்றப்பட்டதாக அந்தூற் சிறப்புப் பாயிரங்
கூறலானும், பாயிரத்தின்கண் “முந்துநா” லென்றது அகத்தியத்
தையே யாதலின் அவ் வகத்தியத்தைச் செய்தற்கிடமாய பாண்டி
நாடே, “செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலமென” அப்பாயிரத்துக்
கூறப்பட்டதாதலானும் அறியப்படும் என்க. இன்னும் “தேம்பொழி
யுஞ் செந்தமிழ்நாட்டினி லெங்குஞ்சென் றிறைஞ்சி” என்னுந் திருத்
தொண்டர் புராணச் செய்யுளடியானும்,

“ கண்ணார் கண்ணிக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
றமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கொரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் ”

என்னுஞ் சிறுபாணாற்றுப்படைச் செய்யுளடியானும், “உயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டந்தமிழ்” என்னுந் திருக்கோவையார்ச் செய்யுளடியானும் அஃது துணிபேயாம் என்க. இனித் தமிழ் நாட்டின்கண் எவ்வெந்நிலத்து வழங்கிற்றோ அவ்வந்நிலமே செந் தமிழ் நிலமாகக் கொள்ளப்பட்டதென்பாருமுளர். அங்ஙனமாயின்,

“செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு” எனவும்,

“செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்” எனவும்

ஆசிரியர் வரையறை கூறார். ஆதலின் அது பொருந்தாது. இன்னு மிஃதாராயத்தக்கது. வாய்த்துழி ஆராய்தும்.

இனித் திஞ்சுவையென்பது இனிமையாகிய சுவை என விரியும். மற்றச் சுவைகளின் நீக்குதற்குத் திஞ்சுவை என்றும். ஏனைய மொழிகளெல்லாஞ் செவிக் கின்பம் பயவாது புளிப்புச்சுவை, கைப்புச்சுவை போலாக இஃதொன்றே செவிக்கின்பம் பயத்தலின் செந்தமிழ்த் திஞ்சுவை எனப்பட்டது. தமிழ் செவிக்கு மிகவு மின்பம் பயப்ப தொருமொழி என்பதுபற்றியே “உரையுறை தீந் தமிழ்” என்றும், “ஆய்கின்ற தீந்தமிழ்” என்றும் பிறருங் கூறுப. இன்னும் திருவிளையாடற் புராண நூலாசிரியரும், நடராசபிரான் தென்றிசை நோக்கிச் சமீபித்து வந்து வந்து ஆடுவது தமிழ்ச் சுவையைத் தன் செவியின் மாந்துதற்கோ; என்னுங் கருத்தமை யச் செய்த,

“கடுக் கவின்பெறு கண்டனாந் தென்றிசை நோக்கி
யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னுடலி னிளைப்பு
விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி
மடுக்க வுந்தமிழ்த் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ”

என்னுஞ் செய்யுளானும், பசிகொண்டவர் அமுதை உண்டபொழுது அப் பசியைத் தணித்தலேயன்றி, பசி தணிந்தவுடன் வெறுப்புங் கொடுக்கும். உண்ணும்பொழுது உண்ணுவார்க்கு மனவுருக்கத்தையுங் கொடுக்கமாட்டாது; இத்தமிழாகிய வழுதோ உணர்வாகிய பசியெடுத் துண்பவர்களுக்கு இன்பம் பயத்தலானே மீட்டும் மீட்டும் உண்ணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உண்டாக்குதலான், அப் பசியை வளர்ப்பதும், அப் பசியை வளர்த்தலானே வெறுப்புக்

கொடாததும், தன்னை உண்ணுவாரை மனமுஞ் செவியு முருந்
நின் றுண்ணச்செய்வதுமாயுள்ளது என்னுங் கருத்தமைய,

“ உவட்டா தணையா துணர்வெனும் பசியெடுத்
துள்ளமுஞ் செவியு முருகிநின் றுண்ணும்
பெருந்தமி ழமுதம் ” என்றும்,

“தேவர் மருந்துந் தென்றமிழ்ச் சுவையு
மிட்டடைத் தேந்தி ” என்றும்

கல்லாடரும் செந்தமிழின்பைச் சிறப்பித்துக் கூறுதலானுமறியப்படும். கரும்புக்குத் திஞ்சுவைபோலச் செந்தமிழுக்குத் திஞ்சுவை இயற்கையென்று சொல்லுவதேயன்றிப் பிறிதொன்றுரைத்தல் கூடாது. எனினும், சிதளதேசங்களிலுள்ள கனிகளினும், உஷ்ணதேசங்களிலுள்ள கனிகள் அதிகம் இனிமை தருதல்போல, உஷ்ணதேசத்துப் பாஷையாதலின் இன்பந் தருமென்பாரும், பெரும்பாலும் வலி உறுப்புக்களிற் பிறவாத எழுத்துக்களா லானமையின் இன்பந்தருமென்பாருமுளர். எங்ஙனங் கூறினும், தமிழ் இன்பம் பயப்பதொன்றென்பதை மறுப்பாரிலர். இய லிசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழுள்ளும் இயற்றமிழ் புலவர்க்கே இன்பம் பயக்கும்; ஏனைய யாவர்க்கும் இன்பம் பயக்கும்.

அங்ஙனமாய இச் செந்தமிழ்மொழியும், இயற்சொல், திரி சொல் என இருவகைப்படும். இயற்சொல்லாவது :- இயல்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொல். இவ்விரு சொற்களையுஞ் சேனுவரையர் வழக்குச் சொல்லுஞ் செய்யுட் சொல்லும் என்பர். இவ்விரு மொழியுமே செந்தமிழ் நிலத்து மொழியாம். இவ்விரு மொழிகளாலுமே சங்கச் சான்றோர்கள் செய்யுளியற்றினார்கள். திசைச் சொற்களும் வடசொற்களும் அருகி வருதலுமுண்டு. அதுபற்றியே இலக்கியங்கண் டிலக்கணமியம்பிய தொல்காப்பியரும் இயற்சொற்றிரிசொற்களை முன்வைத்தும் திசைச்சொல் வடசொற்களைப் பின்வைத்தும்,

“ இயற்சொற் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே ”

என்று கூறுவாராயிற்று. நன்னூலாரும், “ திசைச்சொல் வடசொலனுகாவழி ” என அவற்றைச் செந்தமிழ்ச் சொற்களுக்கு மிகத்

தூரமாக வைத்துச் சொல்லினர். இங்ஙனம் தமிழோடு ஒப்புமை பெரிதுமுடைய திசைச்சொல் வடசொற்களையே தமிழ்மொழியோ டொருங்கொத்து இன்பம் பயவாவென ஆசிரியர் ஒதுக்கி வைப்பா ராயின், ஒப்புமை சிறிதுமில்லாத ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியோடு கலப்பது வேப்ப நெய்யைக் கருப்பஞ்சாற்றோடு கலந்ததுபோலாகுமேயன்றிப் பிறிதொன்றாகாது. திசைச்சொற்களுக் கும் வடசொற்களுக்கும் ஒப்புமை யாதோவெனிற்கூறும் :- திசைச் சொற்கள் கொடுத்தமிழாயினும் தமிழோ டொருமொழியாதலானும் வடமொழி பெரும்பாலும் எழுத்தொற்றுமையும் இலக்கண வொற்று மையுமுடைமையானும் ஒற்றுமையுடைய மொழிகளேயாம். எழுத் தொற்றுமையாவது :- பொதுவெழுத்துக்கள் யாவும் வடிவானும், உச்சாரணமுறையானும், சிறப்பெழுத்துக்களுள் சிலவொழிய ஏனைய பெரும்பாலும் உச்சாரணமுறையானும் ஒற்றுமையுடைமை. இலக் கண வொற்றுமையாவது :- தமிழில் உயிர் என்பதை அச்சு என்றும், மெய் என்பதை அல் என்றும், இவ்வாறே பெரும்பாலான இலக் கணம் அனைத்தும் தமிழ்மொழியிற்போல வடமொழியினுங் கூறப் படுதலின் இருமொழியிலக்கணமும் பெரும்பாலு மொன்றாதல். தமிழ்க்குரிய விசேட விலக்கணம் பாலுணர்த்தும் வினைவிருதிகளை யுடைமையேயாம். தமிழிலும், ஆண்பால் பெண்பால்களை யுணர்த்தும் விருதிகள் அஃறிணைக்கண் இல்லை. அது என்பது தமிழின்கண் நபும்சகலிங்கம் (அவிப்பாலாகும்). இதுபற்றியே பிரயோகவிவேக தூலாரும்.

“சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும் வினைவிருதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு வாயுருபுந்
தேற்றிய விங்க மொருமுன்று மில்லைச் செழுந்தமிழ்க்கே”

என்றார்.

இங்ஙனம் தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பெரிதும் ஒற் றுமை உண்மை கருதியே ஆன்றோர் வடமொழிச் சிறப்பெழுத்துக் களைத் தமிழெழுத்துக்களாகத் திரித்து, வடசொல்லெனத் தமிழில் வழங்குவாராயினர். அங்ஙனமாக்கினமையானே வடசொற்களும் தமிழ்மொழியோ டொருங்கொத்து இன்பம் பயப்பனவாயின. தொல்காப்பியரும் திசைச்சொல் வடசொற்களைச் செய்யுட் சொல் என்றது இதுபற்றியே. தமிழொழிகிலம் பதினேழும். திசைமொழி

நிலமாகத் தொல்காப்பியர் கொள்ளாமையின் யாழங் கொண்டிலம். அந்நில மொழிகள் பிற்காலத்துத் தமிழில் வந்து வழங்கியன போலும்.

இனிச், சுவையும் சொற்சுவையும், பொருட்சுவையும் என இருவகைப்படும். அது,

“ சொல்லினும் பொருளினுஞ் சுவைப்பட லீன்பம் ”

என்பதனா லறியப்படும் என்க. சொற்சுவையாவது—சொல்லின்கட் டோன்றுஞ் சுவை. பொருட் சுவையாவது — பொருளின்கட் டோன்றுஞ் சுவை. நன்னூலார் சொல்லிய பத்தழகினுள்ளே “ சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க் கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை ” என்னு மைந்தும் சொற் சுவை பயப்பனவாகும். “ ஆழமுடைத்தாதல், உலகமலையாமை, விழுமியது பயத்தல், விளங்குதாரணத்ததாகுதல் ” என்னும் நான்கும் பொருட்சுவை பயப்பனவாகும். ஈண்டுச் சுவையென யாம் எடுத்துக்கொண்டது சொற்சுவை பொருட்சுவைகளையே எனக் கொள்க. நவரசத்தையன்று.

சுருங்கச் சொல்லலாவது: தான் கருதிய பொருளைச் சில சொற்களாற் சொல்லுதல். சுருங்கச்சொல்லலிலே திருவள்ளுவருங் கம்பருஞ் சிறந்தவர்கள். திருவள்ளுவர் சுருங்கச் சொன்னமைக்கு,

“ ஐந்தவித்தா னுற்ற லகல்விசம்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி ”

என்னுஞ் செய்யுளையும், கம்பர் சுருங்கச் சொன்னமைக்கு,

“ வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னொடும்
முந்தை நான்மறை முனிக்குக் காட்டி ”

என்னுஞ் செய்யுளடியையும், “ அஃதைய ” என்பதையும் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இனி, விளங்கவைத்தலாவது :-

சொற் சுருங்க வைப்பினும் அச்சொற்களாலே தாங் கருதிய பொருளை, விளங்கவைத்தல், உய்த்தலில் பொருண்மை என்பதும் இது. அஃது,

“ஐந்தவித்தா னற்ற லகல்விசம்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலங் கரி”

என்புழி, ஐந்து என்பது அத்தொகையையுடைய பல பொருளை யுணர்த்துமாயினும், ஐம்பொறியை யுணர்த்த ‘அவித்தான்’ என்றும், அங்ஙனமே ‘அவித்தான்’ என்பதும், முனிவன் என்னும் பொருளையுணர்த்த ‘ஐந்தவித்தான்’ என்றும், முனிவரைப் பொருது வாக உணர்த்தும் ‘ஐந்து அவித்தான்’ என்பது கௌதமனை உணர்த்த ‘இந்திரனே’ என்றும், ஆற்றல் சாபவாற்றலை யுணர்த்தவும், சாபமெய்தினமையை உணர்த்தவும் ‘கரி’ என்றும், அவன் வலியினும் இவன் வலி மிக்கதென்பதை யுணர்த்தச் ‘சாலும்’ என்றும், ஐந்தடக்காதவன் என்பது தோன்ற ‘அகல்விசம்புளார்கோமான்’ என்றும், இங்ஙனமே சொற்களை ஒன்றோடொன்று புணர வைத்தலாலே தத்தம் பொருளை விளங்க வைத்தலோடு தாங் கருதிய பொருளையும் நூலாசிரியர் விளங்க வைத்தமையானறியப்படும்.

நவின்னோர்க் கினிமையாவது :-

படித்தோர்க்குச் சொல்லின்பந் தோன்றுதல் என்றது, சொற்களைத் தொடுக்குங்கால் செவிக்கு இன்பந் தோன்றுஞ் சொற்களைச் சேர்த்துத் தொடுத்தல். செவிக்கின்பந்தருஞ் சொற்களாவன :- வல்லோசையின்றி மெல்லோசை பயக்குஞ் சொற்கள். இதனை அணிநூலார் ஒழுகிசை என்ப. அது “ஒழுகிசை என்பது வெறுத்திசையின்மை” என்னுஞ் சூத்திரத்தா னறியப்படும்.

இனி, நன்மொழி புணர்த்தலாவது :-

செஞ்சொற்களைச் சேர்த்தல். செஞ்சொல் பொருளினிது விளங்குஞ் சொல். அஃதாவது :- உலக வழக்கினுஞ் செய்யுள் வழக்கினும் பயின்றுவருஞ் சொற்களைச் சேர்த்தல். இவ்வாறு வரும் இலக்கணச்சொல், குறிப்புச் சொற்களு மடங்கும். இவையல்லாத வழுவச் சொற்களையும் வழக்கில்லாத சொற்களையும் இயைபில்லாத சொற்களையும் சேர்த்தலாகாது. கந்தபுராணகாரரும் மென்சொல்லும், வெளிற்றுரையும் வீண் புன்சொல்லும் கவிக்கின்பம் பயவாதனவென்பார்.

இனி, ஓசையுடைமையாவது :-

செவிக்கின்பம் பயக்கத்தக்கதாகச் செய்யுள்களின்கண் மாதிரையுளவை யுடைத்தாதல். சங்கச் சான்றோர்களும் அவர்களுக்குச் சிறிது பின்னிருந்தவர்களாகிய மற்றைச் சான்றோரும் ஓசைகளை யளந்தே செய்யுள்களை யின்பம்படச் செய்தனர். ஓசை காரணமாகச் செய்யுள்களை நான்காகவும் வகுத்தனர். ஓசை அகவலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசை என நான்கு வகைப்படும். ஓசை குறைவுபடின், ஓசையை நிறைத்தற்கு அளபெடையுங் கொண்டனர். ஓசைகளை யளத்தற்குச் செவியே கருவியாம். ஓசை குறைவுபடுமாயின் செய்யுள்கள் செவிக்கின்பம் பயவாவென்க. இதுபற்றியே கம்பரும்,

“ யாழ்

நறை யடுத்த வசுணநன் மாச்செவிப்

பறை யடுத்தது போலுமென் பாவரோ ”

என்றார்.

இனிப் பொருளின்பம் பயப்பனவற்றுள் ஆழமுடைத்தலாவது :-

ஆழந்த பொருளை யுடைத்தாதல் என்பது, பார்க்கப் பார்க்கப் பொருளாழ்ந்து தோன்றல்.

இனி, உலக மலையாமையாவது :-

உயர்ந்தோர் வழக்கொடு மாறுபடாமை; மாறுபடுதலாவது சான்றோர்கள் சொற்களையும் பொருள்களையும் எவ்வாறு கொண்டு வழங்கினாரோ அவ்வாறே கொண்டு வழங்காது மாறுபட வழங்கல்; உதாரணமாக, மேகம் போலுங் கூந்தல் என்பதைக் காகம் போலும் கூந்தல் என்றும், யானைக்கோடுபோலுந் தனமென்பதை எருத்துக்கோடுபோலுந் தனமென்றும், குதிரை மேய்ப்பானை இடையனென்றும், ஆடு மேய்ப்பானைப் பாகனென்றும் வழங்கல் முதலாயின, சிலர்,

“ பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவுல கர்ல வகையி னானே ”

என்னும் புறநடைச் சூத்திரங்கொண்டு புதியன புகுத்தி ஆன்றோர் வழக்கொடு முரணாக் கொள்வர். அவ்வாறு கொள்வது பெரிய தோர் வழுவாம். எனனை, புதியன புகுத்துங்காலும் ஆன்றோர் வழக்கொடு முரணலாகாதாகலின்,

இனி, விழுமியது பயத்தலாவது :-

சிறந்த பொருளைப் பயத்தல்; என்றது, வைக்கப்பட்ட சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறந்த பொருளவாதல். சிறந்த பொருள் தராதன இன்பம் பயவா.

இனி, விளங்குதாரணத்ததாதலாவது :-

தான் சொல்லும் பொருளை வலியுறுத்துமாறு எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் எவர்க்குந் தெரிந்ததாக இருத்தல். அது,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு” எனவும்,

“ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி” எனவும் வருங் குறள்களிலும்,

“அறையு மாடரங் கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கீறிடற் றச்சருங் காய்வரோ
இறையு ஞான மிலாதவென் புன்கவி
முறையி னாலுணர்ந் தாரு முனிவரோ”

என்னுஞ் செய்யுளிலுமுள்ள எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்கி யுணர்க.

இங்ஙனமே நன்னூலார் கூறிய பத்தழகினுள்ளும் நூற்குரிய இலக்கணமாகிய முறையின்வைப்பொன்றொழிய ஏனைய சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைப் பயப்பனவாதல். அவற்றிற்குக் கூறிய உதாரணங்களை நோக்கி யுணர்ந்துகொள்க. இவ்வழக்கமைய இயற்றும் உரைகளும் செய்யுள்களுமே செந்தமிழுக்குத் திஞ்சுவை பயப்பனவாகும்.

—ஈழகேசரி, 20-10-35.

வாழ்த்துப் பா*

வித்துவாரோணி ப்ரமபூ சி. கணேசையர் அவர்கள்

நூற்றைமருவுங் கடலிலங்கைக் கொருசிரமாம் யாழ்ப்பாண தேயந் தன்னில்
மரைமலரின் மகள்வாழந் தென்மயிலை நகர்சிறப்ப வந்த தோன்றல்
உரைபெறுவேள் நாகமுத்தென் றோதுபெய ருத்தமனுக் குகந்த செல்வன்
வரையதுபோற் கலங்காத நிலையதன லூழினையு மாற்றி நன்றோன்.

கல்விபயில் சாலைகட்குக் கனகமெலாங் கைகவியா தள்ளி யீவோன்
பல்விதமா மேழைகட்கு மிகவுதவிக் கல்விதனைப் பயிலச் செய்வோன்
கல்விதத்துப் புலவர்கட்குப் பரிசில்பல நயந்தளித்து நண்பு கொள்வோன்
செல்வமதைப் பெற்றபய னீந்துவக்கு மின்பமெனத் தெளிந்து நன்றோன்.

கொடிகளெலாம் படர்பெரிய மரமெனவுங் கிளைகொண்டு பனைத்து நீண்டு
முடிவில்பழம் பழுத்தெவர்க்கு நிழல்கொடுக்கு மாலெனவும் மேலாயோங்கிப்
படியதனி லூர்நடுவே நீர்நிறைந்த குளம்போலப் பலர்க்கு மென்றும்
நெடிதுபயன்படுகின்றோன் வண்மையொருவடிவெடுத்துநின்றற்போல்வான்.

செந்தமிழிற் பலகலையுந் திகழீழ கேசரியாஞ் செம்மை வாய்ந்த
நந்தலிலாப் பத்திரத்தை நாடெல்லா மறிவுபெற நடாத்துங் கோமான்
முந்துபழந் தமிழ்நூல்கள் விளக்கமுட னச்சேற்றி முதன்மை பெற்றோன்
சுந்தரஞ்சேர் மயிலையூர்ச் சங்கத்தி னதிபதியாய்த் துலங்கி யுற்றோன்.

எவராலுஞ் செயற்கரிய செய்கையெலாந் தானுணர்ந்து செய்யுந் தீரன்
கவிராசர் கவிவிளங்கும் பொன்னையாப் பெயராளன் கணித்தே நன்மை
புவிராசர் ஜேப்பியென் பட்டமதை யுவந்தளித்துப் போற்ற நின்றான்
அவனிதனிற் சமாதான நீதினை நடாத்தியவன் வாழி வாழி !!

* 'ஈழகேசரி' ப் பொன்னையா அவர்கள் சமாதான நீதிபதியாக நியமனம்
பெற்றபோது வாழ்த்தியது.—20-8-50.

ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம்

குரும்பசிட்டி :: தெல்லிப்பழை

ஈழ நாட்டிலே கடந்த கால் நூற்றாண்டாகத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் கலாசார முன்னேற்றத்துக்கும், அரசியற் சுதந்தரத்துக்குத் தொண்டாற்றிய பெருமக்களில், 'ஈழகேசரி' அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா, J. P. அவர்கள் முன்னணியில் வைத்தெண்ணப்படத்தக்கவர் என்பது தமிழகம் அறிந்த ஒன்று.

'கற்றலிற் கற்றாரை வழிபடல் சிறந்தன்று' என்பதற்கிணங்க திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள், தமிழ்ப் புலவர் பலரை ஆதரித்தும் புதிய முறையில் உயரிய தமிழ் நூல்கள் பல வெளிவர முயற்சி செய்தும் மொழி, கலை ஆகிய பயிர்களை வளர்க்கும் பருவக் கார்மேகம்போலப் பயன் கருதாது செய்த பணிகள் என்றென்றும் கிளைவுகூரற்குரியன. இதனால், தமிழ்ப் பயிரும் கலைப் பயிரும் ஈழத் தமிழகத்திற் செழித்து வளர்ந்தன. ஆயின் 30-3-51இல் திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவியபின் தமிழுலகுக்கு முதுவேனிற் பருவம் தோன்றிற்றெனல் மிகையாகாது.

'வாழையின் கிழக் கன்றும் கனியுதவும்' அன்றோ! திரு. நா. பொன்னையா அவர்களது பத்தினியும். புத்திரியும் நண்பர்களும் பொன்னையா அவர்களின் பிரிவால் ஈழத் தமிழகத்து ஏற்பட்ட முதுவேனிலை இளவேனிலாயாவது ஆக்க முயன்று 27-3-54இல் 'ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம்' என்னும் பெயருடைய கழகமொன்றினை ஆரம்பித்து அதன் மூலம் அப்பெரியாரது தொண்டினைத் தம்மாலியன்றளவு தொடர்ந்து நடாத்த விரும்பி அவ்வாறே செய்து வருகின்றனர்.

பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டுமன்ற நோக்கங்கள் :

(1) இக்கால ஆராய்ச்சி முறைகளைத் தழுவி, புதிய நூல்களுக்கு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் வெளியிட முயற்சித்தல்.

(2) சிறந்த நூல்களை எழுதி உதவும் அறிஞர்களை இயன்ற பொருளுதவி புரிந்து கௌரவித்தல்.

(3) மன்ற வெளியீடுகளின் மூலம் கிடைக்கும் ஊதிபத்தைத் தமிழில் உயர்தர ஆராய்ச்சி முறைகளிற் கல்விபயில விரும்பும் மாணவர்களுக்கு உதவி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் இந்திய பல்கலைக் கழகங்களிற் கல்விபெற, இயன்ற அளவு உபயோகித்தல் என்பனவாம்.

தமிழ்மொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு, கலை, சமயம், சரித்திரம், விஞ்ஞானம் முதலிய துறைகளில் நூல்கள் எழுதும் விருப்புடைய அன்பர்களது ஒத்துழைப்பை இம் மன்றம் மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றது.

இம் மன்றத் தமிழ்ப் பணியைத் தமிழகம் ஏற்று ஆதரிக்க வேண்டுமென்பது நமது பெரு விருப்புக்களுள் ஒன்று.

செயலாளர்:

கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்
பி. ஏ. தம்பி ஒழுங்கை
யாழ்ப்பாணம் :: இலங்கை

வெளிவந்த நூல்கள்

	ரூ. ச.
1. இலங்கையிற் கலைவளர்ச்சி ...	10-50
— கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்	
2. மேல்நாட்டுத் தரிசன வரலாற்றின் சுருக்கம்	3-00
— திரு. சி. கதிரவேற்பிள்ளை, B. A.	
3. Tamil Element in Ceylon Culture ...	3-00
— Kalaipulavar K. Navaratnam	
4. கணேசையர் நினைவுமலர் ...	7-50
கலிக்கோ	10-00

அச்சில் :

5. மட்டக்களப்புத் தமிழகம்
— பண்டிதர் வி. சீ. கந்தையா

திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்

